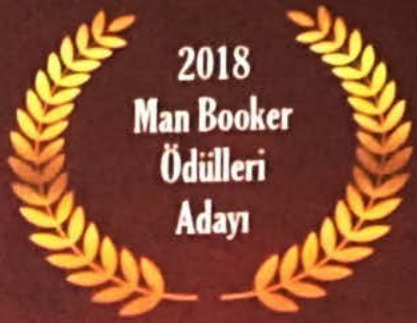

KOPMA NOKTASI

YALNIZ DEĞİLDİ...

AMA ÖYLE OLMAYI DİLERDİ.

"Uzun zamandır okuduğum
en iyi polisiye romanı."
Val McDermid

BELINDA BAUER

YALNIZ DEĞİLDİ...

Eileen Bright arızalanan arabasını yol kenarına çeker. Sorumluluğu on bir yaşındaki oğlu Jack'e verip üç çocuğunu geride bırakarak yardım çağırmak için araçtan ayrılır. Ancak asla geri dönmez.

Olaydan üç yıl sonra Jack hâlâ kız kardeşlerinden, evde yapayalnız olduklarını kimseye belli etmemekten sorumludur ve annesinin başına gelenlerle ilgili gerçeği öğrenmeye çalışmaktadır. Bu sırada, karnında bebeğiyle evde yalnız olan Catherine While adında genç bir kadın, yatağının yanında bir bıçak ve "*Seni öldürebilirdim*" yazan bir not bulur…

Ödüllü yazar Belinda Bauer'ın ustaca kurguladığı, annesinin katilini arayan bir çocuğun hikâyesini konu alan ***Kopma Noktası***'nda tansiyon bir an olsun düşmüyor.

AMA ÖYLE OLMAYI DİLERDİ.

Ayışığı Kitaplığı

Çeviren:
Senem İnal

www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Kopma Noktası

Belinda Bauer

Baskı: Şubat 2023
ISBN: 978-625-6372-11-5
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Belinda Bauer, 2018
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Snap
Çeviren: Senem İnal
Editör: Esra Yüksel
Son Okuma: Gelengül Erkara
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Ayışığı Kitaplığı

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

indigo yay

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Ayışığı Kitaplığı

KOPMA NOKTASI

BELINDA BAUER

Çeviren: Senem İnal

İNDİGO KİTAP

Muhteşem menajerim Jane Gregory için.
Otuzuncu yaş günün kutlu olsun!

Dünyada iki tür insan vardır. Bazı şeylerin hiç başına gelmeyeceğini düşünenler ve bir gün mutlaka başına geleceğini bilenler...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

20 Ağustos 1998

Arabanın içi o kadar sıcaktı ki koltuklar sanki erimiş gibi kokuyordu. Jack'in üstünde şort vardı, bacaklarını her hareket ettirdiğinde hızla çekilen selobanda benzer bir ses çıkıyordu.

Pencereler açıktı ama hiç esmiyordu. Yalnızca küçük sinekler vardı. Onlar da kurumuş kâğıdı andıran hışırtılar çıkararak uçuşuyorlardı. Tek bir bulutun asılı durduğu gökyüzünde incecik bir iz vardı. Sanki görünmez bir jet, maviliğin ortasına tebeşirle bir çizgi çekmişti.

Boynundan aşağı ter damlaları süzülürken Jack kapı kolunu açmaya yeltendi.

"Açma!" dedi Joy. "Annem dışarı çıkmayın dedi!"

"Çıkmıyorum," dedi Jack. "Sadece biraz hava almaya çalışıyorum."

Sakin bir öğleden sonraydı ve yoldan fazla araç geçmiyordu. Ancak ne zaman bir araba geçse eski Toyota sağa sola sallanıyordu.

Bir kamyon geçtiğinde ise epey sarsıldı.

Joy, "Kapat şu kapıyı!" dedi.

Jack kapıyı çekti ve söylendi. Joy her şeyi abartmaya nasıl da bayılıyordu. Dokuz yaşındaydı ama sürekli bir şeyleri sorun haline getirir, hiç susmazdı. Ya hıçkırıklara boğulur ya

kahkahalarla güler ya da bağıra bağıra şarkı söylerdi. Kısacası hep kendi bildiğini okurdu.

Joy, "Ne kadar oldu?" diye sızlandı.

Jack son yaş gününde hediye edilen saatine baktı.

Aslında on bir yaşına basmasının şerefine bir PlayStation istemişti.

"Yirmi dakika," dedi kardeşine.

Tabii bu koca bir yalandı. Arabanın dumanlar çıkarıp teklemesinin, çok geçmeden de güneye giden M5 otoyolunun kenarındaki emniyet şeridinde stop etmesinin üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Bu da demek oluyordu ki anneleri, onları arabada bırakıp yardım çağırmak amacıyla yürüyerek telefona gideli yarım saatten fazla olmuştu.

Arabada bekleyin. Uzun sürmeyecek.

Ama uzun sürmüştü işte. Jack ne zaman annesiyle olsa babasının yokluğunu daha çok hisseder, babası olsa her şeyin daha farklı olacağını düşünürdü. Bu kez de aynı düşünceyle gerildi. Mesela babası burada olsaydı arabadaki sorunu hemen anlardı. Akü bitene kadar anahtarı çevirip durmazdı. Ayrıca yanında cep telefonu olurdu, yardım çağırmak için taş devri insanları gibi en yakındaki telefona doğru yürümesi gerekmezdi.

Bebek koltuğunun kemerinden sıkıldığı için kıvranıp duran Merry yüzüne gelen güneş ışığından rahatsız oluyor, sürekli mızmızlanıyordu.

Joy eğildi ve emziğini verdi.

"Lanet olsun, çok sıcak," dedi Jack.

"Lanet olsun, dedin," dedi Joy. "Anneme söyliycemm."

Ama bunu her zamanki tavrında söylememişti. Her zamanki tavrı için hava çok sıcaktı.

Resmen sıcaktan pişiyorlardı.

Bir süreliğine "Nesi Var" oyununu oynadılar. Gökyüzü için G, Yol için Y ve Tarla için T diyerek seçtikleri nesnenin baş harfini ipucu olarak söylediler. Etraflarındaki gerçek varlıklar bitince kafalarından saçma sapan şeyler uydurmaya başladılar, Ç-S diyerek Çirkin Suratın ifadesini kastetmek gibi.

"Kapa çeneni!" dedi Joy.

Jack tam, "Asıl SEN *kapa çeneni*!" diyecekti ki vazgeçti. Sonuçta en büyükleri oydu ve şu an sorumluluk ondaydı. Annesi giderken öyle söylemişti...

Sorumluluk Jack'te.

...Bu yüzden Toz için T dedi ve yola baktı. Telefonun ne kadar uzakta olduğunu, annesinin hamile haliyle ve paytak yürüyüşüyle oraya ne kadar çabuk ulaşabileceğini; telefonda ne kadar vakit geçirmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Hiçbir fikri yoktu ama içindeki ses fazla uzun sürdüğünü söylüyordu.

Annesi muhtemelen kozalaklı ağaçların gölgesinde bir süre dinlenmişti ama sonra gölgeler kısalmış olmalıydı.

Jack gözlerini kısarak güneşe baktı.

Bir süre uzaklara baksa ve sonra tekrar yola dönse acaba virajın orada annesini görebilir miydi? Öyle olmasını hayal etti. Bunun olmasını o kadar çok istiyordu ki...

Bir süre başka yere baksa...

Sonra tekrar yola dönse...

Yavaşça.

Orada olacaktı.

Orada olacaktı.

Ama annesi yine...

Orada değildi.

Joy, "Nerede kaldı?" dedi ve ön koltuğa bir tekme attı. "On dakika dedi ama on saat oldu!"

Ön koltuktaki Merry ağlamaya başladı.

"Bak ne yaptın!" Jack oturduğu yerden en küçük kardeşine doğru uzandı. Merry'nin gözünün içine bakıp biberonunu verdi. Fakat Merry biberonu bir kez emip ağzından çıkardı ve ağlamaya devam etti.

Joy kendinden emin ve memnun bir tavırla, "Senden nefret ediyor," dedi. Jack yerine oturdu ve umursamadı. Ama belli ki Merry herkesten nefret ediyordu. Bunu belli etmek istercesine ağladı da ağladı.

Merry iki yaşındaydı ama hâlâ çok ağlıyordu. Jack ondan pek hoşlanmıyordu.Joy uysal bir sesle, "Belki bezini kirletmiştir," dedi. "Çantada temiz bir tane var."

"Birkaç dakikaya susar," dedi Jack. Bez falan değiştirmeyecekti.

Joy'un da bunu yapmaya niyeti yoktu. Zaten bez konusunu bir daha açmadı. Dudağını ısırdı ve somurtarak yola baktı.

"Nerde kaldı?" dedi tekrar. Bu sefer sesi kısıktı, korktuğu belli oluyordu. Jack bir şeyler yapmalıydı. Aksi takdirde o da korkuya kapılacaktı.

Yani daha çok korkacaktı.

Jack birden, "Hadi gidip onu bulalım," dedi.

"Nasıl?"

"Yürüyerek," dedi Jack. "O kadar uzak değil. Annem öyle söyledi ya."

"Madem o kadar uzak değil, annem niye dönmedi?"

Jack soruyu duymazlıktan geldi ve kapıyı açtı.

"Peki, annem onu dinleyip de arabada beklemediğimiz için bize kızmayacak mı?"

"Hayır. Onu aramaya çıktığımız için memnun olacak."

Joy'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem kayıp mı yani?"

"Hayır!"

Alt dudağı titriyordu. "Biz mi kaybolduk?"

"Hayır! Kimse kaybolmadı! Sadece çok sıcak ve ben çok sıkıldım. Biraz yürümek istiyorum, hepsi bu. İster benimle gelirsin ister burada kalırsın."

"Burada kalmak istemiyorum," dedi Joy hemen.

"O zaman benimle gel," dedi Jack.

"Peki, Merry ne olacak?"

"O da yürüyebilir."

"Ama o yürümez."

"O zaman onu taşırız."

"Ama o çok ağır."

"Ben taşırım."

"Peki ya arabalar?" Joy yanlarından hızla geçen arabaların parlayan farlarına bakıyordu. Çok araba geçmiyordu ama geçenler de çok hızlıydı. Sakin ve yumuşak bir sesle, "Bu çok tehlikeli," dedi.

Telefona onunla birlikte gitmek istediklerini söylediklerinde anneleri de aynen böyle demişti.

Bu çok tehlikeli.

"Hadi ama..." dedi Jack. "Bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Joy bebek çantasını aldı, Jack de bebeği.

Merry tabii ki yürümek istemedi.

Durgun hava her araba geçişinde hareketleniyor, sonra yine yerdeki tozun toprağın üstüne çöküyordu.

Çarpma bariyerinin kenarından yürüdüler. Yakından bakınca girintili çıkıntılı bariyer –hızla geçen bir arabanın içinden görünene kıyasla– çok daha büyüktü; Jack'in mavi futbol şortunun ucundan neredeyse dirseğine kadar geliyordu. Bariyerin diğer tarafı uzun ve sert otlarla kaplıydı. Otlar, eğimin altındaki çalılıklara ve kısa ağaçlara doğru dik bir şekilde iniyor ve azalıyordu. Ötesinde çitler, çitlerin ötesinde de tarlalar vardı. Çimenler. Birkaç koyun. Boş tarlalar. En yakındaki ambarlar bile epey uzaktaydı; oluklu çatılarıyla küçük tuğladan yapılmış oyuncaklar gibi görünüyorlardı.

Emniyet şeridi genişti ama boş değildi. Arabadan bakınca hep boş görünüyordu, bu kadar çok şeyin olması Jack'i hayli şaşırttı. Kola kutuları, işçi eldivenleri, plastik boru parçaları ve pelüş oyuncaklar... Lastiklerin altında ezilmiş ve aynı gri tozla kaplanmış sıradan bir koleksiyon.

Joy, "Peki, ya bir araba durursa? Binecek miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki binmeyeceğiz," diye homurdandı Jack. Bir yabancının arabasına binmek kendini öldürtmek anlamına gelirdi, bunu herkes bilirdi.

Joy da bunu biliyordu, sadece abisinin risk almayacağından emin olmak istemişti.

Jack arabalarına bakmak için arkasını döndü. Kör edici gün ışığının altında parlıyordu ama daha şimdiden epey uzakta kalmıştı. Sanki uçsuz bucaksız okyanusta batan bir tekneydi ve battıktan sonra ona bir daha hiç ulaşamayacaklardı.

Belki de batan tekne değil onlardı...

Merry ağırdı; huysuz ve mızmız olduğu için daha da ağırlaşıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve bir solucan gibi Jack'in kollarında kıvrılıyordu.

"Yüzüne güneş geliyor," dedi Jack. "Çantada şapka var mı?"

Durdular. Joy içine bakmak için çantayı yere koydu.

"Yok. Ama bir önlük var." Joy güneşin kamaştırdığı gözlerini kısarak önlüğü uzattı. Önlük sarıydı ve üzerinde mavi bir ördek vardı. Jack onunla Merry'nin başını örttü ve Merry biraz sakinleşti.

Yürümeye devam ettiler.

Joy, "Ayaklarım acıyor," dedi. Ortasında plastik bir çiçek olan, pembe parmak arası bir terlik giyiyordu.

"Az kaldı," dedi Jack. Aslında ne kadar kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama babası olsa böyle derdi. Omuzunun üzerinden arkasına baktı, araba virajda gözden kaybolmuştu.

Artık tamamen yalnızdılar.

Jack babasının yanlarında olmasını ne çok isterdi. Babası olsaydı hem Merry'yi hem Joy'u hem de bebek çantasını taşırdı.

Hem de kolayca.

Kolları ağrıyordu. Merry'yi yere bıraktı ve yürümesi için ikna etmeye çalıştı. Ama Merry yürümek istemiyordu. Jack'e o kadar sıkı yapışmıştı ki onu sürüklemesi de imkânsızdı.

Jack şu an onu tokatlamayı o kadar çok istiyordu ki.

Ama tabii ki bunu yapmadı. Derin bir nefes alıp alnındaki teri sildi ve onu tekrar kucaklayıp yürümeye devam etti.

Yoldan geçen bir kamyonun kornası kükreyen bir aslan gibi kulaklarını çınlattı. Rüzgârı da Merry'nin kafasındaki önlüğü uçurdu. Önlük havada süzülüp çarpma bariyerinin üzerinde durdu.

"Ah!"

Joy bariyere uzanabilmek için parmak uçlarında yükseldi. Ancak tam o esnada başka bir araba geçti ve önlük sert sarı otların üzerine fırladı, oradan da dik yamaçtan aşağı süzüldü.

"Bırak!" dedi Jack.

"Ama o ördekli olan!"

Jack yürümeye devam etti, birkaç dakika içinde Joy da onlara yetişti.

Joy dönüp dönüp önlüğün uçtuğu yöne bakıyordu.

"Keşke dondurma olsaydı," dedi.

Jack onu duymazlıktan geldi ama kendisi de aynı şeyi diliyordu. Aslında bir lolipop bile iş görürdü. Dili damağı kurumuştu. Yemyeşil Devonshire'ın ortasında, susuzluktan ölmenin mümkün olup olmadığını düşündü.

Mümkün olduğuna karar verdi.

Annesinden nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu. Neden onunla gitmelerine izin vermemişti ki? Madem bu kadar gecikecekti öyleyse neden geç kalmayacağım demişti?

Annesini bulduklarında onunla konuşmayacaktı. Evet, aynen böyle yapacak ve ona gününü gösterecekti! Şuradaki bariyerin altından geçecek, bir çitin kapısını bulacak, bir çiftlik evine yürüyüp bir içecek ile telefona ulaşacaktı.

Sonra da hemen babasını arayacaktı.

Babasından gelip onları almasını isteyecekti.

Annesi arabaya dönüp onları bulamadığında endişelensin istiyordu...

Ama Jack bunları yapmadı.

Bodur bir elma ağacına ulaştılar ve biraz soluklanmak için ağacın kafesi andıran gölgesinde durdular. Jack oflayarak Merry'yi yere indirdi. Merry etrafa saçılmış küçük, parlak meyvelerin arasına, poposundaki şişmiş bebek bezinin üstüne oturuverdi.

Joy, "Onu yere bırakma," dedi. "Çok pis!"

"Umurumda değil. Çok ağır."

"Çantası da öyle." Joy çantayı yere bıraktı ve ağaçtan bir elma kopardı. Kıpkırmızıydı. Joy bir ısırık aldı ama elma sert ve çok ekşiydi. Hemen asfalta tükürdü. Merry'nin biberonundan emerek su içti, sonra biberonu Jack'e uzattı. Su bitene kadar sırayla içtiler.

Joy, "Keşke Merry'ye de biraz ayırsaydık," dedi.

"Artık çok geç," dedi Jack.

Arabalar yanlarından hızla geçiyor ama kimse durmuyordu.

Jack, "Hadi devam edelim," dedi.

"İstemiyorum, çok sıcak," dedi Joy.

"Yürümemiz gerek. Burada otururak annemi bulamayız."

Joy gözlerini kısarak yola baktı. Uzun ve dümdüz görünüyordu. Annesinden ya da herhangi birinden bir iz yoktu, sadece çöldeki bir seraba benzeyen parlak bir göl vardı.

"Geri dönmek istiyorum."

Jack cebinden arabanın anahtarını çıkardı ve uzattı. "Peki, al o zaman anahtarı."

Joy almadı. Arkalarında kalan viraja bakarak iç çekti. "Bu çanta çooook ağır."

"Bırak o zaman. Sadece annem altını değiştirebilsin diye bir bez al."

Öyle de yaptılar. Joy yanına temiz bir bez aldı. Jack de bebek çantasını dikkatlice elma ağacıyla bariyer arasındaki daracık yere sıkıştırdı. Böylelikle çantayı kimse göremezdi ama arabaya geri döndüklerinde de kolayca bulabilirlerdi.

Sonra Jack, Merry'yi tekrar kucakladı ve yürümeye devam ettiler.

Yolun karşı tarafında, hızla giden mavi bir araba birden yavaşladı ve sürücü onlara baktı. Jack bakışlarını kaçırdı.

Arabanın motor sesi uzaklaşana kadar yersiz bir korkuyla kalbi hızla çarptı.

Merry omuzlarında kıpırdandı ve tekrar ağlamaya başladı – Anne! Anne!– Tombul kollarını ve minnacık parmaklarını çoktan gözden kaybolmuş olan arabaya doğru uzattı.

"Annem orada değil," dedi Jack. "Annem bu tarafta. Onu bulmaya gidiyoruz."

Merry'nin haykırışı yavaşça kesildi. Sonunda kollarını yine Jack'in boynuna doladı, yanağını omuzuna yasladı ve abisinin adımlarının ritmiyle uyumlu titrek bir ses çıkardı.

Joy durdu. "Bu ne?"

İleride üç karga kanlı bir topağı gagalıyordu.

"Bilmem."

"Ölü bir şey mi?"

"Bilmem."

Ama ölü bir şeydi. Yaklaşınca sineklerin vızıldamalarını duydular.

Ölü bir tilkiydi. Ezilmişti ama üzeri henüz tozla kaplı değildi. Yapışkan pembe bağırsakları turuncu kürkündeki yırtıktan dışarı fırlamıştı. Kargalar gözleri için kapışıyordu.

Jack bakamadı. Yutkunarak bulanan midesini bastırmaya çalıştı. Joy ise kollarını sallayarak kargaları kovaladı. Kargalar kanatlarını çırpıp havalandılar ama hemen geri geldiler.

"Yaaa!" diye bağırdı Joy. "Yaaaa!"

Ama kargalar insafsız bir çete gibi Joy'un etrafını sarmışlardı.

Joy üzerlerine koştu.

"JOY!"

Jack, Joy'un kolundan tuttu. Tam o sırada kızgın kornası havada yankılanan bir araba hızla Joy'un yanından geçti.

Joy o an Jack'e baktı; bembeyaz kesilmiş yüzü, kocaman açılmış gözleri ve şaşkınlıktan bir karış açık kalmış ağzıyla.

Birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Kargalar gibi yüksek sesle ve kıkır kıkır. Eğlenceli bir kahkaha değildi aslında ama yine de gülmeye devam ettiler. Neşeyle oyun oynarmış gibi güldüler. Gülmelerine sebep olan şeyin etkisi geçene, yüz kasları acıyana dek güldüler.

Sonra Jack parmağıyla, Joy'un omuzunun üzerinden bir yeri işaret etti.

"İşte telefon orada!"

Yüz metre ötedeki küçük turuncu lolipop.

Hızla ölü tilkiden uzaklaştılar. Jack o kadar hızlı yürüyordu ki... Yürümek ne kelime âdeta koşuyordu. Joy oluşturdukları küçük trenden kopup arkada kalmaktan korkuyormuş gibi Jack'in tişörtüne arkadan sıkı sıkı yapışmıştı. Jack'in kolları ağrıyor ve ter damlaları gözlerini yakıyordu. Merry'nin sarkan ayakları vücuduna çarpıyor, Joy'un arkadan çekiştirmesi dengesini bozuyor ama yine de yavaşlamıyordu. Telefona otuz-kırk metre yaklaşana kadar yürüdü. Sonra durdu ve gözleriyle annesini aradı; bariyerin arkasına ve eğimli otlara baktı. Ve daha da öteye; ağaçlara, çitlere ve tarlalara. Umutsuz gözleriyle bir ipucu arıyordu.

Belki düşmüştü ya da bariyerin diğer tarafında bekliyordu. Belki yaklaşırken onları izlemişti ve şu anda onlara el sallıyordu. Onları bekliyordu. Jack annesini görürse el sallayacaktı. Onunla konuşacaktı. Tabii ki konuşacaktı! Tüm olanları unutacaktı. Ne kadar rahatlayacağını düşünüp heyecanlandı.

Joy, "Nerede?" diye sordu.

Jack onu duymazlıktan geldi.

"Jack?"

"Hişşt!"

Endişeyle adımlarını hızlandırdı. Telefon kulübesine sadece on metre kalmıştı ki durdu. Turuncu ahize aşağı doğru sarkıyordu. Bükülmüş kablonun ucunda hareketsiz şekilde asılı duran ahize yerdeki sararmış otlara değiyordu.

Jack'in içine kötü bir his doğdu.

Bu... Çok tuhaftı.

Çok ama çok tuhaf.

Joy hareketlendi. Jack'in tişörtünü bıraktı ve yanından geçti. "Bozulmuş," dedi ve telefona uzandı.

Jack, "Dokunma!" diye bağırdı. Joy gözyaşlarına boğuldu.

Boğucu havada biraz daha yürüdüler.

Hâlâ kimse durmamıştı.

Kimse karışmak istemiyordu.

Klimalı arabaların içinde insanlar, yani aileler cep telefonları ve Coca Colalarıyla yanlarından geçerken Joy sessizce ağlıyor, Jack de Merry'yi taşımaya devam ediyordu.

Jack yürümeye devam etti. Artık bacaklarını hissetmiyordu.

Ya da kalbini.

Tali yola gelmeleri için yolu yarılamışlardı ki sonunda bir araba yavaşladı ve önlerindeki çakıl taşlarının üstünde durdu.

Durdular... Sıcaktan ve korkudan bitkin düşmüşlerdi. Yaşlı gözleri ürkek bakıyor, küçük bedenleri korkudan zangır zangır titriyordu.

Uzun, sıcak, tatsız bir an sonsuzluğun içinde acıyla yanıp söndü.

Sonra arabanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve bir polis dışarı adımını attı.

Üç Yıl Sonra

Catherine While uykusundan irkilerek uyandı. İçinden bir his evinde –kesinlikle– biri olduğunu söylüyordu.

"Adam?"

Adam evde değildi. Chesterfield'taydı. Catherine bunu biliyordu çünkü daha dün otobüs terminalinden üzerine komik bir şeyler karaladığı bir kartpostal atmıştı.

Buna rağmen tekrar seslendi.

"Adam?"

Hiç ses yok. Sadece yalnız olmadığına dair o tuhaf his. Pencerenin önündeki sokak lambasının ışığı titreşerek söndü ve onu bir anlığına körlüğe mahkûm etti.

Sanki bu da... Planlıydı.

"Adam?" diye karanlığa fısıldadı.

"Pırrr!"

Kedi bacaklarının üzerine atlayınca Catherine çığlık attı.

"Defol, Chips!"

Kocaman karnının içinde bir dizi kıpırtı hissetti. Homurdanarak doğruldu ve kediyi yataktan kovaladı.

"Panik yapma!" dedi karnını okşayarak. "Sadece bir kedi."

Adam'ın eskiden Fish adında ikinci bir kedisi daha vardı ama söylediğine göre Catherine'le tanışmadan önce bir

arabanın altında kalmıştı. Catherine bu acı olayı duyduğunda üzülmüş gibi yapmıştı. Fakat işin gerçeği içten içe bunu duyduğuna sevinmişti. Bebeğinin yüzüne oturma potansiyeli olan tek bir kedi bile endişe etmek için yeter de artardı. Chips mavi gözleri, yumuşacık beyaz tüyleri olan, *ragdoll* cinsi, dikkat çekici bir kediydi. Gel gör ki Catherine kedi seven tiplerden değildi. Tabii bu onu köpek sever biri de yapmıyordu. Aslında daha önce hiç evcil bir hayvanı olmamıştı, bir akvaryum balığı bile. Ama Adam'la geçirdiği iki sene sayesinde kedi sever bir insan olmadığından –ve olamayacağından– emin olmuştu.

Adam ise tam bir kedi âşığıydı. Kedisine çok düşkündü, kedisi ve tüyleri de ona. Catherine büyük resimde kedilerin olması gerektiğini anlıyordu tabii. Fakat bu, mutfağın köşesindeki kutuya pisleyebilecekleri anlamına gelmiyordu.

Ya da canları istediğinde yatağın üzerine zıplayabilecekleri.

Dün gece yatak odasının kapısını aralık bırakmış olmalıydı. Chips de bir kedi olarak Adam'ın minyonlar desenli yastığına yatma ve çorap çekmecesinde gezinme hakkını kendinde gördüğü için bu fırsatı kaçırmamıştı.

Catherine kediyi kışkışladı. Chips omuzunun üzerinden, "bunu unutmayacağım" bakışı atarak çalımla odadan çıktı.

Catherine ona meydan okuyarak, "Elinden geleni ardına koyma," dedi ve tekrar yastığına yaslandı.

Chips en azından korkusunun geçmesini sağlamıştı.

Catherine ellerini karnının üzerinde birleştirdi, vücudunun bu kadar değişmiş olması karşısında hem şaşkın hem de mutluydu. İlk birkaç hafta belirgin hiçbir fark yoktu; sadece birkaç hafta egzersiz bisikletiyle çalışınca yok olabilecek kadar küçük bir göbek. Ama sonra göbeği o kadar büyüdü ki dışarıdan bakan biri geriye doğru kaykılarak bahçedeki çiçek

saksısını içeri taşıdığını düşünebilirdi. Şu an, yani hamileliğinin yedinci ayında sandalyeden kalkmak kadar basit bir eylem bile yapı markette bir torba toprağı alışveriş arabasına yüklemek kadar zordu.

Catherine sürekli ciyaklayan minik bebeğini emilmekten harap ve kıpkırmızı olmuş göğsüne yaslayacağı günün gelmesi için sabırsızlanıyordu...

Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim!

Böyle coşkulu ve iddialı sözler vermek Catherine'in önceden yaptığı bir şey değildi. Ama artık içinden böyle konuşmak geliyordu. Bebeğin de rahminden böyle çıkacağını düşünüyordu; omurgasını güçlendiren, gözlerini yaşla dolduran, ani bir duygu patlaması eşliğinde.

Gözyaşlarını eliyle sildi, iç çekti ve Chips'e sövdü. Çok yakında beş dakika fazla uyumaya bile ihtiyacı olacaktı ve an itibarıyla bölünen uykusu için içinde bulunduğu duruma kızgındı.

Dr. Samuels, kendisi ve doğmamış çocuğu için elinden geldiğince dinginlik yaratmasını söylemişti.

Azami dinginlik.

Doktor gerçekten bu ifadeyi kullanmış, Catherine de bununla dalga geçmişti. Ama hamileliği süresince her geçen gün azami dinginliğin ne kadar değerli olduğunu görüyor ve bu uğurda pek çok şey yapıyordu. Mesela meditasyon yapmaya başlamıştı. Mumlar yakıyor, banyoda kafasını dağıtacak türden romanlar okuyordu. Fırsat buldukça ayak masajı yaptırıyor, kendine yeşil sebzelerden sağlıklı içecekler hazırlıyordu. Dahası her hafta bir böcek gibi sırtüstü yuvarlandığı, Adam'ın nefes alıp ıkınmasına yardım ettiği, yakın gelecekteki doğumu için faydalı olduğunu bilmesine rağmen elinde olmadan gülme krizlerine girdiği o tuhaf doğuma hazırlık kurslarına gidiyordu.

Catherine tekrar uyuyabilmek için kitap okumaya karar verdi. Koca bir "okunacak kitaplar" yığını vardı ama hormonları *Bebek İsimleri Kitabı*'nı okuması için onu zorluyordu. Gerçekten aptalcaydı; Adam'la birlikte geleneksel isimleri seviyorlardı ve bu kitap aptalca isimlerle doluydu. Ayrıca zaten büyükannesi ve babası anısına kız için Alice, oğlan için Frank adını koymaya karar vermişlerdi. Fakat bebeğini hiçbir zaman Bunkar ya da Crimpelene gibi bir isimle çağırmayacağını bilse bile düşük ihtimalli bir olasılığı es geçmemek konusunda kendini yükümlü hissediyordu.

Lambasını açmak için uzandı ama eli havada kaldı.

Bir ses vardı.

Ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu ama sanki biri ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Evde biri vardı.

Catherine'in boynu insanlık tarihi kadar eski, ilkel bir hisle karıncalandı.

Otuz bir yaşındaydı ve iki sene öncesine, yani Adam'la birlikte yaşamaya başlayana kadar hep yalnız yaşamıştı. Yalnız yaşayan biri gece yarısı bir ses duyduğunda yatak örtüsünün altına gizlenip kaderinin merdivenlerden çıkıp koridordan ona doğru gelmesini bekleyemezdi. Yalnız yaşıyorsan kalkıp feneri, sopayı, saç spreyini alıp yüzleşmek için merdivenlerden aşağıya inmen gerekirdi.

Bulaşık makinesi...

Onu uyandırmaya yetecek kadar çok ses çıkaran tek şey oydu.

Ama bulaşık makinesini ayarlamamıştı ki...

Catherine eskisi kadar hazırlıklı değildi, ayrıca hiç olmadığı kadar da hamileydi. Hem evde ondan başka kimse yoktu.

Catherine bunun üzerine homurdanarak bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve usulca ayaklarının üzerine bastı.

Merdivenlere doğru yürüdü ve kitaplıktan vazoyu aldı. İsveç camından yapılmış ağır bir vazoydu ve Catherine onu zaten hiç sevmemişti. Vazoyu davetsiz bir misafire fırlatmak, bir taşla iki kuş vurmak gibi olacaktı. Derin bir nefes aldı, merdivenin ışıklarını yaktı ve bağırdı: "Orada her kim varsa evimden defolup gitse iyi olur! Polisi aradım ve silahlıyım!"

Vazoyu omuz hizasında tutarak merdivenlerden inmeye başladı. Hem korkuyordu hem de aptal gibi hissediyordu. Son basamakta durdu ve tekrar kulak kesildi.

Hiç ses yoktu.

Yoksa yanılmış mıydı? Öyleyse bu ilk olmayacaktı. Evde yalnız olmak her sesi daha da yükseltiyor, daha korkutucu hale getiriyordu. Emin olsaydı polisi arardı ama aramamıştı; hem de telefon yatakta, Adam'ın yattığı tarafın hemen yanında olmasına rağmen...

Sağ elinde tuttuğu vazoyu hamle yapmaya uygun pozisyona getirdi ve odadan odaya ağır adımlarla yürüdü. Dikkatliydi. Her geçtiği kapıda daha da cesaretleniyordu. Oturma odası, yemek odası, mutfak. Kimse yoktu.

Catherine vazoyu yanındaki mutfak masasına, kamerasının ve telefonunun hemen yanına bıraktı ve yanıldığı için rahatlayarak bir oh çekti.

Sonra telefonuna ve kamerasına baktı. Onları bu masada bıraktığını hatırlamıyordu. Neden bıraksın ki? Hem Adam'ın dizüstü bilgisayarının burada ne işi vardı? Her zaman çalışma odasındaki masada dururdu. Lanet olsun!

Catherine birden anladı. Hırsız giderken kolayca alabilsin diye kapının hemen yanındaki masada duruyorlardı!

Panikten nefes bile almadan arka kapıyı kontrol etti. Kilitli değildi! Ama kilitlemişti, bundan çok emindi. Eve giren kişi Catherine bağırdığında –ganimetlerini bile almadan– gitmiş olmalıydı!

Hızla kapıyı tekrar kilitledi. Dışarıyı görebilmek için ellerini yandan siper ettiği yüzünü soğuk cama dayadı.

Hiç hareket yoktu.

Sonra birden nefesini tuttu. Siyah bir şeklin evin gölgesinden çıkıp yağ gibi çitin üzerinden kayarak çalılıklara doğru gözden kayboluşunu izledi.

"Seni gördüm!" diye bağırdı. "Seni gördüm, adi herif!"

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu ama sözcükler ona güç vermişti.

Ve sonra geçti.

Biri vardı ama artık gitmişti.

Catherine korkmuştu ama artık güvendeydi.

Geçmişti. Bağırırken nefesinin oluşturduğu camdaki buğu yavaşça kayboldu.

Catherine kapıdan uzaklaştı. Bacakları titriyordu. Oturdu ve titreyen elini karnının üzerine koydu.

Zihni ne olduğu ve ne olabileceğiyle ilgili senaryolar yazıyor, nedenler ve sonuçlar arasında mekik dokuyor, kontrolsüzce çalışıyordu. Bir süre sonra sakinleşmeye başladı ve normal akışına döndü.

Sonuçta o iyiydi.

Onlar iyiydi.

Kötü bir şey olmamıştı. Hiçbir şey alınmamıştı.

En temel, en önemli şey buydu.

Ama dahası da vardı. Panik olmamıştı. Çığlık atıp yatağın içine saklanmamıştı. Bir erkek tarafından kurtarılmayı beklememişti. Cesur ve akıllıca davranmıştı.

Ve hepsini tek başına yapmıştı.

Catherine bağımsızlığın ne olduğunu neredeyse unutmuştu. Göğsünde yükselen minik gurur kırıntısıyla tekrar yukarı çıktı.

Yatak odasına girdi, kapıyı arkasından sıkıca kapadı ve derin bir oh çekti. Sonra yatağına doğru döndü. Midesine öyle şiddetli bir kramp girmişti ki bebek bile tekme atarak tepki veriyordu.

Başucundaki lamba yanıyordu.

Ama o açmamıştı ki. Açmak için uzandığında eli havada kalmıştı, öyle olmamış mıydı?

Açmadığından emindi.

Ve ışığın aydınlattığı yüzeyde bir bıçak vardı.

Mutfak bıçağı değil.

Gerçek bir bıçak.

Catherine bacaklarını kıpırdatmadan hareket etti.

Bıçağa baktı.

Parlak metal; bir kenarı tırtıklı, diğer tarafı kavisli; petrol rengi yüzeyine inci bulutlarının kakıldığı bir sap...

*Abalon...**

Sözcük zihninin derinliklerinden çıkmıştı ve abalonun ne olduğunu bildiğinden emin olmasa da doğru gibi gelmişti. Soluk yüzeyi o kadar dingin, o kadar güzeldi ki... Bir bıçak gözüktüğü kadar acımasız olabilir miydi? Catherine elini uzattığını ve parmağını bıçağın ucuna dokundurduğunu görüyor, sanki uzaktan kendini izliyordu.

* İngilizce adı abalone olan, istiridyeye benzeyen bir tür deniz canlısı. (ed.n.)

Kolundan başlayıp boynuna uzanan, oradan da başının tepesine tırmanan elektriği hissetti. Gözleri yaşlarla doldu ve işaretparmağının ucuyla dokunduğu, bir İsviçre saatindeki yakut gibi parlayan minik kırmızı top büyüdü.

Titreyerek parmağını ağzına soktu.

O sırada doğum günü kartını fark etti.

Bir kova içinde çiçekler. Özel Günü İçin Kızıma... Annesi hep en kötü kartları seçmeyi başarırdı. Doğum gününden bir hafta sonra Catherine onu da diğerleriyle birlikte toparlamış ve boş odadaki bir çekmeceye kaldırmıştı.

Ama şimdi kart orada duruyordu, yatağının hemen yanında...

Catherine bir rüyada ya da zaman tünelindeymiş gibi şaşkındı.

Kartı açtı.

Annesinin kargacık burgacık imzası karalanmıştı ve kartın boş tarafına yeni bir mesaj yazılmıştı.

Seni öldürebilirdim...

Ayışığı Kitaplığı

Ağustos 1998

Bir hafta geçmişti.

Merry dışında kimsenin tek kelime etmediği bir hafta. Merry de o kadar çok ve bağıra bağıra ağlamıştı ki sonunda Teyze dedikleri ama teyzeleri olmayan bir komşu gelip onu almıştı. "Sadece Eileen eve dönene kadar," demişti.

Merry gidince sessiz ev daha da sessizleşmiş, hatta bu sessizlik garip bir gürültüye dönüşmüştü.

Jack ve Joy okula gitmiyordu. Ama bu, kulağa geldiği gibi eğlenceli değildi. İskambil kâğıdı oynuyorlar, beceriksiz hayaletler gibi içeri girip çıkan polis siluetleri arasında televizyonda kısık seste çizgi film seyrediyorlardı. Polislerin başındaki amirin bir kovboyunkine benzeyen upuzun bıyığı vardı. "Bana Ralph deyin," demişti ama ona bir şey demiyorlardı; sadece babasına gizli şeyler söylemek için elinde kâğıtlar ve fotoğraflarla mutfağa girip çıkmasını izliyorlardı.

Acıkınca kutudan mısır gevreği yiyorlardı. Susayınca musluktan su içiyorlardı. Yorulunca kanepede kar fırtınasındaki penguenler gibi birbirlerine yaslanıyor ve rüyalarında sıcak, tozlu ve kimsenin durmadığı asfalt yolu görerek huzursuz uykular çekiyorlardı.

Kimse onlara karışmıyordu.

Arada sırada babaları yeni hatırlamış gibi onlara bakıyor ve "Siz ikiniz, iyi misiniz?" diye soruyordu. Jack ve Joy da telaşla

iyiyiz diye başlarını sallıyordu. Çünkü babaları polislerle ve evrak işleriyle çok meşguldü. İyi *olmadıklarını* söylerlerse belki Merry'de olduğu gibi tanımadıkları başka bir Teyze gelir ve onları da alıp götürebilirdi.

Gazeteler her sabah, ölü kuşların gökyüzünden yere pat diye düşmesi gibi bir ses çıkararak kapıdan içeriye atılıyordu.

Bütün gazeteler, her gün.

Babaları mutfak masasında oturup karısının kayboluşuyla ilgili bilinen ya da tahmin edilen her kelimeyi daha iyi anlayabilmek için sayfaların üzerine eğilerek, dudaklarını ve gazete kâğıdının baskısından kararan parmaklarını hareket ettirerek tekrar tekrar okuyordu. Olur da bir şey kaçırırım diye hiçbir gazeteyi atmıyor ve her birini hızla yükselen yığına ekliyordu.

Jack ve Joy'un gazeteleri okuması yasaktı ama babaları üst kata çıktığında ara sıra gizlice göz atıyorlar ve annelerinin halen arandığını ve polisin henüz bir ipucu bulamadığını öğreniyorlardı.

Bill Amca ve çirkin karısı Una İrlanda'dan gelmişti. Bill Amca mutfak masasına oturup babalarının, gazete yığınını odanın bir köşesinden diğerine taşıyarak karısına ne olduğuna dair teoriler geliştirişini izlerken Una da çocukları seviyormuş gibi yapıyordu.

Teori*ler*.

Babasının birçok teorisi vardı ve Jack artık onları duymaktan bıkmıştı. Hepsi düşük ihtimalli laf kalabalığıydı ve babasının o güçlü tok sesiyle hiç bağdaşmıyorlardı. Ayrıca hepsi, Eileen eve dönüp bu kadar zaman nerede olduğunu açıklayınca ve her şey yoluna girince bir yanılgıya dönüşecek, bir yanlış anlama olarak kalacaktı.

Jack babasının acınası teorilerini duymamak için yüksek sesle bir şeyler mırıldandı.

Joy, "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

Jack daha yüksek sesle mırıldandı.

Sürekli kapıyı çalan, köşedeki barın önünde duran ya da caddeye park etmiş arabalarda oturan gazeteciler yüzünden dışarı çıkamıyorlardı.

Bekliyorlardı.

Yatak odasının halısının üzerinde iskambil kartlarını karıştırırken Joy, "Neyi bekliyorlar ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi. Aslında biliyordu ve Joy'un da bildiğini düşünüyordu.

Ama Joy halıdan kalktı, yatak odasının penceresini açtı ve aşağıya seslendi. "*Neyi bekliyorsunuz?*"

Kimse cevap vermedi. Ama ertesi gün kapıya bırakılan bütün gazetelerde Joy'un fotoğrafı birinci saydaydı.

Manşet şöyleydi: "TERK EDİLEN JOY."

Bu Jack'i mahvetti.

Belki de annesi gerçekten de onları otoyolun kenarında terk etmişti. Belki Jack fazla gürültücüydü, Joy fazla sinir bozucuydu, Merry de daha fazla çekemeyeceği kadar mızmız ve pisti. Belki de o turuncu telefondan yardım bile istememişti. Belki de Jack ve Joy'un arka koltukta didişmesinden bıkmış, kenara çekmiş, yürüyerek virajı dönmüş, başparmağını kaldırmış ve yepyeni bir hayat için otostop çekmişti. Daha zengin bir koca, daha iyi bir araba ve Joy, Merry ve Jack'in yerine tüm oyuncakları ve kucakları alacak yeni bir bebek için.

Yeterince uzun süre uğraşırsa Jack, annesinin eve dönmesini umursamayacak kadar ona kızabilirdi. Bunu pekâlâ yapabilirdi.

Ama en kızgın olduğu zamanlarda bile içten içe annesinin eve dönmesini diliyordu.

Üç Yıl Sonra

Catherine elinde telefonuyla sabaha kadar oturdu.

İki kez Adam'ın numarasını çevirdi ama ikisinde de telefon çalmadan kapattı.

Bir kez polisi aramaya başladı ama üçüncü rakama gelemedi.

Şimdi yatağının kenarında, başını kalçasına yaslamış Chips'le birlikte oturuyordu.

Adam'ın sesini duymak için can atıyordu. Son birkaç saatte Adam'la yapacağı telefon konuşmasını yüz kez aklından geçirmişti.

Adam kısık bir sesle, *"Alo?"* diyecek, o da ona cılız bir *alo* diyecek ve sonra gözyaşlarına boğulacaktı.

Catherine ağlamamaya çalışsa da fazla dayanamayacağını biliyordu. Bunu sadece düşünmek bile ona kendisini iyi hissettiriyordu. Ve sonra Adam'ın sesi o çok iyi bildiği, yumuşacık sese dönüşecekti... "*Catherine*?" Hamile olduğunu ona ilk kez söylediğindeki o yumuşak sese. Adam o kadar mutlu olmuştu ki! Kıkırdayarak ve bin bir ısrarla onu kanepeye yatırmış; yanına çay, tost ve uzaktan kumandayı bırakmıştı. Sonra dışarı çıkmış ve gece açık olan bir marketten tavuk çorbası, vitaminler ve yeni doğan bir bebeğin ihtiyacı olabilecek her şeyi alıp geri gelmişti. Bunlara 12-18 ay arası için bebek bezleri, altı kavanoz muz püresi ve bacasından baloncuklar çıkaran uzaktan kumandalı bir tren de dahildi. İki gün sonra Catherine'i bir bebek ilkyardım

kursuna kaydettirmiş ve *Golf* arabasını; yandan darbelere karşı koruma sistemi ve otomatik çocuk kilidi olan iğrenç, açık yeşil bir *Volvo* ile değiştirmişti.

Adam'a bunu söyleyemezdi.

Adam onu ve bebeği korumak için her zaman elinden geleni yapmıştı. Catherine şimdi karşısına geçip de bıçaklı bir saldırgana karşı elinde kendisini ve doğmamış çocuğunu koruyacağını sandığı bir vazoyla, aptalca tehditler savurarak evin içinde dolandığını söyleyemezdi.

Zaten içeri girmesine de Catherine izin vermişti!

Chips dışarı çıkmak istediğinde sırf kendisini rahatsız etmesin diye banyo penceresini açık bırakmıştı.

Hem de Adam'ın açık bırakmaması konusunda kendisini defalarca uyarmasına rağmen.

Ama hava çok sıcak! Adam bunu ona her söylediğinde Catherine sızlanırdı. *Ayrıca pencere hem çok küçük hem de çok yüksek! Kimse buradan içeri giremez.*

Ama biri girmişti işte. Oda kokusu kenara düşmüştü. Hatta kafasını pencereden dışarı çıkarsa beyaz çinili pervazdaki çamurlu ayak izini bile görebilirdi. Uzun karanlık saatlerdeki parçaları birleştirdiğinde Catherine hırsızın banyodaki pencereden içeri girdiğini, doğrudan aşağıya indiğini, içeride kapana kısılmamak için de arka kapının kilidini açtığını tahmin etti.

Sonra tekrar yukarı çıkmış olmalıydı...

Catherine merdivenin başında, elinde vazoyla boş tehditleri savururken muhtemelen o hemen arkasındaydı.

Catherine titredi.

Düşündüğü gibi cesur değil, düşüncesiz davranmıştı. Bunu şimdi görebiliyordu.

Hamilelikten dolayı olmalıydı! İnsanlar hamileliğin mantıksız kararlara, mantıksız seçimlere yönlendirebileceğini söylemişti. Ancak Catherine bunun kadın düşmanlığıyla ilgili olduğunu düşünüp onları ciddiye almamıştı.

Ama şimdi, o lanet ışıkları açmamakla korku filmindeki aptal sarışınlar gibi davrandığını görüyordu.

Kendisini riske atmıştı ve hatta –daha da kötüsü– bebeklerini riske atmıştı.

Bunu Adam'a nasıl anlatırdı?

Anlatamazdı. Anlatmayacaktı. Adam çok öfkelenirdi ve haklıydı. Catherine'in *azami dinginliği* sona erecek, Adam endişe ve suçlulukla güvende hissettirmek için onu pamuklara saracak ve Catherine sonunda boğulacaktı.

Korkuyla ürperdi.

9-9-

Yine durdu. Bir kez daha düşündü.

Polis ne yapabilirdi ki? Hırsız hiçbir şey almamıştı. Hiçbir şeyi kırmamıştı. Catherine onu görmemişti bile. Polisi ararsa her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalacaktı; aptallığını tüm dünyanın görmesi için ortaya serecekti. Boşu boşuna. Polis nadiren hırsızları yakalardı. Herkes bilirdi bunu. Gazeteler polisin çözemediği faili meçhul suçlarla doluydu. Hatta hırsızlardan biri o kadar uzun süredir kaçaktı ki ona takma isim bile vermişlerdi: Goldilocks.* Çünkü girdiği evlerdeki yataklarda yatıyor ve yemekleri yiyordu. Catherine *onu* bile yakalayamayan polisin, banyosundaki oda kokusunu deviren adamı bulmak için mesai yapacağını hiç sanmıyordu.

* "Goldilocks ve Üç Ayı" bir İngiliz masalıdır. Masalda Goldilocks adında küçük bir kız, bir ayı ailesinin yaşadığı eve girer ve onların sandalyelerinde oturur, yemeklerini yer ve yataklarında yatar. Ayı ailesi eve döndüklerinde küçük kızı bulur. (çn.)

Polisi aramak ona utançtan başka bir şey sağlamazdı.

Utanç ve gereksiz yaygara.

Annesi hep böyle derdi. *Yaygara.*

Gereksiz telaş ve saçmalık.

Catherine telefonu bir kenara attı ve karnını sıvazladı. "Yaygaraya ihtiyacımız yok, öyle değil mi, Crimpelene?"

Ne kadar şanssız olduğunu düşünüp iç geçirdi. Aslında burada *olmaması* gerekiyordu! Adam'la birlikte ilk yıldönümlerini kutlamak için hafta sonunu Sidmouth'ta geçirmeyi planlamışlardı. Ama kirayı ödemeleri gerekiyordu ve bebek için para biriktirmeye çalışıyorlardı. Erteleme imkânı olmadığı için tatili iptal etmişlerdi.

Denize bakan bir yatakta kahvaltıya uyanmak yerine soyulmak ve tehdit edilmek her şeyin üstüne tuz biber ekmişti.

Manzara onu bir sürprizle şaşırtabilirmiş gibi pencereden dışarı baktı. Ama tek görebildiği doğan güneşin pembe ışığıyla yıkanan, çıkmaz sokağın diğer tarafındaki Bay Kent'in eviydi.

Okyanusu görmese de manzara daha iyi hissettirmişti. Gece kötü geçmişti ama artık bitmişti. Doğan güneş ortalığı yeni ve daha az korkutucu bir renge boyamıştı.

Seni öldürebilirdim!

Evet, diye düşündü Catherine. *Ama öldürmedin, öyle değil mi*?

Teselli eden tarafı buydu. Eve giren kişi onu öldürmemişti. Hem de elinde vazoyla merdivenlerin başında şişman ve dengesiz bir durumdayken. Küçücük bir dokunuşla onu aşağıdaki koridora gönderebilecekken... *Yine de* Catherine'i öldürmemişti. İçeri girdiği gibi kaçmadan önce Catherine'le yüz yüze gelmemek için elinden geleni yapmıştı.

Aslında Catherine onu korkutup evden kaçırmıştı!

Belki de sadece Catherine'in onu korkutmasını istemişti...

Gözlerini kırpıştırdı.

Bu mantıklı geldi. Catherine'in gürültücü tehditleriyle engellenen hırsız kendi kinci jestiyle karşılık vermişti. Öyle ya da böyle Catherine'i ele geçirdiğini bilerek bıçağı ve tehdidi bırakmıştı.

Mantıklıydı.

Sanki...

Ve Catherine bu şekilde düşünmeye başladı. Bu şekilde düşünmeye karar verdi. Boş bir cesaret gösterisi. Hiçbir şey ifade etmeyen. Ve eğer bir şey ifade etmiyorsa o zaman kimsenin bilmesine de gerek yoktu. Hiçbir şeyin değişmesine de. Bu, Catherine için ve daha da önemlisi bebek için daha iyiydi.

Azami dinginlik için.

Bu yüzden Catherine While olanları anlatmak için kocasını aramadı. Polisi de aramadı.

Bunun yerine parlak bıçağı bir mendile sardı ve elinden kayıp düşmesin diye kol hizasında tuttu.

Sonra onu sutyen çekmecesinin en arkasına doğru itti. Doğum günü kartını da mutfak lavabosunda yaktı.

Eylül 1998

KAYIP EILEEN'İN SON TELEFONU

Jack'in nefesi boğazında düğümlendi. O anın mide bulandıran hissiyle bükülü kablonun ucunda, havada asılı duran turuncu ahizeyi hatırladı.

Dokunma!

Manşet kısa, düzensiz satırlarla bir şiir gibi yazılmıştı; sayfanın altına doğru inen tuhaf bir hikâyenin üstündeydi. Jack'in, ne yazdığını anlaması için hikâyeyi okumasına gerek yoktu.

Annesi yardım istemek için telefon açmıştı. O turuncu ahizeyi elinde tutmuştu. Annesi tam *oradaydı*... Onlar gelmeden ne kadar önceydi?

Asırlar?

Dakikalar?

Jack'in kalbi pişmanlıkla sıkıştı. Keşke daha önce peşinden gitseydi! Keşke daha hızlı yürüseydi! Keşke o aptal "Nesi Var" oyununu oynamasaydı ya da Merry'yi taşımak zorunda olmasaydı ya da o elma ağacının altında durmasaydı! Belki de annesine yetişebilecekti ve annesi kaybolmayacaktı. Sorumlu olan oydu! Onu kurtarabilirdi!

Keşke...

Derin, titrek bir nefes aldı.

Alo?

Sözcük sayfadan dışarı süzüldü ve Jack, annesi omuzunda duruyormuş gibi sesini yakınında duydu.

Merhaba?

Acil durumunuz nedir?

Ah. Merhaba. Arabam bozuldu.

Adınız nedir?

Eileen Bright.

Peki, Bayan Bright. Arabanız şu an nerede?

Otoyol kenarında.

Yol şeridinin kenarında, park halinde mi?

Evet.

Yalnız mısınız?

Çocuklarım benimle.

Çocuklarınız arabada mı?

Evet.

Onları arabadan çıkarıp emniyet bariyerinin arkasına geçirir misiniz? Ben bekliyorum.

Ah, yapamam. Onlar yanımda değil. Araba yolun aşağısında. Yolu onlarla yürümek tehlikeli olacaktı. Merry henüz çok küçük, anlıyor musunuz? Ayrıca ne kadar yürüyeceğimi de bilmiyordum. Ama güvendeler.

Jack şokla irkildi.

Arabada güvende mi? Bunu nasıl *söyleyebilmişti?* Onların güvende olduğunu nasıl söyleyebilmişti? Güvende *değillerdi ki!* Onların *tehlikede* olduğunu bilmiyor muydu? Joy'un parmak arası terliklerinin canını nasıl acıttığını ya da Merry'nin ne

kadar çok ağladığını ya da kardeşini taşırken Jack'in kollarının nasıl *acıdığını*. Ya da tilkiyi, kargaları ve bir arabanın neredeyse onlara çarpacağını!

Ya da kimsenin durmamasını. Kimsenin karışmamasını.

Öfke Jack'in midesinin yanmasına neden oldu. Annesinin umurunda değillerdi! Nasıl yapabilmişti? Onları orada bırakmıştı! Joy'u *terk etmişti. Hepsini* terk etmişti!

Jack başına saplanan ağrıyla nefesini tuttu ve hızla okudu...

Peki, Bayan Bright, arabanız şu an bulunduğunuz yerin kuzeyinde mi, güneyinde mi?

Hımm, düşüneyim (gülüyor). Exeter'a doğru gidiyorduk-

[Bir arabanın yanaşma sesi geliyor]

Ah, biri yardım etmek için durdu... Merhaba...

[Boğuk sesler geliyor. Eileen Bright. Kimliği bilinmeyen erkek.]

Bayan Bright?

[Sessizlik]

Alo, Bayan Bright?

[Sessizlik]

Bayan Bright. Orada mısınız?

[Sessizlik]

[Bir arabanın uzaklaşma sesi]

Jack son satıra boş boş baktı.

Bir arabanın uzaklaşma sesi.

Jack hikâyenin böyle bitmesini istemiyordu. Başka bir sayfada devam ettiğine dair aptal bir umutla sayfayı bile çevirdi ama tabii ki devam etmiyordu.

Bir arabanın uzaklaşma sesi.

Annesi binmiş miydi?

Bilmiyordu.

Anlaşılan kimse bilmiyordu.

Ama *herkes* bilirdi ki bir yabancının arabasına binmek kendini öldürtmek anlamına gelirdi.

Ön kapı tıklandı. Jack gazeteyi yığına itti ve hızla kanepeye döndü.

Koridordan kısık sesle konuşmalar geldi. Bana-Ralp-deyin diyen polis amiri ile neşeli görünen bir kadın polis konuşuyordu. Kadın Jack'e gülümsedi ve yanına oturup oturamayacağını sordu.

Jack istemedi ama kadın yine de oturdu. Bu sırada Bana-Ralph-deyin de kolunun altında dağınık bir kâğıt yığınıyla, mutfağa giden babasının peşinden gitti. Dosyalar, formlar, fotoğraflar ve plastik bir kanıt torbası.

Jack ani korku ve öfkenin bir tüy yumağı gibi boğazını kavradığını ve sıktığını hissetti. Yanakları yanıyor ve kulakları suya dalmış gibi çınlıyordu.

Ayağa kalktı ama Pam onu bileğinden yakaladı. Öyle sıkı tuttu ki kavga etmeden kadının elinden kurtulamayacağını anladı.

Jack, "Bırak beni," dedi dişlerini sıkarak. "Bırak gideyim."

"Jack..." dedi kadın polis kibarca.

Sonra ikisi de durakladı.

Mutfak kapısının arkasında babası boğazı kesilmiş bir köpek gibi inledi.

Jack biliyordu. *Biliyordu*! Ve bilmek istemediği şeyi tahmin etmesine izin verdikleri için herkesten *nefret* etti.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve kolunu bükerek Pam'in elinden kurtuldu. Koşarak üst kata çıktı.

Joy odasında oyuncak bebeğiyle pişti oynuyordu. Jack'e baktı ve "Bu bağrış çağrış da ne?" diye sordu.

Jack konuşamadı. Ona söyleyemezdi. Sadece öylece durdu.

Joy, "Oynamak ister misin?" diye sordu.

Jack oynamak istemiyordu. Ama annelerinin öldüğünü nasıl söyleyecekti.

Bu yüzden kaşındıran mavi halıya yavaşça oturdu ve Joy'un oyuna başlamak için kâğıtları karıştırmasını izledi.

Ayışığı Kitaplığı

Üç Yıl Sonra

Catherine bütün gün kendisini meşgul etmeye çalıştı. Arabanın sigortasını yeniledi. Çamaşır yıkadı ve ısıyı otuza düşürerek çevreci suçluluk duygusunu yatıştırdı. Menüyü planladı. Cuma günü Janet ve Rhod gelecekti ama Catherine çok abartılı bir şeyler yapmayı planlamıyordu. Onlar davet edilebilir ama yatırım yapılmaz türden, ikinci seviyede arkadaşlardı. Catherine, Jan ile emlak ofisinde birlikte çalışmıştı. Fakat Rhod sadece, gelecekte bir noktada derecesi yükseltilebilecek, sevgili paketinin bir parçasıydı. Catherine onunla daha önce bir kez karşılaşmıştı. Rhod o gün ofise gelmiş ve Jan'in bile anlam veremediği saçma bir şey yapmıştı.

Catherine menüye risotto koymaya karar verdi. Hem yapması kolaydı hem de risottoyla insanları etkilemeyi her seferinde başarıyordu. Sadece doğru pirinci almalıydı. Ayrıca kuzukulağı, beyaz peynir, balkabağı ve ayıklanmış nar da almalıydı. Taze olsun diye hepsini cuma sabahı alacaktı.

Belki de önceliği, Adam'ın Büyük Domuz Fiyaskosu adını taktığı, başka bir akşam yemeği felaketini önlemek için pratik yapmak olmalıydı. O yemekte Catherine soslu domuz eti pişirmişti. Tarifi biraz yanlış anlamış olmalıydı ki et kösele kadar sert olmuştu. Neyse ki Adam işi şakaya vurmuştu da kimse tabağındakini bitirmek zorunda hissetmemişti.

Adam onun mutfaktaki felaketlerini umursamazdı. Omuz silker, tabağındakini bitirir ve "*Bir dahaki sefere daha güzel yaparsın*," derdi. Noel'de Catherine'e bir yemek kitabı ve bir *Ann Summers** hediye çeki hediye etmişti. Hatta çeki özellikle soslu domuz eti tarifinin olduğu sayfaya koymuştu.

O günden sonra Catherine tarifi doğru yapmıştı.

O günden sonra ikisi de her şeyi doğru yapmışlardı...

Catherine karnını sıvazladı, gülümsedi ve saate baktı. Neredeyse öğle yemeği saatiydi.

Saat on buçuktu.

Annesini aradı.

"Ah, merhaba!" dedi Helen Pitt. "*Bu* onuru neye borçluyum?"

Bu annesinin, kızında suçluluk duygusu uyandırmak amacıyla başvurduğu özel selamlama şekliydi. Ama Catherine normalde çok sinir olduğu şeyi bu kez sakince karşıladı, hatta annesinin sesiyle rahatladı.

Geçirdiğim şoktan, diye düşündü. Gerçekten de aptalca.

"Biliyorum," dedi Catherine. "Biraz oldu."

"Aylar oldu!"

Gerçekten de aylar olmuştu. Ama annesi uzak durulması kolay bir kadındı. Sabırsız, bencil ve önyargılıydı. Evlendiklerinde sırf Adam'ın borcu var diye onu istememişti. Adam borcunu ödemek için gece gündüz çalışsa da bir kez olsun ona anlayış göstermemişti.

Bir keresinde Catherine'e, kocasını sırf okurken dudaklarını kıpırdatıyor diye terk ettiğini söylemişti.

* Ann Summers, seks oyuncağı ve iç çamaşırı konusunda uzmanlaşmış; İngiltere, İrlanda ve Manş Adaları'nda 140'ın üzerinde mağazası bulunan çokuluslu bir İngiliz perakende şirketidir. (çn.)

Kollarını dramatik bir şekilde sallayıp, "Beni çıldırtıyordu," demişti. "Telafisi olmayan bir sinir bozukluğu!"

Sebebi haklı olsun ya da olmasın o sinir bozukluğunun geri dönüşü olmamıştı. Kocası da belli ki biraz huzur ve sakinlik bulurum umuduyla güvenli bir mesafeye, Kanada'ya taşınmıştı. Böylelikle Catherine tek ebeveynle büyümüş ve bu kişinin daha iyi olan ebeveyn olmadığı konusunda sık sık şüphe duymuştu.

Neredeyse bilinçsizce, bebeğe onu çok seven iki ebeveyninin de hep yanında olacağının sözünü verirmiş gibi karnına dokundu.

"Nasılsın, anne?"

"Parmaklarım şişti," diye homurdandı annesi. Eklem iltihabı hastalığı vardı ve bu bazen pırlanta yüzüklerini takamamak gibi bir ıstırap yaşaması demekti. Doktoruna sürekli şikâyet eder, bu yüzüklere bir servet ödediğini ama İngiliz Ulusal Sağlık Sistemi'nin onları takmasını istemediği hissine kapıldığını söylerdi. Neticede sistem sosyalist bir karteldi.

Catherine şiş parmaklar için üzülmüş gibi bir ses çıkardı ve konuyu değiştirdi.

"Palma nasıldı?"

"İyiydi," dedi annesi. "Neden bu kadar sıcak olması gerektiğini anlamasam da!"

Catherine memnuniyetsizliği anlamazlıktan geldi.

"Sen bir yere gitmiyor muydun?" dedi Helen belli belirsiz.

"Bu hafta sonu yıl dönümümüz için Sidmouth'a gidecektik ama son dakikada iptal etmek zorunda kaldık. Bebeğin doğumundan sonra gideceğiz."

"Neden iptal etmek zorunda kaldınız ki?"

"Adam kuzeyde bir iş aldı."

"Hım," dedi Helen belirsizce. "Umalım da kuzeyde iyi çalışsın."

Cadaloz!

Catherine sessizliği bozmayı reddetti.

Sonunda annesi, "Sen nasılsın?" diye sordu. Geç olması hiç olmamasından iyidir.

"İyi," dedi Catherine katı bir sesle.

"Bebek ne zaman geliyor?"

Bebeğin ne zaman geldiğini biliyordu. Catherine tarihi annesinin buzdolabının üstündeki takvimde işaretlemişti!

"Sekiz hafta kaldı."

"Sürekli işiyor musun?"

"Sürekli."

"Rezalet bir şey değil mi?"

Catherine omuz silkti. "Sonsuza kadar sürmeyecek."

Anneme hırsızlığı anlatsam mı, diye düşündü. Neticede o da bir kadındı ve anneydi, her ne kadar kötü bir anne olsa da. Ona anlatmak sessiz kalmanın suçluluk yükünü hafifletebilirdi. En azından annesi Adam'a kesinlikle anlatmazdı. "Alışverişe gideceğim," dedi Helen birden. "Sana balık turtası alayım mı?"

"Hayır, teşekkürler, anne. Hamile olduğum için balık yemiyorum."

Helen kızarak, "Sen ve senin şu tuhaflıkların!" dedi.

"Tuhaflık değil, anne. Sadece bebeğin sağlıklı olmasını istiyorum, o kadar."

"Balık turtası sağlıklıdır! İçinde yağ yok, sadece balık var! Ve de leziz bir hamur."

Annesi hamurun da bir yiyecek grubu olduğunu düşünüyordu.

"Teşekkürler ama balıkta cıva var."

"Gerçekten mi!" dedi Helen küçümseyerek. "Sanki kimsenin daha önce bebeği olmadı!"

"Anne... Herkes farklıdır. Ben seni, bana hamileyken sigara içtiğin için hiç eleştirmedim, öyle değil mi?"

"Neden eleştiresin ki?" dedi Helen lakayt bir şekilde. "Gayet sağlıklıydın."

"2,5 kiloydum."

"O günlerde bu normaldi."

"Çünkü herkes sigara içerdi."

"Ah Tanrım, Catherine, yaygarayı bırak! İnsanlar binlerce yıldır balık ve sigarayla ilgili saçmalıklar olmadan bebek sahibi oldu."

"Ah, Tanrı aşkına!" Catherine telefonu kapattı. Kısa süre sonra aniden parlayan öfkesi söndü ve güldü.

Bu telefon kesinlikle aklını başına getirmişti! Ayrıca annesine anlatsaydı bile annesinin anlamasını bekleyemezdi. Neticede insanlar binlerce yıldır bu bıçaklar ve ölüm tehditleri gibi saçmalıklar olmadan da öldürülüyordu...

Ertesi gün Adam eve geldiğinde Catherine ona anlatmadı... Tabii ki yine aynı sebepten; yaygara çıkarmamak için.

Jack annesini buldu.

Otoyoldaki emniyet şeridindeydi, annesi de oradaydı. Yazlık beyaz hamile elbisesini giyiyordu. Kavurucu sıcakta uzun sarı otlara basıyor, bariyerin diğer tarafındaki Jack'le aynı hızda yürüyordu.

Jack, "Bu tarafa geç," dedi.

Geçemem, dedi annesi. Çok şişmanım.

Jack annesine yardım etmek için durdu ama annesinin elini tutmasına izin yoktu. Sadece berber dükkânlarının kapısının önündeki işarete benzeyen kırmızı beyaz çizgili kurdeleyi atmasına izin vardı. Jack kurdeleyi atıp duruyor ama annesi bir türlü yakalayamıyordu. Bariyeri geçip annesine yardım etmeliydi. Bariyerin üstüne çıktı; ısınmış çelik, ellerini ve çıplak baldırlarını yakarken dişlerinin arasından nefes verdi.

Ama geç kalmıştı.

Her zamanki gibi.

Jack sıcak, keskin metalin üstünden geçerken annesi kaydı, tökezledi ve dizlerinin üzerinde bariyerin biraz aşağısına doğru kaydı.

"Anne!"

Annesi komik bir şey olmuş gibi ona gülümsedi ama ortada komik bir şey yoktu.

Sonra biraz daha kaydı ve iki avucuyla sert otları kavradı. Ama kavradığı otlar koptu. Annesi otlar koptukça diğer otları tutuyor ama otlar sürekli kopuyordu. Annesi, avuçlarının içi kuru sarı otlarla dolu halde, sarsıla sarsıla en aşağıdaki fundalıklara doğru gözden kayboldu...

Jack kalp çarpıntısıyla uyandı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse sesini duyabiliyordu.

Gerçek değildi! Jack otoyolda değildi! Yatağındaydı. Güvendeydi. Yanağını yasladığı yastık buram buram çocukluğu kokuyordu. Tıpkı spor salonundaki halatlar, maytaplar ve sıcak sandviçler gibi.

Arkasını dönse dün gece çıkardığı çamaşırların *Scalextric** yarış pistinin keskin virajında olduğunu görecekti. Monza edisyonu; Ferrari Lamborghini'ye karşı. Jack her zaman Ferrrari'yi seçerdi, Joy da Lambo'yu. Joy etrafta olmadığında Jack yarış pistinde daha rahat kayması için Ferrari'nin fırçalarını düzeltir ve temizlerdi.

Hep Jack kazanırdı ve zafer yanmış kablo gibi kokardı.

Solukları düzene girerken alnındaki ter soğudu.

Birazdan annesi onu kahvaltıya çağıracak ve Jack duymamış gibi yapacaktı.

Hâlâ uyuyormuş gibi.

Gözlerini kapadı. Okul için kalkmadan birkaç dakika daha...

Jack? Ja-a-a-ack!

Jack yavaşça gözlerini açtı. Tavandaki birbirini tekrarlayan pervane desenine bakıp kaşlarını çattı.

* Model yarış arabalarından ve pistten oluşan set. (çn.)

Faydası yoktu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın annesi oradaymış gibi davranamıyordu.

Rüya bitmişti ama gerçek kâbus devam ediyordu. Bazen rüyalarla gerçeği ayırt etmesi zor oluyordu; çünkü geçmiş ve geçmişin paramparça varyasyonları ister uyanık ister uykuda olsun hiç peşini bırakmıyordu. Bazen Jack'in anıları o kadar karanlıktı ki rüya ile arasındaki farkı anlayamıyor, anlamak da istemiyordu.

Yavaşça oturdu ve yüzünü ovuşturdu. İnce, beyaz lateks eldivenler yanaklarındaki kumral, dikenimsi tüylere takıldı.

Sakal.

Sakalı sevmiyordu ama tıraş olmak için sabırsızlanıyordu.

Bacaklarını yataktan sarkıttı, kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Ayakkabıları da.

Ayağa kalktı. Artık üç yaş daha uzundu ama üç yaşın pek de bir değeri yoktu. O hâlâ dağınık, kumral saçlı, poposu kot pantolonu doldurmayan sıska çocuktu. Kirli sakalı olmasa on iki yaşında görünecekti. Sakalıyla da on iki yaşında sakallı biri gibi görünüyordu.

Sadece gözleri daha yaşlı bakıyordu.

Çok daha yaşlı.

Jack Bright'ın gözleri bir tiryakininki gibi kısık, donuk ve griydi. Sanki tüm renkler korkup kaçmıştı. Gözlerinin tam ortasında; omuzlarında dünyanın derdini taşıyan, ellilerindeki bir adama ait gibi görünen, derin kaş çatma çizgisi vardı.

Şifoniyerin çekmecelerini birer birer açtı ve içlerinden rasgele kıyafetler çıkardı: bir yelek, birkaç külot, çoraplar, bir çocuk tişörtü... Hepsini bir sırt çantasına koydu ve çekmeceleri kapattı.

Dağınık şifoniyerin üstünde çerçeveli bir fotoğraf vardı. Jack fotoğrafı eline aldı. Bir kız ve bir erkek çocuk hayvanat bahçesinde güneşe doğru bakıp gülüyorlardı. Ellerindeki külah dondurmalar eriyip tombul parmaklarının üzerine damlarken arkalarındaki bir lemur kafesinin içinden kederle onlara bakıyordu.

Jack o günleri hatırlıyordu. En azından hatırladığını düşünüyordu. Bazen hatırladıkları bir zamanlar ona anlatılmış, paralel evrende yaşayan başka bir çocuğun hikâyeleriymiş gibi geliyordu.

Fotoğrafı halının üzerine bıraktı ve üstüne bastı.

Bir kez.

İki kez.

Sonra parçalanan çerçeveden geriye hiçbir şey kalmayana kadar topuğuyla üzerine bastırdı.

Uzandı ve kablosuyla sallanan dinozor abajurunu yırttı. Ardından komodinden bir çekiç aldı ve odanın içinde sağa sola koşturarak oyuncaklara saldırdı; bebeklerin kafalarını koparıp pembe plastiklerini ayaklarının altında ezdi.

Bir mutfak bıçağı aldı ve yatağa sapladı. Odanın içi tüylerle kaplı beyaz bir kar küresi gibi olana kadar yatağı ve örtüleri yırtıp paramparça etti.

Sonra kapüşonunun iplerini, yanaklarını ve ağzını kapatana kadar sıkıp çekti ve elinde çekiçle merdivenlerden aşağıya süzüldü.

Oturma odası krem ve uçuk mavi tonlarında zevkle döşenmişti ve televizyon dün geceden beri açıktı.

*Herkes Raymond'ı Sever.**

*"Everybody Loves Raymond", 9 sezon ve 210 bölümden oluşan bir Amerikan sitcom televizyon dizisidir. (çn.)

Çekici ekrana öyle sert savurdu ki çekiç sıkıştı ve Jack çekici Raymond'ın suratından ancak sertçe çekerek çıkarabildi. Televizyon standında sarsılırken görüntü neon bir gökkuşağına dönüştü. Sonrasında ekran elektrikli vızıltıyla kardı.

Jack kırılıp ortadan ikiye katlanana kadar sehpanın üzerinde zıpladı. Duvarlardaki aile fotoğraflarına parçalanana kadar vurdu. Sonra aksesuarların peşine düştü; aile yadigârlarını ve seramikleri kırık parçalara ve toz yığınına çevirdi.

Bir an durdu; göğsü, yıkımın koşuşturmasından hızla inip kalkıyordu. Sonra bıçağını kanepedeki minderlere ve koltuklara sapladı; minderlerin içindeki köpük ve pamuklar dışarı taşana kadar bıçağı kumaşın içinde gezdirdi. Artık hiçbir şey kurtarılamayacak, tamir edilemeyecek, düzeltilemeyecekti.

Bir hasar dersi.

Mutfağa yürüdü. Buzluğun açık kalmış kapısından zemine renksiz bir su birikintisi yayılmıştı. Yemek masasının bir ucunda yemekten kalanlar duruyordu: salata ve makarna. Yıkanmamış tava ocağın üstündeydi. Tavayı bulaşık makinesine koydu. Ardından tabakları, çatal bıçakları ve diğer bulaşıkları makineye attı ve makineyi çalıştırdı.

Jack eşyalarını aldı. Bir video kamera, bir mücevher kutusu, PlayStation ve oyunlar. Hepsini bir çekiç, bir paket spagetti ve kâsedeki altı parlak kırmızı elmayla birlikte sırt çantasına koydu.

Sonra arka kapıdan çıktı, bahçe çitinin üzerinden atladı ve harap evden hızla uzaklaştı.

Kimse onu görmedi.

Kimse umursamadı.

Kimse karışmak istemedi.

Cinayet için harika bir gündü.

İngiltere'nin güneybatısında gökyüzü masmavi ve çok güzeldi. Arıların vızıltısıyla birlikte saman kokusu her tarafa yayılıyordu.

Dedektif Başkomiser John Marvel kaşlarını çatarak jaluziyi kapattı.

Parlak gökyüzü gözlerini acıtmıştı. Elbette Londra'daki de aynı gökyüzüydü ama en azından orada bu kadar lanet şey yoktu. Marvel hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi; çok fazla gökyüzü mü yoksa altındaki çok fazla yeşillik mi? Londra'da doğup büyümüştü, ona göre ikisi de rahatsız ediciydi.

Ama artık buradaydı. Masabaşındakiler tarafından buraya sürülmüştü: cinayet söz konusu olduğunda adamını yakalamak için bazen kuralları esnetmek gerektiğini anlamayan masabaşındakiler.

Bazen kuralları kırılma noktasına kadar esnetmek gerekirdi.

Ve bazen, *yine de* adamını yakalayamazdın.

Bu acı gerçekti. Ama artık kimse gerçeği anlamıyor gibiydi, polisler bile.

Polislik değişiyordu. Artık her şey istatistikler, evrak işleri, mevkiler ve eşitlik üzerineydi. Bu yüzden de Marvel gibi iletişim, önsezi ve zorluklarla elde edilmiş *tecrübeyle* çalışan eski moda, iyi polisler hedef tahtasına koyulma riskiyle karşı karşıyaydı.

Marvel gözaltından kaçan bir zanlının ölümüyle sonuçlanan, tek bir talihsizlik yüzünden sonunda zorla görevinden uzaklaştırılmıştı. Tam olarak onun suçu değildi aslında ama o kurban edilmişti. Marvel ciddi anlamda bir yara almış sayılmazdı. Yine de Londra'daki bir cinayet ekibini yönetme işinden alınıp da karanlık Somerset'te ne idüğü belirsiz bir birimin yönetimine atanması, daha doğrusu buna mecbur bırakılmak gücüne gitmişti.

Siktir et, Marvel diye düşündü yüzüncü kez. *Bu sonsuza kadar sürmeyecek.*

Sadece kısa bir süre açıkta kalacaktı. Sözde günahının kefareti olarak kendisini bir sürü köylüye ispat etmek zorundaydı. Ama başka bir büyük şehirde uygun pozisyon çıkar çıkmaz da buradan defolup gidecekti.

Bu süre için Taunton'da iki odalı bir ev kiralamıştı. Modern bir evmiş gibi küçücüktü; beyaz eşyalar için yer vardı ama karakter için yoktu. Bir bulaşık makinesi ya da bir duvar nişi olabilirdi ama ikisi aynı anda olamazdı! Eğitimini Legolarla tamamlamış mimar, mahalledeki birbirinin aynısı olan evleri dümdüz arazide farklı açılara yerleştirerek bir miktar karakter vermeye çalışmıştı. Ancak ilginç olmayı amaçlarken karmaşık ve düzensiz bir görüntüye neden olmuştu.

Marvel'ın umurunda değildi. Burası onun için sadece duş alıp uyuyacağı bir yerdi. Zaten sadece üç parça mobilya getirmişti; yeni bir yatak, sarkmış mavi kadife kumaşlı bir kanepe ve *Acoustic Energy* hoparlörleri olan altı ses sistemli, kocaman bir televizyon. Hoparlörleri ayarlamak için saatlerini harcamış ve başarmıştı. Artık tam da istediği gibi Lordlar kamarasında kopan alkış tufanı odanın her yerinde yankılanıyordu.

Neredeyse orada olmak gibiydi.

Debbie mobilyaları vermemişti ama Marvel o mobilyaları hiç özlememişti. Ya da Debbie'yi.

Özleyecek ne vardı ki? Mutfakta bir mikrodalga fırın ve yolun köşesinde de bir *Burger King*.

Köpeği biraz özlemişti ki bu Marvel'ı şaşırttı.

Gömlekleri, takım elbiseleri ve ayakkabıları gömme dolabın beşte birini kaplamıştı. Çorapları da tek bir çekmeceye sığmıştı.

Marvel dekoratif süslere düşkün değildi ama ciğer şeklinde bir kül tablası vardı. Sigarayı bırakmayı planlıyordu gerçi ama o güne kadar kül tablasını kanepenin kolçağına, kolayca ulaşabileceği bir yere koydu.

Sonradan bir masa alabilirim, diye düşünmüştü. Fakat sonra lamine yer kaplamasının dümdüz olduğunu fark etmiş; ortalığı karıştıran bir köpek ya da çocuklar olmadığında dosya ve olay yeri fotoğraflarını yaymak için en doğru yerin zemin olduğuna karar vermişti.

Ön kapı çaldı ve Marvel ceketini aldı. İşteki ilk günüydü ve çevreyi öğrenene kadar onu Tiverton'a götürmesi için bir adam göndermişlerdi.

Eli kapının tokmağında bir an için duraksadı.

Kapının yanındaki duvarda tek bir şerit bantla yapıştırılmış bir fotoğraf vardı. BMX marka bisikletin üstünde küçük bir kız. Çıkık dişler, bir küme yaz çili, arkada toplanmış kahverengi saçlar, kepçe kulaklar.

John Marvel derin bir nefes aldı.

Sonra kapıyı açtı ve işe gitti.

Marvel çevreyi hemen öğrenmeye karar verdi; çünkü dedektif Parrott korkunç bir şofördü; gaz pedalında hafif ama frenlerde

sert, yani yavaş ve sarsıntılı bir yolculuk. Parrott aşırı zayıftı ya da kendisine aşırı büyük gelen bir üniforma giyiyordu. Marvel hangisi olduğuna tam olarak karar veremedi ama adamın yakasının arkasından bir süt şişesini boynuna hiç değdirmeden sokabileceğini düşündü. Ayrıca kocaman, gaga gibi bir burnu vardı ve çok suratsızdı. Marvel ona Polly dediğinde bile gülümsememişti.

Salla gitsin, diye düşündü Marvel. Bir şaka yapmıştı ve sırf Parrott espriden anlamayan bir hıyar diye bunu geri almayacaktı. Londra'da olsalardı Parrott kesin gülerdi ya da en azından gülüyor gibi yapardı.

Taunton'dan ayrıldılar ve M5 otoyoluna doğru gittiler. İneklerle bezeli tepeleri geçtikten sonra çift yönlü bir yola saptılar. Yedi mil daha yeşilliklerin arasında gittiler; çıktılar, indiler, virajları döndüler ve sonunda aşağıda gözüken Tiverton'a doğru dik bir yoldan aşağıya kıvrıldılar.

Taunton bir taşra kasabasıydı ama sakız yapışmış kaldırımları, tanıdık dükkânları ve buram buram dizel duman kokusuyla en azından Marvel'a kendini evinde hissettirmişti. Tiverton kırsal kesimden oluşan kraterin en dibindeydi. Marvel'a, bir çit ve en az birkaç koyun göremediğin tek bir nokta bile yokmuş gibi geldi.

Buraya daha önce bir kez daha gelmişti.

Yani tam olarak buraya değil ama bu kadar kötü başka bir yere. Çocukken geçirdiği bir tatilde, Cornwall mıydı? Emin olamadı. Sadece tüm yol boyunca arabanın arkasında midesinin bulandığını ve sonra da iki uzun hafta boyunca abisiyle didişmek dışında bir şey yapmadığını hatırladı.

Hava çok sıcaktı ve Parrott klimanın bozuk olduğunu söyledi. Marvel bu yüzden camı indirdi ve yüzünü ekşitti.

"İnek pisliği gibi kokuyor," dedi.

Parrott sertçe, "Gibisi fazla, bu inek pisliği," dedi.

Marvel camı kapattı ve yolun geri kalanında hiç konuşmadı.

Komiser Yardımcısı Dedektif Reynolds son derece zeki bir adamdı.

Bu, resmi olarak kanıtlanmıştı.

Stanford-Binet zekâ testinde IQ'su 138 çıkmıştı. Üstelik teste girdiği gün –annesine söylemekten hiç bıkmadığı gibi– biraz hastaydı. O gün burnum akıyordu, deyip omuz silkiyor ve her seferinde şöyle diyordu: *Bir de hasta olmasaydım sonuç kim bilir ne olurdu...*

Reynolds polis olmayı seviyordu. Doğru ve yanlışla ilgili aşırı gelişmiş bir hassasiyeti vardı ve bunu boşa harcamamayı görev gibi hissediyordu. Karmaşık bir şey değildi; o haklıydı, diğer herkes de haksız. Neyse ki her zaman haklı olmanın, buna paralel her zaman haksız olanlar açısından pek rağbet görmediğini anlayacak kadar da zekiydi. Dunning-Kruger etkisinin* üstesinden genellikle insani becerileri, espri anlayışı ve alçakgönüllülüğüyle gelirdi.

Herkes Reynolds'ı severdi.

Şayet yeterince zekilerse...

Reynolds eğildi ve üstünde tek bir sıyrık olmayan Ford Focus'un yan aynasına gözlerini kısarak baktı. Çok sıcak bir gündü ve Reynolds çoğu polisin bugün sadece gömlekle geleceğini biliyordu. Ama annesi her zaman, gömleklerin deniz kıyısındaki fabrikaların çalışanları için olduğunu söylerdi. Bu yüzden Reynolds uçuk gri bir takım elbise giymiş, ince beyaz çizgileri

* Dunning-Kruger etkisi, bir görevde düşük yeterliliğe sahip kişilerin yeterliliklerini abarttığı bilişsel bir önyargı varsayımıdır. (çn.)

olan kırmızı ipek kravatını takmıştı. Ayağında da kutusundan yeni çıkmış gibi parlayan siyah ayakkabıları vardı.

Aynada yüzünü kontrol etti ve kalın kahverengi saçlarına iki parmağıyla hafifçe dokundu. Yeni başkomiser bugün geliyordu ve Reynolds en iyi haliyle görünmek istiyordu.

Sonra caddeden karşıya geçti ve sıra evlerden birinin kapısını çaldı. Kapının açılmasını beklerken yukarıda her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için parmak uçlarıyla saçlarına tekrar dokundu.

Sinirli, kırmızı suratlı bir adam kargo şortu ve sandaletleriyle kapıyı açtı.

"Bay Passmore? Ben Komiser Yardımcısı Dedektif Reynolds."

Ev karmakarışıktı. Dev bir televizyon ekranı halının üzerinde yüz üstü duruyordu. Güneşten bronzlaşmış üç çocuk kanepenin üzerinde, televizyon her an kendini düzeltip normal çalışmaya başlayacakmış gibi gözlerini televizyona dikmiş oturuyorlardı.

Bay Passmore parmağıyla televizyonu işaret etti. "Neredeyse yeniydi. Alalı sadece birkaç ay olmuştu. Faturası falan duruyor. Şayet size faydası olursa çıkarabilirim."

"Elbette faydası olur," dedi Reynolds ama herhangi bir eşyayı geri alma lüksüne erişebileceklerinden cidden şüpheliydi. Hırsızlıkların sadece formalite gereği araştırıldığını Bay Passmore'a söylemedi. Bu, kimsenin umurunda olmadığı için böyle değildi; sadece harcanan emeğin karşılığı yoktu ve hırsızların mahkûm edilmesi açısından da getirisi çok düşüktü. Elbette ellerinden geleni yapacaklardı. Fakat bu daha çok vergi mükelleflerine istekli olduklarını göstermek içindi; faili yakalama ya da çalınanları geri alma umutları olduğundan değil.

Arada bir, evine dönen birileri oturma odasının ortasında, kollarında bir mikrodalga fırın tutan bir esrarkeş bulur ve polisi

arardı. Esrarkeşin, dava açılması için dikkate alınabilecek türden yirmi-otuz hırsızlığı daha ortaya çıkardı. Sonra bu hırsızlık dosyaları üzerine "çözüldü" ibaresi yazılır ve herkes kendisini daha iyi hissederdi.

Herkesin sigorta şirketine vermek için bir suç dosya numarası olurdu ve herkes yeni eşyalar satın alırdı. Reynolds pek hoşlanmasa da bu, hayatın bir gerçeğiydi. Hırsızlık söz konusuysa iki ana rolü olduğunu düşünürdü: kaydetmek ve güvence vermek. Çalınanları geri almak sadece televizyon dizilerinde olan bir şeydi.

Yine de Reynolds bu sabah Taunton'dan Tiverton'a bu hırsızlık için gelmişti.

"Yukarı çıkmışlar mı?" diye sordu.

Bay Passmore cevap vermeden, arkasından bir ses geldi. "Sapıklar."

Reynolds döndü. Mutfak kapısını, Bayan Passmore olduğunu düşündüğü bir kadın kaplıyordu. İri yarı bir sarışındı ve yüzündeki güneş yanığı gözlerinin çevresindeki beyaz yuvarlaklarla kesintiye uğramıştı. Bir pandaya benziyordu. Tatil boyunca epey kaliteli bir güneş gözlüğü takmış olmalıydı.

"Sapıklar," diye tekrarladı. "Yatağımızda yatmışlar. İğrenç. Yatağı, çarşafları, her şeyi atmamız gerekecek."

Reynolds başını salladı ve defterine dikkatlice not etti.

GOLDILOCKS?

"Görebilir miyim?"

Bay Passmore onu girişten koridora doğru geçirdi. Yürürken merdivenlerin başında duran valizlere kızgınlıkla kolunu salladı. "Tatilden eve döndüğünde bunu beklemiyorsun."

"Elbette, haklısınız," dedi Reynolds anlayışlı bir şekilde. "Sigortanız var mıydı?"

"Evet," diye cevapladı adam kaşlarını çatarak. "Ama o pisliklerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Ödememek için ellerinden geleni yaparlar."

"Eh, her şeyi olduğu gibi bırakarak doğru olanı yaptınız, Bay Passmore. Size sigortaya bildirmeniz için bir suç dosya numarası vereceğim."

"Teşekkürler." Passmore açık kumral başını salladı.

İkinci rolünü de tamamlayan Reynolds üst kata çıktı.

Ebeveyn yatak odasında Reynolds turnayı gözünden vurdu. Yatakta birilerinin yattığı belliydi. Yatak örtüsü kenara itilmişti, tüm yastıklar da yerdeydi. Reynolds defterini çıkardı ve gösterişli bir zafer kazanan birinin edasıyla GOLDILOCKS sözcüğünün sonundaki soru işaretini karaladı.

Bayan Passmore'un, yirmi kilo daha zayıf ve teninin üç ton daha açık göründüğü düğün fotoğrafı komodinin üzerinde paramparçaydı.

"Lanet olsun!"

Reynolds irkilerek yüzünü buruşturdu. Hızla odadan çıktı ve sesin kimden geldiğini görmek için tırabzandan aşağı sarktı. Tıknaz, orta yaşlı bir adam koridordaki pembe çocuk valizini tekmeliyordu.

Reynolds sertçe, "Affedersiniz!" dedi. "Burası suç mahalli!"

Adam kafasını kaldırıp Reynolds'a baktı. "Sen Reynolds mısın?"

"Evet."

"Yolu açık bırakmak gerektiğini bilmiyor musun? Neredeyse lanet olası boynumu kırıyordum!"

Reynolds duraksadı ve temkinli bir şekilde, "Komiser Marvel?" dedi.

Adam cevap olarak kaşlarını çattı. "Ceset nerede?"

Reynolds hızla merdivenlerden indi. Kısık bir sesle, "Efendim, oturma odasında çocuklar var," dedi.

Marvel sesini alçalttı. "Ölü çocuklar mı?"

"Hayır, efendim."

"Öyleyse neden onlardan bahsediyorsun?" diye patladı Marvel. "Lanet olası ceset nerede?"

"Ceset yok, efendim. Bu bir hırsızlık vakası."

"Bu nee?" Marvel gözlerini kırpıştırdı.

Marvel, Reynolds'tan daha kısa ve daha şişmandı. Ve kesinlikle daha kılıksız. Ama gözlerinde bir şey vardı: domuz kurnazlığı. İşte bu, Reynolds'a geri adım attırıyordu.

Bay Passmore oturma odasının kapısını açtı. Reynolds hemen indi ve Marvel'ın konuşmasına fırsat vermeden söz aldı.

"Komiser Marvel, bu bey Bay Passmore. Bay Passmore ailesiyle Portekiz tatilinden bugün dönmüş. Döndüklerinde evlerine hırsız girdiğini, bazı değerleri eşyaların çalındığını, bazılarına da zarar verildiğini görmüşler."

Bay Passmore, Marvel koca televizyonu görebilsin diye kenara çekildi. Televizyonun önünde bacaklarını açarak durdu ve kurbanı daha iyi görebilsinler diye onu havaya kaldırdı.

"Görüyor musunuz?" dedi. "Paramparça."

Sonra tekrar halının üzerine bıraktı.

Çocukların en küçüğü olan, sarışın, büyük dudaklı bir kız, "Ama o televizyon çalışmıyor," dedi.

"Doğru," diye atıldı babası. "Bazı kötü adamlar geldi ve onu kırdı. Şu hale bak, paramparça. Oysa daha iki ay önce almıştım."

Marvel adama ve televizyonuna aldırış etmedi. Reynolds'a döndü. "Ben bir cinayet dedektifiyim," dedi. "Bir suç mahalline

çağrıldığımda bir cinayet kurbanı görmeyi beklerim; kırık bir televizyonu veya halının üzerindeki pislikleri değil."

Öfkeyle dışarı çıktı.

Bay Passmore suratında şaşkınlık ve tiksinti ifadesiyle Reynolds'a baktı.

Reynolds boğazını hafifçe temizledi. "Bazı hırsızlar... Bunu yapıyor," dedi ve arabaya doğru neredeyse yolu yarılamış olan Marvel'ın peşinden koştu. Dedektif Parrott elleri cebinde, arabaya yaslanmış bekliyordu.

Reynolds, Marvel'ın arkasından, "Devon ve Cornwall yardımımızı istedi, efendim," diye seslendi. Sonra Parrott'a baktı ve yatıştırmak için kısık bir sesle, "Bu suçlu bir senedir onlara kök söktürüyor ve onlar da şey görünmek istemiyorlar... Yetersiz," dedi.

"Neden?" dedi Marvel. "Gerçekten yetersiz oldukları için mi? Bir cinayet masası dedektifini hırsızlık vakasında harcayamazsın!"

Marvel, Parrott'a sürücü koltuğunu işaret etti, yan kapıyı açtı ve bir sigara yaktı.

"Çok haklısınız, efendim," dedi Reynolds. "Ama çözecek cinayet vakası olmadığında diğerlerinin işini paylaşıyoruz."

Marvel döndü ve gözlerini kısarak, "Çözecek cinayet davası yok da ne demek?"

Reynolds hafifçe omuz silkti. "Elbette ki dönem dönem çok yoğun oluruz ama bazen... Bilirsiniz işte... Bir durgunluk olur."

"Durgunluk?"

"Evet, efendim," dedi Reynolds. "Durgunluk."

Marvel cinayet oranındaki durgunluk düşüncesi karşısında epey afallamış görünüyordu. O bunu anlamlandırmaya çalışırken Reynolds hemen eline geçen avantajı kullandı.

"Bu öyle sıradan bir hırsızlık değil, efendim. Gazetelerde görmüşsünüzdür. Ona Goldilocks diyorlar."

"Hiç duymadım," dedi Marvel. "Hangi gazete?"

"*Tiverton Gazette,*" dedi Reynolds. "Ön sayfa."

"Tanrı aşkına!" dedi Marvel ve alaycılığını paylaşacak birini arıyormuşçasına yolda bir aşağı bir yukarı baktı ama ortalıkta kimseler yoktu.

İç çekti, burnunun ucuna dokundu ve alçak sesle, "Lanet olsun," dedi. Sonra Reynolds'a öfkeli ama aynı zamanda boyun eğmiş öyle bir bakış attı ki Reynolds taviz vermeye mecbur hissetti.

"Sizin yetkinliğinizin altında olduğunu biliyorum, efendim," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Ama kabul ederseniz hepimiz çok minnettar oluruz."

Komiser Marvel takım elbisesinin ceketini çıkardı, top yapıp arabanın içine fırlattı.

Gömleğinin kollarını kıvırırken, "Yalakalık yapma, Reynolds," dedi ve yere attığı sigara izmaritinin üstüne bastı.

"Evet, efendim," dedi Reynolds ve yolun karşısına geçerken onu takip etti.

"Bozukluğunuz var mı? Bozukluğunuz var mı?"

Evsiz adam, Tivoli sinemasına giden mağazaların arasındaki eski taş kemerli geçidin çarpık duvarına yaslanarak yaşıyordu.

Hava nasıl olursa olsun bütün gün oradaydı. Bir karton parçasının üzerinde, haftanın sinema filmi afişinin altında otururdu. Bacaklarını soktuğu uyku tulumuyla koca mavi bir tırtıl gibi görünüyordu.

"Bozukluğunuz var mı?"

Önünden geçen her ayak için bu sözleri tekrarlıyordu. Yanında bozuk paraları koyduğu eski, plastik bir dondurma kâsesi duruyordu. Jack adamın, sırf insanlar ona acısın diye kâsenin içindeki büyük tutarlı ve güzel paraları cebine koyduğunu görmüştü. Böylelikle ona daha çok para vereceklerdi.

Daha çok bedavadan para için.

"Bozukluğunuz var mı?"

İnsanlar yanından hızla geçiyordu.

"Bozukluğunuz var mı?"

Jack adamın yanına gitti. Kâseye öyle sert bir tekme attı ki bozukluklar kemerli geçidin duvarına gürültüyle çarptı ve kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlandı. Adam Jack'ten korktu. Omuzlarını kaldırıp kamburunu çıkardı ve bir koluyla başını korumaya çalıştı.

"Hoop!" diye bağırdı biri. "Ne yaptığını sanıyorsun!"

Pazardan alınmış İskoç kumaşı içindeki yaşlı bir çiftçi. Jack onu görmezden geldi.

Eve doğru yürürken omuzunun üzerinden, "Git de kendine bir iş bul! " diye bağırdı.

Dışarıdan bakınca tahmin edilemezdi. Dışarıdan bakıldığında işlek bir yolun kenarındaki olabildiğince düzenli ve normal görünen sıra evlerden biriydi.

Kapının önündeki dar çimen şerit her zaman biçilirdi. Güzel bir çimenlik alan her zaman savunmanın ilk hattıydı. İnsanlar dışarıdan baktığında evi bakımlı görürse evin içinin de bakımlı olduğunu düşünürdü.

Jack, çim biçme makinesini Blundell Okulu'nun yakınlarındaki, kendi evlerinden bile büyük bir garajdan almıştı ve sokaklarda gürültüyle yürüterek onu eve kadar getirmişti. Neden aldığına ya da nereye götürdüğüne dair hiçbir açıklaması yoktu. Bu yüzden ne zaman yanından bir araba ya da insan geçse çim biçme makinesini olduğu yerde bırakıp yürümeye devam etmişti.

Hey sen, o çim biçme makinesiyle ne yapıyorsun?

Benim değil, ahbap. Ben geçerken buradaydı.

Ama hiç kimse onu *durdurmadı.*

Zaten bugüne kadar da kimse durdurmamıştı.

Çim biçme makinesi Jack'in o güne kadar çaldığı en iyi şeydi. Aynı teoriyle *HomeFayre*'dan* de bir litre siyah cila çalmış ve evin ön kapısını boyamıştı.

Camları yıkamıştı.

* HomeFayre, İngiltere'de ev eşyaları satan bir mağaza zinciridir. (çn.)

Girişteki otları temizlemişti.

Çimleri biçmişti.

Ve sonra –sanki sihir yapmış gibi– insanlar onların o evde yaşadığını unutmuştu.

Peki ya *içerisi*...

Kapı yarı açık konumda sıkışmıştı. Jack yan yan küçük aralıktan içeri girmeye çalıştı ama o da sıkıştı.

"*Lanet olsun.*"

Kapının arkasında bir gazete yığını vardı. Büyük bir yığın sayılmazdı ama asıl mesele bu değildi. Girişin boş bırakılması gerekiyordu. *Gerekiyordu.* Birileri gelirse diye. Nadiren olurdu gerçi... Ama olur da biri gelirse her şey... Normal görünmeliydi.

"Joy!" diye bağırdı. "*Joy!*"

Öfkeyle yığını tekmeledi. Sonra eğildi, yığını beceriksizce kollarının arasına aldı –*Merry'yi aldığı gibi*– ve oturma odasına doğru yürüdü.

Ev önce ölmüş, sonra gömülmüştü –yavaş ama acımasızca– bir gazete dağının altına...

Her gün bütün gazeteler geliyordu. Babası başlatmıştı ve hiç durmamıştı. Gazeteler yıllar içinde gelişigüzel geçitler oluşturan duvarlara dönüşmüştü. Boyları Jack'in boyuna ulaşmıştı ve aralarından zar zor geçilebiliyordu. Gazeteler gerçek duvarları saklıyor, pencereleri kapatıyor, fareler ile örümcekler karanlığın içinde evlerini rahatça inşa edebilsinler diye tavandaki ampullerin yaydığı ışığı emiyorlardı.

Evin içi küf, toz ve fare pisliği kokuyordu. Jack kokuya alışmıştı. Çok sıcak yaz günleri dışında artık kokuyu fark etmiyordu bile. Sadece dışarıdaki havanın tertemiz olduğu o en sıcak günlerde evin içindeki hava onu biraz öksürtüyordu.

Jack şöminedeki gazı kapatmıştı ve bir gecede şömine görünmez olmuştu. Bir şeylerin altında olduklarını bilse de evde çok az mobilya vardı. Oturma odasında oturulabilecek tek yer kanepedeki bir minderdi. Merry ve Jack o mindere, Joy ilk fırsatta orayı da kaplamasın diye birbirleriyle haberleşerek ve sırayla oturuyorlardı.

Jack televizyonu en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu.

Üst katta banyo ve yataklar haber dağlarıyla kaplıydı ve Merry bir hamster gibi kırpılmış kâğıtlardan yapılmış bir yuvada uyuyordu.

Bazen bir pencerenin önünde ya da merdivenlerin üstünde sebepsiz ve gizemli bir şekilde yer açılırdı. Bir gün ya da bir hafta sonra bu açılan yer küçülür, kapanır, yeni bir duvar ya da geçit oluşturur ve sonunda belli belirsiz bir hatıra olurdu. Joy'un odasındaki, bir zamanlar iskambil kâğıdı oynadıkları mavi halı bile boş bir alandan gazete yığınına dönüşmüştü.

Jack geceleri dışarıdayken çalışanın Joy olduğunu biliyordu. Çılgın ev ve aile kavramını ayakta tutmak için yığınları kaydırıp duvarları hareket ettiren kişi oydu. Anneleri o gazetelerdeydi ve babaları onları atmak istememişti. Elbette Joy da atmak istemiyordu. Ve böylece gazeteler gelmeye devam etti. Onlar için haftada kırk pound ödüyorlardı! Jack eskiden onları gizlice evden çıkarıp Tesco'nun kapısındaki geri dönüşüm çöplerine atıyordu. Ancak Joy bir seferinde onu görmüş ve olay çıkarıp caddede Jack'i kovalamıştı.

Gazete yığınlarının aralarındaki boşluklar gittikçe daralıyor, duvarlar birbirine yaklaşıyor ve pencereden içeri giren ışık gitgide azalıyordu.

Jack oturma odasının ışığını açtı ama yığının tepesini aydınlatmak dışında bir fark olmadı.

Oturma odasını ikiye bölen, pencereden ışığın gelmesini engelleyen, başı hizasına gelmiş gazete yığınını yere indirdi. "Yine bu lanet olası koridorda gazeteler var, Joy. Seni uyarmıştım."

Duvarın arkasından küçük bir ses geldi. Fare olabilirdi. Evde onlardan çok vardı. Jack fare kapanları koymuştu ve bazen geceleri bir farenin çığlığı duyulurdu.

Bu seferki bir fare değildi.

Jack koridordan mutfağa geçti. Masaya... Bu odanın da dolup taşmasına neden olan haber nehrinin gerçek kaynağı olan; mutfağı, ağlama masasının üzerindeki yığınlar ile lavabonun, buzdolabının, bulaşık makinesinin ve ocağın dahil olduğu hücre arasında bir kanyona indirgeyen yere, masaya... Gazeteler ocağın üzerine doğru kaymaya başladığında kazara yangın çıkmasın diye Jack ocağın fişini çekmişti. Sonunda da artık fişe takmaktan vazgeçmiş, onun yerine –an itibarıyla ocağın üstünde duran– bir mikrodalga fırını çalıp eve getirmişti.

Mutfaktaki gazete kanyonu, yarısı cam olan evin arka kapısında sona eriyor ve koca evin karanlık bir yemek borusu şeklinde görünmesine neden oluyordu.

Merry mutfakta bir ucunu temizlediği banka oturmuş, kucağındaki kâseden mısır gevreği yiyordu. Çıplak ayakları neredeyse yerdeki büyük kaplumbağanın boğumlu kabuğuna değiyordu.

Merry, abisine benzeyen donuk bakışlı gözleri ve duman rengi saçlarıyla soluk tenli, sıska bir çocuk olmuştu. Üzerinde kendisi gibi soluk renkli ve bacaklarını sopa gibi ortaya çıkaran, iki beden küçük bir *Hello Kitty* pijama vardı.

"Merhaba," dedi.

Jack bir şey söylemedi. Spagettiyi dolaba, elmaları buzdolabına koydu. Ardından gazete yığınlarının tarihlerini okumaya

başladı. Aradığı yığını buldu ve bağdaş kurarak yere oturup ilk yığını kucağına çekti.

Jack sayfaları çevirirken Merry mısır gevreğini yemeye devam etti. Gazete sayfalarının sararmış köşeleri kırpık kırpıktı. Jack sayfaları her çevirdiğinde sıcak yaz havasında küçük bir sinek kanatlarını çırpıyormuş gibi ses çıkıyordu...

Küçük sinekler

Küçük sinekler

Jack'in tam kulağının dibinde Merry'nin kaşığı kâsesine çarptı.

"Daha ne kadar gürültülü olabilirsin acaba?"

Merry bir şey söylemedi. Mısır gevreği bitene kadar kaşığı kâseye daldırmaya ve gürültü yapmaya devam etti, sonra da kâsenin dibinde kalan sütü içti. Boş kâseyi koyacak bir yer yoktu çünkü masa neredeyse tavana kadar gazetelerle kaplıydı. Bu yüzden onu kucağında tuttu, ayakları Jack'in kolunun yanında yavaşça sallanıyordu.

"Bana kitap aldın mı?"

"Sana kıyafet getirdim."

Merry iç çekti. Beş yaşındaydı ama iç çekmekte ustaydı.

Jack kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

Merry gözlerini devirdi.

"Diğer kitaplarından birini oku."

"Hepsini okudum."

"Tekrar oku."

"Hepsini tekrar okudum, hatta defalarca."

Okumuştu, bunu Jack de biliyordu. Merry tam bir kitap canavarıydı. Bir keresinde, bir evde eğitim denetmeni onun için "üstün yetenekli" demişti. Adam Merry'den o kadar

etkilenmişti ki ne Jack'in kötü hecelemesi ne de Joy'un berbat matematiği umurunda olmamıştı.

Jack kolunu sallayarak odayı gösterdi. "Gazeteleri oku."

Merry yüzünü ekşitti. "Onları sürekli okuyorum. Artık *gerçek* bir hikâye okumak istiyorum."

"Sana yarın bir kitap getiririm."

"Nasıl bir kitap?"

"Bilmiyorum."

"Neden bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum işte."

"Vampirlerle ilgili bir kitap getirebilir misin?"

"Tanrı aşkına, Merry! *Bilmiyorum*, dedim ya!"

Jack gazetelere döndü. Küçük sineklere. Otoyoldaki emniyet şeridine. Havanın sıcaklığını neredeyse ayakkabılarında bile hissediyordu.

"Ne arıyorsun?"

"Bir şeyler."

"Ne gibi şeyler?"

"Annemle ilgili şeyler."

"Ama nasıl şeyler?"

"Senin hatırlamak için fazla küçük olduğun şeyler."

Merry kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. Sonra parmak uçlarıyla kaplumbağaya dokundu ve "Donald herkesten daha yaşlı. O hatırlayacaktır," dedi.

Jack homurdandı. Sonra sıkıntıyla iç çekti. Birisi sayfada L şeklinde bir boşluk bırakarak gazetenin bir bölümünü kesmişti.

Bir sonraki gazeteye geçti.

Sonra diğerine.

Ve diğerine.

Annesiyle ilgili haberlerden çok kesilmiş boşluklar vardı.

"Bayan Coyle'un evine yaşlı bir kadın taşınmış," dedi Merry. "Gözlükleri var. Bir de dönen bir koltuğu."

Jack sertçe Merry'ye baktı. "Yoksa onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Ne diyeceğini biliyorsun."

"Aptal değilim," dedi Merry.

Jack bir sayfayı çevirdi ve annesinin ismini gördü.

Eileen.

Baba'nın, anne adayı Eileen'e yalvarışı.

Jack'in içindeki ateş yeniden alevlendi. Gazeteler annesinden hep "anne adayı" olarak bahsediyordu ama annesi zaten bir anneydi.

Herkes Jack, Joy ve Merry'yi unutmuştu.

Gözleriyle hikâyeyi taradı. İçinde bilmediği bir şey yoktu. Annesinin küçük ve bulanık bir fotoğrafı vardı; sarı saçlı, mavi gözlü annesi fotoğrafta... Gülümsüyordu.

Tek başına.

Jack bu fotoğraftan nefret ediyordu. Babasının polise bir sürü aile fotoğrafı verdiğini hatırlıyordu ama gazetelerin kullandığı tek fotoğraf buydu. Bir daha hiç göremedikleri aile fotoğrafları... Bisiklet sürerken, çocuk havuzunun önünde ayakta dururken ve birlikte gittikleri yerlerde –artık o yerleri hatırlamıyordu bile– çekilmiş bir sürü fotoğraf.

Ama hepsinin bir arada olduğu tek bir fotoğraf vardı...

Arkalarında deniz vardı. Kuzey Devon rüzgârıyla uçuşan saçları gözlerinin önüne geliyordu. Uçurumun kıyısında, perili bir evin yakınında kiraladıkları yıkık dökük bir kulübenin önünde çekildikleri bir fotoğraftı...

O fotoğraf bir süre buzdolabının üstünde durmuştu. Ama sonra yerini bir doğalgaz faturasına, bir okul karnesine ya da Joy'un çizdiği kedi resimlerinden birine bırakmıştı.

Bir şey gelip onun yerini almıştı işte.

Ve şimdi kaybolmuştu ve Jack onu bulmak istiyordu. Gazetelerden birinin, annesinin yapayalnız, küçük ve bulanık fotoğrafının yerine bu fotoğrafı kullandığını düşünüyordu.

Merry kemikli dirseğini Jack'in omuzuna yasladı ve acıyla yüzünü buruşturdu.

"Annemi hatırlıyorum."

"Hayır, hatırlamıyorsun." Jack eğilerek Merry'den uzaklaştı.

"Hatırlıyorum," diye ısrar etti Merry. "Aynen böyle görünüyordu."

"Nasıl? Küçük ve bulanık mı?"

"Evet," dedi Merry meydan okurcasına.

Jack karşı koymadı. Merry annelerini hatırlıyor olamazdı. En azından Jack'in hatırladığı şekilde. Ve belki Joy'un. Joy tam bir kaçık olduğu için kafasından ne geçtiği belli değildi.

Başka bir fotoğrafta babası bir masanın arkasındaydı ve masada bir mikrofon vardı.

Ağlıyordu, tabii ki.

Öfkeyle gazeteyi kapattı ve başka bir gazeteyi kucağına çekti.

Merry küçük ayaklarını Jack'in sırtına yaslamıştı ve parmaklarını hareket ettiriyordu. "Sana masaj yapıyorum."

Jack gazete sayfalarını çevirdi.

Küçük sinekler

Küçük sinekler

"Büyüyünce masör olacağım."

Jack hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Merry homurdandı ve banktan kayarak indi. Bir kâğıt yığının üzerine

çıkıp lavaboda kâsesini ve kaşığını çalkaladı. Sonra kurumaları için onları başka bir yığının üzerine bıraktı.

Merry alnını arka kapıdaki cama yasladıkça mutfaktaki azıcık ışık daha da azalıyordu.

"Dışarı çıkabilir miyim?"

Küçük sinekler

"Jack?"

"Ne?"

"Bahçeye çıkabilir miyim?"

"Saat kaç?"

Merry gözlerini kısarak saatine baktı. Kırmızı çizgilerin geçen saati, mavi çizgilerin gelecek saati gösterdiği eski bir *Timex* çocuk saatiydi.

"Onu yirmi geçiyor."

"O zaman hayır."

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

Merry cama doğru iç çekti ve buharlı cama adını yazdı.

"O zaman ne *yapabilirim*?"

Sessizlik.

"Ne *yapabilirim*?"

"Şu lanet ışığın önünden çekilebilirsin."

Merry yana doğru eğilerek "Saçlarını açık bırak!" dedi. Bunu bir kitapta okumuş olmalıydı ve belli ki onu epey eğlendiriyordu. Aksi takdirde sürekli aynı şeyi söylemezdi.

"Kilidi açacağım," dedi ve küçük parmağını anahtar deliğine sokup kapı kolunu indirdi. Ancak Jack ona öyle tehditkâr bir bakış fırlattı ki Merry ateşe değmiş gibi kolu anında bıraktı. Kapıdan uzaklaştı, Jack'in yanından geçerek tekrar oturdu.

Merry yığından rasgele bir gazete çekti.

"Gezici... Ölüm Meleği," diye okudu. "Gezici nedir? Balıkçı gibi bir şey mi?"

"*Gemici*," dedi Jack ve ayağa kalktı.

"Denizci mi yani?"

"Bu adamın adı. O bir sürü yaşlı insanı öldüren bir doktor."

"Neden?"

"Deli sanırım."

Merry fermuarlı bir hırka giymiş, gözlüklü, sakallı adamın fotoğrafını inceledi.

"Hiç de deli gibi *görünmüyor*," dedi.

"Kimse görünmez," dedi Jack.

"Öyleyse nasıl tahmin edebilirsin?"

"Edemezsin," dedi.

Uzun, sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Ama *vampirleri* tahmin edebilirsin," dedi Merry sonunda. "Dişleri yüzünden."

"Evet," diye omuz silkti Jack. "Ama sadece gülümsedikleri-nde.

Ayışığı Kitaplığı

"Neyin var?"

Kanalın yanında bir bankta oturuyorlardı ve Tüysüz Louis Bridge bacaklarını tıraş ediyordu.

Jack bebek arabasını salladı ve gözlerini kısarak kızgınlıkla güneşe baktı.

"Yok bir şey."

"Suratın beş karış," dedi Louis, tıraş bıçağını bacağının üzerinde hareket ettirirken.

Tüysüz Louis gerçekten tüysüzdü. Tıraş edemediğini koparırdı; uluorta ve utanmadan.

Kısa siyah saçları vardı ama kaşı ve görülebilen bir sakalı yoktu. Diğer genç oğlanların yanlarında sürekli nakit para ve prezervatif bulundurması gibi Louis de küçük pembe cımbızını her zaman yanında taşırdı.

Kışın en soğuk günlerinde bile dizlerine ulaşabilmek için kargo şort giyerdi. Elleri hiç durmazdı. Uzun parmaklarını sürekli vücudunda gezdirirdi. Parmaklarına kaşının, çenesinin, omuzunun, kollarının, dizinin, kavalkemiğinin ve tekrar yüzünün üstünde bilinçsiz bir tur attırdı.

Kılları kontrol etmek için.

Bir tane bulsa hemen oracıkta, konuşmasını bile kesmeden koparırdı.

"Her neyse," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Bir elli?"

Louis bozuk tesisat karşısında kalmış beceriksiz bir tesisatçı gibi dişlerinin arasından havayı içine çekti.

Jack bunu görmezden geldi. Bu sadece bir alışkanlıktı. Bir elli adil bir fiyattı, Louis de adil bir adamdı. Bu yüzden endişelenmedi.

Tiverton büyük bir şehir değildi ama yeterince hırsızı ve iki tam zamanlı çalıntı eşya satan adamı –Louis Bridge ve ayrı yaşadığı babası Bay Bridge'i– içinde barındıracak kadar büyüktü.

Henüz yirmi üç yaşında olmasına rağmen Louis, annesi trajik bir şekilde ölmeden iki sene önce aile işini devralmıştı.

BRIDGE ÇİT MALZEMELERİ

Kereste deposunun dışındaki tabelada böyle yazıyordu. Tüm oğlanlar bununla dalga geçmişti ama çit malzemeleri işi yasaldı ve dikkatli olunursa şüphe uyandırmayacak kadar da kârlıydı. Ve Louis Bridge çok ama çok dikkatliydi. Eski hırsızlık zamanlarında bir kez hapse girmişti ve bir daha girmemek üzere yemin etmişti. Parmağıyla burnunun yanına dokunarak, "Bu ne biliyor musun?" diye sorardı. "Bu ülkenin güney batısının en temiz burnu."

Bu doğru değildi.

Louis beş kardeşin en büyüğü değildi ama içlerinde açık ara en düzenbazı oydu. Bir düzenbazlık sıralaması yapmak gerekse sıralama Louis, Shawn, Tammy, Victor ve Calvin şeklinde olurdu. Louis zeki ve hırslıydı. Annesi çalıntı eşya satma işinde bütün yetkiyi ona vermişti çünkü Victor çok tembeldi, Tammy tam bir deliydi ve Shawn da eroine son derece düşkündü.

Louis'in ikiz kardeşi Calvin ailenin temiz kalan tek çocuğuydu. On dokuz yaşında evden kaçıp polis olmuştu. Bu durum aralarındaki ilişkiyi tuhaf kılmıştı. Fakat Louis yine de ikiz

kardeşini severdi ve kardeşler birbirlerinin talihsiz kariyer seçimlerine göz yumuyordu. Senede bir kez birlikte Exmoor'a kampa giderlerdi.

Bu yüzden Bay Bridge, Louis'le konuşmuyordu. Tüm çocuklarını küçücükken terk edip başka bir kadınla yaşamaya başlayan kendisi değilmiş gibi, aileye ihanet ettiği için Calvin'le de konuşmuyordu.

Bridge ailesi saçma prensipler ve değişken ittifaklarla doluydu.

Bebek uyanacakmış gibi kıpırdandı. Jack biraz daha uyuması için bebek arabasını salladı.

Bebek onun değildi. Louis'indi.

Baz. Bazster. Bazman. Baz Bebek Tulumu.

Louis'in bütün adamları sırayla Baz'a bakardı. Bunu yapmaya hazır değillerse Louis'le iş yapmaya da hazır değillerdi.

Jack için önemli değildi. Yanında küfür etmemesi gerektiğini hatırlamak dışında Baz'la ilgilenmek hiç sorun değildi. Zaten çoğu zaman bebek arabasındaydı. Bebek arabasında olmadığı zamanlarda Louis onun minik kot pantolonun kemerinden bir köpek tasmasını geçirirdi. Bu da bebek bakıcılığını, tombik bir uçurtmayı uçurmaktan farksız kılardı; balkabağına ulaşması için tasmayı serbest bırakmak, bir şeye çarpmasını ya da köpek kakasına basmasını önlemek için aniden tasmayı çekmek gerekirdi.

Louis'in kız arkadaşı Lorraine'in düzgün bir işi vardı ve Louis bütün gün evde, avluda takılırken bir bebek bakıcısına para vermenin saçma olduğunu düşünüyordu.

Jack bebek arabasını tekrar salladı.

Jack kanalın yanındaki bu yeri seviyordu. Sessizdi ve güzel kokuyordu; ayrıca bazen suyun yüzeyinde mükemmel bir çakıl taşı gibi kayan bir balıkçıl da oluyordu.

Karşı kıyıdaki yolda, alaca renkli büyük bir at bir kanal teknesini o kadar yavaş çekiyordu ki su dalgalanmak yerine kavisler çiziyor ve dalgalar yerine küçük tepecikler oluşturuyordu. Atın adı Diamond, atın yanında yürüyen adamın adı da Stan'di.

Stan'i tanıyorlardı ama Stan onları görmezden geldi.

Biri onları görebilirdi.

Louis, "Bir altmış beş," dedi.

"Ne?" Jack çok uzakta olduğu için onu duymamıştı.

"Bir yetmiş o zaman," dedi Louis dizindeki tüyü yolarken. "O da sen olduğun için."

Jack güldü ve el sıkıştılar.

Louis ona parayı vermedi, Jack de eşyayı teslim etmedi. Louis'in çalışma şekli bu değildi. Louis çalıntı eşyalara hiçbir zaman dokunmaz, yanında birkaç sterlinden fazlasını bulundurmazdı. Ayrıldıklarında Louis uzaklaşır, adamlarından birine parayı bir yere bırakmasını söyler, Jack de parayı alıp eşyayı aynı yere bırakırdı.

Sonra dönüş yolundaki Stan yanında yürüyen Diamond'la birlikte eşyayı alır ve başka bir yerde bekleyen Louis'e götürürdü.

Louis'in evine götürmezdi. Kereste deposuna da götürmezdi.

Nereye götürdüğünü Jack hiç sormadı. Bu sadece Louis'i ilgilendirirdi, onu değil.

Her şey güvenmekle ilgiliydi.

Jack, Louis'in tıraş oluşunu, bacağındaki kısacık tüyleri bir bıçak darbesiyle yok edişini izledi.

"Keskin," dedi Jack.

Louis parlaklığını göstermek için bıçağı güneşe tuttu. "Jay Fisher," dedi. "Sahip olduğum en değerli varlığım, elbette

Bazster dışında. Bana bir servete mal oldu ama sonsuza kadar benimle olacak."

Sonra tekrar bacağına döndü...

Takıntısı o kadar tuhaftı ki sokakta insanlar ona gülerek bakıyordu. Ama Jack onun tuhaflığını umursamazdı.

Çünkü Tüysüz Louis onun hayatını kurtarmıştı...

Bir sabah, annesinin onları terk etmesinden iki yıl sonra, babaları süt almak için evden çıkmış ve bir daha geri gelmemişti.

Bir hafta boyunca sütü beklemişlerdi.

Kimse onları aramamıştı. Annelerinin ölümünden sonra okula dönmemişlerdi, tıpkı babalarının işe geri dönmemesi gibi. Arthur Bright buna evde eğitim diyordu ama bu, sabah dokuz ile öğleden sonra üç arasında televizyon seyretmemeye verilen havalı bir terimdi sadece. Yakınlarında oturan bazı komşular annelerinin ölümünden sonra onlara nazik davransa da iki sene içinde hepsi kendi hayatına, kendi derdine düşmüştü. Neticede çocukların yanında babaları vardı ki bu da bu zamanda, birçoklarından daha şanslılar demekti.

Yine otoyoldaki emniyet şeridindeki güne dönmüşlerdi. Sorumluluk yine Jack'teydi ama bu kez Jack evde kalıp beklemesi mi yoksa yardım mı istemesi gerektiğini bilmiyordu.

Öncelik hâlâ Merry'nin ağlamasını engellemekti.

Jack ona bir deney yaptıklarını söylemiş ve ilk iki gün neredeyse eğlenmişlerdi. Merry, Donald'ın kabuğunu keçeli kalemlerle boyamış; Jack de ona Vietnam Savaşı'yla ilgili bir şeyler okumuştu. Okulda her zaman iyi bir öğrenci olan Joy ise matematik kitabını açmış ama sonra kalemini öyle sert ısırmıştı ki kalemin mavi mürekkebi dudaklarından aşağı akmıştı.

Jack harçlıklarından kalanlarla yiyecek satın almış, sonra da Joy'un harçlıklarını kullanmıştı. Çok değildi. Dördüncü gün Joy kanepede oturmuş ağlarken, Jack umutsuzca evde para ve ipucu arıyordu.

"Sosyal Hizmetler bizi alıp götürecek."

Jack, "Babam yakında geri dönecek," dedi.

Joy, "Yetimhaneye gideceğiz," diye ağlıyordu. "Sonra da hepimizi evlatlık verecekler!"

Jack, "Kapa çeneni!" diyerek ona çıkıştı. "Merry seni duyacak."

"Evlatlık ne demek?" diye sordu Merry.

Beşinci gün elektrikleri gitti, altıncı gün yiyecekleri bitti. Yatağa aç giriyorlar, aç uyanıyorlardı. Joy ağlamaya devam ediyordu ve artık Merry de ona katılmıştı. Jack ne yapacağını bilmiyordu.

Komşuları Bayan Coyle onlara borç para verebilirdi ama Joy evlatlık verilme konusunu açtığından Jack, babalarının eve dönmediğini kimsenin bilmesini istemiyordu. Tanıdıkları tek akrabaları İrlanda'da yaşayan amcaları Bill'di ama yengeleri Una'yla yaşamaktansa bir kutuda yaşamayı tercih edecekleri konusunda hemfikirdiler. Una'yı hiç tanımayan Merry bile.

Yedinci gün kapı çaldı ve Joy, "Sosyal Hizmetler!" diye bağırdı. Üçü birden emekleyerek oturma odasının penceresinin altına geldiler ve duvarların önünü çoktan kaplamış olan gazetelerin arkasına sindiler. Joy parmağıyla Merry'nin dudaklarını kapadı. Merry eliyle onu itip kısık sesle fısıldadı. "Konuşmuyorum zaten!"

Kapıya cevap vermemelerinden birkaç dakika sonra kafalarının üzerindeki camda bir tıkırtı oldu ve sonra bir şekilde cam açıldı. Şaşkınlıkla bakarken kaşsız genç bir adam pencere

aralığından içeriye kaydı. Adam korku dolu gözlerle kendisine bakan üç çocukla yüz yüze gelince dondu ve bacakları hâlâ evin dışında, öylece kalakaldı.

"Selam," dedi ve hepsi birden kıkırdadı.

Oturma odasının camındaki ellerini serbest bıraktıktan sadece birkaç dakika sonra Louis Bridge elektrik devresini kurcalamış ve elektrikleri geri getirmişti. Sonra evden çıktı ve çizburgerlerle geri geldi.

Onlar karınlarını doyururken Tüysüz Louis hırsız gözüyle evi aradı. Babalarının gardırobunda, bir tenis ayakkabısının ucunda, içinde üç yüz pound olan bir zarf ve evin faturalarının ve banka hesap özetlerinin olduğu bir klasör buldu. Her ay ödenmesi gereken faturaların listesini yapmak için bir saatini harcadı.

"Elektrik işini çözdük," dedi, sanki bu başarıda Jack de pay sahibiymiş gibi. "Gerisini halledebilecek misin?"

"Hayır," dedi Jack açık açık. "Ben daha on üç yaşındayım."

"Eee ne olmuş?"

"Yani ne yapabilirim ki?"

Louis onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Çok şey," dedi.

Ve işte böylece Louis, Jack'e evlere nasıl girileceğini ve hapse düşmemek için neler yapacağını öğretmeye başladı.

Önce en temel bilgileri öğretti: zayıf kalacaksın, eldiven giyeceksin, kaçacağın yeri belirleyeceksin, gülümsemen ve yalanın hep hazır olacak. Sonra işin inceliklerini öğretti. Kilitler. Menteşeler. Kilit mandalları. Alarmlar. PVC ve ahşap pencereler. Philips ve Velux pencere alarmları. Yanında hırsız donanımı olarak gözükmeyen hangi aletler olmalı; içeri girince nerelere bakmalı; ne satar, ne satmaz; kime güvenilir (ona) ve kime güvenilmez (onun dışında herkes); bir de temel ceza hukuku.

Bir keresinde gururla, "Erkek kardeşim bir polis," demişti. "Bu yüzden işin bütün püf noktalarını biliyorum."

Jack en başından beri mükemmeldi. Hırsızlık hayalini kurduğu bir iş değildi ama Premier Lig'deki bir futbol takımına girmiş gibi işini çok ciddiye aldı. Her şeyden önce ufak tefek ve atletik bir çocuktu. Ayrıca bu şekilde kalmak için hep doğru yiyecekleri çalıyordu. Meyve, sebze, kepekli pirinç ve tavuk. Beslenme üzerine kitaplar çaldı. Fırsat bulduğunda organik yiyecekler çaldı. Düşük ağırlıklarla çalıştı ve burnuyla dizine, topuğuyla başının arkasına dokunabileceği seviyeye kadar esnedi.

Acil durumlara karşın kenara para koymak için çaldı; odasındaki gardırobun tepesinde duran bir çantanın içinde iki bin pound biriktirdi.

Jack için hokkabazlık gibiydi. Şapkadan para çıkaran bir hokkabazlık numarası gibi.

Ve yiyecekler... Ve giyecekler... Ve kitaplar...

Yaptığı işin *doğru* olmadığını biliyordu ama yoğun öfkesi işini *adil* kılıyor, en azından öyleymiş gibi hissettiriyordu.

Jack, Louis'e onları soyup soğana çevirmek yerine neden yardım ettiğini hiç sormamıştı. Sadece ona minnet duyuyordu. Böylelikle Jack hayatında kimseye güvenmediği, zor bir dönemde Tüysüz Louis Bridge'e güvenmeyi tercih etmişti. Çit malzemeleri işinde olan, hırsız, çalıntı eşya satıcısı Louise'e.

Ve de yalancı...

"Hey, Louis," dedi Jack tereddütle. "Bir evde hiç yasadışı bir şey bulduğun oldu mu?"

"Ne buldun?"

"Hiçbir şey. Sadece soruyorum. Polise gider miydin?"

"Hayır!" Louis o kadar şaşırmıştı ki tıraş olmayı bıraktı. "Tanrım! Hayır! Yani pedofiliyle ilgili bir durumla falan karşılaşsam çocukları toplar kendim hallederdim. Ama polislere haber vermek mi? *Asla.* Onlar yüzünden içeri girdim. Yetişkin olarak ilk hırsızlık suçum olduğu için zar zor bir anlaşma koparabildim. Ama karşılığında onlara iyi bir şeyler verdim. Gerçekten lezzetli şeyler. Onlar da verdiklerimi aldılar ve akşam yemeğinde silip süpürdüler... Ama sonra beni yine de tutukladılar, açgözlü pislikler! Dört ay içerideydim. İnan bana, o parmaklık hostesleri her zaman seni yakalayacak *bir şey* bulurlar."

Louis uzun uzun Jack'e baktı, ta ki Jack polislerin doğasını anladığını belirtmek amacıyla başını sallayana kadar.

Sonra devam etti. "Endişeleneceğin bir şey olursa bana getir, tamam mı? Ben çaresine bakarım. Ama Tanrı aşkına, sakın o lanet olası *polislere* gitme!"

Louis gözlerini dikerek Jack'e baktı. Jack yavaşça başını salladı, sonra ayağa kalktı ve gerindi.

"Tamam," dedi. "*HomeFayre*'a gidiyorum. Sen Baz'ı sallarsın, değil mi?"

"Yooo, artık biraz koşması lazım. Yoksa bütün gece uyumaz ve Lorr beni öldürür."

Louis ayağa kalktı ve uykulu bebeğini kucağına aldı. "Gel bakalım dostum, nasılsın?"

Baz yüzünü buruşturdu ve kafasını babasının omuzuna yasladı. Louis sırtını sıvazladı, köpek tasmasını kemerine taktı. Ardından oğlunun, bebek bezi yüzünden şişkin duran kot pantolonun arka cebinden katlanmış, küçük bir kâğıt çıkarıp Jack'e uzattı.

"Shawn cumartesiye kadar Tayland'da olduklarını söyledi."

"Tamamdır."

Louis, Baz'ı yere bıraktı. Minik oğlan gözlerini ovuşturdu ve esnedi. Sonra kanala doğru dümdüz yürümeye başladı.

Jack uzaklaşırken Louis, Baz'ı yavaşlatmak ve bir daire çizdirmek için tasmanın ipini ustaca çekiştiriyordu.

HomeFayre her şeyi satardı ama ürünleri sunuş şekli çok karmaşıktı.

Vitrinde duran tencereler, kırtasiye malzemeleri ve koyunlar için parazit ilaçları küçük bir kasaba dükkânı için alışılmadık değildi. Ancak gelişigüzel stokları ve komşu dükkânların yıllar içinde yavaş yavaş mağazaya dâhil edilmesiyle ortaya çıkan tuhaf düzene alışkın olmak için *HomeFayre* müşterilerinin Tiverton'da doğup büyümüş olmaları şarttı. Kapının hemen arkasında, zemin dik bir eğimle dükkânın arka tarafına doğru elli metre kadar gidiyor; diğer dükkânların kapıları ve pencereleriyle sağlı sollu dallara ayrılarak büyük, şişman bir guguk ağacı gibi görünüyordu.

Jack içeri girince kapının arkasındaki zil çaldı. Jack tebrik kartlarını, kızartma tavalarını, kutu oyunlarını, abajur kafalarını, sihirli değnekleri, termal çorapları ve çöp bidonlarını geçerek halı kaplı zeminden yukarıya, zemin ile tavanın birleşmesinin tehditkâr olduğu yere, yani mağazanın en arkasına doğru yürüdü. Burası öyle bir yerdi ki uzun boylu müdavimler eğilmek zorunda kalır, uzun boylu turistler ise kafalarını çarpıp hüzünlü bir şekilde "mekânın cazibesi de bu" dercesine gülümserdi.

Tam oradan –sokak seviyesinin altı metre kadar üstünde ve sessiz çalışan saatlerle dolu bir duvarın altından– Jack bir kutu lateks eldiven aldı, döndü ve kasaya doğru inişe geçti.

Aşağıya doğru birkaç yol vardı ve Jack bu kez farklı bir yol seçti. Dikiş ipliklerini, yapay çiçekleri, araba yağlarını, buz torbalarını geçerken hızını artırdı.

Saç aksesuarlarının hemen öncesinde zorlukla durdu.

Sonra bir raf dolusu fotoğraf çerçevesine bakmak için geri geri gitti. Hepsinin camının arkasında mutlu bir şekilde gülümseyen aynı sahte aile vardı; bir kız çocuğu, bir erkek çocuğu ve bir deniz topu. Deniz topu olmazsa olmazdı.

Jack çerçevelere yukarıdan aşağıya göz gezdirdi.

İkisini karşılaştırmak için eline aldı, sonra birini yerine bıraktı.

Kasada sadece eldivenleri ödedi.

Sonra Busy Bee'ye yürüdü ve gazete aboneliklerini iptal ettirdi. Normalde de asık suratlı olan gazete bayisi Bay Dolan haberi duyunca neredeyse ağlayacaktı.

Jack nadiren kullandığı yatak odasına girdi. Yerlerdeki gazete yığınlarını, gazeteyle dolu yatağını geçip pencerenin önüne gitti.

Çaldığı çerçeveyi cebinden çıkardı ve dikkatle inceledi. İki çocuk ve deniz topu kendi kasvetli ortamıyla tam bir tezat oluşturuyordu. O kadar temizlerdi ki! Tırnakları bile temizdi. Saçları yıkanmıştı, dişleri düzgün ve bembeyazdı. O çocukların yatak odalarını gözünde canlandırdı; bütün oyuncakları, kitapları, temiz çarşafları... Sevgi dolu, aydınlık ve sıcacık bir yuva.

Jack fotoğrafı çerçeveden çıkardı ve buruşturup yere attı. Sonra boş çerçeveyi pervaza yerleştirdi.

Bir şekilde, onun orada hazırda beklemesi, içini dolduracak bir fotoğrafı olacağına dair ümit veriyordu.

Bunu çocukça bulsa bile ona sahip olduğu için kendini daha iyi hissetti.

Umut elde edilmesi zor bir şeydi ve bir parçası bile çok değerliydi.

Bayan Coyle'un bahçesinde bir hareket görünce hemen camdan uzaklaştı.

Ölümünden bir yıl önce Bayan Coyle tekerlekli sandalyedeydi ve çok az dışarı çıkardı. Kulakları duymuyordu ve aksiydi. Hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle ilgilenmek istemiyordu. Jack onu severdi. Onun için alışveriş yapar, bahçesindeki çimleri biçerdi ve şüphe uyandırmamak için söze hep "beni babam gönderdi"yle başlardı.

Ama artık yeni bir komşuları vardı. Merry bahsetmişti ve işte oradaydı. Zayıf ve tam anlamıyla baston yutmuş gibi. Hasır bir şapka takıyordu. Bir elinde kısa saplı bir bahçe küreği, diğerinde siyah bir kova taşıyordu. Ama kıyafeti bahçe işleri için pek uygun değildi; açık pembe bir tişört, beyaz pantolon ve sandaletler.

Kürekle hiçbir şey yapmadı; sadece bahçesinin ortasına yürüdü, yeni arazisini ve çevreyi incelemek için yavaşça kendi etrafında döndü.

Kadın geri dönünce Jack tamamen gölgede kalmak ve görünmemek için camdan biraz daha uzaklaştı.

Ama yaşlı kadın Jack'in orada olduğunu biliyormuş gibi kafasını kaldırıp cama baktı.

Jack huzursuz oldu.

Buradan bile yeni komşu meraklı biri gibi görünüyordu.

Yatma zamanıydı ve Adam arka kapıda kediye sesleniyordu. "Chiiips! Chiiiips! Gel buraya, Chips!"

Catherine kendi kendine gülümsedi. Chips, Adam'ı sürekli yalvartırdı. Catherine ise *hiç* yalvarmazdı. O çağırırdı, Chips de gelirdi; gelmezse bütün gece dışarıda kalırdı. Basitti. Chips bunu bilir ve bahçeden beyaz tüylü bir ok gibi fırlayarak içeri girerdi. Ama Adam'ı patisinde oynatırdı. Islık çalan, dil döken ve *Barry Manilow*'un marakası sallaması gibi mama kutusunu sallayan kendi kişisel insanını yeterince küçük düşürmeden içeri girmezdi.

Telefon çaldı.

Catherine, "Ben bakarım," dedi ve ikinci denemesinde kanepeden kalkmayı başardı.

"*Kim* olabilir ki acaba?" diye bebeğe sordu ama görünüşe göre bebek cevabı bilmiyordu.

"Alo?"

Sessizlik.

"Alo?" dedi tekrar.

"Chips! Gel benim güzel Chipper'ım!"

Ama telefonda ses yoktu.

Catherine üçüncü kez "alo" demek için ağzını açtı ama sonra yavaşça kapattı. Telefondaki sessizlik hatta bir sorun olması için çok derin, çok karanlıktı.

Hatta biri vardı. Sadece konuşmuyordu.

Bıçaklı gece, boynunun arkasından aşağıya doğru tüm bedenine yayıldı; sanki yavaşça akan siyah bir yağ her yerini kaygan bir korkuyla kaplıyordu.

Biri titrek bir nefes aldı.

Belki de Catherine'di.

Çok, çok uzaklarda bir yerde... Adam sanki Copacabana'daymış gibi mama kutusunu salladı.

Catherine, "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Hemen cevap gelmeyince paniğe kapılır gibi oldu ve soruyu tekrarladı. "Ne istiyorsun?"

Küçük bir nefes alındı.

Sonra sessizlik. Sadece kulağında sonsuz bir derinlik.

"Ne istiyorsun?" Catherine'in sesi bu kez o kadar alçaktı ki ses çıkardığından bile emin değildi.

Uzun ve sıradan bir hiçlik. Karşısındaki kapatmış mıydı?

Sonra bir fısıltı geldi –kendisininki gibi alçak bir ses– sanki o da yanındakilerin duymasını istemiyordu.

"Seni öldürebilirdim."

Catherine'in yüzü uyuştu. Ağzını hissedemiyordu.

Seste bir tehdit yoktu. Bu, gerçeğin bir ifadesiydi. Ne fazlası ne eksiği. Ama Catherine'in bacakları pelteleşti, düşmemek için duvara tutundu.

Sonra sessizliğin yerini kapatma ve teknik bir ses aldı. Catherine o an hattın diğer ucundaki kişinin gittiğini anladı.

Yavaşça telefonu indirdi.

Arkasındaki Adam, "Kimdi?" diye sordu.

Catherine ona dönmedi. "Ne?"

"Telefondaki?"

"Ah," dedi Catherine. "Yanlış numara."

Catherine döndü. Adam kabarık tüylü, şımarık kediyi kucağında tutuyordu.

"Umarım özür dilemiştir," dedi. "Saat neredeyse on bir."

"Evet," dedi Catherine duraksayarak. "Özür diledi."

Adam kaşlarını çatarak baktı. "Sen iyi misin?" dedi. "Rengin solmuş gibi."

Catherine zoraki gülümsedi. "Sanırım hızlı ayağa kalktım."

Adam kucağındaki Chips'i yere bıraktı. Catherine'i nazikçe kanepeye götürdü, sonra karşısına geçti. Tam önünde, halının üzerinde dizleri üzerine çöktü ve endişeyle yüzüne baktı. "Su ister misin? Ya da çay? Çay yapabilirim?"

Catherine başını salladı. "Evet, lütfen sevgilim. Çay çok iyi olur."

Rol yapmak zorunda olmamak için Adam'ın mutfağa ya da herhangi bir yere gitmesini istiyordu. Ona yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordu.

Ama Adam yanında kaldı. "Sadece bu olduğundan emin misin?" dedi. "Hastaneyi arayabilirim. Çantayı alayım..."

Çantası hazırdı ve dördüncü aya girdiğinden beri ön kapının yanındaydı. O zamanlar 12 beden kot pantolonunu hâlâ giyebiliyordu ve bir gün ona ihtiyaç duyacağı düşüncesi gerçek dışı geliyordu. Ama şimdi her gün ona bakıyor ve orada olduğundan emin olmak istiyordu. Bazen çantaya bir şeyler ekliyor ya da daha iyisini koymak için bazı şeyleri çıkarıyordu.

Catherine, "Bebekle ilgili değil," diye Adam'ı rahatlatmaya çalıştı. "Sadece telefona bakmak için fazla hızlı kalktım sanırım. Biraz başım döndü."

Gülümsedi ve elini sıktı. "Bir fincan çay çok iyi olur, sevgilim."

Adam'ın kahverengi gözleri Catherine'in gözleriyle buluşmak istedi. Catherine bundan kaçınmak için gözlerini kapattı ve sırtını dikkatlice arkasındaki yastıklara yasladı.

Adam başka bir yastığa uzandı ve nazikçe arkasına yerleştirdi.

"Böyle nasıl? Daha iyi mi?" dedi.

"Teşekkürler," dedi Catherine.

Adam önce alnını, sonra karnını öptü.

Catherine minnettarlık gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalıştı. Bazen Adam ona aynı anda hem prenses hem sevgili hem de şımartılan bir çocuk gibi hissettiriyordu.

Ve Catherine ona yalan söylüyordu!

Adam düşüncelerini okumuş gibi ciddiyetle ona baktı. "Bir terslik olsa bana söylerdin, öyle değil mi, Cathy?"

Catherine başını salladı. "Tabii ki!"

Ama söylemiyordu işte.

Çünkü telefon görüşmesinden bahsederse ona hırsızlık olayını da anlatması gerekecekti. Adam da açık bıraktığı pencereden ve İsveç vazosundan dolayı ona kızmakla kalmayacak, daha önce anlatmadığı için üzülecek ve öfkelenecekti.

Bu yüzden... Catherine ona hırsızlıktan ya da bıçaktan ya da bulduğu nottan bahsetmedi. Ve şimdi de bu telefon görüşmesini anlatmayacaktı.

Catherine içten içe Adam'dan bir şey saklamamış olmayı diledi ama bu yola girmişti bir kere, artık yalanlardan geri dönüşü yoktu.

Catherine onu aldatıyormuş gibi hissetti.

Adam suçluluk dolu bir ok fırlatırmışçasına, "Seni seviyorum," dedi.

Ve Catherine bir an için Adam'ın kendisine yaklaşmasına izin verdi. Her ne kadar şu an yalnız kalmayı her şeyden çok istese de.

Merry kırmızı-mavi minik saatine baktı. Saat üç otuzu gösterdiğinde duvardaki kancadan arka kapının anahtarını aldı ve kollarında Donald'la bahçeye fırladı.

Güneş tenine vurunca keyifle titredi. Ardından Donald'ı çimenlere bıraktı ve derin yeşil bir havuza dalıyormuşçasına kendini sıcak çimlerin üzerine attı.

Yere yüzüstü yattı; göz kapaklarına batan otlara aldırış etmeden çimlerin, toprağın ve köklerin kokusunu içine çekti. Sonra bahçenin sesini dinleyebilmek için yavaşça yana döndü.

Yanağının altında bükülen ve kırılan sapların fısıltısı ve saçının sürtünme sesi kulağındaydı. Ama hareketsiz durunca ve solukları yavaşlayınca başının altındaki dünyayı –böceklerin minik seslerini– duyabiliyordu. Toprağın içinde hareket eden solucanları ve toprağın solucanların içinden geçişini hayal etti.

Donald dışında en sevdiği hayvanlar solucanlardı. Jack ona ayakkabı kutusundan bir solucan evi bile yapmıştı. Kartondan kesilmiş kapı ve pencereleri, kalemle çizilmiş panjurları vardı. Ayrıca Merry çimenler olmadan onları izleyebilsin diye yarısı toprakla doldurulmuştu. Merry birkaç solucanı yakalayıp otelineye yerleştirir, birkaç gün sonra bahçedeki yerlerine geri bırakırdı. Sonra da oteline yeni misafirleri getirirdi.

Büyük siyah bir not defterine keçeli kalemiyle otele gelenleri ve gidenleri dikkatlice not eder; onlara Yılan, Sinsi, Kocaayak gibi isimler takardı. Jack bunun olası olmadığını söylese de Kocaayak'ın otele sürekli geldiğinden emindi.

Merry gözlerini kapadı ve tüm gezegeni kucaklarmış gibi kollarını esnetti. Bir kulağıyla solucanları ve böcekleri dinlerken diğeriyle kuşların kanat çırpışlarını ve şeritli yolda trafik yaratırcasına gidip gelen yabanarılarının vızıltılarını dinledi.

İleriden, gırtlaktan gelen bir öksürük sesi duydu. Sonra çat pat tarzı bazı sesler geldi.

Kısa bir sessizlik sonrasında yine aynı şey oldu: *pırrr*, çat, pat.

Merry başını kaldırıp çite baktı. Komşu evde biri çim biçme makinesini çalıştırmaya uğraşıyordu. Ayağa kalktı ve koltuk altlarından çite asılabilmek için seranın etrafındaki kiremitlerin üzerine çıktı.

Yeni komşu oradaydı, soluk renkli pantolon ve çiçekli bluz giyen yaşlı kadın.

"Merhaba."

Yaşlı kadın kafasını kaldırdı ama yanlış yöne baktığı için Merry kolunu sallayarak tekrar seslendi. "Buradayım."

"Ah," dedi kadın. "Merhaba."

"Adım Merry."

"Ah," dedi yaşlı kadın. "İyi."

"Sizin adınız nedir?"

"Ah," dedi kadın tekrar. "Adın Merry mi?"

"Evet," dedi Merry. "Söyledim ya."

"Güzel!" dedi yaşlı kadın. Sonra, sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi, bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Merry güzel bir isim," dedi.

"Öyle mi?" dedi Merry. Bunu hiç düşünmemişti. Ona göre ismi el ve ayak parmaklarından farksızdı. Güzel ya da çirkin olamazdı, sadece el ve ayak parmağıydı işte.

"Sizin adınız ne?" diye tekrar sordu.

"Bayan Reynolds."

"Ah," dedi Merry. Bayan Reynolds güzel ya da çirkin bir ad değildi, yani şimdi de isimle ilgili söyleyecek bir sözü olmayan oydu.

Bayan Reynolds çim biçme makinesini tekrar çalıştırdı. Ama sesine bakılırsa tam olarak çalıştığı söylenemezdi. Merry biliyordu çünkü Jack çim biçme makinelerini çalıştırdığında öyle hızlı ve gürültülü bir ses çıkarırdı ki Merry kulaklarını kapatmak zorunda kalırdı. Bayan Reynolds'ın çim biçme makinesinin sesi hırıltılı ve bozuktu.

Merry, "Bizim çalışan bir çim biçme makinemiz var," dedi.

Bayan Reynolds cevap vermedi, sadece ipi tekrar çekti. *Pırrrr, çat, pat.*

Merry, "Çimleri ben biçiyorum," diye ekledi. "Ama abimin makineyi çalıştırması gerekiyor."

"Çok iyi," dedi Bayan Reynolds, sanki bunda bir tuhaflık varmış gibi.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet." *Pırrr, çat, pat.*

"Abim, ablam ve babamla yaşıyorum. Ama babam çok çalışıyor. Bir petrol kulesinde."

Bayan Reynolds, "Öyle mi?" dedi. Ama çim biçme makinesinin kapağını açmış içine bakıyordu. Merry kadının onu dinlemediğini düşündü.

"Evet," diye devam etti. "Yani çoğunlukla biz yalnızız."

"Güzel," dedi Bayan Reynolds. "İçinde benzin var. Yağ da. Sorun ne bilmiyorum."

Jack olsaydı sorunu hemen bulurdu, diye düşündü Merry. Jack bir çırpıda düzeltirdi. Jack'in çim biçme makinesini tamir etmesini teklif etmek istedi ama Jack buna çok kızardı. Jack, komşular da kendileriyle samimi olmasınlar diye onlarla samimi olmak istemiyordu. Bu yüzden Merry bir şey söylemedi. Söylemesine izin verilen şeyler belliydi ve bunların dışına çıkmaması gerekiyordu.

"Ben evde eğitim görüyorum," dedi.

"Öyle mi?" Bayan Reynolds bunu dinlemişti. Çim biçme makinesinden başını kaldırıp çitin üzerinden sarkan Merry'ye baktı.

"Babanız dışarıdaysa evde kim eğitim veriyor?"

"Abim ve ablam," dedi Merry. "Tonla kitap okuyorum."

"Öyle mi?" dedi Bayan Reynolds şüpheyle. "Peki, en çok hangi tür kitapları seviyorsun?"

"Vampirler."

"Vampirler mi?"

Merry, "Evet," diye başını salladı. "Onlarla ilgili her şeyi biliyorum. Kanınızı emiyorlar ama sadece siz izin verirseniz."

Bayan Reynolds kaşlarını çatarak bakınca Merry anlatmaya devam etti. "Öylece gelip kanınızı ememezler. Bu, kurallara aykırı."

"Pekâlâ," dedi yaşlı kadın kararlılıkla. Ellerini beline koydu ve önce çim biçme makinesine, sonra Merry'ye baktı. "Abin ile ablan kaç yaşında?"

"Yirmi," dedi Merry. "Ve on dokuz."

"Ah," dedi Bayan Reynolds. "Çok küçüklermiş."

"Bana göre değil," diye omuz silkti Merry. Sonra, "Sizin hâlâ çocuklarınız var mı?"

"Hâlâ derken?"

"Şey... Çünkü yaşlısınız."

Bayan Reynolds, "Altmış üç yaşındayım," dedi sertçe. "Sen kaç yaşındasın?"

"Neredeyse altı," dedi Merry. "Peki, var mı? Yani hâlâ çocuklarınız?"

"Bir oğlum var."

"Belki o sizin için çimleri biçebilir."

Bayan Reynolds iç çekerek, "Belki biçer," dedi ve makineyi bahçe kulübesine koyup kapısını asma kilitle kilitledi. Sonra anahtarı verandadaki bir saksının altına koydu.

Merry, "Burada hiç hırsızlık olmaz," dedi.

"Bundan emin olamazsın," dedi Bayan Reynolds. Sonra doğruldu ve "Eee, vampirler dışında ne okuyorsun?"

"Çok şey," dedi Merry.

"Ne gibi?"

"Hımm... Haberler," dedi Merry. "Tüm haberleri biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Bayan Reynolds'ın ona inanmadığını fark edince burnunu buruşturdu ve gazetelerde neler okuduğunu düşünmek için beynini zorladı.

"Dünyadaki son dal keşisi öldü."

"Dal keşisi de ne?" dedi Bayan Reynolds.

"Bir koyun türü."

"Bayan Reynolds kaşlarını çattı. Sonra da, "Sanırım dağ keçisi demek istiyorsun," dedi.

"Evet, dağ keçisi," dedi Merry.

"Bir keçi türü," dedi Bayan Reynolds.

"Neyse, çok önemli de değil," diye omuz silkti Merry. "Üzerine bir ağaç düşmüş."

"Öyle mi?" diye sordu Bayan Reynolds şüpheyle.

"Evet. Bir de Rusya'da bir denizaştı denizde battı. İnsanları çıkarmadılar ve hepsi öldü."

"Bir denizaştı?" dedi Bayan Reynolds.

"Evet," dedi Merry meydan okuyan bir bakışla. "Ayrıca Gemici hakkındaki her şeyi de biliyorum."

Bayan Reynolds dudaklarını büzdü, bir şey söylemek ister gibi baktı ama sonra fikrini değiştirip, "Çitin üstüne böyle asılman doğru mu?" dedi.

Merry bunu hiç düşünmemişti ama şimdi çitten aşağıya, kendisine ve seranın kısa kiremit duvarına baktı. Ona göre sorun yoktu.

"Sanırım," diye başını salladı.

Bayan Reynolds ellerini yine beline koydu. Kızmış görünüyordu. "Kırmadığın sürece sorun yok," deyip içeri girdi ve vedalaşmadan arka kapıyı kapattı.

Merry çiti nasıl kırabileceğini anlamamıştı. Ne aptalca bir şeydi. Sonuçta bir çitti!

Komşu bahçenin uzamış çimlerine bakarak bir süre daha orada asılı kaldı. Sonra seranın cam kapağına basmamak için dikkatlice indi. Orada domatesler, yeşillikler ve taze soğanlar dikiliydi. Onları sulamak Merry'nin göreviydi ve güneş olmasa da içerisi çok sıcak olduğundan bunu bir gün bile kaçırmıyordu. Bunu biliyordu çünkü Jack bitkilerin suya ne kadar ihtiyaç

duyduğunu iyice anlaması için bir keresinde onu oraya yatırmış ve kapağı kapatmıştı.

Merry kapağı açtı ve küçük, tatlı bir kiraz domates aldı. Domatesi ağzına atıp minik dişleriyle patlattı.

Bunu yapmasına izin vardı çünkü salata sağlığa faydalıydı.

Bir tane de Joy için aldı.

Cuma gecesi Catherine'in risottosu tam bir başarıydı. Tek yaptığı radyoda *The Archers*'ı dinlerken orada durup sürekli karıştırmaktı ama Jan tek boynuzlu at pişirmiş gibi yemek boyunca Catherine'i övüp durdu.

"Bu tarifi mutlaka *almalıyım*!" dedi üç farklı zamanda. "Çok *lezzetli*!"

İlkinde Catherine gülümseyerek, "Sadece pirinç ve kol gücü," dedi. İkincisinde sadece gülümsedi, üçüncüsünde ise duymazlıktan geldi. Jan bir daha söylemedi ama risotto ve paella arasındaki farkı sorgulamaya geçti ki bu konuda hepsi kararsızdı. Uzun konuşmalar sonunda farkın "balık" olduğu konusunda anlaştılar.

Sohbet tuhaftı. Catherine emlak ofisindeki işinden keyif alıyordu. İşinde iyiydi ve ofisteki şakalaşmayı severdi ama şimdi Jan anlatınca çok anlamsız geliyordu. Jan ne kadar konuşursa iş o kadar anlamsız ve banal geliyordu.

"Ben de Bay Bevan'a bahçedeki o göletle o evi *asla* satamayacaklarını söyledim! Tanrı aşkına, bu bir aile evi! Sanki gölet değil, akvaryum balığı eklenmiş bir tehlike işareti!"

Jan güldü ama sadece Catherine başıyla onaylayıp gülümsedi. O da sırf Rhod konuşmasın diye!

---

* The Archers, BBC Radyo 4'te yayınlanan bir radyo dramasıdır. (çn.)

Rhod küçük gözleri ve sıkıcı yüz hatları olan, ortalama boyda ve ortalama kiloda bir adamdı. Çirkin değildi ama gece ilerledikçe Catherine'in gözüne daha da sevimsiz göründü.

Gecenin başında, onu daha önce sadece bir kez ve kısacık bir süre görmüş olmasına rağmen Rhod kapıdan girince Catherine'i yanağından öpmüş ve bir tavşanayağıymış* gibi Catherine'in karnını okşamıştı!

"Şahane haber," demişti, yedinci ayındaki Catherine'e.

Catherine zorla gülümsemeye çalışmış, kendini çekmiş ve gece boyunca ondan uzak durmaya özen göstermişti.

Ama yakınında durmasa da ondan hiç hoşlanmamıştı. Rhod arabalar hakkında Adam'a atıp tutmuş, hiçbir şey bilmediği konularda uzman edasıyla konuşarak cahilliğini daha çok gözler önüne sermiş, onlara –tanımadıkları ve umursamadıkları– işyerindeki bir aptalla ilgili hikâyeler anlatmış, sonra da hikâyelerine ilgisiz kaldıkları için gücenmişti. Daha önce hiç böyle şahane bir risotto yemediğini söylemiş, Catherine'in gizli malzemesini öğrenmeye çalışmış, sonra da "gizli malzemeyi" göz kırparak, dürterek ve yapmacık kahkahalar atarak anlattığı bir hamilelik şakasına çevirmeye çalışmıştı.

Saat sekiz buçuk olduğunda Rhod artık Fil Adam'a dönüşmüştü ve Catherine bir an önce gitmeleri için sabırsızlanıyordu.

Sohbet aralarındaki boşluklar gittikçe uzuyor, Jan'in bu boşlukları kapatma çabaları ümitsiz bir hal alıyor ve Adam "Tuzu uzat" demek dışında sohbete hiçbir katkıda bulunmuyordu. Adam ara ara kapıdan televizyona bakıyordu. Bir de tuvalette o kadar uzun zaman geçirmişti ki, Catherine onun orada bir şeyler okuduğunu anlamıştı...

* Bazı kültürlerde, bir tavşanın ayağı uğur getirdiğine inanılan bir muska olarak taşınır. (çn.)

Catherine başta epey çaba harcadı. Denedi ama içinde çok daha karanlık baloncuklar varken sohbet balonlarını havada tutmayı beceremedi.

Ağzını açarsa söyleyecekti. Her şey bir anda ağzından dökülecekti.

Bunların hiçbiri umurumda değil! Evimize bir adam girdi! Beni öldürmekle tehdit etti!

Bunları söylemesinin, akşam yemeğinin kibarlık maskesini ne kadar hızlı düşüreceğini düşününce Catherine kendi kendine gülümsedi.

Adam, "Biraz daha şarap?" diye sordu ve Catherine tam *hayır* bakışını atarken Jan'in kendisine baktığını fark etti.

Catherine utançtan kızardı.

Jan başını yana doğru eğerek sevimli bir şekilde, "İyi misin, Cath?" diye sordu.

Catherine alt metni anlamıştı.

Neden böyle sefil bir sürtük gibi davranıyorsun? Bizi burada istemiyorsan neden davet ettin?

"Affedersin, Jan," dedi. "Bu gece için çok heyecanlıydım ama çok yorgun hissediyorum. Sanırım bebekten dolayı."

Kimse bebek konusuna itiraz edemezdi.

Jan, "Haklısın," diye gülümsedi. "Tüm o hareketlilik."

Tüm o yalanları, kastetmişti.

Kahvelerini içer içmez kalktılar. Catherine kapıda Jan'e sarıldı. Kendini kötü hissetmişti ama biraz daha oturmalarını isteyecek kadar da kötü hissetmemişti.

Adam arkalarından kapıyı kapattıktan sonra Catherine oh çekerek kendini Adam'ın kollarına bıraktı.

"Çok şükür!"

Adam sırtını sıvazladı.

Catherine, "Özür dilerim," dedi göğsüne yaslanarak. "Buna hazırlıklı değildim. Zavallı Jan. Yarın onu arayıp özür dileyeceğim. Ama şu anda sadece sıcak bir banyo yapıp uyumak istiyorum."

Adam sırtını tekrar sıvazladı ama bir şey söylemedi. Catherine ona baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi.

Catherine kendisini biraz geriye çekti. "Neyin var?"

Adam omuz silkti. "Bu Rhod tam bir pislik, değil mi?"

Catherine, "Gerçekten de öyle," dedi ve yanağını tekrar onun göğsüne yasladı. "Ben bile arabalar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim!"

"Ve senin karnına dokunma şekli!"

"Biliyorum," dedi Catherine. "Gerçekten de çok yakışıksızdı."

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Adam.

"Ben de," dedi Catherine. "Ama Jan bir ilişkiyi iki seneden fazla devam ettiremez, yani süresi dolmak üzere."

"İyi," dedi Adam. "Umarım onu bir daha görmeyiz."

Catherine gülümsedi ve Adam'dan ayrılıp merdivenlere doğru yürüdü. Henüz üç adım atmıştı ki kapı tıklandı.

Gelen Rhod'du. Arabasının tekerleği patlamıştı.

Ahh.

Rhod yol yardımını aramak için içeri girince Catherine de Jan'e ve tekerleğe bakmak için dışarı çıktı.

Sıcak yaz karanlığında Jan ile Catherine, Toyota'nın yanında omuz omuza durdular.

"Ne aksilik," dedi Catherine.

Jan, "Rhod lastikleri daha yeni almıştı," dedi. "Lastikleri aldığı yere geri vermesini ve burunlarından getirmesini söyleyeceğim."

İkisi de Rhod'un onlara doğru gelip gelmediğini görmek için eve doğru baktılar.

Gelmiyordu.

Sessizlik oldu.

Catherine –sıcak banyo fikri *bu kadar yakınken*– onları eve davet edip geceyi uzatmak konusunda isteksizdi.

"Sen ve Rhod mutlu görünüyorsunuz."

"Şimdiye kadar her şey çok iyi." Jan başını salladı ve parmaklarını çapraz yaptı. "Bu gece çok heyecanlıydı. Aslına bakarsan arabalarla ilgili bir şey bildiği yok!"

İkisi de güldü.

"Ama bana çok iyi davranıyor," dedi Jan. "Bu benim için hoş bir değişiklik."

"Bu harika."

"Evet, öyle."

"Ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok!" dedi Jan.

Catherine güldü ve bütün akşam berbat bir ev sahibi gibi davrandığı için arkadaşıyla bu anı paylaştığına sevindi.

"Sana risotto tarifini gönderirim."

"Ah, evet lütfen. Gerçekten şahaneydi. Rhod'un yağda kızartılmamış bir şey yemesini sağlamak o kadar zor ki."

Sonunda Catherine daha fazla bekleyemedi.

"Neden içeride beklemiyorsun?"

"Emin misin?" dedi Jan.

"Elbette."

Araba yolundan eve doğru yürürlerken Jan, "Ah, hayır! Ceza mı aldın?" diyerek açık yeşil Volvo'nun motor kapağından uzanarak cam sileceğinin altındaki kâğıt parçasını aldı. Turuncu sokak lambasının altındaki kâğıdı açtı ve kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Tuhaf." Jan kâğıdı ona uzattı ve tanıdık yazıyı okuduğunda Catherine'in yüreği ağzına geldi.

Polisi Ara!

Komiser Yardımcısı Reynolds, John Marvel'dan hoşlanmamıştı.

Reynolds önyargılı bir adam değildi, bu yüzden ilk tanışmalarında onu iyi biri olarak kabul etmişti. Sonuçta başkomiser daha demin ayağı pembe bir valize takılıp tökezlemiş, yabancı diyardaki bir yabancıydı. İşlerin biraz sarpa sarması normaldi.

Ama bir hafta sonra işler hâlâ karışıktı.

Ve Reynolds işlerin daha da karışacağına dair izlenime kapılmıştı.

Öncelikle Marvel korkunç görünüyordu. Şişmandı ve farklı açılardan fırlamış kulaklarıyla bakımsız görünüyordu. Takım elbise giymesine rağmen kıyafeti kendisine ait değilmiş gibiydi. Ayrıca burun kılları vardı. Sadece bu bile Reynolds'ın ürpermesi için yeterliydi. Reynolds medeni bir adamın kafası dışında başka bir yerinde kılı olmaması gerektiğini düşünürdü. Bu yüzden her sabah burun boşluklarının etrafında takıntılı şekilde dolaştırdığı *Braun* marka bir kıl alma makinesi vardı. Ama Marvel'ın çok burun kılı vardı ve bazen tam sohbetin ortasında, oradan sallanan bir şey var mı, diye kontrol etmek ister gibi başparmağı ve işaretparmağıyla burnunu kıstırırdı.

Marvel ayrıca sigara kokuyordu ve çok içki içiyordu. Pantolonu ne renk olursa olsun eski bir kahverengi ayakkabı

giyiyor; yakın tarihte kuru temizlemeye verilmediği belli olan ve orantısız koca kafasından ilk kez geçirdiğinden beri hiç çözülmemiş gibi duran bir kravat takıyordu.

Reynolds adamın kravatının küçük, kirli düğümüne bakmaya zor tahammül ediyordu.

Marvel parmaklarını burnunun altında şaklatınca Reynolds irkildi. "Uyan Reynolds!"

Reynolds kızardı ve Elizabeth Rice ona bakıp göz kırptı.

Reynolds, Rice'tan da pek hoşlanmıyordu. Güzel bir kadındı ama hanım hanımcık değildi. Reynolds onu bir kez otoparkta sebepsiz yere koşarken görmüştü.

Ayrıca bir polis memuru, göreviyle ilgili değilse eğer asla bir komiser yardımcısına göz kırpmamalıydı.

Reynolds iç çekti. Artık kimsenin bir sınırı yoktu. Her şey eşitlik ve senli benli olmak üzerineydi.

Böylece Reynolds göz kırpmayı görmezden gelip kafasını çevirdi.

Rice'ın iyiliği için böylesi daha doğruydu.

Marvel yere büyük bir harita açmıştı.

Kuzey Tiverton'da, Marvel'ın kendisine kiraladığı eve hiç benzemeyen, küçük bir evin boş oturma odasındaydılar.

Hepsi haritaya doğru eğildi. Haritada kırmızı keçeli kalemle işaretlenmiş onlarca nokta vardı.

"Bu noktaların her biri Goldilocks suç mahalli," dedi Marvel. "Çoğu bu bölgede. Bu yüzden tuzağı da buraya kuruyoruz."

"Ne tuzağı?" dedi Parrott.

Marvel bir emlakçı edasıyla koluyla odayı gösterdi.

"Yakalama evine hoş geldiniz!"

"O ne demek?" dedi Rice.

Marvel sık yapmadığı şekilde sırıttı. "Goldilocks'ı yakalayacağımız ev burası."

"Nasıl?" dedi Parrott.

Marvel dramatik etki için durakladı.

"Ona istediği her şeyi vererek!"

Ekibi ona boş gözlerle baktı.

Ona verilen ekip demek daha doğruydu. Marvel'a seçme şansı verilmiş olsaydı, ilk işi parlak ayakkabıları ve kırmızı ipek kravatı yüzünden Reynolds'ı seçmemek olurdu.

Polis memuru Rice'ı da seçmezdi. Marvel ekibinde kadınların olmasını tercih etmezdi. O güne kadar sadece bir tane iyi kadın polis memuru tanımıştı, onun da lezbiyen olduğundan emindi. Rice fazla genç ve fazla güzeldi, dikkat dağıtırdı. Elbette onun dikkatini değil, ekibin geri kalanının. Marvel zaten kadınlara tövbeliydi.

Ekibi, onu ilk gün arabayla alan ve neredeyse bir yıldır Goldilocks davasında olduğu ortaya çıkan Toby Parrott'la tamamlanıyordu. Parrott, eski Devon ve Cornwall polis ekibi ile Avon ve Somerset'in yeni ekibi arasında köprü görevi görüyordu. O Marvel'a pek güven vermiyordu. Sandalyesinde, adsız alkolikler toplantısına ilk kez katılan biri gibi savunmacı bir tavırla, ellerini dizlerinin arasında birleştirerek ve sıska omuzlarını kamburlaştırarak tortop olmuş şekilde oturuyordu.

Marvel iç çekti. Goldilocks ekibi. Hiçbiri onun istediği gibi değildi.

"Hadi ama," dedi. "Bu herifler çok uzun süredir polisi faka basıyor! Yakalamam gereken onlarca katil varken hayatımı

küçük, pis bir hırsızı yakalamak için harcamak istemiyorum! Bu yüzden lanet olası parmaklarınızı kaldırın ve bana onun ne istediğini söyleyin!"

Yakalanacak bir katil yoktu elbette ama bu konuşma gerçeklerle değil, ekibi motive etmekle ilgiliydi.

Rice temkinli bir şekilde, "Bir yatak?" dedi.

"Sonuçta Goldilocks," dedi Reynolds yardım etmek istercesine ama Marvel sadece ona göz ucuyla baktı.

"İçeri girdikten sonra saatleri, telefonları, kameraları, mücevherleri sevdiğini biliyoruz. Küçük, hafif, değerli eşyalar. Ama Goldilocks'ın neden yandaki evi değil de *bu* evi seçeceğini bilmek istiyorum," dedi Marvel.

"Müstakil ev," dedi Parrott.

"Güzel," dedi Marvel.

"Ama Passmorelar sıra evlerde yaşıyorlar," dedi Reynolds.

"O Goldilocks'ın işi değil," dedi Marvel.

Reynolds şaşırmış görünüyordu. "İçinde yatılmış yatak, çalınmış yiyecekler, parçalanmış televizyon ve aile fotoğrafları. Tüm göstergeler aynı."

Marvel tartışmaya açık olmayan bir ses tonunda, "Hayır, değil," dedi.

"Anlatayım," diye devam etti. "Bu şerefsizin istediği şey *mahremiyet*. Anonim bir arazideki müstakil ev; mutfak çatısından içeriye kolayca girebileceği küçük, yüksekte bir banyo penceresi ve saklanması için arka bahçede ağaçlar. Tüm suç mahallerinde bunlar var ve bu evde de hepsi mevcut."

"Şimdi tek yapmamız gereken onu süslemek ve içinde yaşanıyormuş gibi göstermek. İçini sevdiği türden küçük parçalarla dolduracağız ve onun bulmasını bekleyeceğiz."

Parrott, "Sonra o içeri girecek ve tüm eşyaları çalacak," di-

yerek kaşlarını çattı, sanki Marvel planında bu kritik kusuru gözden kaçırmıştı.

Marvel, "Bütün mesele de bu," diye atıldı. "Çünkü içeri girerse... Sessiz öten bir alarmı ve yerleştireceğimiz gizli kameraları çalıştıracak. Biz de onu suçüstü yakalamış ve anlı şanlı bir filme kaydetmiş olacağız. Güzel, hızlı bir suç dosyası ile Tanrı bilir dikkate alınacak kaç suç daha ve işlem tamam."

Reynolds, Rice ve Parrott boş odada etraflarına baktılar.

"İşe yarayabilir," dedi Reynolds.

"İşe yarar!" diye atıldı Marvel. "İşe yaradığını daha önce gördüm."

Bu doğru değildi ama işe yaradığını başkalarından duymuştu.

"Harika," dedi Rice. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Sen ve Reynolds hemen başlıyorsunuz."

Rice şaşkınlıkla, "Ben ve dedektif Reynolds mı?" diye sordu.

"Dedektif Reynolds ve ben," diye düzeltti Reynolds ve herkes boş gözlerle ona baktı.

Marvel tekrar konuşmaya başladı. "Siz ikiniz gerçekçi görünmesi için burada evcilik oynayacaksınız. Burayı Exeter'daki depodan alacağınız eşyalarla döşeyebilirsiniz. Güzel olmasına gerek yok, sadece gerçekçi olsun. Sonra ikiniz burada bir hafta ya da daha çok zaman geçireceksiniz. Komşularla sohbet edecek, mahalle barında içki içecek, gidip geleceksiniz ve sonra kaybolacaksınız." Marvel havada tırnak işareti yaptı. "*Tatile çıkacaksınız* ve sonra Goldilocks'ın bizi ziyaret etmesi için beklemeye başlayacağız."

Marvel ellerini ovuşturdu. Planından memnun görünüyordu.

Reynolds, "Hımmm," dedi.

Marvel ona döndü. "Bir sorun mu var, Reynolds?"

Dedektif Reynolds rahatsız görünüyordu. "Efendim, bildiğim kadarıyla dedektif Rice'ın... Bir sevgilisi var... Açıkçası bir sorun çıkmasını istemem..."

Marvel homurdandı. Rice elini "önemli değil" dercesine salladı. "Ah, Eric aldırmaz."

Marvel, "Panik yapma, Reynolds," diye göz kırptı. "Onu becermek zorunda değilsin."

Toby Parrott güldü ama Rice, "Bu belki de aptalca bir soru efendim ama..."

"O zaman sorma," dedi Marvel ve konuşmanın bittiğini göstermek için haritayı topladı.

"Yine de soracağım," dedi Rice omuz silkerek ve Marvel, *Bu kız sorun çıkaracak* diye düşündü.

"Goldilocks bu evi nasıl bulacak?"

"Onu bana bırak," dedi Marvel. Rice da başını sallayıp öyle yaptı.

Marvel, Taunton'a kadar kara kara düşündü.

Lanet olası kadınlar! diye düşündü. *Hep soru sorarlar!*

Ama iyi bir soruydu. Cevabını bilmediği bir soru.

Henüz.

Eski, karanlık günlerden birinde, tatil için *Cornwall*'a gittiklerinde Marvel balığa çıkmıştı.

O tatilden hatırladığı, yüreğini ısıtan tek şey o andı. O, babası ve abisi. Marvel on yaşındaydı. Yerel bir balıkçı dükkânı olan *Oltacı Adam*'da, dükkânın karanlık iç tarafında durduğunu hatırladı. Su geçirmez kamuflaj desenli raflardan ve hapishane hücresine benzeyen dikey çubuklardan yapılmış, kullanımlarını

hayatın anlamı gibi anlamadığı el yapımı eşyalar içeren küçük plastik poşetlerle dolu bir duvar panosunun orada, bir görev duygusuyla hiçbir yere dokunmadan durmuştu. Parlak süsler ve tüyler, gümüş renkli yapay balıklar, minik kurşun toplar ve büyük kurşun torpidolar, *Day-Glo* kırkayaklar, binlerce çeşit bilye, halka, kanca ve düzinelerce parlak mavi olta makarası.

Eski bir dondurucunun üzerinde, on yaşındaki koluyla aynı uzunlukta bir yem listesi vardı.

Güney Londra'daki evindeyken sadece solucanları ve onları suya atmak için bir taş gerektiğini biliyordu. Ama o gün, *Oltacı Adam* nerede balık tutacakları, ne yakalamak istedikleri ve oğlanların ipi ne kadar uzağa fırlatabilecekleriyle ilgili babasını sorguya çekerken balıkçılığın hileleri konusunda bir aydınlanma yaşamıştı... Gerçi aç yengeçler dışında bir şey de yakalayamamışlardı. Ama mühim olan bu değildi.

"Bütün nehri yemlemek istemezsin, değil mi?" demişti *Oltacı Adam* sigarasını söndürürken. Marvel o zamanlar adamın ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. Yine de bu cümle güneybatı kırsalının özlü bir sözü gibi beynine işlemişti.

Şimdi yine... O sözü hatırlamıştı.

Bütün nehri yemlemek istemezsin.

Marvel yakalama evinin doğru yem olduğunu biliyordu.

Ama doğru balığı yakalamak istiyorlarsa o yemi doğru yere atmaları gerekiyordu.

Jack isim ve adresi kontrol etmek için bir zarftan koparılmış kâğıt parçasına baktı.

Tony ve Sara Gomez.

Daha önce gördüğü bir şarap kulübünün logosu vardı. Birçok kez gördüğü.

Bir şarap kulübü. *P&O Gemi Yolculukları*. *Boden*. Atlarla ilgili kataloglar. Onun asla karşılayamayacağı şeyler satan kataloglar.

Ama *karşılayabilen* insanları biliyordu.

En azından evlerini biliyordu...

Jack kapıyı çaldı.

Tabii ki kimse açmadı çünkü şarap kulübüne üye olan insanlar Tayland'daydı. Fakat yanlış eve gelmiş olma ihtimaline karşın kafası karışmış gibi davranmaya ve özür dilemeye de hazırdı.

Ah, affedersin dostum! Bu bölge çok karışık!

Ama kimse kapıyı açmadı, Jack de tekrar çalmadı. Bir kez etrafına baktı, lateks eldivenlerini giydi ve evin yanından arka bahçeye doğru yürüdü.

Tehlikeli tek an buydu. Bir komşu onu görüp yanına gelirse artık ön kapıda olmadığı için kaybolduğunu söylemesi zordu.

Yine de böyle durumlar için hazırladığı bir yalanı vardı: *Tony'nin oğlu bisikletimi almıştı. Kulübeden onu almak için geldim.*

Jack doğal bir yalancı olmadığı için kimseyle karşılaşmamayı diledi. Elbette doğal bir hırsız da değildi ama zayıftı, atletikti ve hırsızlığı kendisine uygun bir meslek haline getirecek kadar da ümitsizdi. Ama konuşkanlık konusunda Tüysüz Louis kadar yetenekli değildi ve mecbur kalmadıkça konuşmamayı yeğlerdi.

Banyonun hafif eğimli çatının orada, genişletilmiş mutfağın üst katında olduğunu bilerek evin yan tarafına doğru yürüdü. Bu yeni evlerin hepsi birbirine benziyordu ve Jack onları avucunun içi gibi biliyordu. Neyi bulacağını bilmek hoşuna gidiyordu. Banyo camı genellikle açık olurdu. Ama açık olmasa bile bu, içeriye giremeyeceği anlamına gelmiyordu, sadece daha uzun sürerdi. Uzun sürmesi daha fazla risk demekti, bu yüzden açık camı tercih ederdi.

Ve işte oradaydı...

Kimse bu kadar küçük ve yüksekteki bir camdan içeri girilebileceğine inanmazdı.

İşte bu hayal gücü eksikliği onun ev anahtarıydı.

Arka bahçede leylandi ağacı vardı ve bu da her zaman artıydı. Kalın yeşil yapraklar onu –güpegündüz olsa bile– komşu evlerdeki meraklı gözlerden saklardı ki zaten gündüz değildi.

Yağmur olukları da şahaneydi.

İşi bilen her hırsız gibi, Jack'in gözleri de yağmur oluklarını ve boruları takip ederek hızlıca evin bir haritasını çıkardı.

Bu yağmur borusu mutfaktan banyoya doğru devam ediyordu. Mutfak çatısına çıktığında Jack'in sadece drenaj borusuna tutunarak bir metre kadar yukarı tırmanması ve camı tamamen açmak için itmesi gerekti. Oradan sonra biraz esnedi, biraz asılı kaldı, kıvrıldı ve işte içerideydi.

Yerden ayrıldığından itibaren her şey otuz saniyeden kısa sürmüştü.

Bu kadar kısa sürede birinin onu görmesi için çok şanssız olması gerekti. Görmekten daha fazlasını yapacak birinin onu görmesi için ise çok daha şanssız biri olmalıydı.

Jack pervazdan atladı. Küveti geçip bir Rus jimnastikçi gibi banyo halısının üzerine kusursuz bir iniş yaptı. Derin bir nefes aldı ve evin kokusunu parmak uçlarına kadar hissetti.

Wright marka kömür sabunuyla tuvalet temizleyicisinin keskin limon kokusu birbirine karışmıştı. Banyo alev almış bir narenciye bahçesi gibi kokuyordu.

Jack evlerin kokusunu severdi. Bazılarında oda kokusu ve çiçek esanslı deterjan kokusu karışımından oluşan kimyasal bir koku olurdu. Ama Jack'in en sevdiği aile gibi kokan evlerdi. Banyoda şampuan kokusu, yatak odalarında temiz çarşaf kokusu, mutfakta yemek kokusu. Çamaşır odasındaki çamur ve sepetteki kirli çoraplar ona kendi evinin eski halini hatırlatırdı.

Uzun zaman önceki halini...

Evleri eskiden böyle kokardı. Öyle olduğundan emindi, yoksa soyduğu evlerdeki kokuları tanıyamazdı ki. Bir keresinde çocukken kullandıkları karpuzlu şampuanının kokusunu almıştı. Sanki Tiverton toplu konutlarındaki bir evde hırsızlık yapmıyormuş da Mısır'da Tutankhamun'un mezarını açıyormuş gibi elleri titreyerek onu sırt çantasına atmıştı. Eve dönünce –küvet her zamanki gibi gazetelerle dolu olduğu için– saçlarını lavaboya eğilerek yıkamış, sonra da kimse kullanmasın diye şampuanı bahçede bir yere saklamıştı.

Merry tabii ki bulmuştu. Solucanlar için toprağı kazarken. Merry bir şey söylememişti ama Jack'in ne olduğunu anlaması için yanına gidip saçlarını koklamasına gerek yoktu; saçlarının parlaklığı onu ele veriyordu. Merry merdivenlerden yukarıya kaçmaya çalışmıştı ama nereye kaçacaktı ki? Jack onu bebek

odasındaki kutu kanyonunda yakalamış ve ona ait olmayan bir şeyi aldığı için ona tokat atmıştı.

Jack hızla aşağıya inerken Merry tırabzanların üzerinden, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırıp gazete yığınlarını Jack'e fırlatmıştı. Jack gazetelerin üzerlerine basıp kaymıştı. Neredeyse düşecekti. "Senden nefret ediyorum ve umarım bir kamyonun altında kalırsın!"

Merry çok ağlamıştı ve Jack kendisini kötü hissetmişti. Fakat abisinin şampuanını almaması gerektiğini ancak böyle öğrenebilirdi...

Jack akşam yemeğini hazırladı. Yiyecekleri buzdolabından ve tıka basa dolu mutfak dolaplarından özenle çıkardı. Bazı şeyleri –kuru bakliyat, yulaf, salata– eve götürmek için arka kapının yanına bıraktı. Dondurucuda serbest gezen tavuk vardı. Buzdolabında da bira vardı ama o içmezdi. Pencereden falan düşerim, diye korkar, bir yudum bile alkol almazdı.

Ona bir şey olursa Merry ve Joy ne yapardı?

Sebzelerle kendisine bir omlet yaptı. Sonra buzdolabından küçük bir kâse meyveli tatlı aldı. Jack nadiren tatlı yerdi. O kadar hızlı yedi ki başı döndü.

Ayaklarını sehpaya koyup televizyon izledi. Kanalı değiştirmedi. Kendi televizyonun değilse hangi kanal olduğunun da bir önemi yoktu.

Başının öne düşmeye başladığını fark edene kadar seyretti. Sonra boş kâseyi ve kaşığı halının üzerine bırakıp üst kata çıktı.

Temizlenmek için duş yaptı, sonra eğlenmek için küveti doldurdu. Sıcak su kulaklarını geçip porselen küvette onu havaya kaldırırken suyun üstünde uçar gibi süzüldü. Sonra su köşelerden taşıp zemine dökülmeye başladı.

Suyun akmasına izin verdi.

Saçını yıkadı, duruladı ve parmak aralarındaki köpüğü tekrar hissetmek için aynı şeyi tekrarladı.

Büyük ve yumuşacık dört havlu vardı. Hepsini kullandı.

Ebeveyn yatak odasında saç kurutma makinesi buldu. Saçlarını kuruttu. Çırılçıplaktı. Saç kurutma makinesini nemli cildinin üzerinde gezdirerek odanın ortasında öylece durdu. Sıcak havanın tenindeki hareketinin tadını çıkardı. Büyük kare halının, ayaklarının altındaki yumuşak ve temiz yün dokunun, odanın bir ucundan bakıp diğer ucunu görebilmenin de.

Boşluğun.

Isındığını hissedince giyindi.

Çocukların adları, odalarının kapısının üstüne renkli yapboz parçaları birleştirilerek yazılmıştı. Dan ve Sharona.

Sharona'nın odası *Troublemakers* adındaki genç çocuklardan oluşan bir müzik grubunun mabedi gibiydi. Çocukların adları belli ki Lance, Ade, Scotty ve Mighty Mick'ti. Jack'e göre gruplarının adının aksine çocuklar *belalı tiplere* hiç benzemiyorlardı. Jack hepsinin suratına bir yumruk atmak istedi ve parlak bantlarla duvara asılı posterlerini yırttı.

Dan'in odasında yarış arabası şeklinde bir yatak vardı. Jack hep böyle bir yarış arabası yatağı istemişti. Sırt çantasını yere bıraktı, çekicini komodinin üzerine koydu. Hızla kaçması gerekirse diye kıyafetlerini ve ayakkabılarını çıkarmadan yatağa girdi.

Ama yatak onun düşündüğü kadar eğlenceli değildi. İçine girince sıradan bir yatak gibiydi. Yine de *Transformers* desenli çarşaflar tertemizdi, yastık da yumuşacıktı.

Jack gözlerini kapadı ve karanlığa doğru sürüklendi.

Ve orada, uykunun eğişinde, her şeyin yolunda olduğu o ince çizgiyi buldu.

Hafta sonundan sonra Adam tekrar yola çıkmaya hazırlanıyordu; bu kez Cornwall'a gidiyordu.

Adam'ın işi gereği yollarda olması Catherine'i daha önce rahatsız etmezdi. Adam çiftlik dükkânlarına ve ahırlara at yemi satmak için sık sık üç ya da dört günlük seyahatlere çıkardı. Bu sırada Catherine hayatına devam eder ve dört gözle kocasının eve dönmesini beklerdi. Gece yaptıkları telefon görüşmeleri ve Adam'ın saçma sapan yerlerden attığı komik kartpostallar Catherine'i güvende hissettirirdi.

Ama artık öyle değildi. Artık kendini güvende hissetmiyordu. Adam'ın evden gidiyor olması ve yalnız kalacağı uzun gecelerin düşüncesi ürpermesine neden oldu.

Yeniden telefon gelirse...

Mesaj alırsa...

Ya yine eve gelirse...

Arabaya doğru yürürlerken, "Seni özleyeceğim," dedi.

"Ben de seni özleyeceğim," dedi Adam, çantasını yolcu koltuğuna koyarken. "Her zamanki gibi."

"Deniz kenarında iyi vakit geçir."

"Sana kartpostal atarım."

"Muzip bir şey olmasın ama..."

Adam, "Her şeyi mahvediyorsun," diyerek kaşlarını çattı. Sonra güldü ve Catherine'e bebeğin izin verdiği kadar yaklaştı. "İyi olacak mısın?" dedi saçlarına doğru.

"Elbette," dedi Catherine. Başka bir şey söylemesinin ne anlamı vardı ki? Adam sadece onun için endişelenecekti ama yine de işe gitmek zorunda olacaktı.

"Bebeğimize dikkat et."

Catherine suçlulukla sarsıldı. Adam sanki biliyordu! Cümlenin devamını zar zor duyabildi: Çünkü geçen sefer dikkat etmedin.

Paranoyakça davranıyorsun, diye düşündü kendi kendine. Adam bilmiyor çünkü ona söylemedin.

"Ederim," dedi ciddiyetle. "Hiçbir şey benim için ondan daha önemli değil, Adam."

"Biliyorum," dedi. "İyi olduğuna emin misin?"

Catherine zorla gülümsedi. "Seni özleyeceğim, hepsi bu. Çok yakında bebeğimiz geliyor ve ben sadece biraz..."

"Duygusalsın?" diye Adam devamını getirdi.

"Yani," diye omuz silkti Catherine. "Ben bir *kadınım*."

"Bu doğru," dedi Adam bilgece ve güldüler.

"Hepsi bir yana, Cath," dedi. "Seni bırakıp gitmekten nefret ediyorum. Beni istediğin zaman, her konuda arayabileceğini biliyorsun. Kamyonete atlar ve hemen eve gelirim. Bir çırpıda burada olurum. *Nerede* olursam olayım!"

"Biliyorum," dedi Catherine ve utançtan yüzünün kızardığını hissetti.

Adam onu son kez öptü. Yan tarafında *RED RIBBON EQUINE* yazan kamyonetine bindi ve yavaşça uzaklaştı. Catherine o köşeyi dönene kadar durdu ve arkasından el salladı,

sonra birden kendini yapayalnız hissetti. Ve parlak sabah güneşi bulutun arkasına girmiş gibi üşüdü.Kollarını birleştirdi ve çıkmaz sokağa baktı.

Hiç hareket yoktu. Kimse geri dönüşüm kutusuna çöp atmıyor ya da çocukları okula götürmüyordu.

Aceleyle eve girdi ama evde de eskisi gibi güvende hissetmedi. Ön kapıyı kapattı. Fakat artık tehlikenin dışarıda mı yoksa içeride mi olduğunu bilmiyordu.

Bir süre ön kapının yanında durup evin içindeki giderek yükselen sessizliği dinledi. Kek yapmaya karar verdi!

Asırlardır kek yapmamıştı. Sıcak muzlu bir kek kokusu. Şu an tam da ihtiyacı olan, ona kendini güvende ve iyi hissettirecek şey buydu.

Attığı her adımda bebeğiyle konuşuyor, her geçen dakika kendini daha iyi hissediyordu. Yarım saat sonra mutfak ve Catherine unla kaplıydı. Dahası fırında bir kek, ruhunda da başarı duygusu vardı.

Sonra keke koymadığı muzları fark etti.

"Ah, kahretsin!"

Hamile unutkanlığı.

Ağlasa mı gülse mi... Bilemedi.

"Hep senin suçun!" diye karnını azarladı, sonra bakışları dondu.

Bahçede bir şey gözüne takılmıştı. Çitin üzerinde miydi? Bahçeleri o kadar büyük değildi. Ama üç metre uzunluğundaki tahta plakalardan uzun bir çitle çevriliydi ve çitin arkasında, ortak alanda sınırlarını belirleyen ağaçlar vardı.

Ne görmüştü? Emin değildi. Büyük bir kuş mu?

Hayır. Kuştan daha büyük bir şey. Catherine arka kapıyı açtı ve hâlâ çiğ kaplı çimenlerde yavaşça yürüdü. Gökyüzü açıktı

ve hiç bulut yoktu, şimdiden güzel bir gündü. Sadece bir çim biçme makinesi sesi bile huzuru bozmak yerine yaz deneyimini zenginleştirirdi.

Çitin önüne gitti. Üstüne çıkabilmesi için çok yüksekti. Komşunun kozalaklı ağaçları bazı yerlerde çite değiyor, üst üste gelmiş çıtaların aralarında azıcık boşluk yaratıyordu.

Parmaklarını çitin üstünde gezdirerek ve çalıların aralarına basarak çitin yanından yürüdü. Sonra beceriksizce eğildi ve gözünü bir budak deliğine yerleştirdi.

Görebildiği tek şey dallardı.

Tahtalardaki bir boşluğa doğru üç-dört adım ilerledi.

Delikten baktı. Güzel biçilmiş çimlerin olduğu arazi boyunca uzanan komşu sokağı görebiliyordu. Arazinin tam ortasında bir çim biçme makinesi vardı, sabit duruyordu ama motoru çalışıyordu. Çalıştıran belediye çalışanı ortalıkta yoktu.

Catherine kaşlarını çattı. Sonra adamın yakınlarda bir yerlerde dinleniyor olabileceğini düşündü.

İşte gördüğü bu olmalıydı! Komşunun kozalaklı ağaçlarının arasında biraz dinlenmeye çalışan adamın kafası.

Catherine de burada durmuş, adamı gözetliyordu.

Doğruldu ve kıkırdayarak güldü.

Aptallık ediyordu. Biri onu gerçekten öldürmek isteseydi uyarmak için önce telefonla aramazdı. Ya da bu konuda bir not bırakmazdı! Sadece yapardı... Öldürürdü.

Arkasına bakmadan hızla bahçeden eve yürüdü. Bunu kendisine yapmayacaktı. Bir karar vermişti ve kararı eve giren kişinin blöf yaptığıydı. Catherine'i korkutmaya çalışmıştı ama Catherine onun kazanmasına izin vermeyecekti. Korkmuyordu.

Belki de çitin üzerindeki bir kediydi. Chips zayıf bir savunmacıydı ve sert kediler sık sık onunla alay etmek için uğrarlardı.

Kapıyı arkasından sertçe kapattı ve bahçeye baktı. Kimse yoktu.

Zaten kimse olmamıştı.

Catherine alnını cama dayadı ve karnını okşadı. "Onu kovaladık, değil mi Crimpelene? Onu kovaladık ve bir ödül kazandık."

Kendi aptallığına güldü.

Şimdi. Ne yapıyordu?

Ah, evet! Keki mahvediyordu. Belki de muzları içine koymak için çok geç kalmış sayılmazdı...

Catherine fırına döndü. Ve o an nefesi kesildi.

Fırının kapağı açıktı ve kek kalıbı karo zeminde ters dönmüştü.

Vıcık vıcık hamur yere yayılıyordu.

Dedektif Reynolds, Marvel'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Yakalama evinde harika bir iş çıkarmıştı. Marvel'ın en azından, "İyi iş çıkardın, Reynolds" demesini bekliyordu.

Elizabeth Rice onunla birlikte polis deposuna gelmişti ama çalıntı mallar konusunda berbat bir zevki olduğu ortaya çıkmıştı. Bu yüzden tek katkısı mutfak için bir açacak, birkaç aile fotoğrafı ve evinden getirdiği bir PlayStation olmuştu.

Reynolds ise Alaaddin'in çalıntı mallar mahzenini her zamanki zevkli seçiciliğiyle dikkatlice dolaşmıştı. Çok fazla mobilya seçeneği yoktu. Bu yüzden yataklar dışında, yüzyıl ortasına ait tik ağacından bir sehpa ile kadife ve yünle kaplı ironik berjerlerden oluşan eklektik bir karışımı tercih etmişti. Düzinelerce poster, tablo, lamba ve farklı kalitelerde aksesuarlar arasında temkinli davranmıştı. Ama iş elektroniklere gelince bulabildiği en pahalı, hırsız yemlerine yöneldi; *Apple* marka dizüstü bilgisayarlar ve dijital kameralar, bir *Sony* televizyon ve klasik bir *Bang&Olufsen* stereo. Polis deposundaki talep edilmeyen tüm eşyalar açık arttırmayla satılırdı. Reynolds bu *B&O* stereo için bizzat teklif vermeye karar verdi.

Perdeleri de oradan halletmişti. Astarlı, yeşil kadife perdeler. Epey ağırlardı ve onları asmak için çıktığı tabure sürekli sallandığı için dengede durmakta zorlanıyordu.

Bahçede durması için bir dağ bisikleti ile kaykay da almıştı. Bunlar görünüşte Rice'ın kız kardeşinden "ödünç aldıkları" sivilceli oğlan Mattie'ye ait olacaktı. Kitaplıkta Mattie'nin birkaç fotoğrafı ile Rice'ın mercan rengi bikinisiyle kumsal barında çekildiği bir fotoğrafı duruyordu.

Rice'ın karnı dümdüzdü.

Reynolds kendine ait bu kadar tasasız bir şey bulmakta zorlanmıştı. Resmi olmayan tek bir fotoğraf bulabilmişti. O da birkaç sene önce Göller Bölgesinde yaptığı yürüyüş gezisinden, gri bol bir şort giydiği fotoğraftı. Güneş su birikintilerinden yansıyıp yüzüne vurmuştu.

"Bacakların güzelmiş, Glen!" dedi Rice gülerek. Reynolds kızardı.

O artık Glen, Rice da Michelle olmuştu. Gizli görev isimlerini Rice seçmişti ve görev süresi boyunca Marvel'ın talimatıyla rütbeleri askıya alınmıştı.

Reynolds'a göre bu büyük bir hataydı.

Yine de büyük yatak odasını Reynolds almıştı. Rice da Mattie'nin muhtemelen hiç uyumayacağı odasındaki tek kişilik yatağı almak durumunda kalmıştı. Böylece "rütbe" bir nebze geçerli olmuştu.

Banyoyu ise paylaşmak zorundaydılar. Rice onun rafta "sıra sıra dizili" banyo eşyalarıyla dalga geçmişti.

Rice sadece diş fırçasını getirmişti.

Sadece bir diş fırçası.

"Diş macunu getirdin mi?" diye sormuş ve Reynolds onaylayınca, "Oh, iyi. Ben de öyle düşünmüştüm," demişti.

Reynolds diş macununu saklamayı kafasına koydu.

Rice, Marvel'dan ekstralar için 200 sterlin koparmıştı. Parayı *HomeFayre*'a gidip bir evi ev yapan kişisel dokunuşlara

–mumlara, vazolara, fotoğraf çerçevelerine, biblolara ve diğer ıvır zıvır şeylere– harcamışlardı. Reynolds evinden eski saatlerinden birini –antika bir *Bulova*– ve on-on beş tane de kitap getirmişti. Bunlar yem değildi, sadece şişe açacağı ve PlayStation'a verdiği kültürel bir cevaptı. Rice'ı etkilemek için özenle seçmişti ama boşa çıkmıştı. Rice içlerinden sadece Pushkin'i tanıyordu, o da bir "votka" markasıyla aynı adı taşıdığı için.

Reynolds iç çekti.

Rice pek umursamasa da Reynolds sonuçtan memnundu.

Telefonlar, fotoğraflar, kameralar, oyun konsolu, buzdolabında yiyecekler, rahat yataklar... Goldilocks burayı sevecekti.

Tabii eğer bulursa...

Goldilocks evi bulursa onlar da kesinlikle onu bulacaktı.

Reynolds ve Rice kiralık ve eşyalı evlerine daha yerleşmeden bir polis teknikeri kameraları ve sessiz alarmları kapılara, köşelere ve pencere pervazlarına kurmuştu.

Teknisyen, "Kameraları sakın yerinden oynatmayın," diye uyarmıştı. "Tek bir milim bile."

Reynolds adamın kullandığı dil yüzünden dudaklarını büzmüştü. Buna ne gerek vardı?

Bir an için kameralardan birini *tek bir milim* oynatmayı bile düşünmüştü. Ama bunu yapmazdı. O kuralları koyan taraftaydı, yıkan değil.

Tabure devrildi ve Reynolds düşmemek için duvardan destek aldı. Yüreği ağzına gelmişti.

Rice kısa bir bakış atıp, "İyi misin?" diye sordu. Sonra tekrar *Grand Theft Auto* adlı oyunu oynadığı televizyon ekranına döndü. Exeter'dan geldiklerinden beri postacıyla flört etmek dışında yaptığı tek şey buydu.

"Perdeleri neden aldığını anlamıyorum," dedi Rice. "Zaten hep açık bırakacağız."

Reynolds, "Yemekte ne var?" diye sordu.

"Yemek?" Rice bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi ekrana bakıp kaşlarını çattı.

"Evet. Ben tüm bu işleri yaparken sen de yiyecek bir şeyler hazırlarsın sanmıştım," dedi sert bir şekilde.

"Ah, çay demek istiyorsun," dedi Rice. "McDonald's alırız diye düşünmüştüm."

"Ben McDonald's yemem."

"Ne!" dedi Rice inanamayarak. "Herkes McDonald's yer!"

Reynolds düzeltti. "Sen de göreceksin ki herkes değil."

Bu, bir çocukla konuşmak gibiydi. Ve tıpkı bir çocuk gibi Rice üzerine düşeni yapmıyordu. Reynolds bunu ona söylemeyi düşündü ama rütbeler olmadan bunu ona anlatması zor olacaktı.

Ama Marvel'a söylemeye karar verdi. Reynolds bir dalkavuk değildi. Fakat müdürünün, kimin ekibin değerli üyesi, kimin kenar süsü olduğunu bilmesinde bir yanlışlık yoktu.

"Mısır gevreği var," dedi Rice, yayaları kurşun yağmuruna tutarken; çalıntı kanepede bir o yana bir bu yana eğiliyordu. "Soyulmaya çalıştığımız için daha çok dışarıda yemek yeriz, diye düşündüm. Bu yüzden sadece kahvaltılık aldım. *Ah, kahretsin*!"

Bir çığlık, bir çarpma sesi, uçan bir posta kutusu ve Rice kumandayı yere fırlattı. Sonra ayağa kalktı ve Reynolds'ı perdeleri asarken izlemek için ona doğru yürüdü.

Yerdeki kalın yeşil kumaşın kıvrımlarını eline alınca Reynolds onun nihayet yardım edeceğini düşündü. Ancak Rice kumaşı Reynolds'ın bacaklarına ve kendi omuzlarına doladı.

Reynolds dondu kaldı. Kadife kumaşla birbirlerine bağlanmışlardı ve Rice'ın eli Reynolds'ın kalçasındaydı.

"Ne yapıyorsun?"

Rice kıkırdadı ve kamerayı kol mesafesinde tutup ikisinin fotoğrafını çekti.

Reynolds flaşın patlamasıyla irkildi.

"Birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız olması lazım," dedi. "Gerçekçi gözükmesi gerekiyor."

"Evet," dedi Reynolds. "İyi fikir."

Rice tam kendini perdeden kurtardığı sırada kapı açıldı ve elinde altılı Guinness birayla Marvel içeri girdi.

"Evinize hoş geldiniz hediyesi," dedi. "Umarım şişe açacağınız vardır."

Rice mutfağa gidip gözden kayboldu. Marvel oturdu ve Guinness'leri Pekin köpeği gibi kucağına yerleştirdi.

"*Guinnesss* ister misin, Reynolds?"

"Hayır, teşekkürler, efendim. Siyah bira sevmem."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Marvel.

Marvel en ufak detaya kadar dikkat ederek odayı incelerken Reynolds göz ucuyla onu izliyordu.

"Neden perde taktınız ki?" dedi Marvel. "Hiç kapatmayacaksınız ki..."

Rice odaya döndü. İki uyumsuz bira bardağını masaya koydu ve açacağı Marvel'a uzattı. "Bugün aldım," dedi.

"Aferin, Rice," dedi Marvel asık suratla.

23 numaraya yeni taşınmış birileri vardı. Glen, Michelle ve oğulları Mattie.

Shawn oğlanı henüz görmemişti ama dağ bisikletini bahçede, yerde görmüştü. Güzel bisikletti. Özel, pahalı bir şey. Öylece çimenlerin üzerine atılmıştı.

Bu çocuk bisikletinin çalınmasını hak ediyordu.

Michelle hoştu. Hoş ve konuşkan. Koyu renk saçlar, duru bir ten, burnunun üstünde tatlı çiller. Shawn'ın kız arkadaş için zamanı yoktu. Ama olsaydı Michelle tam onun tipiydi.

Kargoları için imza atmasını istediğinde ona teşekkür etmişti.

Glen'i henüz görmemişti.

Köpekleri yoktu.

Shawn cebinde köpekler için bisküvi bulundururdu. Büyük köpekler, küçük köpekler, kızgın köpekler, cana yakın köpekler, korkutucu çoban köpekleri, havlayan terrierler ve duygusal labradorlar... Shawn cebine uzandığında tüm köpekler emrine amadeydi. Hatta kulübesinin kapısında ISIRIRIM yazan Alman kurdu bile bir avuç mama için sahibinin güvenliğine ihanet eder, haklı bir utanç duyarak kulübesinden gizlice dışarı çıkardı.

Köpek sahibi olmamaları anlaşmayı bozan bir durum değildi, köpekler sadece içeri girmek için iyi bir yoldu.

İnsanlar köpekleriyle ilgili konuşmaya bayılırdı. Adları, komikliklerı...

Isırıp ısırmadıkları...

Kedileri hakkında da konuşmayı severlerdi. İçeride ya da dışarıda besledikleri kediler, kedi kapısı, penceresi...

Yine sıcak bir gündü. Shawn uzun kollu bir tişört ve şort giyiyordu. Şortu kahverengi, kıllı ve güçlü bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Tişörtünün uzun kolları ise iğne izlerini saklıyordu.

Shawn henüz on altısındayken eroine başlamıştı ve on beş senede on dört kez rehabilitasyona girmişti. Her seferinde çıktıktan birkaç gün içinde eski haline dönüyordu. Shawn'un ta en başından beri bildiği, bir iğnenin damarlarına cenneti getirdiği gerçeğini sonunda ailesi de kabul etmişti:

Shawn *hiçbir zaman* eroini bırakmayacaktı.

Nasıl bıraksın ki? Böyle bir şey nasıl bırakılabilirdi?

Böylece Shawn iş yapan bir bağımlı oldu. Postacı olarak iyi bir işi vardı ve maaşını ek işlerle tamamlıyordu. Biraz dekorasyon işi, biraz bilgisayar sihirbazlığı.

Birazcık da hırsızlık.

Gençliğinde, Tiverton'da "eşek şakalarının" sıra dışı adamı olarak efsane olmuştu.

Bir keresinde, üzerinde mekanik bir domuz olan bir karnaval şamandırası çalmıştı.

Başka bir sefer, çalıntı bir mavnanın tepesinden adamlarına talimatlar vererek ve onları cesaretlendirerek polisi kanalın yanındaki yolda sonuçsuz bir kovalamacaya mahkûm etmişti.

Hepsi böyle zararsız, muzip eğlenceler değildi. Bir keresinde teknoloji harikası hastane yatakları çalmıştı. Yataklar hastanede

kamyondan indirilirken Shawn ve ekibi onları diğer çıkışta bekleyen başka bir kamyona yüklemişlerdi. Gereken tek şey hamalların giymesi için üç set hamal kıyafeti ve iyi bir zamanlamaydı. Böylece gerçek hamallar bir yatağı hastaneye taşırken Shawn'un adamları da bir diğerini kucaklayıp koridordan tam sola dönmek için hazır bekliyorlardı. Her iki yataktan birini çalmışlardı. Toplamda dokuz yatak. Shawn'un, Polonya'da müşterisi hazırdı ve sekiz bin sterlini avucuna saymıştı.

Ama hiç kolay olmamıştı. Baştan sona operasyonu planlamak ve yönetmek büyük işti.

Hele hayattaki en büyük amacı kendini uyuşturmak olan biri için fazla büyük işti. Shawn artık mümkün olduğunca az çaba gerektiren işleri tercih ediyordu.

Ve neredeyse hiç çaba gerektirmeyen bu işin kilit noktası cana yakın davranmaktı, bu kadarı yeter de artardı. Shawn'un temiz, dürüst bir suratı ve neşeli bir gülümsemesi vardı. Cana yakın davranmak onun için doğal bir şeydi. Günlük rutininde müşterilerine de köpek ve kedilere de zaten cana yakın davranıyordu.

Yani Shawn popüler bir adamdı. Ve de güvenilir. Postaneye gitme zahmetine girmek istemeyen biri paketini ona teslim ettiğinde o paket ulaşması gereken yere mutlaka ulaşırdı. Shawn kapıya paketlerinin tekerlekli konteynerde olduğunu yazan bir not bırakırsa paketi o konteynerde bulurlardı. Ve olur da bazı önemsiz postalar onlara ulaşmazsa kesinlikle şikâyet etmezler, hatta durumu fark etmezlerdi bile.

Kapıdaki kısacık görüşmelerinde Tiverton insanları Shawn'a gizli sırlarını bile anlatırdı...

Mesela Lowman Road'da yaşayan Bayan Cobden, kocasının onu başka bir erkek için terk ettiğini anlatmıştı.

Mezarlığa yakın yaşayan Bay Singh de sıçanlardan kurtulmaya çalışırken istemeden komşunun kedisini zehirlediğini itiraf etmişti.

Ve Cowley Moor'da yaşayan Lisa Trevithick onu her zaman "ilgi çekici" bulduğunu söylemişti. Sabah saat yedi buçuktu. Kadın sarhoştu ve çok makyajlıydı. Bu yüzden Shawn onun bir fincan çay davetini kabul etmişti. Kocası hapisten çıkana kadar, yani altı ay boyunca birçok kez birlikte bir fincan çay içmişlerdi.

Shawn, Bay Cobden'ın eşcinsel olduğuyla ilgili hiç dedikodu yapmadı. Bayan Angel'a kedisi Tigger'ın fare zehirinden öldüğünü de söylemedi. Ayrıca Ricky Trevithick'i *Soldier's Rest*'te ne zaman görse ona bira ısmarladı. Sonuçta aynı okula gitmişlerdi ve sırf karısıyla yattı diye okul arkadaşıyla arasını bozmaya gerek yoktu. Shawn için sırları saklamak hiç zor değildi çünkü zerre kadar umurunda değildi. *Hiçbiri.*

Umursadığı tek şey eroindi ve onu nasıl bulacağıydı. Bu yüzden insanlar ona sigorta şirketlerine nasıl yalan söylediklerini ya da kızlarının aslında erkek olduğunu söylediklerinde Shawn işini yapmaya devam eder ve ağzını sımsıkı kapalı tutardı. Ama eğer insanlar ona postalarını alet edevat kulübesine bırakmasını; çünkü bir haftalığına Tayland'a ya da yıl dönümleri için Sidmouth'a gideceklerini ya da bir geceliğine BUPA'da küçük bir operasyon geçireceklerini söylerlerse...

İşte o zaman Shawn Bridge bu bilgiyi, ona bilgi başına otuz sterlin ödeyen küçük kardeşi Louis'e aktarırdı.

Jack annesini buldu.

Jack otoyolun emniyet şeridindeydi. Annesi de ineklerle dolu bir tarlada, turuncu renkli acil durum telefon kulübesindeydi.

Annesi ona el sallıyordu. Jack de annesine el salladı.

"Telefon kulübesi neden tarlada?" diye sordu Joy.

"Oraya koydukları için," dedi Jack.

Kavurucu güneşin altındaydılar ve annelerinin telefonu kapatıp onlara doğru yürümesini izlediler. Annesi yokuş aşağı yürüyordu, tarla eğimliydi. Başlangıçta her şey normal görünüyordu. Başlangıçta anneleri hızlı hızlı yürüyordu. Ama sonra eğim bir dağa dönüştü ve anneleri koşmak zorunda kaldı. İpin üzerinde yürüyormuş gibi kolları iki yana açıktı, kontrolsüzce koşuyordu. Tarlanın eğilmesi ise devam ediyor, dağ bir duvara dönüşüyor ve annesi artık ayakta duramıyordu.

"Anne!" diye bağırdı Jack ve ona doğru koşmaya başladı. Onu tutmak istedi ama çok geç kaldı. Çok yavaştı. Ve annesi tarladan havalandı, beyaz hamile elbisesinin içinde havada süzüldü. Sonra elbisesi bacaklarına dolanırken aşağıya düşmeye başladı. Düştü, düştü, düştü. Jack irkilerek uyandı. Bir an karanlıkta öylece yattı. Nerede olduğunu, annesinin nerede olduğunu düşündü ve annesini yakalamak için hâlâ vakti olup olmadığını...

Sonra gerildi.

Küçücük bir ses duydu.

Evde biri vardı.

Hızla yataktan çıktı, yavaşça ve sessizce cama doğru yürüdü. Garajın çatısına çıkan pencere kolayca açıldı. Zaten bu yüzden bu odayı seçmişti.

Lateks parmak uçlarıyla pervaza tutunarak sarktı. Ayak parmaklarının altındaki fayansları hissedebiliyordu. Kendini bırakınca aşağı kaydı, çantasını göğsüne bastırarak sırtüstü yuvarlandı. Topuklarını yağmur oluklarına geçirebilmek için özellikle böyle inmişti.

Bunun gibi yeni bir evdeki oluklar sağlam olurdu.

Gerçekten de sağlamdı.

Döndü. Sallandı. Asıldı. Kendini bıraktı. Bir kedi gibi yumuşacık arka verandaya, bisikletin yanına indi. Bisiklet mavi bir *Eddy Merckx*'di. Yüz sterlin ederdi. Jack çantasını omuzlarına taktı. Gölgede durdu, bekledi.

Kısık sesli konuşmalar. Komşuları uyandırmamak için araba kapısının yavaşça kapanması.

Cumbria'da olmaları gerekiyordu.

Belki de yağmur yağmıştı.

Ön kapının kapanma sesini duyana kadar bekledi, sonra bisikletine atladı. Eski şehre doğru yokuş aşağı gitti, uyuyan Lego evlerin önünden geçerek yola devam etti.

Bisiklet hızlı ve hafifti, uçarcasına gidiyordu.

Yüz sterlin. Acaba satmasa mıydı?

Gökyüzü pembe renge büründü. Önünden geçerken *Busy Bee*'nin ışıklarının açık olduğunu gördü. Bay Dolan çikolatalarla dolu, eğimli standın arkasındaydı.

Jack, Joy'u gördüğünde eve elli metre kalmıştı.

Joy kirli, pembe bir gecelik giyiyordu. Yalınayaktı, uzun düz saçları yüzüne savruluyordu. Şafak vaktinin sessizliğinde, iki büklüm halde iki kalın gazete yığınını sürüklüyordu. Her hamlede yığınlardan gürleyen bir şelale gibi güçlü ve kulak tırmalayıcı bir ses çıkıyordu.

GACIIIIRRRR.

GUCUURRRR.

Jack bisikleti kenara attı. "Ne *halt* ediyorsun?" diye bağırdı.

Joy ona bakmadı ve gazeteleri sürüklemeye devam etti.

GAAACCCIIIIRRRR.

Jack, "Kahretsin!" dedi ve gazete yığınlarından birini tuttu. Joy, Jack'i itti, Jack de onu. Jack yığınlardan birinin bandından tuttu, yerden kaldırdı, yirmi metre kadar ön kapıya taşıdı ve içeriye fırlattı.

Jack geri gelip ikinci gazete yığınını da aldı.

Joy ayağa kalktı. Jack'in gazeteleri taşıyışını izledi.

"İçeri gir," dedi Jack.

Joy içeri girdi.

Jack kapıyı arkalarından kapadı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Ya biri seni görse? Ya polis gelse? Bizi alıp götürürler!"

Joy nefes nefese ona baktı. Donuk bakışlı gözleri, saçlarından zar zor görünüyordu.

Merry üstünde külotla merdivenlerden indi. "Neler oluyor?" dedi ama onlara bakmıyordu.

Joy gazete yığınını oturma odasına sürüklemek için eğildi. Jack hemen yığının üstüne bastı. Parmağına geçirdiği plastik bant Joy'un parmağını kesince çığlık attı.

"Ah!"

Kesilen elinden akan kana baktı. Sonra Jack'in üstüne atladı.

"Yaaaaa!" diye bağırdı, "Yaaaaa! Kollarını bir karga gibi Jack'in omuzlarına doladı.

"YAAAAAA!" diye bağırdı tekrar, kızgındı ve korkmuştu.

Jack, Joy'u itti. Joy da kanlı elleriyle Jack'in yüzünü avuçladı.

Jack, Joy'un ellerini tuttu. Yüzünü tişörtünün kollarıyla sildi, geri çekildi ve "Sen delisin! Sen delisin!" diye bağırmaya başladı.

Merdivendeki Merry de, "Durun! Durun!" diye bağırdı.

Joy döndü, oturma odasına koştu ve yüzükoyun uzandı. Pis, pembe gecelikli bir denizkızı gibi gazete duvarındaki tüneli çılgınca tekmeledi.

Jack titreyerek ayağa kalktı.

Merry ağlamaklı bir sesle, "Polis geliyor mu?" dedi.

"Kapa çeneni!" dedi Jack. "Kapa çeneni!"

Kapı tıklandı.

İkisi de kapıya doğru yürüdü. Kapının gözetleme deliğinden gri bir başın tepesini görebiliyorlardı.

Jack alelacele gazete yığınlarını koridordan çekti ve oturma odasına bıraktı.

Kapı tekrar tıklandı.

Kapıdakiler gitmiyordu. Jack, Merry'ye baktı ve parmaklarını dudaklarına götürdü.

Merry başını salladı. Jack kapıyı açtı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sabahlıklar içindeki yeni, meraklı komşu.

"Evet."

"Çığlık sesi duydum."

"Evet," dedi Jack. "Bendim. Özür dilerim."

Yaşlı kadının gözleri bir açıklama arıyormuşçasına yanından geçti.

Jack kadının omuzlarının üzerinden bakınca bisikleti gördü. Bisiklet yol kenarında, bıraktığı yerde duruyordu.

"Bisikletten düştüm."

Bisikleti almak için kadını geçti.

"Ah." Kadın, Jack'in bisikleti içeri sokması için kenara çekildi. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Jack. "Bir şeyim yok. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Jack kapıyı biraz kapattı ama yaşlı kadın konuşmaya devam ediyordu.

"Babanız evde mi?"

"Aslında... Şu an işte."

Kadın buna inanmıyormuş gibi ellerini beline koydu.

"Biliyorsunuz, yanınızdaki eve taşındım. Ben Bayan Reynolds."

"Evet," dedi Jack. "Memnun oldum."

"Ben de," dedi kadın, aslında *hoşça kalın* demesi gerekirken.

Uzun bir sessizlik oldu.

Merry, "Merhaba, Bayan Reynolds," diye merdivenlerden seslendi.

"Merhaba," dedi kadın.

"Ben Jack," dedi Jack. "Ve bu da Merry."

"Tanışmıştık," dedi Bayan Reynolds.

Biraz daha sessizlik oldu.

"Bayan Reynolds'ın çim biçme makinesi bozuldu," dedi Merry aniden. "Belki sen tamir edebilirsin?"

"Evet," dedi Jack. "İsterseniz gelip bakabilirim."

Bayan Reynolds bu iyi bir haber değilmiş gibi kaşlarını çattı. Ama başka bir şansı olmadığını anlayınca, "Teşekkür ederim," demek durumunda kaldı.

"Tamam, o zaman, hoşça kalın," dedi Merry neşeyle.

"Hoşça kalın," dedi Jack.

"Hoşça kalın," dedi Bayan Reynolds isteksizce. Jack kapıyı kapattı ve alnını kapıya dayadı.

Kahretsin...

Jack o günün ilerleyen saatlerinde *Busy Bee*'ye tekrar gitti ve gazete aboneliklerinin hepsini yenileyerek Bay Dolan'ı çok sevindirdi.

Alçak raftaki bir kutuda kanlı, plastik vampir dişleri vardı. Jack, Merry için bir set aldı.

Elini cebine attı ama Bay Dolan cömertçe elini tuttu.

"Dişler benden olsun."

"Yandaki evde bir tuhaflık var," dedi Bayan Reynolds.

İki elinde de birer tabakla arka pencerenin önünde duruyor, adalet terazisini tutan tanrıça gibi görünüyordu.

"Hımm?" dedi Reynolds ilgisizce.

Annesi kronik bir meraklı komşuydu. Son oturdukları evde, sırf adamın atkuyruğu var, diye komşularının esrar yetiştirdiğine kanaat getirmiş ve Reynolds'ı duvara tırmandırıp pencereden içeriyi gözetletmişti.

Bir de adamın kulakları çok keskinmiş diye.

Adam dışarı çıkınca Reynolds annesinin olmayan kedisinin bahçede kaybolduğunu söylemiş, atkuyruklu adam aramasına yardım etmeyi teklif edince kedisinin rengini bilememişti.

O günü ne zaman hatırlasa aynı şekilde telaşa kapılıyor, bir daha asla böyle bir pozisyona düşmek istemiyordu.

Annesinin meraklı teyze paranoyasının içine tekrar çekilmemek için Reynolds annesini duymamış gibi yaptı.

İşe yarıyor gibiydi.

Reynolds, Rice'ın bu hafta sonu ne yaptığını düşündü.

Glen ve Michelle *Reading Festival*'a* gitmişlerdi.

* İngiltere'de düzenlenen bir müzik festivali. (çn.)

Reynolds bunun fikrine bile itiraz etmiş ama Rice oraya daha önce iki kez gittiğini ve gerçekten denerse seveceğini söylemişti.

Reynolds, "Big Mac kadar mı?" diye dalga geçmiş, Rice da babasıyla tartışıyormuş gibi gözlerini devirmişti.

Gerçekte ise Rice erkek arkadaşı Eric'le sinemaya gitmişti. Reynolds da geceyi annesiyle geçiriyordu. Yemekte bezelyeli barlam balığı, fırında patates ve limon dilimleri vardı. Annesi 1992 yılından beri her akşam aynı yemeği yiyordu.

"Beni duydun mu?" diye sordu sertçe. "Sana söylüyorum, bir şeyler dönüyor!"

"Affedersin," dedi Reynolds. "Ne?"

"Biraz komik" diye yanıtladı. "Bir oğlan ve küçük bir kız var. Kız bana babasının uzakta çalıştığını ve abisi ile ablasının ona baktığını söyledi. Ama ben ne babayı ne de ablayı gördüm. Abisinin yirmi yaşında olduğunu söyledi ama benim gördüğüm abi on iki yaşında görünüyordu."

Reynolds camın önündeki annesinin yanına gitti. Fakat hava, bırak içindeki çocukların yaşlarını görmeyi, yan bahçeyi görmek için bile çok karanlıktı.

"Eee... Peki," dedi Reynolds, "ihmal edilmiş mi görünüyorlardı?"

"Çok zayıflardı."

Reynolds annesinin elindeki tabakları alıp bulaşık makinesine yerleştirirken, "Yani aslında, bu zamanda çok fazla şişman çocuk var," dedi.

Annesi, "Geçen sabah saat altıda oraya gittim," dedi. "Bağırış çağırışla uyandım. Oğlan bisikletten düştüğünü söyledi ama bence olay sadece bu değildi. Ayrıca küçük kız da biraz kaçık.

Toprağı kazıp duruyor ve sürekli çimleri biçiyor. Bir de sadece vampirlerden ve yaşlıları öldürmekten bahsediyor!"

Reynolds hiçbir şey söylemedi. Küçük melodram parçasının havada asılı durmasına ve sonra rüzgârla uçup gitmesine izin verdi.

Bazen sadece bunu yapmak yeterliydi.

Bir dakika sonra, "Tatlı olarak ne var?" diye sordu.

"Elmalı turta. Isıtıyorum şimdi."

Reynolds, "Hımm. Güzel," dedi. Annesi turtayı ısıtırken bilgisayarın olduğu diğer odaya geçti. Reynolds bilgisayarı, annesi Avustralya'daki kız kardeşiyle yazışabilsin diye almıştı ama annesi belli ki hiç kullanmamıştı. Reynolds posta kutusundaki gelen son mailin, nasıl çalıştığını göstermek için kendi attığı mail olduğunu gördü.

Annesi, "Mektubun nesi var anlamıyorum," deyip burnunu çekti. Reynolds mailin Avustralya'ya anında gittiğini söyleyince de kaşlarını çatıp, "Ne sinir bozucu," dedi.

Rice ona çektiği fotoğrafları göndermişti. Oturma odasının mobilyalı ve mobilyasız hali. Rice *B&O* stereonun önünde dururken. Reynolds şöminenin üzerindeki fotoğrafları düzenlerken. İkisinin yeşil kadife perdeye dolandıkları, Rice'ın kolunun Reynolds'ın bacağını sardığı o fotoğraf...

Rice mutlu bir şekilde gülümserken flaş çillerini ortaya çıkarmıştı.

Reynolds o sırada Rice'ın kendisine kasıtlı olarak dokunduğunun farkındaydı. Sadece kızarmış ve sendelemişti ama fotoğraftaki her şey çok doğal görünüyordu. Sanki Elizabeth Rice kolu Reynolds'ın bacaklarına dolandığı için, Reynolds da orada olduğu için mutluydu.

Eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Âşık insanlar gibi görünüyorlardı.

Reynolds, Rice'ın fotoğrafı Eric'e göstermemiş olmasını umdu. Rice onun umurunda olmayacağını söylemişti. Ancak Reynolds, Eric'i görmüştü ve bu tarz şeyleri çok umursayacak türde bir adam olduğunu düşünmüştü. Eric gri bir eşofman altı ve kış ortasında kolları kesik bir *Gold's Gym* tişörtü giyiyordu. Kısa kollu tişört onun için fazlasıyla sıradan ve sıkıcı bir şeymiş gibiydi. Reynolds'tan daha uzun değildi. Ama o kadar kaslıydı ki kafa/boyun kombinasyonu, beyin yerine içi doldurulmuş Victoria dönemine ait bir sülün içeriyormuş gibi, omuzlarının üzerinde bir kubbe oluşturuyordu.

Reynolds sorun istemiyordu. Hele Elizabeth Rice gibi biri için. Rice ıslak banyo paspasını öylece banyoda bırakırdı. Seyretmediği, hatta aynı odada bile olmadığı halde televizyonu açık bırakırdı! Mısır gevreğinin ağzını taze kalması için klipsle kapatmaz, bir plastik kutunun içine tıkıştırıp taze kalmasını umardı. Tereyağlı ve reçelli bıçağı lavaboya koyar ve kendiliğinden "yıkanacağını" sanırdı. Şampuanın kapağını açık bırakırdı. *Reynolds*'ın şampuanının. Ve gerçekte *Reynolds*'a ait olduğu halde kendi malıymış gibi kullandığı diş macununun. Reynolds diş macununu saklayamadı çünkü evde başka kimse yoktu. Saklasaydı, Rice onun sakladığını anlardı. Bu da Reynolds'ı sersem biri gibi gösterirdi.

Rice, Reynolds'ın saçlarının duşu tıkadığından da şikâyet ediyordu.

Reynolds bu konuda geri adım atmadı. Saçlar kesinlikle onun değildi. Onun saçları hiç dökülmezdi, Tanrı'ya şükür!

Rice gülümseyerek geri adım atınca Reynolds onu tokatlamak istemişti.

Reynolds birlikte yaşamalarının zor olacağını biliyordu. Ama düşündüğünden de zor olmuştu. Hazırlık, yani "ev düzenini kurma" dönemi bittiği için Reynolds mutluydu. Goldilocks'ı yakalayana kadar ya da yakalamaktan vazgeçene kadar arada sırada o eve döneceklerdi tabii ama hafta boyunca, yedi gün yirmi dört saat birlikte yaşama dönemi sona ermişti. Reynolds bir fırtınayı ucuz atlatmış gibi hissediyordu. Annesinin limon dilimleri ve barlam balığı limanında güvende olduğu için mutluydu.

Annesi, "Krema mı, dondurma mı?" diye seslendi.

Reynolds, "Krema lütfen," diye cevap verdi.

"Ah, sana söylemeyi unuttum," diye devam etti annesi. "Çim biçme makinesi çalışmıyor. Bir bakar mısın?"

"Hafta sonu bakarım!"

Reynolds annesine Rice'ın kollarının bacaklarına dolandığı fotoğrafı göstermeyi düşündü. Annesi onun bekârlığını fazla kişisel algılıyordu ve biriyle yaşadığını düşünürse belki bir süre yakasından düşerdi. Vardiyalı çalıştığı için sözde kız arkadaşı ile annesi aylarca tanışamaz, annesi ısrarcı olduğunda da Rice'tan hemencecik ayrılıverirdi. Reynolds normalde böyle yalanlar uyduran biri değildi ama annesinin televizyon reklamlarındaki bebekleri gördüğünde ağlamaklı olmasından ve deniz kaplumbağası gibi durmadan bir bebek çıkaran tıknaz kuzeni Judith'i sürekli anlatmasından çok sıkılmıştı.

Reynolds kadınlardan hoşlanmıyor ya da bir kadın istemiyor değildi. Sadece tanıdığı kadınlardan daha iyisini bulabileceğini düşünüyordu. Ve eğer gelecekte bir noktada daha iyisini bulabilecekse şu anda bulabildiğiyle bir şey yaşamanın ne anlamı vardı?

O bir hayvan değildi ki!

Pişmanlıkla iç çekti ve Rice'ın fotoğrafını annesine göstermenin işleri sadece daha karmaşık hale getireceğini düşündü.

Fotoğrafı göstermekten vazgeçti.

Tabii diğer fotoğrafları da. Belki de Goldilocks soruşturmasının gelişmelerinden kendi kişisel dosyasını oluştururdu. İleride bir gün işine yarayabilirdi. İçinde bulunduğu her soruşturma dosyası için bir tür referans sistemi. Ya da her şey bittiğinde, *Tiverton Gazette*'de yayımlanacak bir makale için.

Ama şimdilik *onu* sadece saklayacaktı...

Cebindeki telefonu çaldı ve Reynolds suçlulukla irkildi.

Arayan Marvel'dı.

"Hangi cehennemdesin?" diye bağırdı. "Evde biri var!"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ev, Glen ve Michelle Lee'ye aitti. *Readings Festival*'a gitmişlerdi ve pazar gününe kadar dönmeyeceklerdi.

Jack ön kapıyı çaldı. Tabii ki kimse cevap vermedi.

Evin yanından arka bahçeye doğru yürüdü.

Yağmur olukları mükemmeldi, tam beklediği gibi.

Shawn bir kedileri olduğunu söylememişti ama banyo penceresi açıktı...

Esnedi, asıldı, kıvrıldı ve içerideydi.

Pervazda kaçınılması gereken bir sürü tuvalet eşyası vardı.

Aşağıya indi. Adımları o kadar yumuşaktı ki kendisi bile duyamıyordu. Hızla kaçması gerekirse diye arka kapının kilidini açtı. Louis'in sesi aklından çıkmıyordu: İçeri girdiğinden bile hızlı kaçabileceğinden emin ol.

Sonra oturma odasına girdi.

Yaptığı ilk şey çirkin yeşil perdeleri kapatmak oldu. O kadar beceriksizce asılmışlardı ki söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Kapattığında ortada birleşmiyorlardı ama Jack bunu çok umursamadı. Yine de ışığı açtı. Dışarıdan bakıldığında ışığın açık olması, karanlık bir odada yanan fener ışığından daha az şüphe uyandırırdı. Zaten Glen ve Michelle'in evde olmadığını bilen biri, kediyi beslemek için birinin eve geleceğini de varsayardı.

Odanın içine göz gezdirince hayal kırıklığına uğradı.

Evde çok az eşya vardı. Glen ve Michelle yeni taşınmış gibiydi. Tabii ki büyük bir televizyonları ve *B&O* stereoları vardı ama Jack onları sırt çantasında götüremezdi.

Neyse ki sehpanın üzerinde bir kamera duruyordu. Bir *Canon Ixus*. Kırk sterlin değerinde ve taşıması kolay. Çantasına koydu ve devam etti.

Kitaplıkta Glen ve Michelle'in fotoğrafları vardı. İki ayrı fotoğraf. Glen'in ince, kemikli dizleri vardı ve bir müzik festivaline gitmektense gözlerine iğne batırmayı tercih edecek birine benziyordu.

Michelle turuncu bikinisiyle bir kumsal barındaydı ve küçük şemsiyeli içkilerden epey içmiş gibiydi.

Glen'le aynı ligde biri değildi ama Jack bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Belki de Glen bunu telafi etmek için ona pahalı mücevherler almıştı.

Şayet öyleyse Jack onları bulurdu.

Gözlerini kitaplıktaki kitaplarda gezdirdi: *Puşkin, Camus, Dawkins.*

Vampirlerle ilgili bir şey yoktu.

Bir saat vardı. Jack saati salladı ve kulağına tuttu ama çalışmıyordu. Jack yine de aldı. *Bulova* iyi bir markaydı. Koluna taktı. Biri onu durdurursa çantasında bir kamera olması mantıklıydı ama saat çanta yerine kolunda olmalıydı.

Daha iyisini umarak yukarıya çıkmak için döndü. En azından kâğıtlarla kaplı, fare pisliği ve küf kokan bir yatak olmayacaktı.

Odadan tam çıkacaktı ki durdu; içgüdüleri bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Jack tekrar oturma odasına döndü ve

huzursuzluğunun kaynağını bulmak için yavaşça kendi etrafında dönerek bir daire çizdi.

Sonra bir anda donakaldı; kalbi küt küt atıyordu.

Şöminenin üstünde bir fotoğraf çerçevesi vardı. Ve çerçevede iki çocuğun olduğu bir fotoğraf... Ve de lanet olası bir deniz topu.

Beyni bunun nasıl ve neden olduğunu çözmeye çalışırken içinden bir ses derhal kaçmasını söyledi.

Jack de öyle yaptı.

Kaçtı... Hem de olabildiğince hızlı...

Marvel çıldırmıştı.

"Nasıl yani!" diye homurdanıyor, durmadan bağırıyordu. "Nasıl yani!"

Kimsenin sesi çıkmıyordu. Toby Parrott kamera kayıtlarını izlerken birkaç kez, "Aman Tanrım!" demişti ama bu sadece Marvel'ın biraz daha sinirlenmesine yol açmıştı.

"Nereden anladı?" diye bağırdı. "Kim ispiyonladı?"

Parmağını Reynolds ve Rice'a doğru tutarak, "Yoksa siz ikiniz mi?" diye bağırdı. İçlerinden birinin suçlu olduğunu var sayıyormuş gibi sırayla bir Reynolds'a bir Rice'a bakıyor, sonra tekrar televizyon ekranına bakıp –Reynolds'a zilyonuncu kez gibi gelen– *tekrar oynat* tuşuna bir daha basıyordu.

Marvel bu kez Goldilocks olduğundan yüzde yüz emin oldukları kişiyi acemice taklit ederek bir canlandırma yaptı.

Bir banyo penceresi varmış gibi yaparak, "Görüyor musunuz?" dedi. "Bu pencereden girdi içeri, hem de Reynolds tuvalet eşyalarıyla buraya bir barikat kurmak için elinden geleni yapmış olmasına rağmen."

Rice kahkahasını güzel bir hapşırığa dönüştürdü.

"Merdivenlerden aşağı sorunsuz bir şekilde indi," diyerek Marvel arka kapıya doğru yürüdü. "Kapının kilidini açtı ve sonra tekrar buraya döndü. Perdeleri kapattı ve ışığı açtı..."

Televizyon ekranındaki kapüşonlu figür gibi Marvel da ağır perdeleri tuttu ve çekiyormuş gibi yaptı. "Bu lanet olasıca şeylerin büyük bir hata olduğunu daha ilk gördüğümde anlamıştım," diye mırıldandı. "O kendini beğenmiş piçin gizlenmesini sağladı. Şüphe uyandırmadan burayı aramasını kolaylaştırdı."

Reynolds boynunun kızardığını hissetti. Hem utançtan hem de kızgınlıktan. Bu işin nereye gittiğini biliyordu. Gözlerinin önünde Marvel kanıtları toparlıyordu. Goldilocks aleyhine değil, *onun* aleyhine.

Marvel kapının yanındaki elektrik düğmesinin yanında, "Sonra ışığı açıyor," dedi. "Sonra kamerayı alıyor ve çantasına atıyor. Her şey tıkırında, sonra saati buluyor ve sallıyor..."

Yumruğunu kulağının yanında salladı. Rafların yanında durmuş, gözlerini gezdirerek hırsızın o noktadan neyi görmüş ya da duymuş olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Sonra kapıya doğru yürüdü.

"Ve işte tam burada duruyor."

Reynolds yumruklarını sıkarak yanında durdu. Neyin yanlış olduğunu biliyordu. Goldilocks'ın neyi gördüğünü, kamera kayıtlarını ilk kez izlediklerinde anlamıştı.

Şu anda tek yapabildiği orada oturup Marvel'ın da görmesini beklemekti.

Komiser Goldilocks'ın döndüğü yere döndü ve şömineye baktı. "Buralarda bir şey..." dedi. "Buraya doğru bakıyor..."

Reynolds dişlerini öyle bir sıktı ki dişleri gıcırdadı. Fotoğraf. Fotoğraf! Lanet olası fotoğraf!

Tuvaletteki eşyalar saçmaydı. Perdeler bahaneydi. Ama fotoğraf onun hatasıydı, sadece onun... Çerçeveyi *HomeFayre*'dan almıştı ve içindeki fotoğrafı değiştirmeyi aklının bir kenarına yazmıştı. Önemli bir şey değildi. Önemsizdi ama Reynolds

detayları önemserdi ve bu yüzden değiştirmeyi planlamıştı. Rice'la birlikte oldukları fotoğrafı koyacaktı içine, belki.

Neyse ne... İçindeki fotoğrafı *değiştirecekti*.

Ama o kadar çok işi vardı ki! Tüm bu lanet olasıca evi tek başına yapmıştı! Rice kıçının üstünde oturup hiçbir şey yapmazken o en küçük dekorasyonu, en ufak düzenlemeyi tek başına yapmıştı. Şu ağır perdelerden ve sallanan tabureden dolayı... Eğer onları asmak bu kadar uzun sürmeseydi, o lanet tabure sallanıp durmasaydı, Rice mısır gevreği dışında yiyecek bir şeyler getirmiş olsaydı ve karnı çok aç olmasaydı böyle bir şeyi asla unutmazdı!

Reynolds ağlayacak gibi oldu. Gerçekten ağlayacaktı. Bu haksızlıktı! Bu hiç adil değildi! Marvel her an fotoğrafı görebilirdi. Parçaları birleştirip çerçeveyle onu bir araya getirir, öfkeden deliye döner ve canına okuyabilirdi...

Öyle uzun ve ağır bir sessizlik oldu ki Reynolds şömineye atılıp o lanet çerçeveyi parçalamamak ve kırık parçalardan birini kalbine saplayıp harakiri yapmamak için kendini zor tuttu. Bunu yapmayı gerçekten çok istedi.

Marvel şömineye öyle bir vurdu ki suçlu fotoğraf çerçevesi yüzüstü düştü. Marvel çerçeveyi düzeltti ve "Lanet herif, ne gördü?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok, efendim," dedi Rice.

"Benim de yok, efendim," dedi Reynolds.

"Cevapsızım," dedi Parrott.

Marvel iç çekti ve son bir kez, kasırgada dağılmış evinin parçaları arasında duran biri gibi odada etrafına baktı. Tamamen kaybolmuş ve yenilmiş görünüyordu.

Sonunda kıllı burnunu sıktı ve "O zaman tekrar en başa, çizim tahtasına dönüyoruz," dedi.

Ve işte bu kadardı.

Reynolds şansına inanamadı.

Marvel'ı kapıda gördü. Öfkeyle arabaya binişini ve *Starsky ve/veya Hutch** gibi tekerlekleri gıcırdatarak çıkmaz sokaktan çıkışını izledi. Sonra kapıyı kapattı ve yere çömeldi.

Marvel gerçekten de bilmiyordu! Felaket zincirinin eksik halkasının o fotoğraf çerçevesi olduğunu bilmiyordu. Binlerce sterline mal olan tüm operasyonu batıran ve sıska, küçük bir hırsızı yakalamayı beceremeyen iki polis teşkilatının aptal gibi görünmesine neden olan kişinin Reynolds olduğunu bilmiyordu.

Reynolds ağzını açmamaya karar verdi.

Oturma odasına gittiğinde Elizabeth Rice'ın bir elinde *HomeFayre* çerçeveyi, diğer elinde deniz toplu fotoğrafı tuttuğunu gördü.

Rice, "Bu fotoğrafı hiç sevmemiştim," dedi ve Reynolds'ın gözünün önünde kâğıdı buruşturup şömineye attı.

Parrott şaşkınlıkla ona bakıp kaşlarını çattı.

Reynolds ise gözlerinin içine bakıp, "Ben de," dedi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Marvel kriket maçında Middlesex'in utanç verici bir şekilde Yorkshire'a yenilişini izlerken düşünüyordu.

Yakalama evi başarısız olmuştu.

Nedenini bilmiyordu ama bunun Goldilocks ekibinin bir hatasından dolayı olduğuna emindi.

* Starsky ve Hutch yetmişli yıllarda yayınlanmış kült bir televizyon dizisidir. Dizide iki sokak polisinin maceraları anlatılır. (çn.)

Onun yüzünden değildi. O her şeyi doğru yapmıştı. Hayır, başka biri işi batırmıştı ve kimin nasıl batırdığını öğrendiğinde o kişinin canına okuyacaktı.

Tahmini Reynolds'tı. Sonuçta tüm evin eşyalarını seçen ve döşeyen oydu. Marvel bunu biliyordu çünkü Reynolds bunu uzun uzadıya anlatmış, hatta onu kenara çekip Rice'ın çok tembel bir inek olduğunu söylemişti.

Tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı tabii.

Operasyona anlamlı bir katkısı olmadı, demişti.

Çokbilmiş şey.

Marvel, Reynolds bu zamazingoda kendi ipini çekiyor, diye düşünmüştü. Çünkü Rice'ın tek katkısı bir PlayStation, bir açacak ve bikinili bir fotoğrafı olsa bile Marvel bunda bir kusur görmüyordu.

Topa vuran Middlesexli oyuncu W.G. Grace'ten çok Babe Ruth gibi kendini yerlere atınca Marvel inledi. Televizyonu kapattı ve kendine öfkeyle bir viski daha doldurdu.

Kimin suçu olursa olsun yakalama evi başarısız olmuştu. Bu da *o* başarısız oldu demekti. En kötü tarafı da şahane bir ilk izlenim yaratmak isterken başarısızlığın dibine vurmuştu.

Marvel dandik bir davadaki aptalca hareketin bir polisi dalga konusu yapabileceğini ve terfi beklentisini mahvedebileceğini çok iyi biliyordu.

Karamsarlıkla *Jameson* marka viski şişesine bakarken köşeye sıkıştığını hissetti; sadece birkaç hafta önce köşeye sıkışmıştı ve şimdi yine aynı şeyi yaşıyordu. Tek fark; bu kez başka bir birimde, başka bir köşeye sıkışmıştı.

Sonra içkisini bir dikişte bitirdi ve *Siktir et* diye düşündü.

Köşeye sıkışmış, ucu ucuna, şans eseri; zaten onun en iyi çalışma şekli buydu. Londra'dayken ekibin en iyisiyle rekabet

ediyordu. Londra Polis Teşkilatı'nın en iyisiyle. Hem de cinayet vakalarında, bu hırsızlık saçmalığında değil! Goldilocks adındaki bir suçlu karşısında tabii ki yenilgiyi kabul etmeyecekti. Taunton ya da Tiverton'daki ya da her ne cehennemse yeni görevinde, daha üçüncü haftasında yenilgiyi kabul etmeyecekti, edemezdi. Sadece tüm bu koyunların ve hayvan pisliklerinin içinde yolunu bulmakta biraz zorlanmıştı, o kadar.

Altı hafta içinde, diye düşündü. Yakalama evi başarısız olacaksa bile en azından altı hafta makul bir süreydi. İtibarını kurtarmaya yarayacak bir süre. Altı hafta sonra Başkomiser Cullymore'a bunu söylemek konusunda daha rahat hissedecekti. Makul bir süre beklediklerini ama bu pahalı deneyin getirisinin öngördüklerinden az olduğunu belirtecekti.

Marvel kafasından bazı hesaplar yaptı. Yakalama evi üç haftadır vardı ve *Avon&Somerset* teşkilatına kira, faturalar ve fazla mesailer olarak haftalık dört bin sterline mal oluyordu. Üç yerine altı hafta, on iki yerine yirmi dört bin sterlin demekti.

Ne haltsa, diye düşündü Marvel. Vergiler zaten bunun için değil miydi?

Böylece Marvel, Reynolds ve Rice'a bir hafta daha devam edeceklerini ve Goldilocks'ı yakalama evine tekrar çekmeyi deneyeceklerini söyledi.

Sonra da Başkomiser Cullymore'a, her şeyin yolunda gittiğini yazdığı raporunu verdi.

Catherine While markette alışveriş yapıyor ve seksi düşünüyordu.

O anlamda değil. Bilimsel açıdan.

Hamileliğin kadını bütün sosyal durumlarda cinsellikle ilgili prangalardan kurtardığı sonucuna ulaştı.

Catherine genç ve nispeten güzel olduğunu biliyordu ama yine de erkekler onu çekici bulmuyor gibiydi. Onunla flört etmeyi bırakmış, onun yerine yardım etmeye başlamışlardı. İlk başlarda masum bir flörtün verdiği heyecanı özlüyordu ama açılan kapının ve doktorun bekleme odasındaki boşaltılan koltuğun fedakârlığına hemen alışıverdi.

Kadınlar da artık daha tatlıydı. Gülümsüyorlar ve sırtını, ayaklarını, mesanesini dert ediyorlardı. Sanki şişmiş karnı uzunca bir süre sekse ihtiyaç duymayacağını (payına düşeni yeterince aldığını) gösteren bir güvenlik işaretiydi. Diğer kadınların gözünde artık bir rakip değil, korunacak bir kız kardeş olmuştu.

Seks her denklemden buharlaşmıştı ve Catherine onun tortusu olan bu daha nazik dünyanın keyfini çıkarıyordu.

Bir *Stilton* peynir tekerleğini eline aldı ve bu fikirlerin tamamen yeni mi yoksa sadece kendisi için mi yeni olduğunu düşündü.

Sonra *Stilton*'u aldığı yere bıraktı ve bebeği azarladı: "Küflü peynir yiyemezsin ki seni şapşal!"

Güzel, sert bir çedar paketini aldı ve alışveriş arabasına koydu. Arabayı et bölümüne doğru sürüyordu ki bordo kazaklı, uzun boylu bir adamın eline aldığı pastırma paketini kokladığını görünce arabanın yönünü değiştirdi. Reçeller ve tatlılarla dolu bir mayın tarlası olan koridora saptı.

"Canın ne çekiyor bakalım?" dedi.

Yanındaki orta yaşlı kadın, "Anlayamadım?" dedi.

Catherine kızardı. "Ah, affedersiniz. Bebekle konuşuyordum."

Kadın Catherine'in karnına baktı ve güldü. Sonra eğildi ve Catherine'in karnına doğru, "Bahse girerim, canın bir kömür parçası çekiyor, değil mi? Benimkilerin hepsi kömüre deli oluyordu. Ağzımın içi maça ası gibi simsiyah olmuştu!"

Catherine parmağıyla karnını işaret ederek, "Bu içeridekinin canı tüm hafta boyunca tereyağlı fasulye istedi. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde!"

"Delice, değil mi?"

Catherine neşeyle, "Gerçekten öyle," dedi ve tatlıların olduğu bölüme devam etti. Bebeğin canı Bakewell tartlarından istiyordu.

"Bakewell tartları olmaz," dedi sertçe. "Eve gidince sert, sulu bir elma yiyebilirsin. Mmm, çok leziz!"

Sonra gülümsemeyi bıraktı ve iç çekti. Kimi kandırıyordu? Engelli bir parkur haline geldiğinden beri alışveriş hiç eğlenceli değildi. Alışveriş arabasında o kadar çok yeşillik vardı ki süpermarketin içinde mini bir sera gezdiriyor gibiydi.

Belki de bir kafeye gidip kendisine bir çay ve kek ısmarlamalıydı. Havuçlu kek olursa, günde beş kez yemesi gereken sebzeden de düşerdi belki?

Belki de balık turtası yerdi.

Yeter!

Catherine birden kurt kadar acıktığını hissetti ve ağlamaklı oldu. Hızla kasalara yöneldi. Arabasındaki, aslında hiç almak istemediği şeylerin yarısının parasını ödedi. Daha iradeli olduğu başka bir zaman gelir, kalanları da alırdı.

Kısa bir süre yağmur yağmış ama güneş intikam duygusuyla yine çıkmıştı. Asfalt ısındıkça parıldayan arabaların çevresindeki su birikintileri buharlaşmaya başlamıştı.

Catherine açık yeşil Volvo'nun bagajını açtı ve alışveriş arabasından ilk torbayı kaldırdı. Torba patlamıştı ve torbadaki bütün yiyecekler otoparkta yerlere saçıldı. Biberler, soğanlar, lahanalar ve pırasalar.

Neredeyse ağlamak üzereydi.

Bırak gitsin, diye düşündü. Bu sağlıklı lanet şeyleri ezip geçerim ve eve gidip biraz kestiririm.

Ama birden bir oğlan çocuğu ortaya çıktı. Arabaların altına eğilip hızla her şeyi yerden topladı ve Catherine'in kucağına bıraktı.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Catherine.

Çocuk başını salladı ve hiçbir şey söylemeden alışveriş arabasındakileri bagaja koydu.

Catherine hamileye yardım etme felsefesinin iş başında olduğunu görünce kendini biraz daha iyi hissetti.

Catherine, "Çok naziksin," dedi. "Burada mı çalışıyorsun?"

Çocuk, "Hayır," diyerek omuz silkti. "Sadece buradan geçiyordum."

"Ne kadar şanslıyım," dedi ve ona bahşiş versem mi diye aklından geçirdi.

Büyükannesi olsa kesinlikle ona bahşiş verirdi. Cüzdanında bozukluk ararken çocuk öylece duruyordu.

"Büyükannem olsa sana bahşiş verirdi," diye gülümsedi.

"Bahşiş istemiyorum," dedi çocuk. Catherine gitmesini bekledi ama gitmedi. Sıska ve solgun suratlı çocuk yırtık kot pantolonu, Adidas ayakkabıları ve kapüşonlu mavi svetşörtüyle öylece duruyordu. Catherine önce onun on iki yaşında olduğunu düşündü. Ama tekrar bakınca daha büyük olduğunu fark etti çünkü çenesinde ve yanaklarında tüylenme başlamıştı. Küçük, donuk, gri gözleri vardı ve aç gibi duruyordu.

"Sana bir pasta ısmarlayabilir miyim?" dedi Catherine birden. "Ben de tam kendimi şımartmaya gidiyordum."

Evet, kendini şımartmaya gidiyordu. Neden olmasın? Hem neden onu da şımartmasın? Çocuğun kibarlığına kendi çapında bir karşılık vermiş olurdu. İnsanlarla bir iletişimi olurdu.

Koca göbeği bunu teklif etmesini istemişti.

Ama yine de çocuk kabul edince şaşırdı.

Beş dakika boyunca ellerinde bir tepsiyle sırada beklerlerken Catherine teklifinden pişmanlık duydu.

Çocuk hiç konuşmuyordu. Gözlerinin içine bile bakmıyordu.

Birlikte nasıl oturup pasta yiyeceklerdi?

Catherine havuçlu kekini keserken, "Günde beş kez yemem gereken sebzenin biri," diyerek güldü.

Çocuk gülmedi. "Ben günde beş öğün yiyorum," dedi. "Sağlıklı kalmaya çalışıyorum."

Pek de sağlıklı görünmüyordu. O kadar zayıftı ki yetersiz besleniyor gibiydi.

Ama pastasını da yemiyordu.

Catherine, belki de uyuşturucu kullanıyordur, diye düşündü. Ama sonra kendisine iyilik yapan biri hakkında acımasız bir fikre ulaştığı için kendine kızdı.

Suçluluk duygusuyla saçmalıyordu işte.

"Ben de sağlıklı kalmaya çalışıyorum," dedi. "Bebek yüzünden, tabii. Ama bilirsin işte, yani hamile olmasaydım..."

Çocuk Catherine'in kapuçinosunu göstererek, "Annem kahve içmemeniz gerektiğini söyler," dedi. "Bebek beklediğiniz için yani."

Catherine onun "beklemek" kelimesini kullanmasından hoşlandı. Böyle genç birinin ağzından çıkınca çok eski moda bir söz gibi geliyordu.

"Bu kafeinsiz," dedi Catherine.

Çocuk, "Ve sigara içmemeniz gerektiğini," diye ekledi.

Catherine, "Ben içmiyorum," diye başını salladı. "Annem bana hamileyken içmiş ve iki buçuk kilo doğmuşum."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Evet, oldukça. Tabii o bunun normal olduğunu söylüyor. O zamanlar insanlar pek bir şey bilmiyordu, öyle değil mi?"

Sanki çocuk bunu bilecekmiş gibi, diye düşündü. O daha bir çocuktu. "O zamanlar" ifadesinden anladığı tek şey en fazla geçen Noel falan olabilirdi.

Catherine hayatında ilk kez kendisini yaşlı hissetti. Çekici olmadığı için kendine güvenen, yabancılara annelik eden yaşlı, şişman bir kadın.

Çocuk çayına bakıyor ama içmiyordu. Sessizlik uzadı.

Catherine kekinden bir parçayı ağzına koydu, sonra başka bir parçayı da. Gitmek için kekini hızlıca bitirmek istiyordu.

Benim gitmem gerek ama sen pastanın tadını çıkar.

Çocuk sonunda, "Kaç kilo olduğumu bilmiyorum," dedi. "Biliyordum aslında ama unuttum."

"Annen biliyordur," dedi Catherine. "Hem de gramına kadar!"

"O öldü."

"Ah. Çok üzüldüm." Gerçekten de üzülmüştü. Annesinin öldüğüne üzülmüştü ama lafı açtığı için daha da üzgündü. Ne tuhaf!

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra çocuk, "O öldürüldü," dedi.

"Ah, hayır!"

Catherine'in tek söyleyebildiği buydu. Başka ne diyebilirdi? Bu bombadan sonra söyleyebileceği tek mantıklı şey ne zaman ve nasıl olduğunu, katilin yakalanıp yakalanmadığını sormak olurdu... Ama bu sorulardan hiçbiri yeni tanışılan bir yabancıya ya da kafedeki birine sorulmazdı.

Çocuk, soru sormak istermiş ya da onu soru sormaya cesaretlendirmek istermiş gibi ilk kez gözlerinin içine baktı.

Catherine dudaklarını ısırdı. Soru sormak istemiyordu. Bilmek istemiyordu.

Konuşmayı daha normal, resmi bir temele oturtması gerekiyordu. Ciddi ve mesafeli bir sesle, "Kaybın için üzgünüm," dedi.

Çocuk onun sözlerini anlamamış gibiydi, yüzüne bakıyordu. Catherine gözlerini kaçırdı ve tezgâha döndü; sanki biri annesinin öldürüldüğünü söylediğinde tezgâhtaki keklere bakmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

"Biri onu bıçakla öldürdü."

Catherine midesinin bulandığını hissetti. Sanki derin denizlerde küçük bir teknedeydi. Tekne sallanıyordu ve kusmak üzereydi. Fırtınadan kurtulmak için masanın kenarlarına tutunuyor ve kendisine sesleniyordu.

"Sus," diye fısıldadı. "Lütfen sus."

Ama çocuk susmadı. Aralarındaki boşluğu kapatmak istercesine öne doğru eğildi ve kısık sesle, "O da hamileydi," dedi.

Catherine'in kan beynine sıçramıştı. Masanın kenarlarını o kadar sert tutmuştu ki parmak uçları beyaza dönmüştü.

Sağırmış gibi kulağını ona doğru yaklaştırarak, "Ne?" dedi. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun."

Catherine onu duymuştu. Bu yüzden ağzı açık, derin derin nefes alıyordu. Farkında olmadan elini, doğmamış bebeğini korumak ister gibi karnına götürmüştü.

"*O bıçakla* öldürüldü.

"Bıçak..." Sesi çatallaşmıştı. Tekrar konuşmaya çalıştı. "Evime bıraktığın bıçakla mı?"

"Hayır!" Çocuk şaşırmıştı.

"Hayır," dedi tekrar. Evinde *bulduğum* bıçakla."

Çamurla kaplı yürüyüş botunun içinde olsa bile Jack Bright bir bıçak bulduğunu biliyordu.

Sapı suyun yüzeyindeki yağ gibi parlıyordu. Bıçağın bir tarafı tırtıklı, diğer tarafı ise acımasızca kıvrımlıydı.

Jack bıçağı tanıdığı için kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı.

Sonra biri bileğini yakalamış gibi panikle bıçağı elinden bıraktı. Hayatlarının darmadağın oluşunun feryadını duydu ve

anladı... Bir şekilde *anladı*. Bu bıçak *o bıçaktı*! Annesini öldüren bıçak!

Sersemlemişti. Ama birden şeytan kovan o çığlıkla kendine geldi:

"*Orada her kim varsa evimden defolup gitse iyi olur!*"

* * *

Catherine hışımla yerinden kalktı. Karnını masaya çarpınca yüzünü buruşturdu. İnsanlar onlara bakıyordu. Çocuğu tokatlamak istiyordu ama onun yerine konuşmalarını gizli tutmak için ona doğru eğildi.

Nazikçe.

İngiliz*lere özgü bir kibarlıkla.*

Titremesi ona ihanet ediyordu. Kısık sesle, "Eğer bir daha yanıma yaklaşırsan polis çağıracağım," dedi.

Çocuk gölün yüzeyindeki buz kadar soğuk ve gri gözleriyle ona baktı.

"Hayır, çağırmayacaksın."

Jack öfkeden deliye dönmüştü.

Catherine While'ın evine girmiş, yatağının yanına bir bıçak ile bir tehdit mektubu bırakmıştı.

Kadın onları görecekti. Polisi arayacaktı. Polis araştırmaya başlayacaktı. Bağlantılar ortaya çıkacaktı. Düğümler çözülecekti. Annesini öldüren adam sonunda yakalanacaktı.

Bunların olacağından Jack'in hiç şüphesi yoktu...

Ta ki hiçbiri gerçekleşmeyene kadar.

Şimdi elinde hiçbir şey yoktu. Ne bıçak ne de katil.

Bıçağı orada bırakmamalıydı! Yanına almalıydı. Doğruca polise gidip onu nerede bulduğunu anlatmalıydı ve ne anlama geldiğini... Ama bunu yapamazdı çünkü ne anlama geldiğini bilmiyordu. O *boğuk ses* Adam While'a mı aitti? *Kimliği belirlenemeyen erkek kişi?*

Cevabı bilmiyordu, nasıl bulacağını da. Bunu sadece polis bulabilirdi ve onlara sormayacaktı. Çünkü Louis'in dediği gibi polis her zaman seni *bir şeyle* suçlardı. Ve eğer hırsızlıktan yakalanırsa o çıkana kadar Joy ve Merry yetimhaneye giderdi. Jack buna izin veremezdi.

Bu yüzden Catherine'in polisi araması gerekiyordu. Onlara bıçağı anlatması. Notu söylemesi. Yere dağılan keki söylemesi. Gece yarısı gelen telefondan bahsetmesi.

Neden polisi aramıyordu?

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

* * *

Polis karakolunun yakınında bir telefon kulübesi vardı.

"Polis mi, itfaiye mi, ambulans mı?"

Konuşamıyordu.

Turuncu renkli telefon ahizesi kıvrık telin ucunda sallanıyordu.

"Polis mi, itfaiye mi, ambulans mı?"

Derin bir nefes aldı. "Alo."

"Polisi mi, itfaiyeyi mi, ambulansı mı arıyorsunuz?"

"Bir ihbarda bulunmak istiyorum..." dedi. "Bir ihbarda bulunmak istiyorum..."

Neyi ihbar edecekti? Jack bilmiyordu. Bir cinayeti mi? Bir cinayeti ihbar edemezdi çünkü o cinayet zaten olup bitmişti. Katili ihbar etmek istiyordu ama delili yoktu. Delilin nerede olduğunu biliyordu; içgüdüleri ona söylüyordu ve kafasının içindeki karanlıkta bir anlam ifade ediyordu. Ancak görebilmek için onu ışığa çıkardığında kanıt toza dönüşüyordu; tıpkı Merry'nin vampirlerinden biri gibi.

Ailesinden geriye kalanları kaybetmeyi bu toz için riske atamazdı.

"Bayım? Acil durumunuzu açıklar mısınız lütfen?"

Jack telefonu kapattı.

Sonra telefonu ölümüne duvara çarptı.

Catherine süpermarketten eve nasıl geldiğini hatırlayamıyordu ama bir şekilde gelmişti çünkü şu anda evin giriş yolundaydı.

O kadar titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyor, parmakları panikle ve beceriksizce emniyet kemerini açmaya çalışıyordu.

Azami dinginliğin canı cehenneme! Adam'a söylemesi gerekliydi. Polise söylemesi gerekliydi! Kartı lavaboda yaktığı için derin bir pişmanlık duydu. Lavabonun deliğinden akıp giden, küle dönmüş kâğıt parçası gözünün önüne geldi.

Aptal!

Ama bıçak hâlâ elindeydi. Bıçak yeterli olacaktı. Bıçaktan DNA'yı bulabilirlerdi. Her şeyden DNA alabiliyorlardı. Hem de çok hızlı! Bunu televizyonda görmüştü. Şu küçük piçin mıhlanmasına izin vermeliydi. Yalancı, hırsız, tacizci, küçük *pislik*. Onu rahat bırakmış olsaydı Catherine de onu rahat bırakacaktı. Ama artık onu kahrolası sokakta vurup vurmamaları umurunda değildi! Umurunda değildi. Şu an tek isteği o bıçağın hemen evden gitmesiydi.

Emniyet kemeri sonunda açıldı ve Catherine hızla arabadan çıktı.

Titreyen anahtarı kilide sokmayı başarması için üç kez denemesi gerekti.

Bebeğin izin verdiği kadar hızla merdivenlerden yukarıya çıktı, hem korkudan hem de fazla hızlı hareket etmekten göğsü inip kalkıyordu.

Chips yataktan fırladı ama Catherine onu görmezden geldi. Sutyen çekmecesini açtı ve elini çekmecenin arkasına soktu.

Bıçağı bulamadı.

Elini tekrar, bu kez daha yavaşça çekmecede gezdirdi.

Bıçak yoktu.

Çekmeceyi yerinden çıkardı ve yatağının üstüne boşalttı.

İç içe geçmiş ipek teller, kurdeleler ve danteller.

Bıçak orada değildi.

Külot çekmecesini açtı. Çorap çekmecesini, kazak, tişört, kot pantolon çekmecesini de.

Yoktu.

Ama orada olmalıydı! Olmalıydı! Belki de arkaya düşmüştü. Dolabın içine... Öyle olmalıydı...

Tüm çekmeceleri dışarı çıkardı; içindekileri olduğu gibi yatağın üzerine boşalttı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, yatağın yanlarından destek alarak ahşap dolabın içine baktı.

Boştu.

Bıçak gitmişti.

Küçük pislik eve girip onu almıştı. Ama ne zaman? Neden? Sözde kanıtını almak için mi? Yoksa sadece Catherine'in kafasını karıştırmak için mi? İstediğinde gelip gidebileceğini ona göstermek için mi? Yoksa onu korkutmak için mi?

Daha önce işe yaramıştı, yine işe yarıyordu.

Catherine güvende değildi.

Bebeği güvende değildi.

Hiçbiri güvende değildi!

Catherine ensesinde bir karıncalanma, tarif edilemez bir korku hissetti.

"Bunu mu arıyorsun?"

Catherine bir çığlık attı.

Catherine göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbini durdurmak istercesine elini kalbinin üzerine koydu.

"Aman Tanrım, Adam! Burada ne arıyorsun?"

"Bunu mu arıyorsun?" diye tekrar sordu.

Catherine, Adam'ın elindeki bıçağa baktı. Zalim bıçak. Sert kabuklu sapı olan bıçak.

Catherine'in yeterince hızlı düşünebileceği bir yalan yoktu.

"Evet."

"Senin çamaşır çekmecende ne arıyor?"

"*Sen* benim çamaşır çekmecemi mi karıştırıyorsun?"

"Lanet olsun, Cath! Benimle oyun oynama!"

Catherine şaşırmıştı. Adam onunla hiç böyle kaba konuşmamıştı. Adam neredeyse hiç küfretmezdi.

Catherine dolabın köşelerine tutunarak yavaşça dizlerinin üzerinden kalktı. Sonra yatağın ucuna oturdu ve gözlerinin önüne gelen saçlarını düzeltti.

Adam ona dikkatle baktı.

Catherine derin bir nefes aldı. "Biri yatağın yanına bırakmıştı."

"Kim?"

"Seni endişelendirmemek için söylemedim."

"*Kim*?"

"Biri eve girdi, Adam. Sen Chesterfield'tayken."

"Bir hırsız *mı*?

"Evet."

"Bir hırsız eve girdi ve bunu yatağının yanına mı bıraktı?"

"Evet."

"Ve sen beni aramadın?"

"Seni endişelendirmek istemedim."

"Polisi aradın mı?"

Catherine duraksayınca Adam kısa, kuşkulu bir kahkaha attı.

Çünkü çok aptalcaydı. Catherine bunu şimdi görebiliyordu. Utançtan yüzünün kızardığını hissetti.

"Ne olabilirdi ki? Onu şu Valerie'nin verdiği çirkin vazoyla kovaladım. Onu görmedim bile. Hiçbir şey almamıştı zaten!"

"Yani bir hırsız eve girdi ve bu bıçağı yatağın yanına bıraktı, öyle mi?"

Adam'ın alaycılığı canını sıktı.

Meydan okurcasına, "Ve bir not," dedi.

"Notta ne yazıyordu?"

"Adam..."

"NOTTA NE YAZIYORDU?"

"*Seni öldürebilirdim*."

Sözleri sesli söylemek bile onu dehşete düşürdü.

Uzun bir sessizlik oldu ve Catherine ağlamamaya çalıştı. Bütün bunlar beklenmedik şekilde korkunçtu. Adam ona çok sert davranıyordu. Catherine ona baktı; yanına gelmesini, ona sarılmasını, onu sevdiğini söylemesini, doğruyu yaptığını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu...

Ama Adam bir şey söylemedi. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu, kızgın gözlerle ona bakıyordu.

"Not nerede?" diye sordu sertçe. "Görmek istiyorum."

Catherine'in kafası o kadar karışmıştı ki bir an için Adam'ın neden bahsettiğini anlayamadı.

"Ne?"

"Notu diyorum."

"Ben... Ben onu yaktım."

"*Yaktın mı?*"

"Yaktım. Mutfak lavabosunda."

"Sana inanmıyorum."

Catherine gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Bana yalan söylüyorsun."

"*Söylemiyorum!*"

"*Söylüyorsun!*" diye bağırdı. "Bu çok saçma! Eve bir hırsız giriyor ve sen beni aramıyorsun? Ya da polisi? Hiçbir şey çalmıyor ama bu bıçağı bırakıyor? *Yatağının* yanına? Bir not bulduğunu ama onu yaktığını söylüyorsun? Ben lanet olası bir geri zekâlı değilim, Catherine!"

"Adam..."

Catherine elini uzattı ama Adam sertçe itti.

"Bir ilişkin mi var?"

"*Ne?*" Catherine hazırlıksız yakalanmıştı.

"Biri yatak odandaydı ve sen bununla ilgili yalan söylüyorsun. Biriyle ilişkin mi var?"

"İlişki mi?" Catherine bu yeni tez karşısında allak bullak olmuştu.

"Bu yüzden mi benimle seks yapmıyorsun? Başka biriyle mi birliktesin?"

"Sekiz aylık hamileyim, Adam!"

"Bana gerçeği söyle!"

"Gerçeği söylüyorum!"

"Kim o?"

"Kimse yok."

"Bana kiminle olduğunu söyle. Kızmayacağım. Sadece bilmek istiyorum."

"Kimse yok. Adam saçmalıyorsun."

Adam, "Sakın bana saçmaladığımı söyleme," diye bağırdı. "Seni korumaya çalışıyorum! Seni ve bebeği! Ve sen bu kadar zamandır bana yalan söylüyordun. Bunu *biliyorum!* Gelen o telefon! Yanlış numara dedin. Gözlerime baka baka yalan söyledin! Bu yüzden bana sakın saçmalıyorsun, deme. Catherine! Hemen bana lanet olası gerçeği söyle."

Adam'ın dudakları titriyordu. Catherine birden Adam'ın sadece kızgın olmadığını fark etti.

Adam *korkuyordu.*

Catherine ona yalan söylemişti ve Adam bu yüzden yanlış bir sonuca varmıştı. Ama söylediği mantıksız ya da saçma değildi.

"Gerçek bu, Adam. İnan bana. Kimseye hırsızlıktan bahsetmedim çünkü kimsenin bir şey yapabileceğine inanmıyordum ve bununla yüzleşemedim. Yaygara çıkarmak istemedim. Ama mantıksız davrandım, yani saçmalayan sen değil bendim. Bunu şimdi görebiliyorum. İnan bana, şimdi keşke hemen seni arasaydım, diye düşünüyorum. Keşke seni veya polisi arasaydım. Ama aramadım işte. Üzerinden zaman geçtikçe birine anlatmak daha da zorlaştı!"

Catherine Adam'ın elini tuttu ama Adam bu kez elini itmedi.

"Sana yalan söylediğim için çok kötü hissediyorum. Ama tek istediğim her şeyi unutmak ve sakin kalmaktı. Bebek için..." Elini nazikçe karnının üzerinde gezdirdi. "*Bizim* bebeğimiz için..."

Adam öylece durdu, başı öne eğikti. "Kim o?"

"Tanrım, Adam! O sadece bir çocuk!"

Adam, Catherine'in elini bıraktı.

"Onu hiç görmediğini söylemiştin." Sesinde yine suçlama vardı.

"*O gece*," dedi. "Yani eve girdiği gece onu görmedim."

"Peki, ne zaman gördün?"

Catherine derin bir iç çekti ve başını salladı. "Bugün," dedi. "Az önce, süpermarkette. O sadece bir çocuk, Adam. Sıska, pasaklı, küçük bir çocuk."

"Neden onunla süpermarkette buluştun?"

"Onunla buluşmadım! Otoparkta yanıma geldi."

Catherine durakladı.

Kafasını toplamaya çalıştı.

Adam ihanete bu kadar odaklanmışken çocuğa kahve ve pasta ısmarladığını söylemek istemedi.

"Eve girdiğini itiraf etti."

"Başka?"

"Sadece..." diye tereddüt etti.

"*Başka* dedim?"

"Annesinin bu bıçakla öldürüldüğüne dair saçma bir hikâye anlattı..."

Adam'ın elinde gevşekçe tuttuğu bıçağa baktı. Bıçağın sivri, tehlikeli ucu yeri işaret ediyordu.

"Bu bıçakla mı?" Adam'ın kafası karışmış görünüyordu. Başka bir bıçak daha varmış gibi elindeki bıçağı gösteriyordu.

Catherine yine gözyaşlarına boğuldu. "Evet. Bu yüzden bıçağı bulmak için hemen eve geldim."

"Ne yapacaktın ki onunla?"

"Bilmiyorum. Polise götürecektim. Onların çözmesini isteyecektim. Sadece... Bıçağı evden uzaklaştırmak istedim."

Adam bir şey söylemedi, sadece elindeki bıçağa baktı.

Catherine tereddütle, "Onu burada bulduğunu söyledi."

Adam bıçağa bakarak başını salladı. "Tabii ki çünkü bu benim bıçağım. Ama onu o kadar uzun zamandır görmüyordum ki... Açıkçası kaybettiğimi sandım."

Adam iç çekerek yanına oturdu ve Catherine'in elini tuttu. "Sana bağırdığım için özür dilerim, Cath. Beni korkuttun."

"Özür dilerim Ad. O gece seni aramadığım için de üzgünüm."

"Ne olduğunu şimdi anlayabiliyorum," dedi. "Yalnızdın, korkmuştun ve bebeği korumak konusunda çok endişeliydin... Her şey üst üste geldi ve hepsiyle aynı anda başa çıkamadın."

Catherine hararetle başını salladı. Tam olarak böyle hissetmişti. Gerçekten de her şey üst üste gelmişti.

"Yanlış bir karar verdin, hepsi bu."

Catherine, "Evet," diyerek başını salladı.

Bir yanlış karar. Ve bir sürü sonuç.

"O gece telefon açan da oydu..."

Adam sertçe, "Bence de," dedi.

"Bence Rhod'un tekerleğini patlatan da oydu. O gece Jan, arabamın camında bir not buldu. Üzerinde *Polisi Ara* yazıyordu."

Adam ciddi bir ifadeyle, "Kulağa psikotik geliyor," dedi.

Catherine, "Belki," diyerek bitkin bir halde başını salladı. "Belki de onu evden kovaladığım için kendini korumak için yaptı. Bilemiyorum. Ama amacı beni korkutmaksa eğer, bunu gayet iyi becerdi."

Catherine konuşurken çenesinin titrediğini fark etti. Adam onu kollarına aldı. Sonunda Catherine sevdiği adamın onu rahatlatmasına izin vermişti. Bu yakınlık kendisini çok daha iyi ve güvende hissetmesini sağlamıştı. Bunu haftalar öncesinde yapmış olmayı isterdi.

Catherine başını Adam'ın göğsüne yaslarken, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Hıı?"

"Neden Cornwall'da değilsin?"

"Ah. Şu Hayle'daki yer iptal etti. Ben de geri gelip sana sürpriz yapmak istedim."

"Gerçekten de sürpriz oldu!"

İkisi de ürkekçe gülümsedi ve Adam saçını okşadı.

Catherine, "Polisi aramalı mıyız?" diye sordu.

"İstemiyorsan aramak zorunda değiliz. Ama benim şu çocukla konuşmam gerek."

Catherine şaşkınlıkla baktı. "Çocukla konuşmak mı?"

Adam sertçe başını salladı. "Gerçekten tehlikeli mi, yoksa kendi boyutunda birinden hemen tırsacak türden küçük, şımarık bir kabadayı mı?"

"Kendi boyutu mu?" dedi Catherine. "İki katı demek istedin herhalde. Onu ezer geçersin sen!"

Adam, bu da seçeneklerden biriymiş gibi, alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Gerçekten, Adam. Riskli bir şey yapmanı istemiyorum..." *Aptalca* demek yerine "riskli" demişti.

Adam, "Riskli mi?" diye güldü. "Ben mi?"

"Ya seni polise şikâyet ederse diye düşünüp endişelenmek istemiyorum."

Adam iki parmağını şakağına götürdü. "İzci sözü."

"Sen ne zaman izci oldun?"

"Kafamda tüm rozetlere sahibim."

Catherine güldü ve Adam onu öptü.

"Merak etme," dedi. "Onunla sadece konuşacağım. Tekrar gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Sence geri gelecek mi?" dedi Rice.

Reynolds kahvaltı masasında Rice'a baktı. Ağzından çatırtılar çıkararak yine o berbat *Frosties* kâsesini kaşıklıyordu. Reynolds'ın çıkıp kendisine yoğurt, çilek ve iyi bir yulaf ezmesi alması gerekmişti.

"Hayır."

"O zaman neden hâlâ buradayız?"

Reynolds omuz silkti.

Rice, "Aslında burada ne kadar kaldığımız umurumda değil," dedi gözlerini mutfakta gezdirerek. "Bu mutfak bile evimden daha büyük. Sevdim burayı."

Reynolds yulaf ezmesine biraz daha tuz koyarken, "Eric'i özlemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Rice.

Reynolds cümlenin devamını getireceğini düşündü ama Rice daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymuyor gibiydi.

Reynolds bu yüzden neden, diye sordu.

"Bilmem," dedi Rice, sinir bozucu bir ergen gibi.

Reynolds *yalvaracak* değildi. Ama yine de bunun tuhaf olduğunu düşündü.

Dikkatli ve objektif bir sesle, "Bu akşam güzel bir yere gidiyor musun?" diye sordu. Goldilocks'ın gece gelmesi ümidiyle neredeyse her gece dışarıda oluyorlardı.

"Sinemaya giderim," dedi Rice.

"İyi bir şeyler var mı?"

"Kimin umurunda," dedi Rice haylaz bir gülümsemeyle.

Reynolds ayağa kalktı ve kalan yulaf ezmesini çöpe döktü. Bu gece annesiyle yemek yiyecekti.

Yine.

Ama bu akşam annesinin doğum günüydü ve annesini menüsünde barlam balığı olan bir restorana götürecekti. Evde kalıp onun yine komşuları ve şu şeytan çocukla ilgili paranoyalarını dinlemekten iyiydi.

Telefonu çaldı. Arayan, sigorta şirketinin ödeme yapmadığını söyleyen Bay Passmore'du.

Reynolds, "Ama size suçun dosya numarasını vermiştim," dedi.

Bay Passmore, "Ben de onu sigorta şirketine verdim," dedi. "Suçu işleyenin Goldilocks olduğunu düşündüğünüzü de söyledim ama beni oyalayıp duruyorlar."

"Hangi sebeple?"

"Anladığım kadarıyla ödeme yapmamak için."

Reynolds, "Ama bu sizinle sigorta şirketinin arasındaki bir konu. Benimle bir ilgisi yok."

"Ama bunun hırsızlık vakası olmadığını söylüyorlar. Oysa siz öyle olduğunu söylemiştiniz. O zaman nasıl olur da sizinle bir ilgisi olmaz?"

"Bir suç dosya numarası verildikten sonra mesele sigorta şirketi ile ev sahibi arasında. Evin sahibi tarafından işlenmiş bir suç olmadığı sürece biz karışamayız."

"Sigorta şirketini kandırmaya çalıştığımı mı söylüyorsunuz?" dedi Bay Passmore kibirli bir şekilde.

"Kesinlikle öyle bir şey söylemiyorum."

"Peki, o halde soruşturma ne durumda?"

Reynolds durakladı. Bay Passmore'a hırsızlıklarla ilgili gerçeği söylemek işe yaramayacaktı. Bu yüzden sözlerine dikkat ederek konuştu. "Prosedür detaylarını açıklayamam, efendim ama Goldilocks soruşturması devam ediyor."

"Benim vakam da buna dâhil mi?"

"Vakanızın Goldilocks ile ilişkili olduğu tespit edilirse, elbette."

"Siz bağlantılı olduğunu söylemiştiniz!"

"Buna soruşturma sonunda karar verilecek, efendim."

"Peki, buna nasıl karar vereceksiniz?"

Reynolds, "Yakaladığımızda ona soracağız."

Hatta uzun bir sessizlik oldu.

"Ona *soracak mısınız*?"

"Evet, efendim."

"Ve ona *inanacaksınız*, öyle mi?"

"Genellikle yakalanan ve kanıtları önüne konan bir suçlu mahkemeye çıkar ve cezasının belirlenmesi için başka bir suç işleyip işlemediği kendisine sorulur. Bu noktada tüm suçlarını itiraf eder. Etmezse ispatlanan diğer suçlar için daha ileri bir tarihte tekrar yargılanır ve tekrar mahkûm edilir; bu da muhtemelen tekrar hapse girecek demektir."

"Anlıyorum," dedi Bay Passmore. "Yine de bir suçlunun sözüyle hareket etmenize şaşırdım."

"Buna itiraf deniyor," dedi Reynolds. "Bizler bunun için varız."

Bay Passmore alaycılığı fark ettiyse de görmezden geldi. "Peki, Goldilocks denen adamı yakalamaya ne kadar yakınsınız?"

"Söylediğim gibi, efendim, bunu söyleyemem."

"Tamam. Tamam!" dedi Bay Passmore sabırsızca. "Bu durumda siz bir hırsızın yakalanıp gerçeği söylemesini beklerken ben de bana yalancı diyen sigorta şirketimi sineye çekmek zorundayım, öyle mi? Bu arada *size* de yalancı demiş oluyorlar, öyle değil mi Bay Reynolds?"

Reynolds, "İnanın bana, daha kötülerini de duydum," dedi, ki bu doğruydu.

"*Pekâlâ!*" dedi Bay Passmore ve telefonu kapattı.

Reynolds boğazını temizledi. Sonra mısır gevreği paketini bir klipsle kapattı ve araba anahtarlarını aldı.

Rice göz kırptı. "Randevun mu var, *Glen*?"

"Pencereyi açık bırakmayı unutma, *Michelle*."

Jack öfkeli olmadığı bir zamanı hatırlamıyordu.

Öfkesi bir kaşıntı gibi her zaman oradaydı. Bazen azdı ve görmezden gelinebiliyordu. Ama bazen o kadar yoğun ve sancılıydı ki içine sığmıyor, dışarı taşıp şiddet ve nefret kusuyor, sonra da içinde bir boşluk bırakıyordu.

Kısa bir süre için.

Jack onu yine dolduruyordu. Kolayca ve ağzına kadar.

Bunun durmasını isterdi. Bunu durdurabilmeyi isterdi. Bir yabancının rahat ve temiz yatağında uyandığı her sabah çocukça bir mucize bekliyor, zamanı geri alıp o otoyoldaki yol kenarından öncesine döndüğünü hayal ediyordu.

Bazen o yoldan hiç ayrılmadığını düşünüyordu. Ya da o günden. Annesi kaybolduğundan beri o günde kaldığını, o günden beri olan her şeyin bir rüya olduğunu, hayatının bir yalandan ibaret olduğunu hayal ediyor ve bundan nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

Bazen her şeyden kaçıp kurtulma ihtiyacı o kadar baskındı ki, bir çanta hazırlamayı düşünüyor; geçmişini unutacağı, hayata sıfırdan başlayacağı, hem çalışıp hem okuyabileceği bir yere gitmeyi planlıyordu.

Geride bıraktığı hiçbir şeyi özlemezdi.

Ne şehri ne evi.

Ne de gereksiz haberlerle doldurduğu bu zindanda çürüyen Joy'u.

Son yıllarda dönüştüğü pis, öfkeli, sinsi, küçük hırsızı da kesinlikle özlemezdi. Her sabah tükenmişlik ve keder kâbusundan uyanmak; sonrasında da öfke, nefret ve yıkıma sürüklenmek...

Ve sonra tekrar tükenmek...

Bazen içten içe düşünürdü; acaba annesi yapacağı şeyi bilse ne derdi?

Kahretsin! Buradan gitmeliydi. Buradan çoktan gitmeliydi.

Her gün eve dönmesini sağlayan tek şey Merry'ydi.

Ayak-altında dolaşan, kitap-okuyan, beslenmesi-gereken Merry.

O olmazsa Merry'ye kim kitap getirirdi? İyi kitapları, öyle aptal çocuk kitaplarını değil. Hayatındaki vampirleri, kucağındaki Donald'ı, bir solucan otelini ve biçilecek çimleri kim anlayabilirdi?

Hiç kimse.

Hele bir yetimhanede... Hiç kimse anlayamazdı.

Onu öylece terk edemezdi çünkü o zaten terk edilmişti. Hem de iki kez.

Ve bu onu deli ediyordu...

"Kahrolası annemden nefret ediyorum."

Baz bir oyun arkadaşındaydı, yani rahatça küfredebilirdi.

Louis başını salladı. "Hayır, etmiyorsun."

"Bizi hiç sevmiyordu."

Louis, "Sizi seviyordu," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Saçmalık. Madem bizi seviyordu, o zaman neden bıraktı?"

"Dostum," dedi Louis temkinli bir şekilde. "Sizi bırakmak istemedi. O öldürüldü."

"Hak ettiğini buldu. Artık umurumda bile değil. Artık onu kimin öldürdüğü de umurumda değil."

Meydan okuyan sessizlikte Louis başparmağını yavaşça bacağında gezdirdi.

Blundell ailesinden iki çocuk, gösterişli mavi-kahverengi üniformaları ve sırtlarında deri çantalarıyla yanlarından geçti. Ellerindeki sandviçleriyle ördekleri beslemek için durdular, sonra yürümeye devam ettiler.

"Bir süre için ben de annemden nefret ettim."

Jack ona bakmadı.

"Ona kızgındım. Sürekli tutuklanıyor, içeri giriyor ve işleri düzene sokmak bana kalıyordu. Aynı anda birçok işi yapmam gerekiyordu. Kendi işim, bahçe, onca problem... Dahası kimse bana yardımcı olmuyordu. Tammy ve Victor'ın nasıl olduğunu biliyorsun zaten. Ve Shawn... Tanrım! Onları seviyorum ama... İşe yaramaz serserilerden başka bir şey değiller!"

Jack onaylar gibi başını salladı.

"Herkes başında duracağım bir işim ve param var diye hayatımın güllük gülistanlık olduğunu sanıyor ama öyle değil. Tam bir baş belası. Bu hayatı ben istememiştim ki... Hepsi senin yüzünden sürtük, diye düşünüyordum!"

Güldü ve devam etti. "Ama şimdi Baz var ve anlıyorum..."

Durdu ve omuz silkti.

"Neyi?"

Louis daha yavaş konuşmaya devam etti. "Sadece onların güvende ve mutlu olmasını istiyorsun. Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun ama bazen işler yolunda gitmiyor. Birazcık bile! Demek istediğim şu ki artık annemi ziyarete gittiğimde ya da ondan bir mektup aldığımda, onun için ne kadar zor olduğunu

ve sürekli batırmaya devam etse de denediğini biliyorum. Her seferinde deniyor çünkü beni seviyor. Bunu hatırlıyorum ve... Tüm o lanet öfkem yok olup gidiyor..."

Jack kanala doğru baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Louis gülerek, "Tanrım, bilmiyorum," dedi. "Anlatmak istediğim bir şey var mı, onu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, bir çocuğun olduğunda hata yapmanın ne kadar kolay olduğunu anlıyorsun. Ve bilirsin... Bir şekilde affediyorsun işte."

Jack bir şey söylemedi.

"Ama sen gidip anneni ziyaret edemezsin ya da ondan bir mektup alamazsın. Yani seni sevdiğini sana hatırlatacak bir şey yok çünkü... Biliyorsun işte," diyerek omuz silkti, "O öldü." Jack tahta bankın ucunu çekiştirdi.

Louis, "Ama bu onun suçu değil, " diye devam etti. "Ya da senin. Bu onu öldüren pisliğin suçu, biliyorsun işte."

Jack başını salladı.

"Eğer birinden nefret edeceksen onu öldürenden et."

"Kız çimleri biçiyor," dedi Bayan Reynolds. "Gel de gör."

Reynolds iç çekerek mutfağın tavanına baktı. Sonra ayağa kalkıp üst kata çıktı ve yatak odasının arka penceresinin önünde duran annesinin yanına gitti. Çünkü bundan kaçışının olmadığını biliyordu ve bunu bir an önce geride bırakmak istiyordu.

Yan bahçede, gerçekten de büyük bir çim biçme makinesini yürüterek çimleri biçen küçük bir çocuk vardı. Makinenin tutma yeri neredeyse kafasına geliyordu. Makineyi hareket ettirebilmek için dirseklerini kilitlemiş ve üzerine tüm gücünü vermişti. Çoğu zaman makine bir yere takılıp duruyor, kız da onu tekrar hareket ettirene kadar itip çekiyor ve şükür ki küçük olan bahçede tekrar takılmaması için diğer yöne çeviriyordu. Arada sırada duruyor, makineyi çalışır durumda bırakıp büyük kahverengi bir taşı yolundan çekiyordu. Reynolds ikinci kez bakınca onun taş değil, bir kaplumbağa olduğunu anladı.

"Görüyor musun?" dedi Bayan Reynolds suçlayıcı bir ses tonuyla.

Reynolds, "Neden endişelendiğini anlamıyorum," dedi.

Ama annesi yeni komşularında bir kusur bulmakta kararlıydı. Çimlerin biçilmesini eleştiremeyecekse eğer, başka bir

cephanesi daha vardı. "Ayrıca çok da kötü bir yalancı ve bir şempanze gibi çitimin üzerinden sarkıyor. Bir gün çiti kırarsa parasını kim ödeyecek? O pasaklı abisi olmayacağı kesin!"

Reynolds, "Neden dereyi görmeden paçaları sıvıyorsun?" dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Ama annesi birazcık bile yatışmamıştı. *Pufff* diye bir ses çıkardı ki bu *Henüz bitmedi* demekti ve merdivenlerden aşağıya indi.

Reynolds camın önünde birkaç dakika daha kaldı.

Küçük kızın tişörtünün eteğiyle terini silmesine ve bu sırada görünen solgun kaburgalarına baktı.

Kız çok sıskaydı!

Sonra dağınık ve belirli bir rengi olmayan saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Yanaklarını şişirdi ve tekrar çim biçme makinesine yaslandı.

Reynolds, "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu kız çimlerde gerçekten iyi iş çıkarıyor," diye mırıldandı.

Kapı çaldı.

Adam.

Ludlow'a gitmek için beş dakika önce evden çıkmıştı. Ve anahtarı vardı tabii ki. Fakat buna rağmen Catherine kapıyı açınca Adam'ı görmeyi bekliyordu.

Ama gelen Adam değildi. Hırsız çocuktu.

Catherine şoke oldu. O kadar yüksek sesle bağırdı ki yolun karşısında arabasını yıkayan Bay Kent başını kaldırıp ona doğru baktı.

"Ne istiyorsun?"

"Bıçağı," dedi çocuk açıkça.

Süpermarketteki otoparkta göründüğü gibiydi. Aynı yıkanmamış kot pantolon ve aynı mavi kapüşonlu üst. Evde kesilmiş aynı saç tıraşı ve pis, gri gözler.

Catherine başını salladı. "Bende değil."

"Nerede?"

"Bende değil."

"Lanet olsun!" Çocuk cevabı yakınlardaki başka birinden bulacakmış gibi etrafına baktı.

"Kocamın bıçağıydı," dedi Catherine. "Ve tüm bu olanlardan dolayı çok öfkeli. Yerinde olsam buralarda dolaşmazdım."

"Ama o bıçağı almam gerek."

"Kocam onu buldu. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum. Şansına küs."

Ve kapıyı kapattı.

Çocuk kapanmasını önlemek için hızla elini kapının arasına uzattı. Kapı kendisine doğru tekrar açılınca Catherine korkudan sıçradı.

"Ben bulabilirim," dedi. "İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır, gelemezsin!" dedi Catherine hayretle. "Ve eğer hemen buradan gitmezsen polisi arayacağım."

"Ara o zaman," dedi çocuk ve geriye doğru bir adım attı. "Hadi, ara onları."

"*Arayacağım.*"

"Hadi!"

Catherine duraksadı. Konuşmanın buraya varacağını düşünmemişti. Aslında ne beklediğini de bilmiyordu. Belki de tehdit etmesini bekliyordu? Ya da özür dilemesini? İkisi de pek olası görünmüyordu. Ama yine de... İkisi de bir hırsızın polisi aramasını istemesinden daha *olasıydı*!

"Bu çok *aptalca*!" dedi. "Git buradan!"

Bay Kent, "İyi misin, Catherine?" diye seslendi. Arabayı yıkamayı bırakmıştı ve elindeki sarı süngeri geçit töreni tüfeği gibi iki eliyle kavramıştı.

"Sanırım," diye seslendi Catherine. Onun yanına gelip konuya dâhil olmasını istemiyor ama aynı zamanda tetikte olmasını istiyordu. "Teşekkürler, Bay Kent."

İşe yaradı. Bay Kent arabayı yıkamaya devam etti ama sık sık şüpheli bakışlarla onlara bakıyordu.

Catherine tekrar çocuğa baktı ve çocuk konuşmaları hiç bölünmemiş gibi devam etti.

"Aptalca değil," dedi. "Benim annem öldürüldü. Ve onu öldüren bıçak *sizin evinizde*."

Çocuğun gözlerindeki bir şey ve kararlı ses tonu öyle dürüsttü ki Catherine'in öfke yelkenleri suya indi. Birden ona acıdığını hissetti. Çocuğun annesine her ne olduysa –öldürüldüyse ya da kanserden öldüyse ya da yeni bir hayat için ailesini terk ettiyse– belli ki çocuk ciddi bir travma geçirmişti.

"Annenin adı neydi? " diye sordu nazikçe.

Çocuk endişeyle baktı ama "Eileen Bright" diye yanıtladı.

"Peki, senin adın?"

Çocuk duraksadı. Alternatif bir soru ararmış gibi etrafına baktı. Ya da bir yalan bulmak için.

İkisini de bulamadı.

Sonunda, "Jack," dedi.

Catherine daha kibar bir şekilde, "Jack," dedi. "Bıçak kocama ait. Aslında onu kaybetmiş ama tekrar bulduğu için çok memnun! Ama eminim ona benzeyen milyonlarca bıçak vardır."

Jack başını kuvvetlice, "Hayır," diyerek salladı. "Bu bıçak, o bıçak."

"Nereden biliyorsun?"

Jack, "Nereden bildiğimi bilmiyorum," diyerek kaşlarını çattı. Sonra aniden sendeledi. Dudağını ısırdı ve gözleri yaşlarla parlarken uzaktaki bahçelere doğru baktı. "*Biliyorum* işte."

Catherine'in içi acıdı. O bir hırsız olabilirdi ama sadece bir çocuktu.

"Ama bu mantıklı değil, öyle değil mi?" dedi nazikçe.

"*Sen* mantıklı değilsin!" dedi Jack. "Mantıklı olsaydın polisi arardın!"

"Haklı olabilirsin," diye gülümsedi Catherine. "Ama fark ettiysen hamileyim. Ve bazen mantık geri planda kalır."

Çocuk ona ciddi bir şekilde baktı, sanki Catherine gerçekten önemli bir şey söylemişti.

"Ne demek istiyorsun?"

Catherine omuz silkti. "Hamile kadınlar çılgınca şeyler yapar."

Sonra gülümsedi ama çocuk gülümsemedi. Kaşlarını çatarak öylece durdu. Başka bir şey düşünüyormuş gibiydi. Başka *birini*.

Catherine sabırla konuşmaya devam etti. "Jack, evime zorla girmiş olmanın beni ne kadar üzdüğünü anlaman gerek. Yakında bir bebeğim olacağı için kocam da ben de polise giderek bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyoruz. Yani şanslısın. Biz olanları gerçekten unutmak istiyoruz. Ama sen şu an bunu bizim için çok zorlaştırıyorsun!"

"İşte," diye düşündü Catherine. *Artık anlayacak*!

Ama çocuk dinliyor gibi değildi.

"Kocanın bıçağı bulduğunu söyledin?"

"Evet."

"Demek ki onu arıyordu."

Catherine boş gözlerle baktı.

"*Bu* mantıklı," dedi çocuk yavaşça, kendi kendine konuyu çözüyormuş gibi. "Eğer *bulduysa*, onu *arıyor olmalı*."

"Anlamıyorum..."

"Bu da demek oluyor ki kaybolduğunu biliyordu. Yani kaybolmuş *olamaz*!"

Catherine karşı çıkmak için ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı.

Anlamıştı...

"Sana yalan söyledi," dedi çocuk. Catherine kızardı.

Benim iç çamaşırı çekmecemde ne arıyordun?

Adam bu soruya cevap vermemişti, sadece *ondan* cevapları duymayı beklemişti.

Kelebekler midesinin duvarlarına çarpıyor, göğsüne çıkıyor, boğazında kanat çırpıyordu.

Oysa sadece birkaç dakika önce her şeyi kavradığını düşünmüştü. Şimdi ise... *Kaybolmuş* hissediyordu.

Ve artık *ona* acıyarak bakan hırsız çocuktu!

"İçeri gelebilir miyim?" dedi çocuk. "Lütfen?"

Catherine tereddüt etti.

Seni öldürebilirdim.

Onu öldürebilirdi.

"*Lütfen*?" dedi tekrar.

Catherine While kapıyı açtı ve çocuğun içeri girmesine izin verdi.

Ayışığı Kitaplığı

Jack en son ne zaman bir yabancının evine ön kapıdan girdiğini hatırlayamadı.

O olaydan sonra *hiç...*

Gün ışığında her şey farklı görünüyordu. Ev apaydınlıktı; temiz hava, boş alanlar ve her yeri kaplayan huzur.

Öyle *temizdi ki...*

Telefonu aldığı oturma odası mürdüm renginde döşenmişti. Yerde kocaman, tüylü, kalp şeklinde bir halı vardı. Mutfak masasına bıraktığı dizüstü bilgisayar yine çalışma odasındaydı. Bilgisayarın yanındaki iki tel tepsi kâğıtlarla doluydu, bir köşede de rulo halinde Noel konseptli ambalaj kâğıdı duruyordu.

Mutfak geniş ve aydınlıktı. Lavabonun üstünde komik bir yazı vardı: *Seçkin Yıkanmamışlar.* Tüylü beyaz bir kedi bacağına sürtündü, sonra hızla mama kabına gitti ve hüzünlü bir şekilde miyavladı.

Catherine While odanın ortasında duruyordu. Rengi solmuştu ve kafası karışmış görünüyordu. Kendi evinde bir yabancı gibiydi.

"Oturmak ister misin?" diye sordu Jack temkinli bir şekilde.

Catherine oturdu.

Jack gerektiğinden fazla orada kalmak istemiyordu. Evin dışında durup sabırla Adam'ın gitmesini beklemişti.

Adam, yan tarafında kırmızı bir gül olan beyaz kamyonetiyle uzaklaşınca da gelmişti. Bir eve hızla girip çıkmaya alışmıştı, şu an hâlâ burada olduğu için gergin hissediyordu.

Ön kapıya ve merdivenlere baktı.

"Bıçağı arayabilir miyim?"

"Hayır."

"Ama bu yüzden buradayım."

"*Bekle*," dedi Catherine. "Bırak da düşüneyim."

Jack hüsrana uğramıştı. Eğer bıçağı aramayacaksa Catherine onu neden içeriye almıştı ki? Keşke gizlice eve girip istediğini alsaydı. Bir an için bunu yapmayı da düşündü; koşarak merdivenlerden yukarı çıkmayı ve cinayet silahını aramaya başlamayı.

Catherine ne yapabilirdi ki?

Polisi mi arayacaktı?

Jack'in bıçağı polise götürmesi en iyi çözüm olsaydı buraya son gelişinde bunu zaten yapardı. Bunu kadın yapmalıydı ve onu ikna etmek için hâlâ bir şansı vardı.

Onu ölümle tehdit etmeden yapmalıydı bunu.

Louis keşke o güçlü konuşma yeteneğiyle yanında olsaydı. Louis herkesi her şeye ikna edebilirdi.

O bıçağı almak *zorundaydı*. Kadını kendine inandırmak *zorundaydı*!

"O adamın tekerleğini de o parçaladı."

Catherine, "Kim, Adam mı?" diye şaşırdı. "Saçmalama."

"Onu yaparken gördüm. Dışarı çıktı, bıçağı tekerleğe iki kez sapladı ve eve döndü."

Catherine While'ın beti benzi attı. Hızla akan nehirde bir kayaya tutunur gibi karnına sarıldı.

"Polisi araman gerek," dedi Jack.

Catherine, "Ben..." diye söze başladı.

Sonra kedi aniden zıpladı ve Adam While eve girdi.

Jack dondu kaldı, sonra hızla arka kapıya yöneldi.

Kilitli!

Kahretsin!

Anahtarı çevirdi, kapı açıldı... Tam o sırada başının arkasına öyle sert bir darbe yedi ki evden dışarı fırladı.

"*Adam! Yapma!*"

Jack sendeledi, verandada tek dizinin üzerine düştü, ayağa kalktı ve tüm gücüyle koşmaya başladı.

Koşmaya devam etti.

Biri svetşörtünün kapüşonundan onu yakaladı. Jack kurtulmaya çalıştı. Adam ona tekrar vurdu. Bu sefer sertçe, kulağına.

"Adam, *hayır!*" diye bağırdı boğuk bir ses. "Adam! *Dur!*"

Adam durmadı. Devam etti. Bağırdı, "*Seni küçük pislik! Seni küçük piç!*"

Jack döndü ve Adam'la yüz yüze geldi. Sonra eğildi, geri çekildi; kapüşonlu svetşörtünü ve tişörtünü çıkardı. Adam elinde Jack'in kıyafetleriyle öylece dururken Jack üstü çıplak vaziyette çimenlik alan boyunca koşmaya başladı. Çiçek tarhını geçti ve çitin üzerinden, köknar ağaçlarının yumuşak yeşil dallarından kendini aşağıya bıraktı.

Havadayken sert bir el ayağını yakaladı. Dengesinin bozulduğunu anlayınca eliyle yüzünü kapattı, ağaca sürtündü ve çite çarparak yere düştü.

Jack şaşkınlık içinde bulutsuz gökyüzüne doğru bakarken çamurlar etrafa sıçramıştı.

Ve sonra Adam While kızgın bir ayı gibi çitin üzerinden ona doğru geldi. Jack tabana kuvvet koşmaya başladı; komşunun

bahçesini, evin yan tarafını, bir kadının ön bahçesindeki bir gülü budadığı küçük çiçekli alanı geçti.

Sokağa çıktı. Bacakları hızla hareket ediyor, ciğerleri tüm havayı içine çekiyordu. Kolları öne arkaya o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir an havalanacağını ve eve kadar uçarak gidebileceğini düşündü.

Ya da öleceğini.

"Seni küçük *pislik!* Seni *geberteceğim*!"

Jack omuzunun üzerinden arkasına baktı. Arkasındaydı. Daha büyük, daha yaşlıydı ama öfkesi onu yarışta tutuyordu.

Jack koşmaya devam etti.

Derin nefes almaya devam etti.

Arkasına bakmaya devam etti.

Koştu, koştu, koştu...

Arkasında birini göremeyene dek.

Ancak o zaman yavaşladı. Ancak o zaman sıyrıkları, çizikleri, kollarındaki potansiyel morlukları, göğsünü, sırtını ve kulağından akan kanı görmek için durdu.

Eve gitmek için uzun yolu seçti. Göğsündeki ve kulağındaki kanları yıkadığı kanal boyunca yürüdü. Kulağındaki acıyla yüzünü buruşturdu. Verandada üzerine düştüğü dizi acıyordu. Midesi bulanıyor ve başının arkası zonkluyordu.

Ama Adam While annesini öldürmüştü.

Jack artık bundan *emindi*. Bunu Adam'ın gözlerinde görmüş, yumruklarında hissetmişti. Annesini ve doğmamış kız kardeşini öldüren aynı acımasız eller ona vurmuş, onu yakalamış ve üstündeki tişörtü yırtmıştı.

Onu öldüreceğim, diye düşündü. Kelimelerle birlikte sıcacık bir keyif duygusunun vücudunu sarmasına şaşırdı.

Jack öfkelenmeye alışıktı ama hiçbir zaman birini öldürebilecek kadar öfkelenmemişti.

Artık o noktadaydı, hissediyordu.

Kanı kaynıyor ve parmakları seğiriyordu. Olabilecekleri hayal etti: Adam While dizlerinin üstünde ona merhamet için yalvarırken Jack onu öldüresiye dövüyordu. Elindeki çekici indirerek önce çekicin ucu kafatasına saplanıyor, kafatası başının üstünden açılıp beynini parçalıyordu. Ardından dişlerini kırıyor, gözlerini deliyor, hayalarını kanlı avuçlarıyla kopartıyordu. Sonra da kargaların yemesi için onu yol kenarında bırakıyordu; tıpkı Adam While'ın annesini dokuz gün bıraktığı gibi.

Dokuz uzun yaz günü boyunca...

Yol kenarında, bir fundalıkta.

Atık gibi. Çöp gibi.

Jack her adımda kulağının verdiği acıyla inliyor, kan oluk oluk göğsünden ve kaburgalarından aşağıya akıyordu. Ama yine de sokaklarda koşmaya devam etti.

Yanından geçtiği evsiz adam başını kaldırdı.

Evsiz adam, "Kanaman var," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Ama Jack onu arkada bırakıp eve doğru koşmaya devam etti.

Arka bahçeden gelen çim biçme makinesinin sesini duyunca Merry soru sormayacak, diye sevindi.

Yukarı çıktı. Fareler üstüne işemesin diye kapının arkasındaki kancaya astığı kapüşonlu svetşörtlerinden birini aldı.

Sırt çantasını kaptı ve çekicini. Banyo penceresinden içeri girecekti. Bunu beklemezlerdi. En azından bu gece değil. Aptal karısı, çığlıklar atıp *keşke kahrolası polisi arasaydım* diye pişman olurken Adam While'ı öldürecekti!

Bütün yorgunluğunu unuttu ve bütün korkusunu.

Sadece öfkesi kaldı.

Sırt çantasını sırtına taktı ve gitmek için döndü.

"Karnım aç."

"*Kahretsin*!"

Ani sessizliğin kaynağı artık çalışmayan çim biçme makinesiydi.

"Mısır gevreği bitmiş," dedi Merry. Pullu ayak parmaklarını Merry'nin köprücükkemiğine dayamış, ona güveniyormuş gibi yüzüne bakan Donald'ı göğsünde bir kalkan gibi tutuyordu.

"Başka bir şey ye o zaman."

"Başka bir şey yok ki. Karnım *aç*. Hepimizin karnı aç."

Jack, "*Lanet olsun*, Merry," diye çıkıştı. "Hiç *durmuyorsun*!"

Merry irkildi. Jack umursamadı. Ancak Merry, sırf kendisini suçlu hissetsin diye, korkudan kocaman açılmış gözleriyle Jack'e bakmaya devam etti.

"Benim suçum değil," diye bağırdı Jack. "*Tanrı* aşkına, dırdır etmeyi kes!"

"Ben sadece..."

"Sana kahvaltılık bir şeyler getiririm, tamam mı?"

Merry'nin alt dudağı titredi." Ama benim karnım şimdi aç."

"Sabaha yiyecek bir şeyler olur, Merry! Tanrım!"

Merry, "Tamam," diyerek mutsuz bir şekilde başını salladı. Donald'ı kaldırdı, başını çevirdi ve burnunu sıska kemikli omuzuna sildi.

Kahvaltıya kadar bekleyebilirdi.

"Ve bir kitap?" diye umutla sordu.

Jack, "Şansını zorlama," dedi ve hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Catherine While hiç olmadığı kadar korkmuş bir halde Adam'ın eve gelmesini bekliyordu.

Ama bu bir sınavdan geçemeyecek ya da arabayı çarpacak ya da alışverişten eve dönerken hırsızlığa uğrayacakmış gibi bir korku değildi. Bu kez Catherine While tüm geleceği için korkuyordu.

Kulakları her sese tetikte; gözleri bahçede, sonra sokakta, sonra bahçede, sonra tekrar sokaktaydı. Adam'dan ya da çocuktan bir iz bulabilmek için bütün duyularıyla etrafı tarıyordu. Adam'ı telefonundan aradı. Evin girişindeki araba yolunda, gelişigüzel park edilmiş kamyonetin içinde duran telefon çaldı.

Olaylar görmezden gelemeyeceği bir korku filmi gibi kafasının içinde dönüp duruyordu.

Adam'ı hiç bu kadar kızgın görmemişti. *Kimseyi* bu kadar kızgın görmemişti. Ya Adam çocuğu yakaladıysa? Ya onu dövdüyse? Ya da tren yolunda onu kovalayıp parçalara ayırmış ve sonra bir taş gibi onu kanalın dibine göndermişse? Ya görgü tanıkları Adam'ı yakaladıysa? O burada oturmuş düşünürken ya Adam'ın bileklerine kelepçeler takılıyorsa?

Daha da kötüsü, ya Jack Adam'ı öldürdüyse? Ya Adam'a bıçak, sopa ya da bir beton parçasıyla saldırdıysa? Ya Adam'ın bunca zamandır eve gelmemesinin sebebi ölmüş olmasıysa?

Panik halindeki zihni bir sonuçtan diğerine koşarken Catherine'in gözlerinden yaşlar süzüldü.

Adam öldüyse ona ne olacaktı?

Adam cinayetten tutuklandıysa ona ne olacaktı?

Her ne olduysa *ona ne olacaktı?*

Düşündükleri kulağına o kadar melodramatik geldi ki neredeyse gülecekti. Yine de dakikalar yavaş yavaş ilerlerken düşünebildiği tek şey buydu. Dakikalar geçti, birikti; önce bir saate, sonra iki saate dönüştü ve Adam hâlâ gelmedi.

Polisi aramak üzereydi.

Bu sefer gerçekten de arayacaktı.

Ama en kötüsü olduysa bunu duymak için acele etmesine gerek yoktu. Olmadıysa da 1,90'lık kaslı kocasının sıska bir çocuğa saldırdığını ve onu kovaladığını polise ispiyonlamak istemiyordu.

Bir polis sireni duyunca dondu ama sirenin kaynağı geçip gitti.

Ona gelmemişlerdi.

Ve lütfen, Adam'a da gidiyor olmasınlar.

Onun Adam'ına; onu sevmeye ve onurlandırmaya yemin eden, bebek için mikroskobik boyutta muzlu puding ve baloncuklar çıkaran treni alan *Adam*'ına. Faturaları ödemek için var gücüyle çalışan, arabanın yanlarına darbeye karşı koruyucu sistem yaptırmak için spor arabası alma hayalinden vazgeçen *Adam*'ına. Ona Derby, Warwick, Falmouth'tan –kendisini güvende hissetmesini sağlayan ve onu sevdiğini söyleyen komik notlarla dolu– kartpostallar atan *Adam*'ına.

Onun Adam'ına; bir çocuğu kanlar içinde kalana kadar döven, tişörtünü yırtarak onu çitlerin üzerinden sokağa doğru

kovalayan, çığlıklarını ve durması konusundaki yalvarışlarını duymazdan gelen *Adam*'ına...

Delirmiş biri gibi.

Catherine dua etti. Bunu çocukluğundan beri ilk kez yaptığı için aptal gibi hissetti ama yine de dua etti.

Tanrı'ya yalvardı ve ondan kendisi için tek bir iyilik yapmasını istedi: Adam'ın sağ salim ve hayatı boyunca pişmanlık duyacağı bir şey yapmadan eve dönmesini.

Jack evden çıkarken Merry'ye kızmıştı. Ama şimdi, Brooksia Close'daki eve girdiğinde kızgınlığı sadece kendisineydi.

Merry'nin aç olması onun suçuydu. Dikkati dağınıktı. O bıçağı bulduğundan beri dikkati dağılmıştı. Gerektiği kadar çalışmamıştı. Eve yiyecek götürmemişti. Kitap götürmemişti. Kısaca gözünü toptan ayırmıştı.

Öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Birilerinden sorumlu olmak acımasız bir şeydi.

Babasının pes etmesine şaşmamalıydı.

Disneyland gezisi için Paris'e giden Williams ailesinin mutfağında seçenekler sınırlıydı ve dolaplar abur cuburla doluydu.

Jack sonunda bir file portakalı ve bir litre sütü çantasına attı. Buzdolabında kalmış bozuk yiyecekleri bulaşık makinesine koydu ve bunu kişisel bir iyilik olarak düşündü.

Merdivenlerin başında bir kitap rafı vardı. Jack elini kitapların üzerinde gezdirdi. Beğenmediklerini öfkeli bir el hareketiyle yere fırlattı. Diğerlerine bakarken de yırtılmış kapaklarına ve sayfalarına aldırış etmeden yerdekilerin üstlerine basarak ezdi.

Sadece iki tane vampir kitabı vardı ve Merry ikisini de okumuştu; ama Stephen King'in *O*'sunu buldu. Güzel ve kalın bir kitaptı. Merry de artık palyaço hikâyelerine başlayabilirdi...

Jack kitabı okumamıştı ama sekiz yaşlarındayken babasıyla filmini seyretmişti. İkisinin de ödü kopmuştu. Her taraftan, her köşeden korkutucu bir şey çıkıyordu... Daha sonra annesi, ona bu kadar küçük yaşta filmi seyrettirdiği için babasına bağırmıştı ama artık çok geçti ve Jack bundan hiç şikâyetçi değildi. Film babasıyla paylaştığı bir şey olmuştu.

Jack o zaman bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştü ama babası yine de onları terk etmişti.

Bir anda dank etti. Kaygan halının üzerinde yalpaladı ve düşmemek için tırabzana tutundu. Eğildi. Nefesi kesilmişti.

Babasını özlüyordu.

Zayıf, korkak ve sürekli ağlayan halinden öncesini, bir zamanlar olduğu o nazik, eğlenceli ve güçlü adamı özlüyordu. Küçükken Joy'la birlikte maymunlar gibi üstüne tırmanmalarını; evcil faresi Loopy'yi nazikçe bir kâğıt mendile sarıp ayakkabı kutusunun içine yerleştirmesini ve ayçiçeği tohumları serptiği kutuyu dikkatlice gömmesini; Jack oturma odasının halısında büyüteçle bir delik açtığında annesi görmesin diye kanepeyi çekip deliğin üstüne koymasını... Jack'e parkta bisiklete binmeyi öğretirken önce onu tutmasını, sonra bırakmasını ama tekrar tutması gerekirse diye yanında koşmasını...

Jack panikledi. Neden olduğunu bilmiyordu.

Bir dakika önce bisikletle kaçan kafası karışık küçük bir çocukken, bir dakika sonra merdivenlerden –neredeyse düşecekmiş gibi hızla– kitapların üstünden kayarak bir evden kaçıyordu.

Saat neredeyse sabahın üçüydü ve Tiverton'daki tek ses kendi ayak sesleriydi. Pannier Market'i, Half Moon barını, bir baykuşun neredeyse uzanıp solgun tüylerini okşayabileceği yükseklikte uçup VII. Edward'ın heykelini kanatlarıyla selamlayarak kanalın üzerinde gözden kaybolduğu Gold Street'i geçti.

Koşmaya devam etti; neden olduğunu bilmeden, sadece Merry'nin aç olduğunu düşünerek. Şu anda karnı açtı! Ve ona bakmak Jack'in göreviydi. Sallanıp düşmemesi için onu tutmak Jack'in göreviydi...

Güvenlik ışığının altında şovun yıldızı gibi parlayan tek bir alışveriş arabasının olduğu süpermarketin otoparkını geçti. Kimsenin gücünün yetmeyeceği türden pahalı arabalar satan galeriyi de. Ve sonunda nefes nefese kendi sokağına girdi.

Yeni boyanmış ön kapının önünde durdu. Elindeki kitaplar ve sırt çantası yere düştü. Bacaklarını hissetmiyordu.

Kapının camı kırıktı.

Ve o boşluktan evin yandığını görebiliyordu.

Adam eve geldiğinde neredeyse gece yarısıydı. Ön kapıdan içeri girer girmez Catherine üzerine atladı.

"Bir daha SAKIN!" diye bağırıp onu yumrukluyordu. "SAKIN bir daha bunu yapma! *Deliriyorum* sandım. Ya gelmeseydin ne olacaktı? Ya seni bıçaklasaydı? Ya da sen onu öldürseydin? O zaman ben ve bebek ne yapacaktık? *Bize ne olacaktı?*" Her kelimesinde kollarına ve omuzlarına vuruyor, rahatlıyordu. Sonunda enerjisi bitti, Adam'ın kollarına yığıldı ve ağladı, ağladı, ağladı.

"Beni çok korkuttun!" diye hıçkırdı. "Kalın kafalı pis maço!"

Adam, "Özür dilerim, Cath," derken nazikçe saçlarını, sırtını, göbeğini okşadı. "Kendimi kaybettim. Kalın kafalı bir maço gibi davrandım. Seni korkuttuğum için çok, çok özür dilerim."

Catherine'in ağlaması kesilene kadar kulağına fısıldayıp onu sakinleştirdi. Catherine sonunda sakinleşince Adam ikisi için çay yaptı. Çaylarını mutfak masasındaki ahşap sandalyelerde eğreti oturarak içtiler. Oturma odasının rahat koltuklarında otursalardı bu Catherine'in onu affettiği anlamına gelirdi.

"Neredeydin?"

"O küçük pisliği yakalayamadım..."

"Tanrı'ya şükür!"

"Ben de bara gittim."

Catherine şaşırdı. Adam içki içmezdi ve nefesi de içki kokmuyordu. Ama belki de ağlamaktan burnu tıkandığı için kokuyu almıyordu.

"Hangi bara?"

"Half Moon'a."

O zaman şehir merkezine kadar peşinden koşmuş olmalıydı. Çocuğu yakalamak için çok uğraşmış olmalıydı. Çok da kızgın...

Catherine neler olabileceğini düşünerek titredi.

Bir anda aklına gelince, "Burada ne işin vardı?" dedi. "Neden Ludlow'da değilsin?"

Adam iç çekti ve yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Bir şeyler olacağını biliyordum, Cath. Evi izliyordum."

Catherine'in gözleri açıldı. "Nasıl yani? Beni mi *gözetliyordun*?"

Adam, "Tabii ki hayır," dedi şaşırarak. "Sen benim karımsın! İyi olduğundan emin olmak istedim. Senin için endişelenmiştim, belli ki haklıymışım da. Bu çocuk seni öldürebilirdi, Catherine! Ve evimizdeydi! Ben gelmeseydim ne olacaktı?"

Catherine dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

"Burada oturup bir şeyler olmasını beklemeyecektim elbette."

"Peki ya iş?" diye sordu Catherine.

"Bırak da işi ben düşüneyim. Zaten o kadar çok fazla mesai yaptım ki, bana bir ay izin verseler yeridir."

Catherine duraksadı. Adam sadece bir satış elemanıydı. Yeri doldurulamaz biri değildi...

Sonra boş verdi ve donuk bir şekilde başını salladı. Boş vermek zorundaydı, artık bir şeyi daha dert edecek durumda değildi.

Adam elini Catherine'in elinin üstüne koydu ve Catherine elini çekmedi.

Derin bir iç çekti. "Zaten kafasına sağlam bir darbe aldı ve yeterince korktu. Tekrar geleceğini hiç sanmam. Eğer gelecek olursa polisi arayacağız ve adi şerefsizi tutuklatacağız. Anlaştık mı?"

Adam güven verici bir şekilde gülümsedi ve Catherine gözlerinin içine baktı. Bakışları o kadar nazikti ki Jack'e saldırma şekliyle hiç uyuşmuyordu.

"Anlaştık," diye fısıldadı Catherine.

"Güzel," dedi Adam ve birlikte yukarıya çıktılar.

Adam duş alırken Catherine yatmak için hazırlandı. Yatak çarşafı kadar büyük geceliğini çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Öylece durdu, önünü görmüyor gibi.

Sonra telefonu eline aldı ve Jan'i aradı.

Sohbet ettiler. Risotto tarifini vermediği için ondan özür diledi; Jan de göletli evi sattığını anlattı. Havadan sudan konuştular. Öylesine.

"Rhod nasıl?"

"Çok iyi," dedi Jan heyecanla. "Gerçekten onun doğru kişi olduğunu düşünüyorum."

Catherine, "Senin için çok sevindim," dedi. "Bu harika bir haber."

"Teşekkürler," dedi Jan ve Rhod'un ona ne kadar iyi davrandığıyla ilgili espriler yaptı. Jan'i mutlu etmek için yaptığı jestleri gülerek anlattı.

"Lastiğine ne oldu?"

Kısa bir sessizlik oldu. Jan, Rhod'la planladığı parlak geleceğini anlatmayı mecburen bıraktı ve Catherine'e patlak lastiği mi kastettiğini sordu.

Jan biraz bozulsa da yeni konuya hemen adapte oldu. "Ah," dedi. "Onun suçu değilmiş. Kesilmiş."

Catherine yavaşça döndü ve yatağın yanına, duvardaki aynaya baktı. "Öyle mi?"

"Evet! Buna inanabiliyor musun? Hem de o sakin sokakta, sizin evin önünde! Keskin bir cisimle iki yerden birden kesilmiş! Yani, tabii bu yüzden parasını geri alamadı."

"Tabii," dedi Catherine.

Yine bir sessizlik.

Jan'le konuşmanın nasıl sona erdiğinden emin değildi ama telefonu kapattığını biliyordu.

Yavaşça kıyafetlerini çıkardı.

Duşta suyun sesi kesildi. Adam'ın kurulanırken Beatles'tan bir şeyler mırıldandığını, sonra dişlerini fırçaladığını duydu.

Catherine koridordan gelen ışık sayesinde loş olan odada durdu. Kocaman ve çıplak karnına baktı; büyük sabırsızlıkla bekledikleri bebeklerinin yerleştiği parlak ve gergin karnına. Önceki aylarda şişen karnına ve gözden kaybolan ayaklarına defalarca bakıyor ve mutlu oluyordu. Bu manzara onu hep neşelendirip şaşırtıyordu.

Ama bu akşam hiç neşelendirmedi. Ya da şaşırtmadı. Jack Bright'ın sözleri zihninde dönüp duruyordu. Onu bir vampirmiş gibi içeri davet etmesine sebep olan o sözleri...

Onu bulduysa demek ki arıyordu.

Adam bıçağın kaybolduğunu söylemişti. Ama bunu fark etmişti. Ve bu yüzden onu her yerde, hatta Catherine'in iç çamaşırı çekmecesinde bile aramıştı.

Ve sonra ona bu konuda yalan söylemişti.

Bu yüzden Catherine gergin karnına bu gece sevinçle değil, tuhaf bir huzursuzlukla baktı.

Çünkü ilk kez içinde, biricik bebeklerinin yanında küçük bir şüphe tohumu büyüyordu.

Ve onu ektiği için Jack Bright'tan *nefret ediyordu.*

Jack ellerini başının üzerine götürüp aniden çekince anahtarın ipi yaralı kulağına takıldı. Acı içinde derin bir nefes aldı ve boğazını dolduran dumanı tükürdü.

Kapıyı iterek açtı. Alevler mutlu köpekler gibi üzerine atladıktan sonra kapı sert bir şeye çarptı ve gri bir duman Alâeddin'in sihirli lambasından çıkan cin gibi etrafını sardı.

Joy ve *lanet olası gazeteleri!*

Jack, *"Joy!"* diye bağırdı. *"Merry!"*

Kıvırdığı koluyla yüzünü kapattı, alevlerin içine koştu ve dört ayak üzerinde durdu. Tekrar nefes almayı denerken etrafına baktı. Alevler sadece kapının arkasındaydı; duvarları yalayan alevler halı boyunca devam ediyor, neredeyse tavanı sarıyordu. Ama yoğun ve boğucu dumanlar merdivenlere doğru yayılıyordu...

Jack öksürmekten iki büklüm olmuştu. Oturma odasının kapı koluna uzandı ve kapıyı çekerek kapattı. Alevler oraya girerse evi yanmaktan hiçbir şey kurtaramazdı.

Dört ayak üzerinde merdivenlerden çıkarken sürekli öksürüyordu.

Yukarıya çıkınca, "Merry!" diye bağırdı. "Ev yanıyor!"

Merry'nin odasında dumandan göz gözü görmüyordu. Merry bir hamster gibi paramparça gazetelerin içine gömülmüş yatıyordu.

Jack uyandırmak için geç kalmış olmaktan korkarak onu sarstı.

Merry, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ev yanıyor!"

Jack onu kozasından hızla çekti. Bileğinden tutarak banyoya sürükledi ve kapıyı sertçe arkalarından kapattı.

Merry esneyerek, "Kötü kokuyor," dedi ve öksürdü.

"Dumandan," dedi Jack ve bir havlu alıp lavaboda ıslattı. Sonra banyo penceresini açtı ve Merry'yi kucaklayarak pervaza çıkardı.

"Buradan çıkıp mutfak çatısından bahçeye ineceksin ve evden uzak duracaksın. Anlaşıldı mı?"

"Neden burada kalamıyorum?" dedi Merry. "Ya dışarıda da yangın varsa?"

"Burada kalırsan yangın gelir ve seni yakalar."

"Yangın hareket etmez ki!" dedi Merry şüpheyle.

"Evet, eder," dedi Jack. "Senin koşabileceğinden bile hızlı hareket eder."

Merry'nin gözleri korkuyla açıldı. "Ama Donald ne olacak?"

"Ona bir şey olmaz."

Merry ağlamaya başladı. "Ama o hızlı koşamıyor. Yangın onu yakalar!"

Jack duraksadı. Sonra "Kahretsin!" diye bağırdı, derin bir nefes aldı ve odaya girdi.

Duman daha da yoğunlaşmıştı. İki adım attı ve sonradan Donald olduğunu anladığı bir şeyin üzerine düştü.

Jack hayvanın sert kabuğunu Merry'nin göğsüne bastırınca Merry'nin yüzü aydınlandı. Sonra küvetin kenarında durdu, Merry'yi kollarının altından kucakladı ve eğilerek Donald'la ikisini hafif eğimli çatıya çıkardı.

"Otur," dedi. "Dikkatli ol."

Merry döndü ve bir eli pervazda diğer eli Donald'dayken Jack'e baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Joy'u almaya."

"Ama yangın!"

"Sen git," dedi. "Ve sakın geri gelme!"

Jack, Merry tekrar içeri girmesin diye pencereyi sertçe kapattı. Sonra bir an için durakladı, düşündü ve karar verdi.

Para dolu çanta yatak odasındaki gardırobun üstündeydi. Odaya tekrar girip çantayı Merry'nin arkasından pencereden atması için vakit var mıydı?

Yoktu.

Kahretsin.

Jack kafasını ıslak havluyla kapatıp merdivenlerden aşağıya koştu.

Alevler ön kapının çevresinde bir kemer oluşturmuş, yavaş yavaş koridora doğru ilerliyordu. Oturma odasına girince dumanlar arkasında hevesle dalgalandı, yoğunlaştı, kâğıt geçitler boyunca devam etti ve kanyon duvarlarının üzerinden kalın gri bir arama ekibi gibi kaydı. Jack hızla kapıyı arkasından kapattı ama onu öksürtecek kadar duman içeri girmişti. Ayrıca çok daha fazlasının kapının altından ve menteşelerin arasından girdiğini görebiliyordu.

"Joy!" diye duvara bağırdı ama boğazı o kadar kuruydu ki sesi yeterince güçlü çıkmamıştı. Joy onu duymamış olabilirdi.

Cevap alamamasının nedeninin bu olmasını umdu.

Sonra gazete duvarlarını itti. Kımıldamadılar. Bir milim bile.

"Joy!"

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tünelin içinden geçerken ne kadar dar olduğunu düşündü. Yüzüstü yere yattı. Telin altından geçmeye çalışan bir asker gibi dirseklerinden güç alarak kendini öne doğru iterek ilerlemesi gerekmişti. Fakat tünel o kadar dardı ki bu şekilde hareket etmesi bile zordu. Gazeteler sürekli omuzlarına, kalçalarına ve kafasına baskı yapıyordu. Tünelin kolayca çökeceğini düşünmüştü ama şimdi içinde ilerlerken ne kadar sağlam olduğunu görüyordu. Oturma odasının girişi duvardan sadece bir metre mesafedeydi ve her an içinde sıkışıp kalacağını, öne ya da arkaya ilerleyemeyeceğini düşünüyordu. Burada boğulacak ve yanacaktı. İtfaiyeciler yanmış vücudunu bileklerinden çekip çıkarmak zorunda kalacaktı.

Merry'nin bahçede güvende olmasını umdu.

Islak havlu nefes almasını kolaylaştırıyordu ama görüşüne bir faydası yoktu. Gözlerini sildi ama duman ve kül havayı kapladığı için gözleri saniyesinde tekrar yaşardı.

"Joy!" diye tekrar seslendi.

Ses yoktu. İlerlemeye devam etti.

Kâğıt tünelin içinden geçmesi yirmi saniyeden fazla sürmemişti ama ona bir ömür gibi gelmişti.

Sonunda omuzları serbest kaldı ve bacaklarını da sürükleyerek ayağa kalktı. Etrafına bakmak için havluyu kaldırdı. Sokak lambasının ışığı Joy'un evin geri kalanından çaldığı pencereden içeriye süzülüyor ve odasının yarısını aydınlatıyordu.

Joy orada değildi. Özenle sıralanmış gazetelerle kaplanmış dar bir yatak vardı. Joy'un en sevdiği çizgi film karakterleriyle dolu yorganı üzerindeydi. *Bambi ve Thumper*. Yorganı senelerdir görmemişti ama görünce hemen hatırladı. Yatağın yanında doğacak kız kardeşleri için alınmış beşik duruyordu. İçinde Joy'un eski bebeği Martha yatıyordu.

Dumanlar fırtına bulutları gibi kâğıtların üzerinden tembelce yuvarlandı. Jack öksürerek iki büklüm oldu.

"Joy!" diye bağırdı. Kızgındı ve korkuyordu.

Tünelden geri gidemezdi. Pencereden dışarıya çıkmalıydı. Sonra arkaya dolaşıp hortumu alacaktı. Bunun için nehir kenarındaki arka bahçe duvarının üstünden sıra evlerin sonuna kadar koşması gerekecekti. Çok zaman kaybetmişti. Ama artık tek yapması gereken buydu.

Pencere kilitliydi.

Çaresizce kolu salladı.

Yine açılmadı. Anahtarı neredeydi! Bir anahtarı var mıydı? Dumandan kör olmuştu, el yordamıyla pencere pervazına çıktı. Gazeteler yere düştü.

Panikten aptallaşmış bir halde onları kaldırmak için yere eğildi. Öksürdü, dumanı içine çekti ve tekrar öksürdü. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yere koydu. Sonra gazeteleri kaldırmadığını fark etti. Joy ve Merry'yle birlikte çömeldikleri, Louis'le tanıştıkları pencerenin altındaydı ve dumandan boğulmak üzereydi.

Ölmek üzere olduğunu bilerek ayağa kalkmaya karar verdi.

Aklında yaptığı buydu ama gerçekte daha da aşağıya inmiş, dirseklerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Sonra kendini yana, duvara bıraktı. Artık bedeni dışında bir şey hissetmiyordu. Ama içinde, göğsünün tam ortasında, ciğerlerinin artık hava yerine duman, kül ve halının kimyasallarını soluduğu yerde kocaman ve boğucu bir ağrı vardı...

Ne kadar aptalca, diye düşündü yavaşça duvardan kayarken. Burnunun, dudaklarının, yanaklarının ve kulağının üzerine yığılıyordu... *Sorumluluğu bana bırakmak ne kadar aptalca...*

Soğuk su suratına sertçe çarpınca Jack sıçrayıp kendine geldi. Yerde yuvarlandı, öksürdü, öksürdü, öksürdü.

"Sana ölmediğini *söylemiştim*," dedi Merry.

Hortumdan fışkıran su Jack'in kafasına ve kulağına çarpıyor, bir çağlayan gibi boynundan, sırtından ve göğsünden akıyordu. Jack sırılsıklamdı ve bu kez sudan boğulmak üzereydi. Başını kollarıyla kapatarak, "*Kapat* şunu!" diye bağırdı. "*Kapat* şunu!"

Merry, "*Kapat* şunu!" diye ciyakladı ve sonunda su, hâlâ akmaya devam etse de Jack'i ıslatmayı bıraktı.

Jack nefes almaya çalıştı ve gözlerini sildi. Joy elinde bahçe hortumuyla sokak lambasının aydınlattığı, gazetelerle dolu odasının ortasında duruyordu. Hortumdan fışkıran gümüşi su havaya ve yere doğru açan bir çiçek gibi görünüyor, sıvı bir şemsiye gibi Joy'un etrafını sarıyordu. Joy iyiydi. Yüzü bembeyaz, dudakları maviydi ve üzerinde yine Jack'in onu son gördüğündeki pembe gecelik vardı. Ama gecelik o kadar kirliydi ki artık gri olmuştu. Ayrıca o kadar ıslaktı ki üzerindeki sular çıplak ayaklarına damlıyordu.

Canlı görünen tek şeyi, yani solgun gözlerini Jack'in yüzüne dikmişti.

Jack altında birikmiş buz gibi suda titredi ve Merry'ye bağırdı. "Sana evden uzak durmanı söylemiştim."

Merry, "Joy'la birlikte hortumla yangını söndürdük," diye omuz silkti. "Ayağımı kestim."

Göstermek için ayağını kaldırdı. Ayağının altındaki kesik hâlâ kanıyordu. Jack üzerinden şıpır şıpır sular akarken yavaşça doğrulup oturdu. "Nasıl yaptın bunu?"

"Koridorda cam vardı." Merry elinde bir cam parçası tutuyordu ama kapının camı değildi. Kalın ve koyu kahverengiydi. Bir şişenin altı. Üzerindeki marka yazısının çoğu yanmıştı ama Jack, *Guinnesss*'in *ness*'ini okuyabildi.

Burnuna yaklaştırmadan bile benzinin kokusunu alabiliyordu.

Adam While.

Şişeyi bulması büyük tesadüftü. Bir noktada While onu yakalamak yerine saklanıp takip etmiş olmalıydı. Eve kadar gelmişti. Onu öldürmek istemişti. Herkesi öldürebilirdi.

Jack birden Catherine While için endişelendi. Kocasının ne yaptığını biliyor muydu? Neler yapabileceğini biliyor muydu?

"Senden nefret ediyorum," dedi Joy.

"Ben de senden nefret ediyorum," dedi Jack yorgun bir şekilde. Sırılsıklam öne doğru eğildi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Kahretsin," dedi. "Ne lanet..."

Joy ona vurdu. Eliyle ya da koluyla değil, bütün bedeniyle üstüne çıktı; tırnaklarıyla çiziyor, ısırıyor, saçını çekiyor ve tüm bunları yaparken diğer eliyle de hâlâ su fışkırtan hortumu tutuyordu. Bir dalgaya kapılıp kayalıklara sürüklenmek gibiydi; o kadar ıslak, o kadar soğuk ve hemen oracıkta, oturma odasında boğulacakmış gibi tuhaf.

"Yaaa!" diye bağırdı. "YAAAA!"

Jack sırtüstü düştü ve Joy'u üstünden itmeye çalıştı. Ancak Joy göğsüne keskin dizleriyle bastırıyor, elindeki hortumun

püskürtme ucuyla kafasına vuruyordu. Yediği her darbe hem sıcak hem soğuktu. Jack yüzünü kapattı ve Joy ona tükürmeye devam ederken darbelerden kaçmaya çalıştı.

"Bizden sen sorumluydun! Annemi bulacağımızı söyledin ama onu bulamadık! Her şeyin yoluna gireceğini söyledin ama *girmedi* ve senden *nefret ediyorum*! Senden nefret ediyorum! SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Merry uzaktan, "Dur!" diye bağırdı. "Joy! Dur!"

Ve sonunda Joy durdu.

Joy üstündeyken ve sular Joy'un suratından Jack'in ellerine damlarken Jack tükürükler saçarak konuştu.

"Ben sorumlu olmak *istemiyorum*," dedi. "Ama *birinin* olması gerekiyor."

"Sorumlu *babamdı*."

"Ama o *berbat durumdaydı*. Sürekli ağlayan bir bebek gibiydi."

"Çünkü üzgündü," diye bağırdı Joy.

Jack, "Ben de üzgündüm," diye bağırdı. "Ama her akşam öfkeden kendimi kaybetmedim! İşimi kaybetmedim! Süt almaya diye çıkıp geri gelmemezlik etmedim! Burada kaldım ve elimden gelenin *en iyisini* yaptım."

Joy, "Ama..." diye söze başladı ve sonra ağzı tuhaf bir şekle girdi. Ağlayacaktı. Jack istediğini almak için eskiden de böyle yaptığını hatırladı. Ama artık hiçbiri ağlamıyordu. Çünkü ağlamak onlara bir şey kazandırmıyordu.

Joy, Jack'in karnının üzerine oturdu. Islak yüzünü ıslak koluyla sildi ve gazete dolu odasında etrafına bakındı. Hortumdan sular akıyor, akıyor, akıyordu...

"Ama..." dedi tekrar. "Ben *elinden gelenin en iyisini* beğenmiyorum."

Merry, "Ben de," diyerek burnunu çekti. "Donald da beğenmiyor."

Jack ne diyeceğini bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği bu işi beceremediğiydi ve bu yüzden kendini çok kötü hissediyordu.

Joy yavaşça üstünden kalktı. Sonra hortumla birlikte tünelin içinden sürünerek uzaklaştı.

"Şimdi taşınmamız mı gerekecek?" dedi Merry üzüntüyle etrafına bakarak. "Çimenleri daha yeni biçmiştim."

"Hayır," dedi Jack. "Her şey düzelecek." Sözleri kulağına çok boş geldi, daha önce de bu tür sözler vermiş ama hiçbirini tutmayı beceremediğini.

İç çekti ve pis bir su birikintisine oturdu. Duman yavaş yavaş kayboluyordu. Sokak lambasının ışığında Joy'un küçük odasının duvarlarının yüzlerce gazete kupürüyle kaplı olduğunu fark etti. Belki de binlerceydi, balık pulları gibi yığınlar halinde aşağıya sarkıyorlardı.

Demek gazetelerdeki bütün o boşlukların nedeni buydu. Jack, Joy'un geceleri gazetelerin üzerine eğilip *Rumpelstiltskin** gibi mırıldandığını ve gazeteleri kestiğini hayal etti...

Kaçık.

Ama yakından bakınca kesilen parçaların kaçıkça şeylerle ilgili olmadığını gördü.

Hepsi anneleriyle ilgiliydi.

Manşetler, makaleler, küçük küçük haberler.

Anne adayı, Anne adayı, Anne adayı...

Ve fotoğraflar. Babasının ağladığı fotoğraf. Terk edilmiş Joy. Annesinin küçük ve bulanık fotoğrafı duvarın birçok yerindeydi.

* Rumpelstiltskin bir Alman peri masalıdır. Hikâye, bir kızın ilk çocuğu karşılığında samanları altına çeviren bir şeytan hakkındadır. (çn.)

Daha önce hiç görmediği fotoğraflar. Sonsuza kadar unutacağına dair kendi kendine söz verdiği hatıraları tekrar ortaya çıkaran resimler. *Bana-Ralph-Deyin*'in kocaman bıyığı ve kucak dolusu dosyalarla fotoğrafı. Merry'nin, babasının kucağında pul pul dökülmüş mavi ön kapının önündeki fotoğrafı. Annesinin papatyalarla kaplı tabutunun fotoğrafı. Jack papatyaları döner kavşağa yakın bahçeden nasıl topladıklarını hatırladı. Bunu yapmayı istememişti. Sanki dünya çok kötü ve çirkin bir yer değilmiş, sanki bu olanlar hiç yaşanmamış gibi çiçek toplamak istememişti.

Gözleri duvarlarda hepsinin bir arada olduğu, saçlarının gözlerinin önüne uçuştuğu o fotoğrafı aradı. Ama yoktu.

Demek Joy hayatını böyle geçiriyordu; önceden sahip olduğu hayatın son günlerini hatırlayarak...

Jack ilk kez Joy için üzüldü.

İlk kez Joy'un bir kaçık olmadığını, sadece kalbinin kırık olduğunu fark etti.

İlk kez aynı şekilde hissettiklerini anladı...

Kapı tıklandı.

Jack ve Merry gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar. Jack tünelin içinden kapıya doğru ilerlerken Joy'un kapıyı açtığını duydu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Yere bağdaş kurarak Merry'yle karşılıklı oturdular. Dinliyorlardı.

"Merhaba, canım. Her şey yolunda mı?"

Merry, "*Bayan Reynolds*!" diye fısıldadı.

"Hişt!" dedi Jack parmağını Merry'nin dudaklarına götürerek. Merry, Jack'i iterek, *"Fısıldıyorum ya!"* diye bağırdı.

"Evet," dedi Joy. "Her şey yolunda."

Uzun bir sessizlik oldu. Jack kadının, Joy'u baştan ayağa süzüp "gerçekten yolunda olduğundan emin misin" diye düşündüğünü hayal edebiliyordu.

"*Yangın* mı çıktı?"

"Evet," dedi Joy. "Ama babam söndürdü, teşekkür ederiz."

Merry kıkırdadı ve ona kızgın olmasına rağmen Jack de kıkırdadı.

"Ah, güzel," dedi Bayan Reynolds şüpheyle. "Her şey yolundaysa..."

"Evet," dedi Joy. "Ama geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Bayan Reynolds'ın pencerenin önünden geçtiğini, evinin kapısını açtığını ve arkasından kapattığını duydular.

Merry, "Çim biçme makinesini tamir edeceğini söylemiştin," dedi.

"Çim biçme makinesini tamir edeceğimi *sen* söyledin!" dedi Jack.

Tişörtünün eteğindeki suyu sıktı ama pek bir fark olmadı.

Merry başının yanındaki küçük ve bulanık fotoğrafa dokunarak, "Bu annem" dedi. "Onu hatırlıyorum." Jack ona bakıp tam bunu yalanlayacaktı ki Merry, Jack'in gözlerinin içine bakarak, "*Gerçekten hatırlıyorum*," dedi.

Jack sadece başını salladı. Merry'yle tartışacak modda değildi. Onun, annesini hatırladığını sanmasına izin verecekti. Bunda ne zarar var, diye düşündü. Neye ihtiyacı varsa onu hayal etmesine izin vermeliydi.

"Bana hoşça kal deyip el sallamıştı ve ben onun gitmesini istememiştim," dedi Merry.

"Ne zaman?" dedi Jack.

"O yolda yürüdüğümüz ve çok sıcak olan gün. Beni sen taşıyordun, hatırladın mı?"

Jack belli belirsiz başını salladı. Merry sadece kulak misafiri olduklarını, okuduklarını ve bunca yıldır *hayal ettiklerini* anlatıyordu. Belki de herkes böyle yapıyordu. Başkalarının yaşadıklarının, fotoğraflarının, manşetlerden ve gerçeklerden bir araya getirilmiş parçaların karışımı olan anılarla kendi geçmişini yaratıyordu, sanki hepsini yaşayan kendisiymiş gibi. İlk kez hem kendisinin hem annesinin olduğu, saçlarının rüzgârda uçuştuğu o fotoğrafın da aslında hiç var olmadığını düşündü. Belki de o fotoğrafı kafasında yaratmıştı ve buzdolabının üstünde durduğunu hayal etmişti. Belki de *HomeFayre*'dan çaldığı o çerçeve sonsuza kadar boş kalacaktı...

Jack titredi. Kalkıp üstüne kuru bir şeyler giymeliydi.

Merry parmağını küçük resmin üstünde dolaştırıyordu. "...ve bağırsakları dışarı fırlamış tilki vardı ve Joy kuşları kovaladı ve annem arabadaydı..."

"Ne arabası?"

"Hatırlamıyor musun?" diye devam etti Merry. "Yavaşlayan arabanın. Diğer yöne giden."

Bu cümle Jack'in suratına bir tokat gibi çarptı.

Jack o yavaşlayan arabayı unutmuştu. *Unutmuştu*. Ondan hiç bahsetmemişti. O andan bu ana kadar onu *düşünmemişti* bile... Ama şimdi *birden* o ana gitti. Daha önce binlerce kez geçtiği otoyolun emniyet şeridindeydi. Ayakkabılarının içine giren sıcağı, yüzüne vuran güneşi ve bir türlü rahat durmayan kız kardeşinin kurşun gibi ağırlığını hissedebiliyordu...

Jack, "Ne yapıyordu?" diye fısıldadı.

"El sallıyordu," dedi Merry ve hüznün hatırasıyla küçük parmaklarını havaya kaldırdı. "Ben de '*Anne! Anne*!' dedim."

Jack'in kalbi o kadar hızlı attı ki canı acıdı.

Hatırlıyordu. *Her şeyi hatırlıyordu.* Yavaşlayan arabayı... Arabayı süren kişi ona bakmıştı ama Jack kafasını çevirmişti. Korkudan titreyerek.

Ama *Merry* kafasını çevirmemişti. Jack'in omuzunda asılı dururken, yola bakarken, arabanın tekrar hızlanmasını izlerken Merry hep ağlamıştı ve bir şeye doğru kollarını uzatmıştı.

Ya da *birine...*

Anne! Anne!

Küçük ve bulanık birine...

Jack'in başı döndü. Nefes alabilmek için dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. Sonra dua edermiş gibi alnını ıslak gazete kâğıtlarıyla kaplı zemine yasladı.

"Neyin var?" diye sordu Merry.

Jack öksürerek, "İyi hissetmiyorum," dedi. "Hiç iyi hissetmiyorum." Tekrar öksürdü.

Merry nazikçe sırtına vurdu. "Geçti, geçti" dedi, tıpkı annesinin eskiden ona yaptığı gibi.

Annesinin üçüne de yaptığı gibi.

Merry annesini kaybettiğinde sadece iki yaşındaydı.

Ama o *hatırlıyordu.*

Üçü de hatırlıyordu.

Baz paslanmış, üç tekerlekli, küçük bir bisiklete binmiş tehlikeli bir kereste yığınının çevresinde daireler çiziyordu. Louis'den önce Jack'i gördü ve el salladı.

"Hey!" dedi. "Hey!"

Jack daha önce hiç Bridge Çit Malzemeleri'ne gitmemişti. Louis onunla çalışan çocukların oraya gelmesine izin vermiyordu. Doğru ile yanlışı karıştırmamak için. Louis bahçenin ortasında biri uzun ve şişman, diğeri kısa ve zayıf iki adamla konuşuyordu. Jack hızla yanlarına gitti.

"Annemi kimin öldürdüğünü biliyorum."

Ortama kurşun kadar ağır bir sessizlik çöktü.

Sonra, "Devam et," dedi uzun ve şişman adam. "Bizim acelemiz yok."

"Hoşça kal dostum," dedi Louis ve dirseğinden tutarak Jack'i ofis olarak kullandığı ahşap kulübeye sürükledi.

Öfkeyle Jack'e döndü ama Jack konuşmasına izin vermedi. "Annemi öldüren bıçağı buldum."

"Neyi buldun?" dedi Louis. "Nerede?"

"Girdiğim evlerden birinde."

"Kimin evi?"

"Adam While adında birinin."

"Göster."

"Bende değil," dedi Jack. "Orada bıraktım."

"Neden?"

"Ne yapacağımı bilemedim. O evde değildi, ben de bıçağı bir notla beraber karısının yatağının yanına bıraktım. Polisi arayacağını düşündüm ama *aramadı."*

"Neden aramadı?"

"Bilmiyorum," dedi Jack. "Şimdi de Adam While beni öldürmeye çalışıyor."

"Nasıl?"

"Dün gece. Evimi ateşe verdi."

"Ateşe mi? Her şey yolunda mı?"

"Evet, karman çorman ama yolunda. Joy ve Merry iyi."

Louis başını salladı. Sonra, "Onun aynı bıçak olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Jack. "Nasıl bildiğimi de bilmiyorum ama biliyorum işte, tamam mı?"

Louis kaşlarını çattı. "Bir saniye," dedi. "Yani sen eve girdiğinde evde biri mi vardı?"

"Evet. Karısı."

"Lanet olası Shawn!" dedi Louis öfkeyle. "Onun bağırsaklarını sökeceğim! Nasıl böyle bir hata yapar! Bu yaptığı tam bir..."

Son anda kendini tuttu. Birlikte Baz'a baktılar, bisikletinin üzerinden merakla onlara bakıyordu.

Louis oğlu duyabileceği için, "Şaka," demek zorunda kaldı ve parmağını Baz'a doğru salladı.

Baz kıkırdadı ve sırtını sağa sola oynattı.

"Hey, bisiklet sürüyorum!"

"Bu... Baztastik," dedi Jack.

Baz güldü. "İzle beni!"

"İzliyorum."

İkisi de Baz'ın duyabileceği mesafeden uzaklaşmasını izlediler.

"Önemli olan Shawn değil," dedi Jack. "Önemli olan şimdi ne yapacağım?"

Louis kesin bir dille, "Polise *gitmeyeceksin*," dedi.

Jack sustu.

"Henüz gitmedin, değil mi?"

Jack dudaklarını ısırdı. "Hayır. Ama bu iş *tehlikeli* Louis. Bunu onun gözlerinde gördüm. Bana vurdu ve kasaba boyunca beni kovaladı. Bir deli gibi evime kadar beni takip etti, sonra da Joy ve Merry içerideyken evi ateşe verdi. Ölebilirlerdi!"

Louis kaşlarını çattı. Bahçedeki Baz'a baktı.

Sonra, "Dinle, dostum," dedi. "Bu pisliğin hakkından gelebilirim. Ama polise gitme. Sadece bu konu için gittiğini sanırsın ama sen daha ne olduğunu bile anlayamadan onlar bu Goldilocks pisliğini de senden bilirler. Seni bitirmek için her şeyi yaparlar. Sen bitersen ben de biterim ve tüm çocuklar da!"

"Peki, karısına ne olacak?"

"Karısı başının çaresine bakabilir."

"Hayır, bakamaz."

"Neden?"

"O hamile..."

"O annen değil, Jack."

"*Biliyorum*!" dedi Jack öfkeyle. "Ama yine de..."

"Dinle," dedi Louis. Sesini tehdit eder gibi alçaltmıştı. "Ne istersen yap. Ama eğer beni bu işin içine çekersen *biteriz*, anlıyor musun?"

"Ama onu kimin öldürdüğünü bulmam gerek, Louis. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, her şeyi durdurmak için bunu yapmak zorunda olduğum. Tüm bu hırsızlıkları, yalanları ve saklanmaları. Sadece hepsinin bitmesini istiyorum! Baz için ne dediğini hatırlıyor musun? O kadar haklıydın ki. Sadece Joy ve Merry'nin mutlu ve güvende olmasını istiyorum. Bir yataklarının, banyolarının olmasını ve okula gitmelerini istiyorum. Bu benim hapse girmem pahasına olsa bile! Sadece *her lanet gece* rüyamda onu görmeden uyumak istiyorum!"

"Ahhhh, kahretsin!" Louis duvara o kadar sert vurdu ki Jack irkildi. Baz da güneşte gözlerini kısarak kulübeye doğru baktı.

Louis, Jack'e yaklaştı. İstese ona vurabilecek kadar yakındı.

"Bir daha buraya gelme," dedi. "Burası benim lanet olası *hayatım*."

Sonra bahçeye çıkarak uzaklaştı. Baz'ı bisikletinin üzerinden çekti ve kıvranan çocuğu kucaklayarak kereste kulübesinde bekleyen iki sabırlı müşteriye doğru yürüdü.

Jack tek dostunun karanlıkta gözden kayboluşunu izledi.

Komiser Yardımcısı Reynolds sakin bir gece geçiriyordu. Bir şişe beyaz Merlot açtı. Akşam yemeği olarak çıtır tavuk, ıspanak püresi ve limonlu tart hazırlamıştı.

Annesinin *insan gibi* dediği şekilde masaya bir servis açtı, oturdu ve *University Challenge* programını izledi. Bu hafta *St. Hilda's College, Oxford Hull*'a karşıydı. Tam da kulağa geldiği gibi iki takımın eşit olmadığı bir karşılaşmaydı. Reynolds tek başına bile *Hull*lardan iyiydi ve karşılaşmanın sonunda kuzeyliler paketlenerek evlerine gönderildi.

Reynolds kadehini doldurdu ve kitabını açtı. Churchill'le ilgili şahane bir kitaptı. Okuduğu en iyi kitaplardan biriydi.

Elizabeth Rice'ın ne yaptığını merak etti.

Herhalde Eric'le birlikte sıradan bir şeyler yapıyordur, diye düşündü. Paintball. Belki de bir bara gitmişlerdir.

Hangi bar olduğunu merak etti.

Kitabını kapattı ve erkenden yattı.

Reynolds saat dörtte, Bay Passmore'u ve sigorta talebini düşünerek uyandı. Zavallı adam. Önce hırsızlık travması, sonra da lanet şirketin talebini reddetmesi!

Reynolds'ın derin adalet duygusu zedelenmişti.

Yakalama evine doğru giderken komiser Marvel'ı aradı ve tavsiyesini sordu.

"Şirket zorluk çıkarıyor gibi görünüyor, efendim. Ona yardım edebilir miyiz, diye sormak istedim."

"*Biz* konusunda yavaş ol!" diye homurdandı Marvel. "Sigorta şirketleri boşuna sorun çıkarmaz. Sen sakın karışma."

Karışma. Kanunları uygulamakla yükümlü bir polis için ne duyarlı bir davranış, diye düşündü Reynolds.

"Ama ya bir Goldilocks vakasıysa..."

"Ki öyle değil," dedi Marvel.

Reynolds kaşlarını çattı. Şayet olay bir Goldilocks vakası değilse o zaman büyük hata yapmıştı. Aslında *iki* hata yapmıştı. İlki, onu hemen bir Goldilocks vakası olarak değerlendirmişti. İkincisi ve daha da kötüsü, bunu Bay Passmore'a da söylemişti. Hayatında *hiç* hata yapmayan, hata yapmaya alışık olmayan biri için iki korkunç hata. Bu yüzden bir hata daha yapma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşündü.

"Bazı şeyleri zorlamaktan nefret ediyorum ama efendim..."

"Bak," diye sözünü kesti Marvel. "Bir senedir yerel gazetelerin, bu hikâyenin her türlü haberini yaptığını sen söyledin, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Reynolds.

"Yani birçok ayrıntı gazetelerde yer aldı, değil mi?"

"Öyle," dedi Reynolds tekrar. Marvel'ın her cümlenin sonunda "değil mi" diye sormamasını diledi. Çünkü sürekli aynı kelimeyi tekrarlamaktan hiç hoşlanmıyordu.

"Yani herhangi biri Goldilocks'ı kopyalayabilir, öyle değil mi?"

Reynolds başka bir öyle diyecekken duraksadı. Ama sonunda mecburen bir kere daha söyledi çünkü Marvel haklıydı.

"Öyle."

"Passmore da dâhil olmak üzere herhangi biri," diye devam etti Marvel. "Yiyecek çalındığını biliyor ama Goldilocks'ın sadece sağlıklı yiyecekleri çaldığını bilmiyor. O bir teras katında yaşıyor ve Goldilocks'ın müstakil evleri hedef aldığını bilmiyor. Goldilocks'ın yataklarda yattığını biliyor ama çocuk yataklarını tercih ettiğini bilmiyor. Bunun nereye varacağını anlıyor musun?"

Reynolds anlamıştı.

"Ama asıl mesele, dudağında o şey olan çocuğun söylediği."

Güneş yanığı dudakları olan, kanepedeki küçük kız.

"Ne demişti?" diye sordu Reynolds.

"Çocuk o gün, 'Ama bu televizyon bozuk,' demişti. Sanki televizyon zaten bozukmuş gibi."

Reynolds bunu pek hatırlamıyordu. Ama çocuk karıştırmış olabilirdi. Polis olarak küçük bir çocuğun sözünden bir sonuç çıkaramazlardı!

"Ben de fark etmezdim," dedi Marvel. "Babası üstüne atlayıp konuyu kapatmaya çalışmasaydı eğer."

Reynolds yavaşça başını salladı. Bunu *hatırlıyordu*. Bay Passmore'un araya girip hırsızlarla ilgili öfkeli sözler söylediğini ve kızının cümlesinin arada kaynamasını hatırlıyordu. Çocuğun yorumundaki anlam karmaşasını ya da babasının aceleyle söze girip olayları kendi hikâyesine uygun hale getirme çabasını daha önce fark etmemişti.

"Ama o televizyon *bozuktu*," dedi Reynolds.

"Öyle olmadığını söylemiyorum," dedi Marvel. "Sadece onu hırsızın bozmadığını söylüyorum. Benim tahminim yeni

aldıkları televizyon bozuldu ve Passmore her şeyi Goldilocks'ın hırsızlığı olarak gösterdi. Ama sigorta eksperi bu işte bir bit yeniği olduğunu sezdi."

"Şimdi de kendi evini talan ettiği ve karşılığında sigortadan hiçbir şey alamadığı için telaştan altına ediyor."

Marvel içten bir kahkaha attı ve telefonu kapattı.

Reynolds yakalama evinin garaj yolunda Rice'ın eski, küçük Toyota'sının arkasına park etti. Endişeden bir an için kıpırdayamadı. Marvel'dan içgüdüler ve önseziler hakkında saçmalamasını bekliyordu. Fakat komiserin akıl yürütme tarzı rahatsız edici derecede mantıklıydı, hafızası da çok keskindi. Daha kötüsü, Marvel'ın şüpheleri anlam biliminde ortaya çıkan sorulardan oluşuyordu ki bu, Reynolds'ın kişisel uzmanlık alanlarından biriydi.

Bu onun için gurur kırıcı bir durumdu.

Reynolds bu olasılığı kabul etmeyi hazmedemiyordu ama belki de bir hata *yapmıştı*. O her şeyi doğru yapmayı severdi. Bir *hata* yapma düşüncesi çok rahatsız ediciydi. Yaptığı hatanın başka biri tarafından *fark edilmesi* ise dayanılmazdı.

Reynolds endişeyle elini saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çattı. Saçları azalmış gibi hissediyordu. Ama öyle olsa daha önce fark ederdi, ne de olsa sık sık kontrol ediyordu.

Rice duşta saçlarını gördüğünü söylemişti.

Reynolds birden aynaya bakmak istedi.

Hemen şimdi.

Arabanın kapısını açtı.

"Merhaba, Glen," dedi komşu evde yaşayan kadın.

"Ne?" dedi Reynolds.

"Merhaba," dedi kadın tereddüt ederek.

"Merhaba," dedi Reynolds ve arabanın kapısını çarpıp hızla eve girdi. Yukarıya çıktı. Banyo aynası, kendi elleriyle koyduğu üzere pencere pervazına yaslı duruyordu.

Aynayı eline aldı ve arkasındaki kamerayı fark etti.

Hay aksi! Goldilocks'ın oturma odasına gelene kadar görülmemesinin nedeni demek buydu.

Artık endişelenmek için çok geç kalmıştı! Reynolds kafasının arkasını görmek için iyi bir açı yakalamaya çalıştı ama iki aynaya ihtiyacı vardı.

Rice aşağıdan seslendi: "Merhaba, sen misin?"

Aptalca bir soru. Cevap vermeye gerek duymadı.

Rice'ın odasında bir ayna vardı.

Rice'ın odasına girdi ve gardırobun üstündeki aynanın karşısına geçti. Dönüp iki aynanın açısını ayarladı ve kaşlarını çattı.

Saçları biraz... Reynolds aynaya bakarken birden donup kaldı.

Arkasındaki yatakta biri kıpırdanıyordu. Ve sonra yine kıpırdadı.

Eric!

Aman Tanrım! Rice erkek arkadaşı Eric'i eve getirmişti! Dışarı çıkıp hırsızların gelmesi için evi boş bırakmaları gerekirken! Rice evin boş olduğunu biliyordu. Bunun üzerine koca kafalı erkek arkadaşını buraya getirmiş ve onunla tek kişilik, küçük yatağında sevişmişti. En azından Reynolds orada seviştiklerini *umuyordu*! Ve şimdi de Eric, hayali oğulları için hazırladıkları odada uyuyordu.

Reynolds'ın kalbi kırılmıştı.

Aptalcaydı ama kalbi kırılmıştı

O Glen'di, Rice da Michelle. Rice başka bir adamı sahte evlerine getirmiş ve sahte evliliklerine ihanet etmişti. Kalbi kırık

hissetmeye hakkı olmadığını biliyordu ama yine de öyle hissediyordu.

Bir an için elinde aynayla öylece durdu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Seçeneklerini düşündü:

Görmezden gelmek?

Aşağıya inip Rice'la yüzleşmek?

Eric'i sarsarak uyandırmak ve gitmesini istemek?

Peki, ya Eric onu yumruklarsa? Reynolds bunun da bir olasılık olduğunu düşündü. Hele ki Eric şeyi... Glen ve Michelle'in birlikte yeşil kadifeye sarıldıkları o fotoğrafı gördüyse...

Belki de yavaşça odadan çıkmalı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı?

Sonra birden cesaretlendi.

Bir konuda haklı olduğunu biliyordu: Elizabeth Rice profesyonelce davranmanın sınırlarını bu kez çok fena aşmıştı. Sonuçta burası bir iş yeriydi. Reynolds boyunsuz, vücutçu tavşanı uyandırıp yakalama evinden atmanın hem profesyonel hem de ahlaki açıdan hakkı olduğunu biliyordu.

Aslında, *bunu yapmak* ona büyük bir zevk de verecekti.

Yatağa yaklaştı, elini adamın omuzuna koydu ve sertçe sarstı.

"Kalkma zamanı," dedi.

Reynolds dokunduğu an yataktakinin Eric olmadığını anladı. O yetişkin biri bile değildi.

Omuzları çok küçüktü ve sallaması çok kolay olmuştu.

Ve yastıktaki kafası...

...altın rengiydi.

Tiverton polis karakolundaki görüşme odası küçüktü ama birçok amaca hizmet ediyordu. Duvara dayalı küçük, formika bir masa vardı. Diğer duvarda, tavanın hemen altındaki dar pencere şeridine kadar boydan boya metal raflar uzanıyordu ve kâğıtlar, not defterleri, tuvalet kâğıdı rulolarıyla doluydu. Eski bir kahve makinesi ve üç fincan, pis küçük bir lavabonun kenarındaki bulaşıklığın üzerinde duruyordu. Bir süpürge, paspas ve kova kapının arkasında yer bulurken, duvarın arkasından vızır vızır çalışan bir fotokopi makinesinin sesi geliyordu.

Bu makine tüm odaların İsviçre çakısıydı.

Polis memuru Parrott tükenmezkalemlerle dolu birkaç kutuyu masanın kenarına doğru iterek, "Şunları buradan alayım," dedi. Sonra üç ahşap katlanır sandalyeyi misafirperver bir jestle açtı.

"Bu kadar mı sandalye var?" diye sordu Marvel.

Parrott, "Bunların olması bile büyük şans!" dedi savunmacı bir tavırla. "Genellikle vardiyada bir ya da iki kişi oluyoruz ve bunlara gerek olmuyor!"

Marvel konuyu uzatmadı ve oturdu. Adı sandalye olsa da gerçekte tabureden pek farkı yoktu. Küçük, rahatsız ve dengesizdi. Marvel ileri geri her hareket ettiğinde kendini ipin üzerinde cambazlık yapan bir fil gibi hissediyordu. Reynolds yanına

oturdu, çocuk da karşısına. Ortalarında bir kayıt cihazı duruyordu ama Marvel onu çalıştırmadı.

Marvel başparmağıyla kahve makinesini işaret etti.

"Ateşle şunu, Rice."

"Tamam, efendim."

Parrott kapıda pozisyon almıştı. Ancak kavuşturduğu elleri neredeyse çocuğun kafasının arkasına değiyordu. Ayrıca paspasın sapı rasta saçlı bir sevgili gibi omuzuna yaslanmıştı.

"Dışarıda bekle, Parrott. Burada yer yok."

Parrott hayal kırıklığına uğramıştı ama "Peki efendim," dedi ve çıktı.

Marvel öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya koydu. "Seninle bir ebeveyn ya da vasi olmadan resmi bir görüşme yapamayız," diye söze başladı.

"Benim için sorun yok," dedi çocuk. "Anlatmak *istiyorum*."

"Bir ebeveyn ya da yasal temsilci gelene dek anlatacaklarını dinlemek istemiyorum."

Çocuk omuz silkti. "Ama ben yine de konuşacağım."

"Ancak kanuna uygun şekilde temsil edilmezsen, hakların korunmazsa ve bu görüşme kayıt edilmezse anlatacakların kanıt olarak kabul edilmez."

Çocuk omuz silkerek, "Benim için sorun yok," dedi ve zoraki bir şekilde gülümsedi.

Marvel çocuğa baktı.

Tüm bu Goldilocks meselesi umulduğu gibi değildi. Her şeyden önce, herkesin bir çocuk tarafından alt edildiğini keşfetmek hiç de eğlenceli olmamıştı. On iki ila on dört yaş arasında, felaket derecede sıska, kirli kumral saçlı ve suratında şeftali tüyleri olan bir çocuk tarafından. Onu yakalamaları da tamamen

şans eseriydi. Çocuk yakalama evine girmiş ve uyuyakalmıştı! Bu arada o lanet afili kameraların onu nasıl kaçırdığı ayrı bir konuydu! Çocuk evi tamamen boşaltsa ruhları bile duymayacaktı.

Reynolds onu bulduğunda çocuk kaçmaya çalışmamıştı bile. Reynolds bunu büyük bir polislik başarısıymış gibi göstermeye çalışmıştı. Ancak Marvel onun tek yaptığının, okul için kaldırır gibi uyanana kadar çocuğu sarsmak olduğunu biliyordu!

Ve böylece Goldilocks efsanesi utanç verici bir fiyaskoya dönüşmüştü. Çocuk, Raffles* tarzı bir ev hırsızı değildi; sadece yanlış yatakta uyuyakalan, küçük, tembel bir hırsızdı işte.

Marvel bu işin içinde olmaktan dolayı utanıyordu.

Reynolds, "Ona Passmore'un evini sorabilir miyiz, efendim?" dedi.

"İstediğini sor," dedi Marvel. "Nasılsa resmi olarak geçerli olmayacak,"

Reynolds dudaklarını büzdü.

Marvel, "Adın ne?" diye sordu.

Cevap vermesini beklemiyordu ama çocuk cevap verdi.

"Jack Bright."

"Bu gerçek adın mı?"

"Evet."

"Peki, bu sabah ters giden neydi, Jack?" dedi Marvel. "Saatinin alarmı mı çalmadı?"

"Ters giden bir şey yoktu," dedi çocuk.

"Ah," dedi Reynolds alay edercesine. "Yani seni yakalamamı mı *istedin*?"

---

* Raffles, E.W. Hornung tarafından yaratılmış bir roman karakteridir. Londra'nın lüks bir semtinde yaşayan Raffles centilmen bir hırsızdır. (çn.)

"Evet."

"Saçmalık!" dedi Reynolds. "Kimse yakalanmak istemez."

Çocuk omuz silkti. "Ama ben istedim."

"Yakalanmak istiyorsan," dedi Marvel, "neden gelip teslim olmadın?"

"Çünkü bir anlaşma yapmak istiyordum. Ve eğer benim Goldilocks olduğumu düşünüyorsanız, o zaman benim de şeyim olsun istedim." Çocuk doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksadı.

"Kozun mu?" dedi Marvel.

"Doğru," diye başını salladı. "Kozum."

"Ama sen *Goldilocks*'sın, öyle değil mi?" dedi Reynolds endişeyle. "Öyle değil mi?"

Çocuk omuz silkti.

"St. Peter Caddesi'nde bir evi soydun mu, söyle bakalım? Bir kamerayı çalıp büyük boy, yeni bir Sony televizyonu parçaladın mı ve buzluktan pizzaları aldın mı?"

Çocuk başını salladı. "Ben pizza yemem."

Marvel, Reynolds'a bakarak güldü. "Evet, bu kesinlikle Goldilocks!"

Sonra Jack Bright'a döndü.

"Nasıl bir anlaşma yapmak istiyorsun? Tüm bu hırsızlıklar için yakalanmayı göze aldığın bu önemli şey ne?"

Çocuk birden sessizleşti. Yüzünden bir gölge geçti ve ağlayacakmış gibi alt dudağı titredi. Kısacık bir andı ama gerçek görünüyordu.

Sonunda derin titrek bir nefes aldı ve "Cinayet," dedi.

Marvel'ın boynundaki tüyler dimdik oldu.

Cinayet.

"Saçmalık!" dedi Reynolds. "Seni suçüstü yakaladım. Şimdi aptalca bir yalanla dikkatimizi dağıtmaya çalışarak bundan kurtulamazsın."

Ama Marvel sandalyesinde arkaya doğru yaslandı ve çocuğa döndü.

Elini gösterişli bir şekilde ona doğru çevirerek, "Lütfen," dedi. "Dikkatimizi dağıt bakalım."

Jack Bright onlara annesinin cinayetini anlattı.

Ve Jack buna inanmasa da hatırladılar. O sıralarda Londra'da olan Marvel bile. Jack görünmez olmaya o kadar alışmıştı ki hatırlamalarının sonucundaki karamsar kafa sallamalarını ve mırıldanmalarını görmek onun için tuhaf bir şekilde cesaret vericiydi.

Onun için işleri kolaylaştırdı. Kendine güveni geldi.

Onlara, bilmeleri gerektiği kadarını anlattı. Her şeyi anlatmadı. Evde eğitimi, babalarının terk edişini, kız kardeşlerini. Yavaş yavaş nasıl yok olduklarını.

Tüysüz Louis Bridge'den bahsetmedi. Gazetelerden de. Vandallıktan da.

Garip bir şekilde; yırtılan fotoğrafların, parçalanan oyuncakların ve duvarlardan sökülen posterlerin hatıraları binlerce dolar değerindeki mücevher ve telefon hırsızlığından daha kötü hissetmesine neden oluyordu. O hatıraları sesli olarak duymak istemiyordu.

Ama onlara hırsızlıklarını anlattı.

Konuşurken yüzlerini inceliyordu. Marvel dikkatli, Reynolds şüpheci, Rice sempatikti. Cinayet silahını Adam While'ın yü-

rüyüş botunun içinde bulduğunu anlatırken Marvel sabırsızlanıyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı.

Jack'in sözünü kesti. "Bıçak şimdi nerede?"

Jack duraksadı. "Orada bıraktım."

"Evde mi? Neden?"

"Çünkü... Bıçağı evden çıkarsaydım, orada bulduğumu nasıl kanıtlardım? Siz bana inansanız bile haneye tecavüzden başım belaya girerdi."

"Doğru," dedi Marvel. "Şimdi de başın belada."

"Başka seçeneğim yoktu." Jack hüzünle omuz silkti. "Bıçağı Bayan While'ın yatağının yanına bıraktım. Ve onu öldürmekle tehdit ettiğim bir notu. Onu öldürmeyecektim, bilirsiniz işte. Sadece polisi arayacağını düşündüm ama o hiç aramadı."

Üç polis memuru birbirlerine şaşkın bakışlar attı.

"Ve bu yüzden belki o da... Yani ikisi de bu işin içinde, diye düşündüm. Sonra belki de bıçaktan kurtulurlar, bıçağı asla bulamam ve o adam annemin cinayetinden paçayı sıyırır, diye düşünmeye başladım!"

Bir an için durdu, kalbi sıkışmıştı.

Sakinleşti.

Devam etti.

"Sonra bıçağı almak için evlerine tekrar gittim. Ama Adam While bıçağı bulmuştu, bıçak artık karısında değildi. Sonra Adam While işte olması gereken bir saatte birden ortaya çıktı. Bana vurdu ve beni takip etti..." Bilinçsizce kulağına dokundu. "Ve sonra evimi yakmaya çalıştı, bu yüzden..."

"Evini mi yakmaya çalıştı?" dedi Marvel.

"İki gece önce. Ön kapıdan bir molotofkokteyli attı."

"Birine bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi Jack. "Söndürdük."

"Adam While'ın yaptığına dair bir kanıtın var mı?"

"Hayır," dedi Jack. "*Hiçbir şey* kanıtlayamam. Bu yüzden sizin dâhil olmanız gerekiyor."

Dikkatlice Marvel'a baktı ama Marvel sadece omuz silkti.

"Belki de ben dâhil olmak istemiyorum," dedi Marvel. "Belki de masada yüzlerce yeni hırsızlık dosyası varken eski bir cinayet vakasına dâhil olacak vaktim yok."

Tek kaşını kaldırarak Jack'e baktı. Jack dudaklarını büzmüş, kollarını göğsünde inatçı bir tavırla birleştirmişti. Marvel büyük farkla onu alt edebilirdi ama Jack kışkırtmalara kanıp kozundan vazgeçecek gibi durmuyordu.

Marvel kısa bir kahkaha attı.

"Tamam, o zaman," dedi. "Ama en azından bana yakalama evinden neden kaçtığını söyle."

Jack kelimeleri dilinde hissederek, "Yakalama evi," diye tekrarladı. "Böyle mi diyorsunuz?"

Sonra başıyla onayladı. "Fena bir ev değildi."

Marvel omuz silkti. "O zaman nasıl oldu da yakalanmadın?"

Reynolds araya girdi: "Efendim, sanığa Goldilocks davasıyla ilgili yönlendirici soru sormamaya dikkat etmemiz gerekmez mi? Özellikle de karşımızdaki bir çocuksa..."

"Goldilocks'ı siktir et," dedi Marvel ve Jack gülümsedi.

"Şöminenin üstündeki fotoğraf gerçek değildi," dedi. "Çerçeveyle satılan bir resimdi. Deniz topu ve iki çocuk, bilirsiniz işte?"

Marvel kızaran Reynolds'a baktı.

"Anladım," dedi Marvel, "Şimdi anladım. Peki, Adam While'ın botunun içinde bulduğun bıçağın cinayet silahı olduğunu sana düşündüren nedir?"

Jack kendini savunurcasına çenesini dışarı çıkardı. "Biliyorum işte."

"Bu pek yeterli bir açıklama sayılmaz, öyle değil mi?"

"*Nasıl* bildiğimi bilmiyorum ama *biliyorum*! Onu gördüğüm an anladım. Öyle olduğunu *hissettim*! Bir çeşit kabuktan yapılmış beyaz bir sapı var, mavi beyaz bulutlar gibi. Ayrıca bir tarafı eğik, diğer tarafı da pürüzlü."

"Tırtıklı mı?"

"Evet, tırtıklı."

Marvel omuz silkti. "Birçok bıçak gibi yani."

"Birçok bıçak gibi *değil*," dedi Jack kızgınlıkla. "Annemi öldüren bıçak o!"

Bir sessizlik oldu.

"Peki, öyle olduğunu varsayalım," dedi Marvel burnuna dokunarak. "Adam While cinayetle bağlantılı bir objeyi neden evinde tutsun? Bir katilin *ilk* işi cinayet silahından kurtulmaktır. Onu evinde tutması hiç mantıklı değil."

Mantıksız olduğunu Jack de *biliyordu*. Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "*Biliyorum*," dedi, "ama *saklamış* işte. Önemli bir şeymiş gibi. *Gizli* bir şeymiş gibi. Ve karısına onunla ilgili yalan söylemiş. Kaybettiğimi sanıyordum demiş ama botunun içinde olmadığını biliyormuş ve onu aramış! İçimden bir his..."

Reynolds, "Hisler gerçek değildir," diyerek söze girdi.

Jack de, "Ama bazen gerçektirler!" diye karşılık verdi.

Marvel homurdandı, gülmek üzereydi. Jack terli avuçlarını kot pantolonuna sildi.

"Anlaşma yapmak istiyorum."

Marvel sert bir ifadeyle baktı. "Nasıl bir anlaşma?"

"Bıçak konusunda yanılıyorsam, Goldilocks suçlamalarını kabul edeceğim."

"Peki, ya haklıysan?" dedi Marvel.

"Adam While'ı tutuklarsınız," dedi Jack. "Benim yerime."

Marvel ilgilenmişti, Jack bunu görebiliyordu.

"*Benim yerime*?" dedi Reynolds ve Marvel'a baktı. "O zaman Goldilocks davası ne olacak?"

Jack'in içinden gülmek geldi. Louis haklıydı! Polisler tek bir lanet şeyle yetinmiyordu!

Marvel dikkatli bir şekilde, "Sanırım Eileen Bright davasından sorumlu polis memuruyla konuşmam gerekiyor," dedi.

"Efendim?" dedi Reynolds uyarır gibi ama Marvel ayağa kalkmıştı bile.

"Burada bekle bakalım," dedi Jack'e. Sonra Rice'a dönüp, "Ona kahvaltılık bir şeyler verin," dedi.

"Anlaşma ne olacak?" dedi Jack.

"Döndüğümde konuşuruz."

"Efendim?" dedi Reynolds tekrar ama Marvel onu duymazlıktan geldi.

"Söz veriyor musunuz?" dedi Jack.

Marvel homurdandı. "Burası anaokulu değil."

"*Söz veriyor musunuz*?"

"Veriyorum," dedi Marvel. "Şimdi mutlu musun?"

Komiser John Marvel çatık kaşları, usul adımları ve beklentiyle daha da şişen göbeğiyle odadan çıktı. Jack Bright'ın anlaşma karşılığında ne istediği umurunda bile değildi, ne derse cevabı evet olacaktı.

Çocuk onu *cinayet* kelimesiyle yakalamıştı.

Ayışığı Kitaplığı

"Bana Ralph deyin," dedi Başkomiser Stourbridge ve neşeyle Marvel'ın elini sıktı.

Marvel kaşlarını çattı. Samimiyetten, özellikle de kendisine ilk ismiyle hitap edilmesinden hoşlanmazdı. Bundan rahatsız olurdu ve kimseye ilk ismiyle hitap etmezdi. Marvel yüzdeki kıllardan da hoşlanmazdı ve Stourbridge'in gülünç derecede gür bir bıyığı vardı.

Yani kötü bir başlangıç yapmışlardı ama Marvel'ın alışkın olduğu da buydu, daha farklısını bilmiyordu.

"Ben Marvel," dedi boğuk bir sesle. "Eileen Bright vakasını inceliyorum."

Birden Stourbridge'in büyük, açık yüzü bulutlandı ve bıyığı düştü. "Ah," dedi. "Çok üzücü bir vaka."

"Çözülmemiş her vaka üzücüdür," dedi Marvel ve bıyık önce şaşkın, sonra biraz alınmış gibi baktı.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi Stourbridge ciddi bir ifadeyle. "Vaka kısmen bizim sorumluluğumuzdaydı. Kayıp kişi Devon ve Cornwall'dandı ve cesedi biz bulduk. Cinayetin tam olarak nerede işlendiği tespit edilemedi."

Artık Stourbridge daha az neşeli göründüğü için Marvel da daha iyi hissetti.

"Adam While ismini duydunuz mu?"

"Adam While?" Stourbridge şaşırmış görünüyordu. "Evet. Ama çok uzun zaman önce. Cesedin bulunmasından bir ya da iki hafta sonra olay yerinde yakalanmıştı."

Şimdi şaşırma sırası Marvel'daydı.

"Ne kadar yakınında?"

"Anayolun kenarındaki aynı cepte. İşemek için durduğunu söyledi ama biz sorgulama için yine de onu karakola getirdik. Onu tutmak ya da suçlamak için bir kanıtımız yoktu, bu yüzden bıraktık. Sadece birkaç saat gözaltında kaldı."

Marvel homurdandı. Bu bir tesadüftü ama o tesadüfleri hafife alan biri değildi. O güne kadar tesadüfün rol oynamadığı tek bir vaka bile görmemişti; tesadüf mutlaka bir noktada –ya suçun işlenmesinde ya da çözülmesinde– rol oynardı.

"While'ın adı kamuya açıklanmış mıydı?"

"Tabii ki, hayır," dedi Stourbridge. "Duygusal açıdan büyük yankı uyandıran bir vakaydı. Cadı avı başlatmaya gerek yoktu! Onu içeri aldık, suçsuz bulunca da serbest bıraktık."

"Eileen Bright'ın ailesine ondan hiç bahsedildi mi?"

Stourbridge başını salladı. "Çok uzun zaman önceydi ama sanmıyorum. Bunun için bir neden yoktu."

"Ama o yapmış olabilirdi?"

Stourbridge oturduğu yerde kıpırdandı ve kaşlarını çattı. "Nereye varmak istiyorsun, John?"

Marvel ilk isim konusunda ona bir uyarı bakışı attı ama adam anlamadı ve ses tonunu sempatiyle yumuşattı.

"Sizi rahatsız eden bir şey var gibi?"

"*Rahatsız* eden bir şey yok," dedi Marvel. "Ben sadece işimi yapıyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra Stourbridge, "Dosya burada, bakmak isterseniz," dedi.

Marvel'ın cevap vermesini beklemeden masasındaki sağ alt çekmeceyi açtı ve epey kabarık gri bir dosya çıkardı. "Onu burada tutuyorum," dedi. "Yani... Bilirsiniz işte..."

Cümlesini bitirmemişti ama Marvel biliyordu. Kendisi de Lewisham karakolundaki masasının sağ alt çekmecesinde açık kalmış ve çözülmemiş az sayıdaki vaka dosyasını tutardı. Her hafta, hatta bazen daha da sık, öğle yemeği molasında ya da herkes evine gittikten sonra birini çekmeceden çıkarır, takıntılı bir şekilde incelerdi. Başarısızlık yaralarının kabuklarına burnunu sokardı.

Ön kapısının yanındaki duvara bantlı, BMX bisikletinin üzerindeki küçük kızın fotoğrafı da Ralph Stourbridge'in şu an uzattığı gibi bir dosyadan çıkmıştı. Kızın adı Edie Evans'tı ve Marvel hâlâ her gün onu düşünüyordu.

"Teşekkürler," dedi ve dosyayı Stourbridge'ten aldı. Dosyayı götürebilir miyim, diye Stourbridge'e sormamıştı. Çünkü kendisi de dosyalarının götürülmesine *asla* izin vermezdi.

Stourbridge kapıyı göstererek, "Kahve ya da çay ister misiniz?" dedi.

"Teşekkürler," dedi Marvel. "İki şekerli, ikisi de olur."

Marvel Stourbridge'in sandalyesine oturdu ve dosyayı incelemeye başladı. Dosya iyi organize edilmişti; Stourbridge'in iyi bir iş çıkardığını hemen söyleyebilirdi. Dosyada Arthur Bright ve çocuklarının bile fotoğrafı vardı. Bright fotoğrafta neşeli ve yaklaşan felaketten habersiz görünüyordu. Marvel gülümseyen okullu çocuğun Jack olduğunu zor çıkarabildi. Saçları özenle kesilmişti ve o zamanlar kaşında yarık izi yoktu.

Taunton'dan otuz beş yaşındaki Adam While'ın tutuklanma kaydını hemen buldu. Dosyadaki fotoğrafta yakalandığı için hayal kırıklığına uğramış gibi yorgun ve biraz da kızgın görünüyordu. Saçları alnında tek tarafa doğru yapışık duruyordu. Temiz, tıraşlıydı. Gömlek giymişti, tel bir gözlük ve kravat takıyordu. Trene geç kalmış bir iş adamına benziyordu.

Tutuklanma saati 11.35'ti. Daktiloyla yazılmış kısa bir not vardı.

Leaburn Road, Tiverton'dan otuz beş yaşında erkek, Bay Adam While, 6 Eylül 1998 saat 11.20'de, 29 Ağustos 1998'de Bayan Eileen Bright'ın cesedinin bulunduğu otoyol cebinde gözaltına alınmıştır. Bay While'ın kendisinin ve arabasının (bkz. Ek C) aranmasında cinayetle alakalı bir şey bulunmamıştır. Bay While 6 Eylül'de (bkz. Ek D) sorgulanmış ve resmi bir tutuklama, suçlama ya da kefalet olmadan aynı gün saat 19.25'te serbest bırakılmıştır. BİG.

BİG.

Başka İşlem Gerekmiyor.

Zaten başka işlem de yapılmamıştı.

Marvel tam eklere bakacaktı ki Stourbridge geldi ve bir fincan çayı yanına bıraktı.

"Teşekkürler," dedi Marvel. "Kurban cinsel saldırıya uğramış mıydı?"

"Hayır."

"Tek bir bıçak darbesiyle mi ölmüş?"

"Karnına," dedi Stourbridge. "Kan kaybından ölmüş."

Yine bir sessizlik oldu ama bu seferki tuhaf değildi. Marvel bu kez aynı şeyi düşünen iki polis olduklarını biliyordu; hamile bir kadını karnından bıçaklamanın korkunçluğunu.

En azından onun düşündüğü buydu.

"Peki, bu While'ın o günden sonra ya da öncesinde hiç başı belaya girmiş mi?"

"Hayır. Çocukken bile girmemiş. Güzel bir evi, iyi bir işi olan evli bir adam. Tek bir falsosu bile yoktu. Ve inan bana, olsaydı onu bırakmazdık zaten."

Marvel yüzünü buruşturdu. Kulağa While sadece yanlış zamanda yanlış yerdeymiş gibi geliyordu. Ama bu işte bir tesadüf vardı. Jack Bright ve Adam While. Yıllar sonra bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı.

Bir şekilde...

Böylece John Marvel nadiren yaptığı bir şey yaptı.

Aklındakini paylaştı.

"Eileen Bright'ın oğlu Adam While'ın evine girdiğini ve cinayet silahını evde bulduğunu söylüyor."

Stourbridge'in bıyığı dikleşti.

"Oğlu mu? O henüz küçük bir..."

"On dört yaşında," dedi Marvel.

"On dört mü?" dedi Stourbridge. "Zaman nasıl da hızlı geçiyor."

"Bıçağı While'ın gardırobunda, bir botun içinde bulduğunu söylüyor."

"İmkânsız," dedi Stourbridge.

"Neden?"

"Çünkü bıçak alt katta, kanıt odasında."

Marvel yumruk yemiş gibi hissetti. Neredeyse çocuğa inanacaktı. Aptal ve aldatılmış hissetti.

"Kahretsin," dedi ve hepsi onun suçuymuş gibi Stourbridge'e baktı.

"Cesedi bulduktan birkaç saat sonra bulduk," dedi Stourbridge özür dilermiş gibi. "Dosyada olacak." Elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Marvel dosyayı uzattı ve Stourbridge bilgiyi hemen buldu. "Yirmi dokuzunda, saat on yedi kırk beşte. Cesetten sadece yirmi metre uzaklıkta."

"Ve While 6 Eylül'de gözaltına alındı."

"Evet, aynen öyle."

"Onun orada olduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Soruşturma süresince ve dosyayı tekrar açtıktan sonra bir ay boyunca kameralarımız ve gözetmenlerimiz vardı."

"Olayın öncesinde hiçbiri yoktu?"

"Öncesinde kameralarımız olsaydı şayet, şu an bu konuşmayı yapmıyor olurduk," dedi Stourbridge düz bir sesle. "Olaydan sonra birkaç araba durdu, birkaç kişi arabadan indi, çöp attı ya da köpeğini yürüttü. Kamyon şoförleri durup gece orada uyudu. Birkaç kişi tuvalet molası vermek için durdu. While bariyerin üstünden geçen ve orada bir süre kalan tek kişiydi."

"Arazi nasıl?"

"Uzun çimenler, bodur ağaçlar. Yoldan aşağıya doğru bir eğim var. Bu otoban cepleri düşündüğünüzden daha büyük. Sonuçta, futbol sahası büyüklüğünde bir yerden bahsediyoruz."

"Bıçağı bulduğunuz için şanslıydınız o zaman!"

"Dürüst olmak gerekirse şanslı olduğumuz tek konu oydu. Katil onu herhangi bir yere de atabilirdi."

Marvel dudaklarını büzüştürdü ve "Cesedi kim bulmuş?" diye sordu.

"Royston Ash adında bir kamyon şoförü. İşemek için duran başka biri."

"Şüpheli olarak görüldü mü?"

Stourbridge başını salladı. "Sadece bakmak için aşağıya indiğini çünkü yıllardır otoban kenarından birçok eşya topladığını söyledi. Hatta ben adamın, Cambridge yakınlarında birkaç torba esrar bulduktan sonra temize çıktığını hatırladım. Torbalara doldurup arkadaşlarına sattığını itiraf etmişti. Neyse, sadece birkaç metre aşağıya yürümüş ve kokuyu almış. Cesedi bulduğu için dehşet içindeydi ve yardım etmek istiyordu. Bana dürüst biri gibi geldi."

Marvel başını salladı. İyi önseziyi severdi ve başkalarının önsezilerine de güvenirdi.

"Ne kadar süre orada kalmış?"

"Bir süre."

"O zaman kadın götürüldükten hemen sonra mı öldürülmüş?"

"Öyle sanıyoruz. Başka bir yerde tutulduğuna dair herhangi bir işaret yoktu."

"O zaman dürtüsel bir hareketle öldürülmüş," dedi Marvel.

Stourbridge başını salladı. "Zavallı kadın, sadece yanlış zamanda yanlış yerdeymiş.

"Bıçağı While'a gösterdiniz mi?"

"Evet. Cevap vermedi. Bıçağı daha önce görmemiş gibiydi. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz, samanlıkta iğne aramak gibi."

Stourbridge iç çekti ve Marvel onun acısını hissetti. Eileen Bright cinayetinin zor bir dava olduğunu görebiliyordu. İki polis

teşkilatı, bir haftadan biraz uzun bir sürede iki cinayet mahalli, tanık yok. While'ı yakalayıp onu zorlamalarına şaşmamak gerekti.

Onu gözaltında tutmak için geçerli sebeplerinin olmamasına da.

Nehire yem atmak gibi.

"Otoyoldaki cebi tekrar ne zaman açtınız?"

Stourbridge kısaca dosyaya baktı. "Beşinin akşamında."

Marvel vücudunda bir karıncalanma hissetti. Büyük bir karıncalanma değil ama karıncalanma neticede. "Yani While yasal olarak mümkün olan ilk gün oradaydı?"

"Evet, öyle."

"Bıçağı bulduğunuzu basına haber vermiş miydiniz?"

"Hayır. Henüz vermemiştik."

"O zaman katil bıçağın bulunduğunu bilmiyordu."

"Evet, öyle. Aslında biz bıçağı bulduğumuzu kamuya hiç açıklamadık. Bizi katile ulaştırabilecek tek şey o bıçaktı."

"Peki, o zaman Jack Bright nasıl oluyor da bıçağın neye benzediğini biliyor?"

Stourbridge başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Marvel kaşlarını çattı. "Bıçağı görebilir miyim?"

Taunton'daki kanıt odası geniş ve havadar bir yerdi; eski Lewisham karakolunun bodrum katındaki karanlık mağaraya hiç benzemiyordu.

Başkomiser Stourbridge, Marvel'a işaretlenmiş rafların arasında rehberlik ediyor; iki adam bir yandan da sohbet ediyorlardı.

"Çocuğun While'ın evine mi girdiğini söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Marvel. "Görünüşe göre ailesini bir seneden fazladır hırsızlık yaparak geçindiriyormuş."

Stourbridge, "Aman Tanrım," diyerek kaşlarını çattı. "Onu hatırlıyorum. Zavallı çocuk. Babasına ne olmuş?"

"Gitmiş."

Stourbridge dişlerinin arasından bir soluk aldı. "Ne boktan bir durum."

Marvel çocuklarını terk eden babayla ilgili yorum yapmadı. Ancak sırf "boktan" dediği için artık Stourbridge'ten hoşlanıyordu.

Stourbridge tam olarak nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Marvel onun buraya sık sık geldiğini anladı. Bir kutu yığınının önünde durdular. Stourbridge kutulardan birini tereddüt etmeden açtı ve kanıt torbasını Marvel'a uzattı.

Marvel'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bıçak şeffaf plastiğin diğer tarafından bile tehdit yayıyordu. Açıktaydı, bu yüzden mücevhere benzeyen sapı gerçek amacını gizleyemiyordu; hızlı, acımasız ve emrivaki bir ölümü. Bir tarafı kavisli, diğer tarafı tırtıklıydı, tıpkı çocuğun söylediği gibi. Ama daha da önemlisi, sapındaki başparmağın konulduğu yere küçük ama şahane bir elmas işlenmişti. Ve sapıyla bıçak arasında kurumuş bir kan lekesi vardı...

"Bulunduğunda böyle açık mıydı?"

"Evet."

"Silinmiş miydi?"

"Evet," dedi Stourbridge. "Ama yine de atılmış."

Marvel bunun ne anlama geldiğini anladı. Bıçaktaki parmak izlerinin silinmiş olması adamın kontrollü biri olduğunu, cesede yakın bir yere atılmış olması ise paniklediğini gösteriyordu.

"Tuhaf," dedi.

"Hamile bir kadını karnından bıçaklamaktan daha tuhaf değil."

"Haklısınız," dedi Marvel.

Huzursuz olmuştu. Cinayet çok... *kişisel* görünüyordu.

"Kocası olmadığından emin misiniz?"

"Olabileceğimiz kadar çok," diye iç çekti Stourbridge. "Tabii mesleğim gereği jüri başkanı *suçlu* diyene kadar hiçbir şeyden yüzde yüz emin olmasam da."

Marvel *bu* yasal hassaslığı takdir ettiğini belirten bir şeyler homurdandı.

"Arthur Bright ilk günden itibaren paramparçaydı. Kaybolan bir eş, travma geçirmiş üç çocuk. Bir şüpheli olarak görülebileceğini bile anladığını sanmıyorum, anlıyor musunuz? Hatta bana göre son ana kadar ortada bir hata olduğuna ve karısının her an eve geri geleceğine inanıyordu. Cesedi bulduğumuzda darmadağın oldu ve –çocuklarını terk ettiğini söylediğinize göre– o günden sonra da kendini toparlayamadı."

"Bıçağı ona gösterdiniz mi?"

Stourbridge cevap vermedi. Sadece durdu ve poşetin içindeki bıçağa baktı. Sonra, "Lanet olsun!" dedi.

"Ne oldu?" dedi Marvel.

"Bir şey hatırladım." Stourbridge huzursuz olmuş gibi kıpırdandı ve bıyıklarının uçlarını düzeltti. "Arthur Bright'a karısının cesedinin bulunduğunu söylemeye gittiğim gün bıçak yanımdaydı. Tepkisini görmek istedim. Şoke etme taktikleri, bilirsiniz işte. Ama nafile bir çabaydı."

Marvel'a mahcup bir şekilde baktı ama Marvel sadece omuz silkti. Bazen birinin içini görüp suçlu olup olmadığını anlamak için onu parçalamanız gerekir. Eğer suçlu olduğu ortaya çıkarsa işini iyi yaptın demektir. Eğer öyle değilse yine de işini iyi yaptın demektir.

Her iki durumda da kişi dağılır.

İstenmeyen bir hasardır bu.

Stourbridge devam etti: "Bıçak poşetin içinde, yanımdaydı. Onu bir kutuya ya da kapalı bir şeye koymam gerekirdi ama koymamıştım. Ve çocuk da tam oradaydı."

"Onu gördüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Öyle sanırım. Yanımdaki polis memuru, çocuğun çok tedirgin olduğunu söyledi. Beni takip etmesini engellemek zorunda kaldı."

"Yani bıçağın neye benzediğini bu yüzden biliyor."

Stourbridge dişi ağrıyormuş gibi çenesini sıvazladı. "Sanırım iyi günümde değildim."

Marvel tekrar omuz silkti. Onun da iyi gününde olmadığı zamanlar olmuştu. O bir cinayet dedektifiydi. Cesedin çıkarları önce gelirdi ve incinen duygular hazır kaynaktı. Konuyu karakteristik olmayan bir tavırla değiştirdi. "Peki, cinayetin amacı neydi?"

Stourbridge ona minnet duygusuyla baktı. "Tek ihtimal hırsızlıktı. Eileen evden çıktığında cüzdanı yanındaymış. Exeter'dan çocuklara okul ayakkabısı almak için evden çıkmış ve M5 kavşağında benzin almak için durmuş. Her noktada parmak izi araştırması gerçekleştirdik; kaçırıldığı yerde, arabada ve cesette. Bıçağı bu şekilde bulduk ama cüzdanı hiçbir yerde bulamadık."

"Hırsızlık mantıklı görünüyor."

"Evet," dedi Stourbridge, "ama kredi kartı hiç kullanılmamıştı, bu yüzden..."

Omuz silkti ve Marvel başıyla onayladı. Bazen bir şeyler eksik kalırdı.

Ya da eksik *kalmazdı* ama siz *keşfedemezdiniz*. Cinayet canavarının doğası buydu.

"Dosyadan bir kopya alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Stourbridge. "Size göndertirim."

"Harika. Bunu ödünç alabilir miyim?" dedi Marvel, poşetin içindeki bıçağı havaya kaldırarak.

Stourbridge tereddüt etti. Marvel adamın, cinayet silahını vermek istemediğini görüyordu.

Burada kalmasının kimseye bir faydası yoktu ama Marvel yine de onu anladı. Çözülmeyen bir dosya söz konusu olduğunda ne kadar küçük olursa olsun her ipucu hayati olabilirdi. Küçücük bir ipucuna bile sıkı sıkıya tutunma dürtüsü artardı ve bu anlaşılabilir bir durumdu.

Özellikle de bu ipucu bir cinayet silahıysa.

Bu yüzden onu anlıyordu ama bunu Stourbridge'e göstermeyecekti. Yoksa istediğini alamazdı.

Sonunda koca adam iç çekti ve "Lanet olsun, tamam ama onu sakın kaybetme," dedi.

Stourbridge Marvel'a arabaya kadar eşlik etti ve orada el sıkıştılar.

"Teşekkürler," dedi Marvel.

"Notları karşılaştırmak isterseniz beni arayın yeter," dedi Stourbridge. "Sürekli bu konuyu düşünüyorum zaten, yeni biriyle davayı tekrar deşmek iyi olur."

"Arayacağım," dedi Marvel ve arabasına bindi. Saatine baktı. Tiverton'a geri dönmesi otuz dakika sürerdi; çocuğun duymak istediği haberlerle olmasa da söz verdiği gibi birkaç saat içinde dönmüş olacaktı.

"Ah ve lütfen Jack'e beni hatırlatın," dedi Stourbridge. "Yanlış yola saptığı için üzgünüm ama her zaman doğru yolu bulabilir."

"Söyleyeceğim," dedi Marvel. Fakat tecrübelerine göre yanlış yola sapmış bir çocuğun tekrar doğru yolu bulması epey zordu.

Jack annesini buldu.

Otoyolun kenarındaki emniyet şeridindeydi. Annesi de yanındaki arabanın yolcu koltuğunda oturmuş gülümsüyordu. Annesi bir kolunu camdan aşağıya sarkıtmış, devam etmesi için ona cesaret vermek ister gibi eliyle arada sırada metalik kapıya vuruyordu.

Her şey o kadar netti ki! Ağır çekimin yarattığı esintiyle titreşen, kolundaki minik altın rengi tüyler bile netti.

Parmağındaki alyansı kapı panelinde ufacık bir çınlama sesi çıkardı.

Jack arabayı kimin kullandığını göremiyordu ama babası olmadığını biliyordu.

Yavaşla, dedi Jack.

Acele et, dedi annesi.

Sürücü annesine kulak verip gaza bastı ve araba biraz daha hızlandı.

Jack koşmaya başladı.

Bekle! dedi.

Çok yavaşsın, dedi annesi ve araba tekrar hızlandı. Jack arabanın yanında, emniyet şeridi boyunca koşuyordu; yağmur yağıyordu ama sadece dizlerinden aşağısında. Spor ayakkabıları suyun içine batıp çıkarken bedeninin kalanı ağustos güneşinde kavruluyordu.

Araba uzaklaştı ve annesi arkasına bakıp eliyle arabanın kapısına vurdu.

Tink. Tink. Tink.

Sıcak hava ciğerlerini delip geçerken Jack arabanın arkasından koşuyordu.

Anne! Bekle! Polisi ara!

Annesi omuz silkti ve ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Artık çok geç, dedi. Sonra araba giderek küçüldü, küçüldü ve yolda gözden kayboldu...

Jack, yüzü formika masanın serin yüzeyinde, irkilerek uyandı. Masada, kendi terinin birikintisinde yenmemiş bir Big Mac ve bir bardak Pepsi duruyordu.

Doğruldu; kafası karışıktı ve zor nefes alıyordu. Kâbusları onu altüst ediyor, rüyadan uyanıp gerçeğe dönmesi zaman alıyordu.

"İyi misin?" diye sordu polis memuru Rice.

Ama kendini tam toparlayamadan kapı açıldı ve Marvel içeri girdi.

Oturdu. Burger kabını ve ıslak Pepsi kolayı kenara itip formika masanın ortasına şeffaf, plastik poşeti bıraktı.

Jack hayretle baktı.

"Onu *bulmuşsun!*"

Marvel boğazını temizledi. "Bu cinayet silahı..."

"Biliyorum! Ben..."

Ama Marvel elini kaldırarak devam etti: "Son üç senedir Taunton polis karakolunun kanıt odasındaymış."

Jack kaşlarını çattı ve başını salladı. Bu doğru olamazdı! O zaman düşündüğü hiçbir şey... Doğru *değildi*.

"Ama..." dedi duraklayarak. "Bu Adam While'ın bıçağı."

"Hayır, değil," dedi Marvel. Başkomiser Stourbridge'i hatırlıyor musun?"

Jack durakladı ve emin olamayarak, "*Bana-Ralph-deyin* mi?"

Marvel başıyla onayladı. "O bana bıçağı, buldukları gün size getirdiğini ve babana gösterdiğini söyledi. O zaman görmüş olabileceğini düşünüyor. O günü hatırlıyor musun?"

Jack bıçağa baktı. "Ben... Ben bilmiyorum," dedi. "Hatırlamıyorum."

"Adam While'ın bıçağı aynı şekilde görünüyor olabilir. Muhtemelen bu bıçaktan binlerce var," dedi Marvel. "Ama anneni öldüren onun bıçağı değil."

Jack hem çok sıcak hem de buz gibi hissetti. Joy'la pişti oynadığı günkü gibi. Eğer Adam While'ın evindeki bıçak binlercesinden biriyse bunca şeyi boşuna yapmıştı. Bir hiç uğruna her şeyi riske atmıştı.

"Ama... Ama bu aynı bıçak!" diye kekeledi. "Farklı olsalar bile aynılar! Bir bağları *olmalı*. Çünkü... Çünkü neden botunun içine saklasın ki? Eğer o bıçak değilse neden saklasın? Hem karısına da yalan söyledi! Eğer bir *nedeni* yoksa neden yalan söyledi? *Neden*?"

"Nedenini bilmiyorum," dedi Marvel. "Ama cinayet silahı olduğu için değil."

Jack, Rice'ın elini belli belirsiz omuzunda hissetti. Ağlamak ya da çığlık atmak istiyordu ama omuzundaki eli itecek enerjisi bile yoktu.

"Anlaşmamız ne olacak?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Marvel iç çekti ve başını salladı. Jack uzaydan yeryüzüne düşüyormuş gibi hissediyordu, tutunabileceği herhangi bir şeyden ışık yılı uzaklığındaydı sanki.

Her şeyi mahvetmişti. Kozu kalmamıştı. Karşılığında verebileceği hiçbir şey yoktu. Polisle anlaşma yaparak ailesinin geleceğiyle kumar oynamış... Ve kaybetmişti. Louis haklıydı. Onu lanet olası *bir şey için* içeri tıkacaklardı. Joy da haklıydı. Sorumlu olmak konusunda *berbattı*. Babasından bile kötüydü.

Artık parçalanan ailesinin kalan parçalarını da kaybetmişti; birbirlerini muhtemelen sonsuza kadar kaybetmişlerdi.

Aniden gelen bir acıyla yüzünü buruşturdu ve elini göğsünün tam ortasında, kaburgalarının keskin kıvrımında tuttu.

Annem böyle hissetmişti.

Jack birden anladı. Nefes alıp vermek gibi anladı.

Bir ömür önce gibi gelen o güneşli ağustos gününde, o öğleden sonra sorumluluk *annesindeydi.* Annesi de farkında olmadan ailesinin geleceğini tehlikeye atmıştı. Kaybedeceğini düşünmemişti bile. Bir yabancının ona yardım etmek için duracağını ve yardım etmek yerine onu arabaya bindirip bir bıçağı –*BU BIÇAĞI!*– ona ve doğmamış çocuğuna saplayacağını düşünmemişti.

Çünkü kim böyle bir şeyi düşünebilirdi ki?

Kimse.

Bir hata yapmıştı. Ama kim onu suçlayabilirdi ki?

Kimse. *Kimse!*

Jack bile...

Jack bir şeyi daha anladı: O gün kendisine –ve tabii *hepsine*– neler olacağını anladığında annesi de aynı dehşeti hissetmişti. Aynı korkuyu. Aynı yakıcı suçluluğu. Aynı dayanılmaz hüznü.

"Anne!"

Sözcük Jack Bright'ın o kadar derin ve karanlık bir yerinden koptu ki boğazını parçaladı ve fotokopi makinesinin vızıldadığı küçük odada boğuk bir sesle çınladı.

Jack başını kollarının üzerine koydu ve hıçkırarak ağladı.

Onu kapattılar.

Polis karakolu o kadar küçüktü ki nezarethane ve görüşme odası neredeyse aynıydı. Sadece bir tuvalet deliği ve kapıda bir kapak vardı; bir de fotokopi makinesi yoktu.

Yine de bu küçük karakolda görevli biri, burayı standarttan daha rahat hale getirmenin gururunu yaşıyor olmalıydı. Bank ya da yatağın üstünde tek kişilik bir şilte vardı. Mahkûmlar duvarlara yazı yazabilsin ya da resim çizebilsin diye bir kutu eski pastel boya vardı ki duvarlardaki yamuk yumuk yetenek ve pislik karışımı şeylere bakılırsa işe yaramıştı. Uzun, yüksek pencerenin pervazında yapay çiçekli bir saksı duruyordu. Mahkûmların görme yetileri yeterince iyiyse bundan keyif alabilirlerdi.

"O kadar da kötü değil, değil mi?" diye sordu Rice cesaret vermek ister gibi. "Boya kalemleri de var."

Jack sessiz ve sersemlemiş bir halde odanın ortasına yürüdü.

Reynolds kapıdan, "Bu yatak *tam da* sana göre Goldilocks," diye seslendi.

"Biraz acımasız davranmıyor musun?" dedi Rice sertçe.

"Biraz acımasız davranmıyor musunuz, *efendim*?" diye karşılık verdi Reynolds.

"Jack?" dedi Marvel. Sonra tekrar, "Jack?"

Jack ona bakmak için dönünce devam etti. "Görevli avukat geldiğinde ifadeni alabiliriz, tamam mı? O zamana kadar biraz uzan. Berbat görünüyorsun."

"Ama eve gitmem gerek," dedi Jack. "Evde yiyecek olarak sadece portakal var."

Rice nazikçe koluna dokundu. "Sosyal hizmetleri arayacağım, tamam mı? Onlar yardım ederler."

Jack öfkeyle Rice'ın elini itti. "Onları yetimhaneye koyacaklar!" diye bağırdı. "Eve gitmem gerek! Onlardan ben *sorumlu*yum!"

"Üzgünüm, Jack," dedi Rice.

Parrott kapıyı kapattı ve kilitledi.

Hücrenin dışında dururlarken Marvel, Reynolds'a döndü. "Sen ve Parrott yakalama evine gidin ve toparlamaya başlayın."

"Peki, efendim."

"Parrott, burada bir kasa var mı?"

"Evet, efendim. Girişteki masanın arkasında."

Marvel bıçağı uzattı. "Gitmeden önce bunu kasaya koy."

"Peki, efendim."

Parrott karanlık koridorda gözden kayboldu.

"Rice, çocukları almak için birini ayarla."

Rice yüzünü buruşturdu. "Ama efendim..."

Marvel'ın telefonu çaldı.

"Merhaba, John," dedi Ralph Stourbridge sinir bozucu bir şekilde. "Adam While'ın karısından bahsettiğini hatırlıyorum?"

"Evet," dedi Marvel. "Ne olmuş?"

"Şey, bir arkadaşımla davayla ilgili konuşuyordum ve arkadaşımın Bayan While'ın kuzenini tanıdığı ortaya çıktı. Kocasını gözaltına aldığımız gün Bayan While onu terk etmiş."

Zihinleri kurcalayan, tuhaf bir sessizlik oldu. Aynı anda hem sessiz hem de çok gürültülüydü.

"*Aynı* gün mü?" dedi Marvel inanamayarak.

"Aynı gün," dedi Stourbridge. "Ve sana söylemeliyim, John... Bu durum benim kafamı fena karıştırdı."

"Evet," dedi Marvel. "Benim de."

Adam While'ın karısı kapıyı açtığında balina gibi görünüyordu.

Dev gibi bir hamileydi.

"Bayan While?" dedi Marvel.

"Evet?"

"Komiser Marvel. İçeri gelebilir miyim?"

Bayan While endişeyle baktı. "Neden?" dedi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Marvel. "Bir sorun yok."

Kadın isteksizce kapıyı açtı.

Marvel, sadece bir sorun olmadığını *söylemenin* insanları nasıl uyumlu hale getirdiğine hep şaşırırdı. Gerçekte ortada çok sayıda sorun olsa bile. Bu yüzden de biraz beyaz yalan ya da büyük bir siyah yalan söylemekte sakınca görmezdi. Amacı tamamen içeri girip insanlarla karşılıklı oturma noktasına ulaşmaktı. Sana bir fincan çay yapmalarını sağladığında itirafa giden yolu yarıladın demekti.

Marvel görüşme yapma becerisiyle gurur duyuyordu. Arabasıyla oraya giderken sadece Eileen Bright cinayetinden sonraki süreci konuşmaya karar vermişti. Konuşma sırasında ortaya çıkmadığı takdirde, hırsızlık konusunu hiç açmamayı planlamıştı. Özellikle de Jack Bright'ın bulduğu bıçağın bir sis bulutundan

öte bir anlam taşımadığını artık bildiği için. Tekerlekleri harekete geçiren bir sis bulutu ama yine de bir sis bulutu.

Bayan While güzel bir kadındı ama Marvel'ı şüphelendiren endişeli bir havası vardı. Marvel bunu sevdi. Şüphelenmek onun fabrika ayarlarında olan bir özellikti. Ayrıca insanların en kötü tarafını görmek için geçerli bir nedeni olmasını seviyordu.

Su ısıtıcısını çalıştıracağını umarak Catherine'i mutfağa doğru takip etti.

Catherine su ısıtıcısını çalıştırmadı. An itibarıyla fokurdayan tek şey zihniydi.

Polis memuru sorun olmadığını söylemişti. Ama en son ne zaman bir polis iyi bir haber vermek için gelmişti ki? Bu yüzden polis aksini *söylemiş* olsa da kesinlikle bir sorun *vardı.*

Adam ve çocuk. Öyle olmalıydı.

İkisinden biri ama kim? Ve ne yapmıştı?

Ama... Önemli bir *durum olsaydı şayet*, polis memuru yasal olarak farklı bir sözcük kalıbını kullanmak zorunda olurdu. Belki *Ciddi bir şey yok* ya da *Bir olay oldu*... Bunun gibi bir şey?

Bu yüzden onu mutfağa doğru götürdü çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü endişeli zihnindeki düşünceleri toparlamak için biraz zaman kazanmalıydı.

Catherine, "Oturmamın sakıncası var mı?" diye sordu. Karnını okşadı ve ona anlamlı bir şekilde gülümsedi ama Marvel gülümsemedi. Sadece buna bir itirazı olmadığını belirtmek için başını hafifçe yana eğdi.

Hödük!

Catherine insanların, hamileliğini öne çıkaran kibar davranışlarına o kadar alışmıştı ki adamın ilgisizliğinden kırıldığını hissetti.

Ona oturmasını teklif etmedi.

Marvel pek de aldırıyor gibi görünmüyordu. Ortada durmuş, not defterinin sayfalarını çeviriyordu.

"Kocanızla ilgili bazı sorularım olacak."

Catherine'in kalp atışları endişeyle hızlandı. "Neden?" diye sordu. "Sorun nedir? O iyi mi? Bir sorun olmadığını söylemiştiniz! Ama bir sorun var, öyle değil mi? Ne oldu?"

Marvel, Catherine bir çoban köpeği, kendisi de bir çobanmış gibi elini havaya kaldırdı. Catherine'in tüyleri diken diken oldu.

"Panik yapmayın," dedi sertçe.

Catherine, "Panik yapmıyordum," diye atıldı. Panik olmasına rağmen... Azıcık.

"Bildiğim kadarıyla Bay While gayet iyi. Ben sadece eski bir davadaki boşlukları dolduruyorum."

"Hangi eski dava?"

"Basit bir konu," dedi. "M5'deki olay sonrasında Bay While sorgulandığı için evi terk etmenizi anlıyorum."

"Olay?"

"Evet," dedi polis memuru. "Başkomiser Stourbridge bana kocanızın sorgulandığı gün evi terk ettiğinizi söyledi. Bana nedenini anlatabilir misiniz?"

Catherine kaşlarını çattı. "Üzgünüm," dedi. "Neden bahsettiğinizle ilgili en ufak bir fikrim bile yok. Ve sizin aynı şeyi farklı sıralamada söylemenizin de bir faydası olmuyor!"

Catherine hafifçe gülümsedi. Ancak dedektif, konuyu yanlış anlayan taraf kendisi olmasına karşılık sanki karşısında bir aptal varmış gibi iç çekti.

Catherine ondan hiç hoşlanmamıştı.

Hem de hiç.

"Bakın, burada neler olduğunu bilmiyorum," dedi hızlı bir şekilde, "ama fark etmediyseniz eğer, sekiz aylık hamileyim ve şu an ihtiyacım olan en son şey stres, Bay... Marble..."

"Marvel" diye düzeltti Marvel.

"Her ne ise!" dedi Catherine. "Neden *bahsettiğinizi* bilmiyorum!"

"Bakın, Bayan While, önemli bir konu değil. Sadece kocanızı neden terk ettiğinizi ve ona neden geri döndüğünüzü bilmek istiyorum."

"Ben kocamı hiç *terk etmedim*!" dedi Catherine. "*Hiçbir* zaman! Onu hiç terk etmedim, bu yüzden de hiç geri dönmedim! Ayrıca Başkomiser Starbridge de kim? Bu adı hiç duymadım!"

"Başkomiser Stourbridge, Eileen Bright cinayetinin soruşturmasını yürüten dedektifti."

Bebek, Catherine'in karnında soğuk bir kurşuna dönüşmüştü.

Kafasının içinde büyük bir uğultu başladı, sanki düşünceler beyninin kıyılarına vuran dev dalgalardı.

Eileen Bright. Çocuğun annesi. Çocuğun hamile annesi. Çocuğun söylediğine göre bıçakla öldürülen kadın! Yatağının yanına bırakılan bıçak...

İç çamaşırı çekmecesine kendi elleriyle sakladığı ve Adam'ın bulduğu bıçak.

Yoksa tam tersi miydi?

Jack Bright kafayı buna takmıştı ve şimdi de bu şişman, çirkin polis aynı şeyi söylüyordu. Bu bir hataydı. Bir yanlış anlamaydı. Biliyordu, hatta emindi. Ancak adamın söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını çözemiyordu? Hepsi bir yanlıştı yoksa sadece bir kısmı mı?

Catherine'in kafası, çekmeyen bir radyo kanalı gibi cızırdıyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Başı dönerken ayağa kalktı ve dengede durabilmek için masanın köşesine tutundu. "Bence Adam eve döndüğünde gelseniz daha iyi olacak."

"Konuşmak istediğim kişi Adam değil," dedi Marvel. "Sizsiniz."

"Hayır," dedi Catherine başını yavaşça iki yana sallayarak. "Bu konuda *Adam* ile konuşmalısınız! Tekrar gelmeniz gerekiyor!"

"Hayır, sorularıma *sizin* cevap vermeniz gerekiyor, Bayan While. Bunu burada yapabiliriz ya da polis karakoluna gider ve orada yaparız. Bunun dışındaki ihtimaller adalete engel olmak kapsamında değerlendirilecektir."

"*Hiçbir yere* gitmiyorum!" dedi Catherine içindeki gelgiti hissederek. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ve *hiçbir yere* gitmiyorum!"

Marvel'ın yanından hızla geçmeye çalıştı ama Marvel kolundan tuttu.

"Gidin buradan!" diye bağırdı. "Beni yalnız bırakın!" Kendini kurtarmak için elinin dış tarafıyla adama bir tokat attı ve yüzüğüyle dudağını sıyırdı. Marvel kolunu sertçe yakaladı ve bükerek onu koltuğa tekrar oturttu.

Catherine çığlık attı.

"Bu ne cüret?" diye bağırdı. "*Bırak* beni! Seni şikâyet edeceğim! Ben *hamileyim*! Tanrı aşkına, seni moron! *Hamile* olduğumu görmüyor musun?"

"Hamile olmanızdan bana ne?" dedi Marvel. "Bir memeli olduğunuz için tebrik ederim."

Catherine öfke ve aşağılanmanın etkisiyle gözyaşlarına boğuldu. Hızla kafasını çevirdi ve adamın kolunu ısırdı. Ancak Marvel böyle bir hamle bekliyordu, hemen kendini çekti. Catherine sadece adamın gömleğinin kolunda bir delik açabilmişti.

Sonra –paralel evrendeymiş gibi– Catherine ellerine kelepçelerin takıldığını hissetti. Bir suçluymuş gibi! Ya da filmdeki bir oyuncuymuş gibi! Polis, onu kocaman göbeğinin üzerine yatırıyor ve kollarını bükerek ellerini arkasında birleştiriyordu.

"Lütfen yapmayın," diye mırıldandı. "Bebeğime zarar veriyorsunuz!"

Marvel yumuşadı. Onu bırakıp ayağa kaldırdı. Yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefeseydi. Catherine'in yüzüğü gözünün üstüne gelmişti ve yarası kanıyordu. Nefes nefese kesik kesik konuştu.

"Angela While," dedi. "Sizi tutukluyorum. Adalete engel olma suçundan. Ve... direndiğiniz..."

Catherine hıçkırarak "Ben Angela While değilim," dedi.

"Ne?"

"Ben *Catherine* While'ım."

Kısa bir süreliğine, kafaları aynı oranda karışmış vaziyette birbirlerine baktılar.

Sonra Marvel, "Kahretsin," dedi. Catherine kanın yüzünden çekildiğini, bembeyaz kesildiğini hissetti. Üstelik sesi titriyordu.

"Angela While da kim?"

Marvel'ın telefonda Ralph Stourbridge'e ulaşması yarım saat sürdü.

Sonunda Stourbridge telefona çıktı ve Marvel anında, "Yanlış Bayan While," dedi.

"Birden çok olduğunu bilmiyordum."

"En az iki tane," dedi Marvel. "Ve bu yeni While bana çok *kızgın*."

Jack annesini buldu.

Emniyet şeridindeki bir elma ağacının altında oturuyordu. Sırtını bariyere dayamıştı ve kurtçukları arar gibi küçük kırmızı meyvelerin içini inceliyordu.

Jack asfalta vuran gölgenin kıyısında durdu.

Geçemediği bir çizginin arkasında.

Merhaba, dedi. *Nasılsın*?

Annesi, *Kurtlu*, deyip elmaları yola fırlattı. Elmalar peynir tekeri gibi yuvarlanıp sekti.

O arabaya binme, dedi Jack.

Hangi arabaya? dedi annesi. Birden Jack'in yanında beliren Merry, *O arabaya,* dedi ve mavi bir araba durdu.

Merry arabaya doğru koştu.

O *arabaya binme*! diye bağırdı Jack ama annesi ayağa kalktı. Ellerini beyaz yazlık elbisesinin önüne sildi ve Merry'yi takip etti. İkisi birlikte arabaya bindiler.

HAYIR!

Arabanın motor sesi giderek uzaklaştı.

Jack arabanın arkasından pedalları çevirdi ama bisiklet sürmeyi unutmuştu. Yanında yetişkin biri olmadan giden küçük bir çocuk gibi sağa sola sallanıyordu; bir ayağını yere değdirerek

dengede durmaya çalışıyor, sonra pedalı en yüksek noktaya getiriyor ve tekrar çeviriyordu.

Sonunda tozlu asfaltta durdu ve mavi arabanın virajda gözden kayboluşunu izledi.

Arka camdan bakan Merry hoşça kal, der gibi bir elini üzüntüyle havaya kaldırmıştı.

Anne!

Dudaklarındaki sözcük onu ufak polis hücresinde uyandırdı. İki büklüm kıvrılmış, ter içinde titriyordu. Yavaşça dar bankın üzerinde doğruldu ve kâbusun kaybolmasını bekledi. Ama bu kez kaybolması çok uzun sürdü ve tam olarak uyandığında bile o sefil başarısızlık duygusunu hissetmeye devam etti.

Bunu aklından geçirmemişti. Çok akıllı olduğunu sanıyordu. O ve şu aptal *kozu.* Polisin Adam While'ı tutuklayacağından o kadar emindi ki. Ama şimdi her şey paramparça olmuştu. O *buradaydı.* Joy ve Merry de yanlarında onları koruyacak kimse olmadan *evdeydi.*

Jack pervazda duran yapay çiçeğe baktı.

Yetişmek zorundaydı.

Marvel, Bayan *Angela* While'ın Taunton'daki ön kapısını çaldı.

Kapıyı açan kişi, yeni Bayan While'ın biraz yaşlı versiyonu gibiydi. Aynı kumral, omuz hizasında saçlar, aynı mavi gözler, aynı yuvarlak surat.

Farklı bir cüsse.

"Bayan *Angela* While?" dedi Marvel temkinli bir sesle.

Kadın kafasını evet anlamında sallayınca, "Başkomiser Dedektif Marvel. İçeri gelebilir miyim?"

Ev, bir oğlan çocuğu ve büyük bir köpek arasında eşit olarak paylaştırılmış ve onlar tarafından altüst edilmiş haldeydi.

"Bu Robbie," dedi Angela While, sanki Marvel'ın umurundaymış gibi. "Ve bu da Brutus."

Kadın ikisine de kendini o kadar kaptırmış olmalıydı ki Marvel'ın onlara ilgisizliğini fark etmedi bile. Ona oturmasını da teklif etmedi ama ışıl ışıl gülümsedi ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Adam While'la ilgili bir konu için geldim," dedi Marvel. Sonra emin olmak için, "Eşiniz?" diye ekledi.

"*Eski* eşim," dedi Angela.

Marvel az da olsa dengenin kendi dünyasına döndüğünü hissetti.

"Eski eşiniz," diye tekrarladı. "Eski bir davayla ilgili birkaç sorum olacak."

Kadının gülümsemesi dondu. "Eileen Bright?"

Marvel bir heyecan kıpırtısı hissetti. Bir şans eseri Ralph Stourbridge bir arkadaşına bahsetmişti ve birden cinayetin üzerinde yeni bir ışık belirmişti.

Mucize gibiydi.

Angela While ilk şoku daha tam atlatmamışken Marvel sorusunu sordu. "Kocanızın bu konuyla ilgili olarak sorgulandığı gün onu terk etmişsiniz. Nedenini öğrenebilir miyim?"

Kadın ağzını açtı ama hemen cevap vermedi.

Bunun yerine oturdu ve oğlunu kendine çekip çocuk itiraz edene kadar ona sıkıca sarıldı. Köpek endişeyle yanlarına geldi ve Angela While bir elini köpeğin başına koydu. Marvel kadının, şu eski Viktoryan dönemine ait tablolardaki bir karakter –hikâye anlatan ve tuhaf bir adı olan– gibi göründüğünü düşündü. *Kötü Haberi ya da Telgrafı Beklerken.* Tabii yerlere saçılmış Legolar ve arka plandan sesi gelen televizyondaki çizgi film sayılmaz ise.

Sonra Robbie kadının kollarından kurtuldu ve oyuncaklarına döndü. Köpek de kadının yanından ayrılıp Marvel'ın pantolon paçalarını koklamaya başladı.

"Hişt!" dedi Marvel sertçe ve Brutus odadan dışarı çıktı. Bir dakika sonra Marvel onun şapır şupur su içtiğini duyabiliyordu.

Angela While ağır çekim bir yüz hareketiyle döndü ve boş gözlerle baktı.

Marvel, "Adam'ı terk etmişsiniz," diye hatırlatma gereği duydu. "Neden?"

"O..." dedi kadın ve durdu.

"Ben..." diye tekrar söze başladı ve tekrar durdu.

Üçüncüsünde olacak, diye düşündü Marvel sabırsızca.

"Kanıtım yok," dedi sonunda. "*Hiçbir* kanıtım yok. Bunu baştan anlamanızı istiyorum. Herhangi bir kanıtım olsaydı o zaman polise anlatırdım. Ama yoktu. Hâlâ da yok."

Mucize buraya kadarmış, diye düşündü Marvel.

"Bana söylemek istediklerinizi anlatın, lütfen," dedi. "Buraya sadece sizi dinlemek için geldim."

Bu elbette doğru değildi. Marvel oraya, onu *ve* çocuğu –ve hatta köpeği– tutuklamak için gitmiş olmayı tercih ederdi; şayet bunun davaya bir faydası olacağını düşünseydi. Ama yıllar içinde, böyle durumlarda insanlara karşı dürüst olmanın bir yararının olmadığını anlamıştı. Duymak istediğini duyabilmesinin tek yolu, onlara tam olarak duymak istedikleri şeyi söylemekti.

"Eileen Bright'ın kaybolduğu gün," dedi Angela, "biz kavga etmiştik."

"Hangi sebeple?" diye sordu Marvel ve teklif edilmediği halde kendini bir koltuğa bıraktı. Bu, yapılması gereken doğal bir şey gibi görünüyordu. Angela onun bu hareketini fark etmemiş gibiydi. Konuşurken çoğunlukla gözleri oğlundaydı. Çocuk o sırada –kutunun üzerindeki gülümseyen çocukların aksine– zorla gülümseyerek Lego parçalarından beceriksizce ne olduğu belirsiz bir şeyler inşa ediyordu. Marvel çocukta mı yoksa yaptığı Legolarda mı bir sorun var, diye merak etti.

Angela While sesini alçaltıp oğluna anlamlı bir şekilde bakarak, "Hamileydim," dedi.

Marvel, birbiriyle bağlantısı olmayan olaylar birdenbire bağlantılı çıktığında yaptığı gibi, ürperdi.

Angela While hamileydi, Eileen Bright hamileydi, yeni Bayan While hamileydi. Bu önemli *olmalıydı. Nedenini* öğrenmeliydi...

"Ve Adam onu aldattığıma kendisini inandırmıştı. Bu... O kadar saçmaydı ki. Bebeğin onun olmama ihtimali yoktu. Hem de hiç. Bunu *biliyordu!* Ama çıldırdı. Yani, gerçek bir zır *deli* gibi." Onun nasıl delirdiğini düşünüp hafifçe güldü ama gergin ve neşesiz bir ses çıkarmıştı.

"Size hiç vurdu mu?"

"Sadece bir kez." Aradan yıllar geçmesine rağmen tam olarak vurduğu yeri hatırlayarak yanağına dokundu. "O sinirli biriydi. Çok sık sinirlenmezdi ama sinirlendiğinde bunu bilirdiniz."

"Ne olmuştu?" diye sordu Marvel.

"Arkadaşlarımızla *Feathers*'da öğle yemeği yiyorduk ve biri bir şaka yaptı; bebeğin postacıya ya da sütçüye benzediğini söylediği saçma sapan bir şaka. Aptalca bir şeydi işte. Ama Adam gülmedi. Eve geldiğimizde bu konuyu devam ettirdi ve ettirdikçe daha çok sinirlendi. Sonra ben de sinirlendim ve bana vurdu. Ben de ona vurdum ve evi terk etmesini söyledim ve o da öyle yaptı..."

Eve dönmesi ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum," dedi. "Saatlerce? Geldiğinde elinde çiçekler ve çikolatalar vardı. Bir de bebek için saçma bir hediye. *Star Wars* ya da *Star Trek*'ten ışın kılıcı. Düşünsenize, daha bebek doğmamışken!"

"Eve geldiğinde Adam tuhaf davranıyor muydu?"

"Hayır," diye iç çekti kadın. "Sadece bir sürü özür dilerimler ve seni seviyorumlar."

Durdu ve omuz silkti.

"Barıştık ve hayatımıza devam ettik. Bir süre sonra haberlerde Eileen Bright'ın cesedinin bulunduğunu duyduğumda bununla herhangi bir ilişkisi olacağını düşünmedim. Sadece o da hamile olduğu için haberleri takip ettim. Korkunçtu."

Titredi ve kollarını ovuşturdu.

"Peki, sonra neden onu terk ettiniz?"

Angela tek bir şeye karar vermek istermiş gibi yüzünü buruşturdu.

Sonunda, "Onun bir bıçağı vardı..." dedi.

Marvel ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Ne tür bir bıçak?"

"Süslü bir çakı gibi. Ama daha büyük. Ona çok para verdiği belliydi."

"Bunun gibi bir şey mi?" Marvel ona cinayet silahının fotoğrafını gösterdi.

"Evet, bunun gibi. Tam olarak aynısı diyemem çünkü bıçaklarla hiç ilgilenmiyorum. Ama bunun gibi inci rengi sapı vardı. Adam onunla sürekli oynuyor, biliyor, temizliyordu. Erkeklerin böyle şeyler konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz, üzerinize alınmayın tabii. Ben sinir oluyordum! Her neyse, onu terk etmeden hemen önce, birden bıçağının olmadığını fark ettim."

"Eileen Bright öldürüldükten sonra mıydı?"

"O sıralardaydı. Tam olarak bilemiyorum, zaten bu yüzden bir kanıtım yok diyorum. Tam zamanını hatırlamıyorum ve emin değildim, bıçağa da çok dikkat etmedim... Sadece artık bıçağı lanet olası bir bebek gibi şımartmadığını fark ettim.

Sonra ona kayıp mı ettin, diye sordum. Kaybetmediğini, yukarıda olduğunu söyledi. Ama inanın bana, o bıçak evde olsaydı zaten cebinde olurdu. Bu yüzden aslında kaybettiğini ama o bıçağa çok para verdiği için bana söylemek istemediğini sandım. Zaten umurumda da değildi. Adam'ın iyi bir işi vardı ve hiç zorda kalmazdık. Neticede o bıçak benim paramla da alınmamıştı, haksız mıyım?"

"Haklısınız," dedi Marvel.

Kadın devam etti: "Her neyse, konu böyle kapandı ve üzerinde daha fazla düşünmedim. Ta ki birkaç gün sonra beni arayıp polis tarafından sorgulandığını söyleyene kadar. Birden *Neler oluyor?* diye düşündüm. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gerçek anlamda. Bana otobanda işemek için durduğunu söyledi ve ben de *bu suç mu ki?* diye düşündüm. Yani, herkes yol kenarında işer, öyle değil mi? Ama sonra bana Eileen Bright'ın cesedinin bulunduğu yerin yakınında gözaltına alındığını söyledi ve... bir şekilde... parçalar birleşti. Biliyorsunuz işte, bana vurması, kıskançlığı ve bebek üzerine ettiğimiz kavga, kaybolan bıçak, cesedin bulunduğu yerde gözaltına alınması..."

Sesi, listeyi tamamlamış gibi cansızlaştı. Sonra iç çekti ve bakışlarını Marvel'a dikti. "Onun eve gelmesini bile beklemedim. Birkaç parça eşyamı aldım ve annemlere gittim. Beni sürekli aradı, yalvardı ama onu görmek istemedim. Birkaç hafta sonra bıçağı bulduğunu söyleyerek elinde bıçakla geldi, sanki o saatten sonra bir şey fark edecekmiş gibi! Çünkü gerçekten konu bıçak değildi. Benim için bitmişti çünkü kalbimdeki his..."

Tekrar durdu.

"Onu öldürmüş olabilirdi?" dedi Marvel.

"Ah, hayır!" Angela kaşlarını çattı ve sesini fısıldar gibi kısarak, "Ama öldürebilecek potansiyelde olduğunu hissettim,"

dedi. Oğlunun saçını okşadı ve tekrar omuz silkti. "Ve bu benim için yeterliydi."

Marvel başını salladı. Not defterini kapattı ve ayağa kalktı.

Ama Angela While başını kaldırmadı. Çocuğun saçını okşamaya devam etti. Sadece bir annenin yapabileceği gibi, her dokunuşunda ona sevgisini vererek.

Ve sadece bir çocuğun yapabileceği gibi, Robbie ona aldırmadı ve uyumsuz Lego parçalarını birbirleriyle karıştırmaya devam etti.

"Bak!" dedi çocuk, renkli bir yığını elinde havaya kaldırarak.

"Bu çok güzel olmuş, tatlım," dedi kadın göz alıcı bir gülümsemeyle.

Marvel annelerin bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

"Adam oğlunu görüyor mu?"

Angela başını salladı ve sesini alçalttı. "Hayır. Ben de görmesini istemiyorum. Robbie doğduğunda onu aradım. Yani bunu bilmek hakkıydı, öyle değil mi? Ama o ilgilenmediğini söyledi..." Acı acı gülümsedi ve kazağından çıkardığı bir mendille burnunu temizledi. "Bana hayata yeniden başlayacağını ve bir dahaki sefere *daha iyisini* yapacağını söyledi."

"Neyin daha iyisini?" dedi Marvel.

"Kim bilir?" diye iç çekti. "O şeyi bizimle birlikte yapmadığına memnunum."

Marvel, güneş Exmoor tepelerinde gözden kaybolana kadar Tiverton'a geri dönmedi.

Angela While'la görüştükten sonra Ralph Stourbridge'i aramış ve olanlarla ilgili kısaca bilgi vermişti. Elbette her şeyi anlatmamıştı. Yanlış kadını zorladığını ve kelepçelediğini söylememişti mesela, yanlış *hamile* kadını.

Ona memeli dediğini de söylememişti. Bu elbette öyle cinsiyetçi bir hakaret değildi. *Orospu* ya da *inek* gibi değildi en azından. Ama Marvel bunun disiplin kurulunun önünde tekrarlanmasını istemiyordu. Catherine While şans eseri alyansını kaşına isabet ettirmemiş olsaydı şayet, olacak olan tam da buydu.

Kadın hem tutuklamaya direnmiş hem de görev başındaki bir polise saldırmıştı. Marvel böyle ciddi bir suçu görmezden geldiği için şanslıydı. Marvel kadının da bunu anlamasını sağlamıştı. Ama zaten kadın da küçük kavgalarından şikâyetçi olacak gibi durmuyordu. Belli ki kocasının onunla tanışmadan önce bir bakir olmadığını öğrendiği için çok sinirlenmişti. Rahatça ağlamak ve bir plan yapmak için Marvel'ın bir an önce evden çekip gitmesi onun da işine gelmişti.

Ya da kendini aşağılanmış hisseden bir kadın her ne yaparsa o da onu yapacaktı işte.

Her iki durumda da Marvel kıl payı kurtulduğunu kabul etmeliydi.

Elbette risk almayı seven ve içgüdüleriyle hareket eden biri olarak kariyeri boyunca pek çok kez kıl payı kurtulmuştu, yani bu ne ilkti ne de son olacaktı. Ama bu tam da arkadaşlarına barda içki ziyafeti çekme konusuydu. Tabii koyundan ve koyun pisliğinden başka bir şeyin olmadığı bu iğrenç yerde düzgün bir bar bulabilseydi.

Ya da birkaç arkadaş.

Neyse, sonuçta umurunda bile değildi! Bu kıl payı kurtulmalar ona iyi geliyor, ölümün nefesini ensesinde hissetmiş gibi canlı hissettiriyordu. Hiçbir şey kalbini böyle, uçurumun kenarından dönmüş gibi hızlı çarptırmıyordu; ne ıskalayan bir kurşun ne de sona eren bir ilişki.

Cebinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Filtrenin o kimyasal tadını seviyordu. Yanında kibrit yoktu ama şimdilik böylesi de yeterliydi.

Arabası karakolun önündeki kaldırımın kenarına çarptı ve kaldırımda durdu. Karakola ait bir park yeri yoktu ve şu an arabayı süpermarkete park edip herkes gibi bankların arasından yürüyecek vakti de yoktu.

Saatine baktı. Yaz olduğu için hava hâlâ aydınlık ve ılık, gökyüzü maviydi. Marvel yakınlarda bir yerde bir koyun melemiş gibi irkildi. Motoru durdurdu ve beyni milyonlarca permütasyonla dolup taşarken öylece oturdu.

Bir cinayeti araştırmak karanlıkta yapboz yapmak gibiydi. Parmak ucuyla hisset, dene ve çevir. Bir parçayı al, yerine koy, sonra yeni bir parça al.

Parçaların birbirine *uymasını* sağla.

Marvel artık kutunun üzerindeki resmi çözmeye Ralph Stourbridge'ten daha yakındı.

Aynı zamanda daha da uzak çünkü o resim bir yalancı tarafından onun için çizilmişti. Soyduğu evde bulduğu bıçağın annesini öldürdüğünü söyleyen, seri bir hırsız tarafından.

Marvel homurdandı. Bu, yirmi iki yıllık cinayet soruşturması geçmişinde karşılaştığı en büyük ve en iyi tesadüf olabilirdi. Ya da sorunlu bir çocuğun çarpık hayal gücü.

Bir cinayet davasını bu kadar çok istemeseydi ikincisini seçer ve dosya kapandı yazıp geçebilirdi.

Ama o bir cinayet davası *istiyordu*.

Hem de çok.

Bu yüzden ilkini seçip daha derine inmeye ve daha çok risk almaya hazırdı.

Bir cinayet davasını çözmek söz konusu olduğunda Marvel'ın kendine has bir tekniği vardı. Tüm dumanı ateş olarak görmeyi seçerdi ve dumanın onu nereye götüreceğine bakardı.

Bu yüzden...

Adam While, Jack Bright'a saldırmış ve evini ateşe *vermişti*.

While'ı bir zamanlar seven bir kadın onun öldürme potansiyeline sahip olduğunu düşünmüştü ve While şu an onu seven kadından geçmişini saklamıştı.

While, *hamile* Eileen Bright'ın bir bıçakla öldürüldüğü gün, kendi *hamile* karısını kıskanmış ve ona sinirlenmişti.

Cesedin yakınında, bıçağın bulunduğu yerde gözaltına alınmıştı. Ve o bıçağa çok benzer bir bıçağı vardı...

Ve o bıçak *hâlâ* ondaydı.

Sadece *doğru* bıçak o bıçak değildi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Marvel direksiyonda. "Bu saçmalık ve çok *boktan* bir durum!" Camı açıktı. Süpermarket arabasını iten bir kadın, "Konuşma tarzınıza dikkat edin!" diye seslendi.

Marvel, "*Sana ne*?" diye seslendi kadının arkasından. Sonra camdan başını çıkarıp bağırdı: "Hey! O arabayı çalıyor musun sen?"

Kadın omuzunun üzerinden sert sert bakarak uzaklaştı.

Marvel arkasına yaslandı ve direksiyona dik dik bakmaya devam etti. Nereden bakarsa baksın, anahtar çocuktaydı.

Çocuğun Goldilocks olduğuna dair çok az şüphe vardı. İşbirliği yaparsa kolayca sonuçlanan davalardan biri olurdu. Yüzden fazla dosya çabucak çözüme kavuşur ve kapanırdı. Birimin vaka çözme istatistiğini bir anda yükseltecek, masanın üzerinden kalkan hırsızlık vakalarından biri... Yeni biriminde üstlendiği ilk dava olarak Marvel'a çılgın bir başarı kazandırırdı. Bu başarı sayesinde istediği statüye ulaşma yolunda epey yol kat ederdi, hem de yıllarca çalışmasına gerek olmadan.

Sadece bir sorun vardı...

Marvel, Adam While'ı Eileen Bright cinayetinden tutuklayamazdı. Cinayet silahıyla bir bağlantı bulamazsa Stourbridge'in üç yıl önceki durumundan bir farkı olmazdı.

Bir de bir eski-eş meselesi vardı.

Marvel arabadan indi ve kapıyı sertçe çarptı. Küçük polis merkezinin cam giriş kapısından girerken az kalsın Reynolds'la burun buruna gelecekti.

"İyi geçti mi, efendim?"

"Biraz."

"Adam While'ı tutuklayacak kadar mı?"

"Hayır," diye atıldı Marvel. "Evi bitirdiniz mi?

"Neredeyse efendim. Exeter'a gidecek her şeyi kamyona yükledik. Sadece bana ve Rice'a ait bazı kişisel eşyalar ve kıyafetler kaldı, onları da yarın alacağız."

"Güzel," dedi Marvel. "Size yakalama evinin işe yarayacağını söylemiştim."

"Evet, söylemiştiniz," dedi Reynolds. "Ve işe yaradı."

"Parrott nerede?"

"Vardiya bitince çıktı, efendim."

Marvel, Reynolds'ın vardiya bitiminde hâlâ orada olmasını umursamadı.

"Görevli avukat geldi mi?"

"Hayır, efendim. Arabada sorun olmuş."

"Nereden geliyor? Mars'tan mı?"

Reynolds, "Yasal bir temsilcisi olmadan onu tutabilecek miyiz, efendim?" diye sordu cesaretle.

"Tutuklu değil ki," dedi Marvel ters ters. "İstediği zaman gidebilir."

Elizabeth Rice elinde elma dolu bir torba ve bir sandviçle geldi.

"Jack için," dedi. "McDonald's yemiyor."

"Sana söylemiştim," dedi Reynolds.

Rice onu duymazlıktan geldi ve masanın üzerinden hücre anahtarını alıp koridorda gözden kayboldu.

"Şu çocuğun hayatına bak!" dedi Reynolds. "O yaştaki bir çocuğun suç işleyerek ailesine bakması ne kadar Dickens gibi, öyle değil mi?"

Rice bir şeye bağırdı.

Marvel ve Reynolds kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. "Ne dedi bu?" dedi Marvel.

"Anlayamadım," dedi Reynolds.

İkisi de koridorda ilerlemeye başladı. "Rice?" diye seslendi Reynolds ve yarı yolda durdu. "Rice?"

Rice hücrenin ortasında, elinde sandviç ve elmalarla duruyordu.

"Gitmiş!"

"Bozukluğunuz var mı? Bozukluğunuz var mı?"

Ayaklar yürüyüp geçiyordu. Biri, önündeki dondurma kutusuna bir şey bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi evsiz adam.

Birkaç ayak daha geçti.

Sonra durdu.

"Bozukluk?"

Ama kutuya atılan paranın sesi gelmiyordu.

Evsiz adam kafasını kaldırdı ve irkildi. Parasını korumak için kutuyu kaptı; kulağını korumak ister gibi omuzlarını ve başını eğdi.

Ama çocuk ona vurmadı.

Onun yerine bir şey fırlattı.

Bir yılan!

Adam kucağına zehirli, çizgili şey düşerken çığlık attı.

Ama bu bir yılan değildi. Bir kravattı. Beyaz çizgileri olan, kırmızı, ipek bir kravat.

"Joy ve Merry'nin evde bir yetişkin olmasına ihtiyacı var," dedi Jack. "Eğer hâlâ eve gelmek istiyorsan."

Ayışığı Kitaplığı

"Nasıl olur?" dedi Marvel.

Şilte yamuk bir şekilde pencerenin altındaki duvara yaslıydı ama pencere hâlâ kapalıydı. Boya kalemleri ve yapay çiçekler yerdeydi.

"Nasıl *olur*?" dedi Marvel tekrar ama sonunda nasıl olduğunu çözdüler.

Jack Bright şilteyi pencerenin altındaki duvara yaslamış, üzerine çıkmış, sıçramış ve pervazdaki çiçekleri kapmıştı. Çiçeklerden birinin telini kıvırmış ve hücrenin kilidine sokup kapıyı açmıştı. Sonra bir şekilde danışma masasını geçmiş ve ön kapıdan çıkmıştı.

"Hadi gidip şu küçük piçi alalım," dedi Marvel.

Arabası kapının önünde durduğundan hep birlikte arabaya bindiler. Rice sandviçi ve elmaları hâlâ elinde tutuyordu.

Marvel motoru çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz, Reynolds?"

"Efendim?"

"Adres nedir?"

"Eee... Bilmiyorum, efendim."

Marvel sertçe Reynolds'a baktı. "Adresi bilmiyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Ama onu tutuklayan memur sensin."

Şimdi Marvel *ve* Rice terlemeye başlayan Reynolds'a bakıyorlardı.

"Adresini almadın mı?"

"Hayır, efendim."

Derin bir sessizlik oldu. Sonra Marvel, "Lütfen bana, çocuğa haklarını okuduğunu söyle..." dedi.

"Efendim..."

Reynolds söze başladı ama Marvel yumruğunu gösterge panosuna öyle sert geçirdi ki pano çatladı.

"Seni lanet olası *aptal*, Reynolds!"

"Efendim, bu... Garip bir durumdu. Normal bir tutuklama değildi biliyorsunuz, anladığınızdan eminim. Yani, orada... yatakta öylece yatıyordu ve... Yani garipti ve ben de biraz şaşırdığımı kabul ediyorum."

"Öyleyse, not defterindeki Goldilocks'ı yakaladığına dair yazdığın o saçmalıklar ne! '*Sessizce üzerine atladım!*' Ve şimdi ortaya çıkıyor ki sadece üzerine atlamamışsın, o küçük pisliğe haklarını bile okumamışsın! Bu da yasal gözaltından kaçmadı demek oluyor; çünkü zaten yasal olarak hiç gözaltına alınmamış ki! Tanrı aşkına, Reynolds! Tekrar *birinci* kareye döndük! Hayır! *Eksi* birinci kareye çünkü çocuk artık onun peşinde olduğumuzu biliyor!"

"Özür dilerim, efendim," dedi Reynolds ciddi bir ifadeyle. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki artık Marvel'ın konuyu kapatmasını istiyordu.

"Senin özrüne lanet olsun!" diye bağırdı Marvel. *"Lanet olsun!* Stourbridge'i aramayacağım! Onu arayıp adresi *sen* sorabilirsin! Şüphelinin elini kolunu sallayarak polis hücresinden kaçtığını ve tutuklamayı berbat ettiğin için onu nerede bulacağımızı bilmediğini de söylersin!"

"Efendim?" dedi Rice arka koltuktan.

"Ne?" diye atıldı Marvel.

"Toby adresi bilmez mi?"

"Toby de kim?"

"Memur Parrott, efendim," dedi Rice. "Yani yıllardır burada ve tutuklamaya karışmamış da olsa Bright ailesinin nerede yaşadığını biliyordur, öyle değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Marvel, "İyi fikir, Rice. Parrott nerede?"

"Eve gittiğini düşünüyorum, efendim," dedi Reynolds.

"O zaman onu aradığını da düşün," dedi Marvel. "Ve kızını kurtarmak için yardımına ihtiyacın olduğunu söylemeyi de düşün."

"Sen kimsin?" dedi Merry oturma odasının kapısından şüpheli bir şekilde. Adam henüz cevap veremeden gözleri adamın elindeki kutuya takıldı. "Dondurma mı getirdin?"

"Hayır," dedi adam. "Özür dilerim." Jack'e baktı. "Keşke dondurma getirseydim," dedi. "*Bir şey* getirmeliydim."

"Önemli değil," dedi Jack. "Senden bir şey getirmeni beklemedik."

"Sen *kimsin?*" dedi Merry tekrar.

"Babamız," dedi Jack açık açık.

Merry kaşlarını çatarak baktı. Vampir dişlerini çıkardı ve baştan aşağıya adamı süzdü.

Sakal. Pis kıyafetler. Boynuna dolanmış kırmızı ipek bir kravat.

"Ne kadar da büyümüşsün, Merry!" Öne doğru bir adım attı ama Merry mesafesini korumak ister gibi kapı eşiğinin arkasında durdu.

Adam duraksadı. Yanağına dokunarak Jack'e baktı. "Sakaldan olmalı. Tıraş olayım."

Tedirgin bir şekilde gülümsedi. Ancak ondan başka kimse gülümsemedi.

Bakışlarını yanmış koridorun duvarlarında, topaklanmış halıda ve kabarmış ön kapıda gezdirdi. Sonra tekrar Merry'ye döndü.

"Ne okuyorsun?"

Merry, parmağıyla kaldığı yeri işaretlediği, elindeki kitaba baktı ve kapağın üstündeki yazıyı okudu. "Stephen King, *O*."

Babası kaşlarını çattı. "Bunun için biraz küçük değil misin?"

Merry, "Kanalizasyondaki palyaçolarla ilgili," diyerek omuz silkti. "*Gerçek* değil ki."

Adam titrek bir kahkaha attı. "Sizi özledim," dedi. "Hepinizi o kadar özledim ki." Sesi duygu doluydu ama sözleri yankılanmadan kayboldu.

"Neredeydin?" dedi Merry.

"Kısa bir süre için gittim."

"*Uzun* bir süre için," diye düzeltti Merry.

"Haklısın. Uzunca bir süre için. Özür dilerim."

"Üzgün müydün? Joy üzgün olduğunu söyledi."

"Evet, öyleydim," diye başını salladı babası. "Çok çok üzgündüm. Hislerim... Neyse, hislerimin hiçbir önemi yok. Hiç gitmemeliydim. Ama burada olmadığım her gün sizi düşündüm ve sizi çok özledim. Sizi tekrar görmek istedim. Daha önce gelmeliydim ama..." Omuz silkti ve Jack'e baktı. "Ama anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Sonra doğruldu ve sanki bir iş görüşmesine hazırlanıyormuş gibi kravatını düzeltti. "Ama artık evdeyim. Artık daha iyi biri olacağım. Söz veriyorum."

Merry'ye gülümsedi ama Merry ona boş gözlerle, ciddiyetle baktı.

Jack sırt çantasını açtı. "Sana bir takım elbise getirdim," dedi. "Artık bir iş bulabilirsin."

Takım elbiseyi ön kapıya astı. Güzel bir elbiseydi. Açık gri.

"Teşekkür ederim."

"Altına kendi ayakkabılarını giymen gerekecek."

"Baba?"

Hepsi birden kafasını kaldırdı.

Joy oturma oda kapısının eşiğinde duruyordu, pisti ama parlıyordu.

Babasının kollarına koştu ve babası onu kucakladı.

Toby Parrott telefonunu on beş uzun dakika boyunca açmadı.

Marvel bunu biliyordu çünkü arabanın içinde yol tarifini beklerlerken ter içinde kalmış Reynolds'ın, numarayı tekrar tekrar çevirmesini isteyen oydu.

Beklerken Marvel stratejisini planladı.

Brightların evinde kapıyı kimin açacağını bilmiyordu ama elinde bir yetki belgesi olmadığını biliyordu. Başka bir zaman olsa, bir mahkûm gözaltından kaçtığı için arama yetkisi talep edebilirdi. Ama bu kez Reynolds yüzünden mahkûm resmi olarak *gözaltına* alınmamıştı. Dolayısıyla firar ettiği söylenemezdi. Aslında istese Jack Bright tutuklanmadan, suçlanmadan, hatta resmi bir temsilcisi olmadan hücrede tutulduğu için iki polis memuruna dava bile açabilirdi. Bir de üstüne üstlük o daha bir çocuktu...

Bu yüzden Marvel doğasına uygun olmasa da temkinli bir şekilde ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Dostça davranmalıydı. İzin istemeliydi.

Sinir bozucuydu ama yapılması gereken buydu.

Parrott nihayet telefonunu açtı. Reynolds alçak sesle, kısa cümleler kurarak konuştu ve hemen telefonu kapattı.

"Blundell Caddesi'nde," dedi. "Ev numarasını bilmiyor ama görünce tanıyacağını söyledi. Bizimle oradaki bir araba galeri-

sinde buluşacak."

Marvel motoru çalıştırdı. Arabayı kaldırımdan aşağı indirdi ve lastiklerin canına okuyarak hareket etti. Yanındaki polis memurunun sallanan dizine baktı.

"Heyecanlı mısın, Reynolds?" dedi. "Goldilocks'ı *ikinci* kez yakalayabileceksin."

Sıcak yaz alacakaranlığında kucak dolusu gazeteyi evden bahçeye taşıdılar.

Başlangıçta çok yavaş ilerliyordu. Kanyon duvarından kalın bir gazete yığınını alıp Arthur Bright'ın çimenlerin ortasında, dikkatlice bir piramit oluşturduğu bahçeye taşıyorlardı. Kanyon duvarı alçaldıkça Joy heyecanlandı ve heyecanı diğerlerine de geçti. Dakikalar içinde üçü birden arka kapıdan bir içeri bir dışarı koşuşturuyorlar, kapıda birbirlerine çarpıp kıkırdıyor, kaçışan örümceklere bağırıyorlar; yerlere saçılan *The Times, Daily Mail* ve *Tiverton Gazette*'lerin üzerinde kayıp patinaj çekiyorlardı.

Mutfaktaki bir kanyon duvarı yavaş ama emin adımlarla, arkasındaki zeminde geniş ve soluk bir şerit bırakarak tamamen ortadan kayboldu.

Joy ve Merry ellerinde gazetelerle yanından geçerken Jack durdu ve gazetelerin ne kadar uzun zamandır orada olduğunu düşünüp yere baktı. Sonra kendisi de bir kucak dolusu gazeteyi tezgâhtan kaldırdı ve dışarı çıktı.

Sonunda Arthur elini havaya kaldırdı. "Şimdilik bu kadar yeterli," dedi gülümseyerek.

Jack, Joy ve Merry gözlerini kocaman açarak ve soluklarını tutarak onu izliyorlardı. Arthur Bright elini cebine soktu ve bir kibrit kutusu çıkardı.

"Uzak durun," diye seslendi.

Toby Parrott lüks arabalarla dolu galerinin camından yansıyan ışığın altında, onlara doğru elini sallarken hava kararıyordu. Marvel, Tiverton caddelerinde hiç lüks araba görmemişti ve ilk fırsatta peşine düşmek için bu şüpheli durumu aklının bir köşesine yazdı.

Parrott onlara doğru koştu. Üzerinde kısa, ayak bilekleri büzgülü, eski bir eşofman vardı. Rice'ın yanına arka koltuğa oturdu ve Marvel arabayı Blundell Caddesi'nde yavaşça sürdü.

"Sanırım bu," dedi Toby Parrott parmağıyla evi işaret ederek.

"Emin misin?" diye sordu Reynolds.

"Öyle sanıyorum."

"Bu ev değilse de komşulara sorarız," dedi Rice. "Onları tanıyan birileri çıkar elbet."

"Bunun için saat biraz geç değil mi?" dedi Reynolds.

Marvel kaşlarını çatarak dikiz aynasından ona baktı. "Biz *polisiz*!" dedi. Arabayı kötü bir şekilde park etti ve herkes arabadan indi.

Marvel küçük teraslı, temiz eve baktı. Beklediği gibi bir ev değildi. Zaten Goldilocks'la ilgili hiçbir şey beklediği gibi çıkmamıştı.

Camlar temizdi. Alçak bir istinat duvarının arkasındaki dar alanda güzelce biçilmiş çimenler vardı.

Tertemiz, diye düşündü.

Sonra havayı kokladı. "Bu, duman mı?"

Ön kapının camı kırıktı ve içeriden kalbi kırılmış gibi hıçkırarak ağlayan bir çocuk sesi geliyordu.

Marvel kapıya yaklaştı. Bir an için tereddüt etti, sonra öne

doğru eğildi ve camdaki boşluktan içeriye baktı. İçerisi çok karanlıktı. Yine de koridorda yere oturmuş, kucağında futbol topu tutan ve hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük kızı görebildi.

Marvel kapıya vurdu. Ağlama sesi durmadı ya da sesin sahibi hareket etmedi.

Tekrar, bu kez daha sertçe kapıya vurdu.

Burnunu buruşturdu ve Parrott'un yanında duran Rice ve Reynolds'a baktı.

Rice evi daha iyi görebilmek için yolun karşısına geçti. "Arka tarafta bir şey yanıyor, efendim!"

Marvel kapıya arka arkaya vurdu. "Hey!" dedi çocuğa. "Orada iyi misin?"

Çocuk kafasını ona doğru çevirdi ve yavaşça salladı. "Hayır!" diye bağırdı ve ağlamaya devam etti.

"Lanet olsun," dedi Marvel sinirli bir şekilde. "Kapıdan uzak dur!" Bir-iki adım geri çekildi ve kapıya koştu. Sertçe vurdu ve kolları havada sendeleyerek arkaya doğru sekti.

Reynolds onu yakaladı ve küçük duvara doğru devrilmesini engelledi. O sırada haki rengi tişörtlü, sıska ve tıraşsız bir adam kapıyı açtı.

"Merhaba."

Marvel ceketinde kimliğini aradı. "Bay Bright?"

"Evet."

"Jack'i arıyoruz."

"Bir dakika," dedi Bright ve arkasına baktı. Yerde ağlamaya devam eden çocuktan dolayı dikkati dağılmıştı. Arkasını döndü, kızı kaldırdı ve kucağında kız çocuğuyla kapıya geldi. Kız hâlâ ağlıyordu ve başını babasının omuzuna yaslamıştı. Artık daha yakınında olduğu için kızın kucağındakinin bir futbol topu değil, sanki bunları daha önce de görmüş biri gibi sabırlı

bir ifadeyle bakan bir kaplumbağa olduğunu görebiliyordu.

"Çimenlere üzüldü," dedi Bright gizemli bir şekilde.

"Daha yeni *biçmiştim*," dedi gözleri yaşlarla dolu çocuk. "Ve şimdi *yanıyorlar*!"

"Yine büyüyecekler, Merry. Sana söz veriyorum." Çocuğun sırtını sıvazladı ve Marvel'a döndü, "Biraz temizlik yapıyoruz da."

Adam gülümsedi. Marvel da konuşma uzadığı için rahatsız olmasına rağmen aynısını yapmaya çalıştı. *Dostça davran*, diye hatırlattı kendine. *Yoksa dava açarlar...*

Bright yüzüne bakmak için kızını biraz kendinden uzaklaştırdı. "Donald'ın gözlerini tuz yapıyorsun."

Çocuk sustu ve burnunu çekerek kaplumbağaya baktı. Bright kızı yere bıraktı ve kız evde gözden kayboldu.

Marvel tekrar Jack'i sormak için ağzını tam açmıştı ki Reynolds atıldı: "Bu benim kravatım!"

"Reynolds..." dedi Marvel sertçe.

Ama Reynolds, Bay Bright'a doğru eğildi ve "Bu takım elbise de benim," dedi. Reynolds sonra –Marvel ona engel olamadan– şaşkınlıkla bakan Bay Bright'ın yanından geçti ve oturma odasının kapısında asılı duran açık gri takım elbiseyi aldı.

"Hey, buraya böyle giremezsiniz!" dedi Arthur Bright. "Arama emriniz falan olması gerekmez mi?"

Kahretsin. Arama emri! Marvel öfkeyle Reynolds'a baktı ama Reynolds astara dikili etiketi göstermek için ceketi açmakla meşguldü.

REYNOLDS.

"Gördünüz mü?" dedi.

Ve komiser Marvel yavaşça gülümsedi.

"Bay Bright," dedi, "Bazı eşyaların çalındığını bildiren ku-

rul süresi içinde, 1968 sayılı Hırsızlık Yasasının bize verdiği yetkilere dayanarak, evinizde açıkta duran çalıntı eşyalar için ve içeride daha çok çalıntı eşya ve/veya hırsızlık suçunun failini bulma beklentisiyle evinize giriyoruz. Anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Bright kafası karışmış bakarak. "Anlayan kimse var mı?"

Jack çimenlerin üzerinde oturmuş, ateşin çevresinde dans eden Joy'u izliyordu. Joy arada sırada ateşe yeni bir gazete yığını atıyor, eski bir tırmıkla ateşi karıştırıyor ve karanlık gökyüzüne sıçrayan kıvılcımlara bakıp kahkahalar atıyordu.

Yumuşak gri küller etraflarına yumuşak kar gibi dökülüyordu.

Merry evden çıktı ve Donald'ı ateşin uzağında bir yere bıraktı.

"Polis neden seni arıyor?"

"Ne?" dedi Jack. "Nerede?"

Merry parmağıyla işaret etti. "Ön kapıdalar."

Jack ayağa fırladı. Alevlerin arasından evin içinde hareket eden karanlık gölgeleri gördü ve nabız atışını boğazında hissetti.

O parmaklık görevlileri seni içeri almak için hep bir şeyler bulurlar...

Jack panikten donmuş bir halde, sadece bir kalp atışı anı boyunca öylece durdu.

Sonra sıkıca Merry'ye sarıldı. "Bir şey söyleme," dedi.

Ve çitin üzerinden atlayarak Bayan Reynolds'ın bahçesine girdi.

Jack arka kapıya koştu ve kapıyı çaldı.

Bayan Reynolds kapıyı açmadı.

Tekrar çaldı. Çitin arkasından kendi odasının camına, o aptal fotoğraf çerçevesinin durduğu pencere pervazına baktı. Şu anda o camdan dışarı bakan biri olsaydı onu kapıya sinmiş halde görecekti ve Jack'in bu durumda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kapıya tekrar vurdu. İçinden *Hadi ama*! diye bağırıyordu.

Hadi ama!

Ve sonra Bayan Reynolds geldi. Jack camın arkasından kadını görebiliyordu. Onu gördüğüne pek memnun olmamıştı. Jack bir an için kadının ona eliyle gitmesini işaret edeceğini ve kapıyı açmayacağını düşündü.

Jack endişeli görünmemeye çalıştı. Polisten kaçıyor gibi görünmemeye. Nefesini sakinleştirdi. Sırtını dikleştirdi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Yaşlı kadın kaşlarını çatarak kapının kilidini çevirdi ve kapıyı açtı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Merhaba," dedi Jack. "Çim biçme makinesini tamir etmek için geldim."

Jack Bright evde değildi.

Araması kolay bir ev değildi ve beklediklerinden daha uzun sürüyordu. Her odada gazete duvarlarından labirentler, tüneller ve çıkmaz sokaklar vardı. Tam aramayı bitirdiklerini düşündüklerinde, bir gazete yığınının altında bakılacak bir yatak olduğunu ya da bir gazete duvarının kapağı açılamayan bir dolabı sakladığını fark ediyorlardı.

Parrott bir fare görmüştü ve tüm ev küf ile Marvel'ın ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı başka bir şey kokuyordu. Jack Bright'ın yetkililerin radarına girmemek için çimenleri biçip camları temiz tutmasına şaşmamalıydı. İçerisi bırak çocukları, köpekler için bile uygun değildi.

Marvel arka yatak odasında boş bir fotoğraf çerçevesi ve yerde iki çocuk ve deniz topunun buruşturulmuş resmini buldu.

Her şeye rağmen kısa ve acı bir kahkaha attı.

Şimdi de alacakaranlıkta durmuş, etrafına küller yağarken öfkeyle çatırdayan ateşe bakıyordu.

Küçük pislik onları atlatmıştı. Jack'in yakın bir zamanda burada olduğuna dair hiç şüphesi yoktu. Yani Arthur Bright'ın kapıda onları oyalaması muhtemelen kaçması için Jack'e zaman kazandırmıştı.

İki kız kardeş sessizce duruyor ve onları izliyordu.

"Abiniz nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi daha büyük olan kız.

"Ben de bilmiyorum," dedi kaplumbağalı çocuk.

Marvel dudaklarını büzüştürdü.

"On pound ister misiniz?" dedi. "Her birinize onar pound?"

"Hayır," dedi büyük kız. Küçük olan, "Evet!" dedi. Marvel küçük kıza baktı ve ellerini dizlerine koyarak ona doğru eğildi.

"Abinin nerede olduğunu bana söylersen sana on pound veririm."

"Hım..." Çocuk düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sana *beş* pound karşılığı vampirleri anlatabilirim," dedi ve Marvel saymayı bilmiyorsa diye beş küçük parmağını açarak gösterdi. "Ya da üç pound karşılığında solucanları."

Marvel doğruldu. Omuzlarındaki külleri silkeledi ve "Evi tekrar arayın!" diye seslenerek içeri girdi.

* * *

Hayattaki pek çok şey gibi Bayan Reynolds'ın çim biçme makinesi de iyi bir temizlik ve biraz WD40* ile tamir edilebilirdi.

Jack eski bir boya tenekesinin üzerine oturdu ve alet çantasında bulduğu keskiyle makinenin içindeki yılların birikintisini, kurumuş ve katılaşmış çimenleri temizledi.

Jack kulübenin kapısını kapatmıştı. Bayan Reynolds'a küllerin içeri girmesini istemediğini söylemişti. Kulübeye girince kulağını tahtaya yaslamış, yanda neler olduğunu duymaya çalışarak öylece durmuştu.

Ama kapı kapalıyken pek bir ses gelmiyordu. Bu yüzden ışığı açtı, yağın hava filtresini doldurmasını engellemek için makineyi yana yatırdı ve işe koyuldu.

Altını temizledikten sonra makinenin yavaşlayıp takılmasına neden olan, bıçağın etrafına dolanmış uzun çimen parçalarını görebildi. Dikkatlice, tek tek hepsini temizledi.

* WD40, bir pas sökücü markasıdır. (çn.)

Bu işten zevk aldığını fark etti. Daha da önemlisi yıllardan beri ilk kez kendi *gibi* hissediyordu. Komşusuna yardım eden normal bir çocuk gibi. Bu ona iyi geldi...

Bayan Reynolds kapıyı açınca sıçradı. Kadın bir şey söylemedi. Sadece durdu ve Jack'in daha iyi dönebilsinler diye temizlenmiş bıçaklara *WD40* püskürtmesini izledi.

"Kız kardeşin nasıl?"

"Hangisi?" dedi Jack.

"Vampir avcısı olan."

Jack gülümsedi. "O artık korkunç palyaçolarla ilgileniyor. O böyledir. Yeni bir şey bulur ve onun hakkında her şeyi öğrenmek ister. Her şeyi okur. Okuduklarını o kadar hızlı bitiriyor ki ona kitap yetiştirmekte zorlanıyorum."

Jack tıpayı temizledi ve yağı doldurdu.

Kadın, "Haftalardır oğlumdan bunu yapmasını istiyorum," dedi. "Ama yapmadı."

Jack ayağa kalktı, makineyi düzeltti ve çalıştırma düğmesine bastı. Kolayca çalıştı ama sadece bir an için. Jack içerisi dumanla dolmasın diye hemen kapattı.

"Bu iyi bir makine," dedi Jack. "Sizi yıllarca idare eder. Ama altını temiz tutmanız gerekiyor, yoksa kuru çimenler altını tıkar."

"Merhaba!"

Jack dondu ve kapıya baktı. *Marvel!*

Bayan Reynolds kulübenin kapısını yarı açık bırakarak dışarı çıktı. Jack, Marvel'ın göz ucuyla çitin üstünden bakışını yakaladı. Görünmemek için hemen içeri saklandı. Ama dışarısı artık neredeyse karanlıktı ve kulübenin ışığı açıktı. Marvel kulübeye yaklaşsa ya da kapı biraz daha açılsa Jack kabak gibi görünecekti çünkü saklanacak bir yer yoktu...

Jack kulübedeki çatlaktan bir eliyle çite yaslanmış, diğer eliyle kimliğini havada tutan Marvel'ı görebiliyordu. Seranın üstünde duruyor olmalıydı. Jack dudaklarını büzdü. Çit kırılmaz umarım!

Marvel, "Komşunuzu arıyorum," dedi. "Jack Bright. Tanıyor musunuz?"

Jack nefesini tuttu.

"Ah, evet," dedi Bayan Reynolds kimliğe bakarken. Sonra, "Benim oğlum da polis," dedi.

Marvel kadını duymazlıktan geldi. "Bu akşam Jack'i gördünüz mü?"

"Neden?" diye sordu Bayan Reynolds şüpheyle. "Ne yaptı ki?"

"Hırsızlıktan aranıyor."

"Hırsızlık mı!" dedi kadın hayretle ve kulübeye baktı.

Jack irkildi ve kadının başka yere bakmasını diledi; dilemek ne kelime, içinden *yalvarıyordu* âdeta. Ama yaşlı kadın kulübeye doğru yürüdü.

Jack çatlaktan kadının yavaş yavaş ona yaklaştığını izlerken banyodaki su gibi deliğe akıp yok olmayı diledi. Dişlerini o kadar sıkmıştı ki çenesi acımıştı.

Bayan Reynolds kulübenin kapısına uzandı.

Ve kapıyı kapattı.

Jack şok içinde gözlerini kırpıştırdı. Kilidin içinde dönen anahtarın sesini ve sonra yerde itilen saksının sürtünmesini duydu.

Kadının, "Sanırım yanılıyorsunuz," dediğini duydu. "Burada hiç hırsızlık olmaz."

Jack ışığı kapattı ve Bayan Reynolds'ın geri gelmesini bekledi. Boya kutusunu kulübenin duvarına dayadı; sırtını kutuya yasladı ve gözlerini kapadı. Benzin dumanı dağılmıştı ve ahşabın kokusunu alabiliyordu. Sırtı aşağıya kayarken kereste deposunu düşündü.

Sakın bir daha buraya gelme.

O günün ve o cümlenin hatırasıyla yüzünü buruşturdu, sonra tekrar rahatladı. Kafası göğsüne düşmüştü. O kadar yorgundu ki. Derin bir uykuya dalabilirdi.

İki zalim dünyanın arasındaki o şahane zirvede tam uyuyacaktı ki metalin sesi geldi ve Bayan Reynolds kapıyı açtı.

Jack ayağa kalktı. Birbirlerine baktılar.

Bayan Reynolds sonunda, "Benimle gel," dedi.

Jack arka kapıdan girerlerken kadını takip ediyordu.

"Lütfen ayakkabılarını çıkar."

Jack çıkardı ve pırıl pırıl bir mutfaktan salona geçtiler. Salon ışıl ışıl ve çiçek doluydu. İçerisi yaz gibiydi.

Bayan Reynolds krem rengi kadife kanepeyi işaret etti. Jack kirli spor ayakkabılarını çıkarıp dizlerinin üzerine koyarak oturdu. Bayan Reynolds tertemiz tabanlı, beyaz deri mokasen ayakkabılar giyiyordu.

"Halının temiz kalmasını seviyorum," dedi kadın. Jack bunun üzerine son birkaç yılda sayısız halının üzerine döktüğü kahveleri, kırmızı şarapları ve yiyecekleri anımsadı. Şimdi düşününce, o halılar da Bayan Reynolds gibi, oğlu polis olduğu halde onu Marvel'a gammazlamayan iyi insanlara aitti.

Yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. Yaptığı hiçbir şey kaybettiklerini ona geri getirmemişti.

Bayan Reynolds, "Sen hırsız mısın?" dedi. Açıksözlü tavrı Jack'i çok şaşırttı.

Jack yalan söylemek için derin bir nefes aldı. Sonra, "Öyleydim," dedi.

"Ama artık değilsin," dedi Bayan Reynolds. Ardından kendisi kararını vermiş ve *Jack'in kararı* sadece bir formaliteymiş gibi iki elini çırptı. Sonra ayağa kalktı ve üzerinde küçük Çin biblolarından eklektik bir koleksiyon olan şömineye yürüdü. Süslü kadınlar, flütlü çobanlar, palyaçolar, matadorlar ve...

Jack çekicini düşündü. Hepsinin nasıl tuzla buz olabileceğini.

Bayan Reynolds biblolardan birini alıp Jack'e uzattı. "Kız kardeşin için," dedi.

Bu bir palyaçoydu. On santim uzunluğunda, üzgün suratlı, büyük sarı bir çiçeği olan ve ekose desenli bol bir pantolon giyen, elinde bir ipe bağlı balonlar tutan bir palyaço.

Jack başını palyaçodan kaldırdı ama Bayan Reynolds ön kapıya yürümüştü bile. Jack ayakkabısını giyebilmek için koridorda palyaçoyu cebine sokarken kadını takip etti.

"Bence evde seni bekleyen biri olabilir diye ön kapıdan çıkmalısın, öyle değil mi?"

Jack bunu düşünmemişti. Ama Bayan Reynolds haklıydı. "Evet," diyerek başını salladı.

"Baban daha ne kadar gazete yakacak?"

Jack gözlerini açarak Bayan Reynolds'a baktı ve *"Çok,"* dedi.

Bayan Reynolds dudaklarını büzerek, "Hımm," dedi.

Sonra kapıyı açtı, kontrol etmek için dışarıya çıktı ve Jack'e yolu gösterdi.

Jack teşekkür etmek için arkasını döndü ama Bayan Reynolds kapıyı çoktan yüzüne kapatmıştı bile.

"Daha önce evli olduğunu bana neden söylemedin?"

Adam eve tekerlekli bir at getirmişti. Kapıyı çalmış ve Catherine kapıyı açınca oyuncak atı kapıda bulmuştu. Sonra Adam gizlendiği köşeden kişnemiş, gülerek ortaya çıkmış ve sanki bir senedir yokmuş gibi Catherine'i ve karnının üstünden bebeği öpmüştü. Sonra tekerlekli atı mutfaktan geçirmiş, makineli tüfek gibi konuşarak kocaman kambur bir çocuk gibi iki büklüm atın üzerine çıkmıştı.

"Blue Circle temsilcisinden aldım. Belli ki geçen senenin ürünü. Şahane değil mi? Oğlumuz senelerce binebilir. Ya da kızımız. Biz de binicilik dersleri alırız. Ama daha sonra tabii. Ama bu başlangıç için gayet iyi, sence de öyle değil mi? Bir de bedavaydı! Bunu almamazlık edemezdim, değil mi?"

Catherine onu takip etti.

Soğuk.

Sessiz.

Konuşurken duraksamamak için söyleyeceklerini önceden hazırlamıştı. Sesinin titrememesi için derin bir nefes aldı.

"Neden bana daha önce evli olduğunu söylemedin?"

"Ne?" Adam ona bakmıyordu; sadece ata bakıyordu.

"Neden bana daha önce evli olduğunu söylemedin?"

Adam yavaşça doğruldu ve gözlerinin içine baktı.

Seni korumak için dese ya da inkâr etmeye çalışsa Catherine onu öldürürdü.

"Bilmiyorum," dedi.

Sonra pencereden bahçeye doğru baktı, başını salladı ve "Gerçekten bilmiyorum," dedi.

Catherine duraksadı. Ama düşündüğü nedenden dolayı değil. Birden öfke yerine hüzün hissetmişti. Kollarını onun boynuna dolayıp onu sevdiğini ve önemli olmadığını söylememek için kendini zor tuttu.

Ama devam etmeliydi çünkü önemliydi ve bilmesi gerekiyordu.

"Angela," dedi, bu isimden nefret ederek.

"Evet," dedi Adam. "Nasıl öğrendin?"

"Bir polis geldi."

Adam şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Hırsızlıkla mı ilgili?"

"Hayır," dedi Catherine. "Eileen Bright'la ilgili."

Adam küçüldü. Catherine'in gözlerinin önünde Adam'la ilgili her şey daha da küçüldü, güçsüzleşti ve soluklaştı. Her şey... *Küçücüktü.*

Adam eğilerek dirseklerini mutfak tezgâhına dayadı ve çok ama çok yorgunmuş gibi yüzünü ovuşturdu.

"Sana söylemekten korktum," dedi sonunda iç çekerek.

"Neden korktun?" dedi Catherine.

"Beni terk etmenden."

"Seni *terk etmemden mi?*"

Adam doğruldu. "*O* beni terk etti. Angela, hemen arkasından beni terk etti."

"Neyin arkasından?"

"Sorgulanmamın."

"Ama sen yanlış bir şey yapmadın!"

Adam omuz silkti. "Yine de bıraktı beni."

Sonra anlattı. Sıcak bir günde emniyet şeridinde durduğunu. Bir polis arabasının arka koltuğuna oturtulduğunu; utanç içinde ve mahcup olduğunu. Altı saat boyunca önce kafasının karıştığını, sonra kızdığını, sonra korktuğunu, tekrar korktuğunu, sonra tekrar tekrar korktuğunu... Hayatının en kötü ve en uzun altı saatini geçirdiğini.

"Nasıl korkutucu olduğunu sana anlatamam, Cath." Adam bakışlarını kaçırarak ve boğazındaki düğümü yutmaya çalışarak, usulca konuşuyordu. Tezgâhın üzerindeki kâseden bir portakal aldı ve stres topuymuş gibi sıktı.

"İşemek için emniyet şeridindeki bir cepte durdum ve birden bir cinayet davasının şüphelisi durumuna düştüm! İlk başlarda şaka gibiydi, sonra aptalca bir hataya dönüştü ve sonra şaka olmadığını fark ettim. Gerçekten de benim birini öldürebileceğimi düşünüyorlardı. Bir kadını. *Hamile* bir kadını. Yani... *Tanrı aşkına!*"

Catherine'in yüzüne baktı. Catherine, Adam'ın yüzünde o sırada hissettiği şoku ve öfkeyi gördü; üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen tam yüzeyin altında, her an ortaya çıkmaya hazır bekleyen şoku ve öfkeyi. Ve Adam'ın gözlerinden yaşlar boşandı.

"Adam..." diye mırıldandı.

Adam koluyla gözlerini sildi.

"Ölmek istedim. Yemin ederim, Cath! O an o insanlar, bana o şeyi yaptığımı söyletmeye çalışırken orada oturuyor olmak yerine ölmeyi tercih ederdim. O *hastalıklı, iğrenç* şeyi!"

Catherine başını salladı. Belli belirsiz hatırladığı cinayeti düşününce şimdi bile titriyordu.

"Ve sonra, *sonunda bittiğinde* eve geldim ve Angela beni terk etti. Öylece *gitti!* Eşyalarını toplayıp gitti. Evliliğim öylece bitiverdi ve sahip olduğum her şeyi kaybettim. Babam beni kurtarmasaydı evi de kaybederdim. Angie'ye ödemek için babamdan borç almak zorunda kaldım. Bu yüzden tanıştığımızda o kadar çok borcum vardı. Neden bu kadar zor..."

Catherine sözünü kesti. "Ama anlamıyorum. O zamana kadar evliliğinin yolunda gittiğini söylüyorsun?"

"Kesinlikle öyleydi!"

"O zaman neden böyle bir şey yüzünden seni terk etti?"

"*Ona* sor!" dedi Adam öfkeyle. "Sanırım buna inanacak kadar aptaldı. Sonuçta polis beni sorguluyordu, o zaman suçlu *olmalıydım*, değil mi? *Hayatım boyunca* hiç suç işlememiş olmama rağmen."

Catherine bir şey söylemedi. Adam'ın tarafında olmak *istiyordu*. Ama Adam ona yalan söylemişti. Daha önce evliydi. Bir cinayet davasında sorgulanmıştı. Ona *yalan söylemişti*...

"Cath," dedi Adam aceleyle. "Hırsızlıkla ilgili senin yaptığın gibi. Bana söylememekle kötü bir karar vermiştin. Ve bu her şeyi daha da zorlaştırdı."

Catherine yavaşça başını salladı. O da Adam'a yalan söylemişti.

"Sana daha önce evli olduğumu söyleseydim daha fazlasını bilmek isteyecektin. Ne olduğunu bilmek isteyecektin ve sana gerçeği söyleseydim belki sen de beni terk edecektin! Neden terk etmeyesin ki? O sürtük etti! Çünkü ateş olmayan yerden duman çıkmaz, öyle değil mi? Ve şu 'suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masumdur' lafını da siktir et; çünkü inan bana, kimse buna inanmıyor. Özellikle de şimdikine oranla üç kat fazla para kazandığım eski işyerimin insan kaynaklarındaki pislikler.

Kahretsin! Bir üniversite diplomam var, Cath! Coğrafya bölümünden mezun oldum. Sence kamyonetle dolaşıp çiftçilere at yemi satmayı istiyor muyum? Eskiden saha şefiydim. Weston'da koca bir ofisi yönetiyordum. Ama birden insan kaynakları, *cinayetten* sorgulanan birini çalıştırmanın kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Tutuklanan, suçlanan, yargılanan ve mahkûm edilen değil; sadece sorguya çekilip serbest bırakılan birini işten çıkardılar. Bir hataydı!" diye bağırdı. "*Benim* değil, *onların* hatası. Ama acı çeken onlar olmadı. Sadece *ben* oldum."

Adam'ın çenesi hatıraların öfkesiyle titriyordu.

"Bu yüzden karımı, işimi kaybettim; borca girdim ve hayatımın bittiğini düşündüm..."

Catherine'in elini tuttu ve sakince konuştu. "Sana rastlayana kadar, Cath. Sen hayatımı kurtardın, gerçekten kurtardın. Kendimi toparlamam için bana güç verdin. Bana yeniden başlamam için bir şans verdin. Şimdi seninle birlikte yepyeni bir hayat kuruyoruz. Tek istediğim seni ve bebeğimizi sevmek ve ikinize de hak ettiklerinizi vermek için çok çalışmak. Çünkü seninle birlikte olduğum ve yeni bir yaşam kurma fırsatı bulduğum için çok şanslıyım..."

Adam inanamıyor gibi başını salladı. Sonra sesi tekrar sertleşti.

"Ve sonra bu küçük pislik evimize girdi ve ben yine aynı şey olacak diye korktum. Saçma sapan tehditlerde ve suçlamalarda bulundu. Sana yalan söyledi. Eileen Bright'ın oğlu olduğunu söyledi ama *gerçekten* öyle mi acaba? Hiçbir kanıtımız yok! Belki de üzerinde adım yazan bir şey buldu, tanıdı ve bize şantaj yapmak için bir plan yaptı. Ya da belki... Delinin teki. Ne yapacağını kim bilebilir? Arkadaşlarına söylemekle mi tehdit edecek?

Ya da patronuma söylemekle? Elektrik direklerine ilanlar mı asacak? Öyle zor şeyler yaşadım ki Cath... En kötü düşmanımın dahi başına gelsin istemeyeceğim türden şeyler. O bakışları, fısıldaşmaları, odaya girdiğinde herkesin birden susmasını... Ah Tanrım! Her şey yeniden başlarsa ve *sana* da aynı şeyler yapılırsa beni terk ettiğin için seni kim suçlayabilir? İşte *bu* yüzden sana söylemedim çünkü seni ve bebeği kaybetmekten korktum. Yine aynı şeyler olursa bu kez dayanamam ve kendimi öldürürüm..."

Hızla konuşmaktan ve yoğun hislerinden nefesi kesilmişti, durdu. Catherine'in elini sıktı, sanki sağduyu ve sakinlikle arasındaki tek bağ Catherine'di.

Ama Catherine'in aklı başında değildi. Kafası karmakarışıktı. Tüm bunlar bir kerede sindirmek için çok fazlaydı. Sevdiği adam hayatında önemli bir yer kaplayan travmayla ilgili içini döküyordu. Büyük bir haksızlıkla ilgili. Ama onu sevgisiyle sarıp desteklemek yerine, Catherine sadece içinden yükselen paniği hissediyordu. Ayaklarının altındaki zeminin akışkan hale geldiğini ve kocaman dalgalara dönüştüğünü söyleyen depremzedeleri hatırladı. O da aynen böyle hissediyordu. Sanki üzerine bir şeyler inşa ettiği sağlam zemin birdenbire bir okyanusa dönüşmüştü. Ve şimdi bir kapı eşiğindeydi. İçeride mi kalsın yoksa onu koruyan tek şeyi içeride bırakarak görünürde hiçbir kara parçasının olmadığı, soğuk, karanlık bir denize mi atlasın, bilemiyordu.

Annem ondan hiç hoşlanmadı.

Catherine aklına gelen bu düşünceye neredeyse gülecekti. Annesinin nefretinin kıskançlıktan kaynaklandığını sanıp görmezden gelmiş, artık kızının hayatındaki en önemli kişi olmadığı için böyle davrandığını düşünmüştü.

Yoksa annesinin önyargılı tavırlarının altında başka bir şey mi vardı? Tecrübeleri yüzünden miydi? Yoksa tarifsiz bir önsezi miydi?

Catherine bunu bilmiyordu. Bir şey söyleyemiyordu. Tüm objektifliğini kaybetmişti. O şişman polis gelene dek her şeyi bildiğini sanıyordu. Ama şimdi *hiçbir şey* bilmiyor ve hiçbir zaman da bilemeyecekmiş gibi hissediyordu.

Adam, "Cath?" diye yalvardı. "Lütfen bir şey söyle. Konuş benimle."

Ama Catherine ne diyeceğini bilmiyordu.

Yavaşça elini Adam'ın elinden çekti. Ona dokunurken iyi düşünemiyordu.

Sonra içindeki bebeği düşündü.

Birbirlerine dokunmasalar da birbirlerine bağlı olduklarını hatırladı.

Sonsuza kadar.

Ayışığı Kitaplığı

Marvel herkesi görüşme odasında sabah saat sekizde toplantıya çağırmıştı. Reynolds saat yedi kırk beşte geldi. Beklerken korkunç tesadüfü düşünüyordu...

Yan komşuda bir şeyler oluyor... O çocuk en fazla on iki yaşında... O kız çitimi kırarsa parasını kim verecek? O pasaklı abisi olmayacağı kesin!

O pasaklı abi Goldilocks çıkmıştı!

Reynolds bunu nasıl kaçırdığını düşününce kendini kötü hissetti. Gerçi *kaçırdı* yerine "kasten görmezden geldi" demek daha doğru olurdu. Çünkü biraz merak, bir zerre şüphe, *azıcık* çaba gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Sonrasında o bir kahraman olurdu. Aslında şans eseri kahraman ama yine de bir kahraman.

Artık bir kahraman olamazdı. Tek ümidi kimsenin bunu öğrenmemesiydi. Marvel'ın annesiyle *konuşması* ve yine de bir sonuca ulaşamamış olması mucizevi bir şekilde yakayı sıyırdığının resmiydi. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyordu ve korkudan içi kıpır kıpırdı.

Keşke not defterime de Goldilocks'ı tek başıma yakalamamla ilgili abartılı cümleler yazmasaydım, diye düşündü.

Sessizce şüphelinin üzerine atladım...

Bunu yazarken gerçekten de böyle olmuş gibi hissetmişti. Öte yandan daha gerçek bir şey vardı; annesi o eve taşındığından

beri istese bahçe çitinden şüphelinin üzerine atlayabilirdi. Birinin bu gerçeği öğrendiğini düşününce bile bütün vücuduna ateş basıyordu. İşte asıl gerçek bu denli yakıcıydı.

Reynolds derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarından geçirdi.

Bunu artık bir tik gibi sürekli yapıyordu. Sanki saçları seyrelmiş gibi parmakları saçlarından kolayca geçiyordu. Geceleri kel kaldığına dair kâbuslar görüp uyanıyor ve öyle olmadığından emin olmak için kafasına dokunuyordu.

Rice ve Parrott saat sekiz olmadan geldiler. Rice bir gün önce Jack Bright için aldığı sandviçi yiyordu. İçinde peynir ve soğan vardı, kokusu Reynolds'a kadar geliyordu.

Marvel sekizi birkaç dakika geçe geldi ve elindeki Goldilocks dosyasını formika masaya bıraktı.

"Evet. Dün başından sonuna kadar felaketti. Tek iyi yanı Jack Bright'ın gözaltından kaçması ve teknik olarak onu serbest bırakmak zorunda olmanın utancından bizi kurtarması oldu..." Devam etmeden önce Reynolds'ın kendini hazırlaması için bir süre durakladı. "Bu da bize bir sonraki sefer işimizi *doğru* yapma fırsatı verdi."

Reynolds'ın telefonu masada titredi. Reynolds ekrana baktı.

Bay Passmore.

Tanrım. Sanki batırdığı başka bir şeyi şu an hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi!

Marvel, "Açabilirsin," diye omuz silkti. "Biz bekleriz."

Reynolds ayağa kalktı ve koridora çıktı. İçeridekilerin sessizce bekleyerek onu dinlediğini biliyordu. Koridordan danışma masasına doğru yürüdü ve telefonu açarken plastik sandalyelerden birine oturdu.

Bay Passmore'un sigorta şirketi ödemeyi reddetmişti ve adam çok öfkeliydi. Reynolds'ın konuya müdahale etmesini istiyordu. Gelip olay yerini incelemesini istedi. *Lanet olasıca* adaleti istiyordu! Ve yeni bir televizyon.

Reynolds, Goldilocks'ı yakaladıklarını ve evine girenin o olmadığını söylemek için ağzını açtı. Ancak Passmore o kadar kızgındı ki Reynolds bunu dile getiremedi. Onun yerine adamı oyalayacak bir şeyler söyledi ve telefonu kapattı. Sonra bir süreliğine dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu ve parlak ayakkabılarına baktı. Kapının açıldığını ve bir pusetle iki kişinin içeri girdiğini fark etmedi. İçlerinden biri masaya yaklaştı, Reynolds'ın önünde durdu ve "Merhaba," dedi. Reynolds kafasını kaldırdığında Jack Bright tam karşısındaydı.

Reynolds şaşkınlıkla, *"Aaa!"* diye bağırdı. Ayağa kalktı ve hamlesini yaptı. Kaçmaya ya da direnmeye çalışmamasına rağmen çocuğun kolunu sertçe yakaladı.

"Jack Bright!" diye bağırırken yardıma gelecek kimse var mı, diye etrafına bakındı. Ama girişteki görevli ortalıkta yoktu. "Jack Bright, seni hırsızlıktan tutukluyorum! Konuşmama hakkına sahipsin! Söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir!"

Durdu ve kalbi hızla çarparken bir soluk aldı. Bright onun bitirmesini nazikçe bekliyordu. "*Söylediğin* her şey aleyhine delil olarak kullanılabilir. Haklarını anlıyor musun?"

"Evet," dedi Jack.

Sonra diğer kişi konuştu. Puseti iten kişi. Reynolds ilk kez ona baktı. Kargo şort giymiş, bacakları tüysüz ve kaşı olmayan genç bir adamdı.

Jack'e baktı ve "Anladığına *emin* misin, dostum?" diye sordu. "Sana ne söylerlerse söylesinler içeri girersin."

Reynolds kaşlarını çattı. "Sen de kimsin?"

"Bu, arkadaşım Louis," dedi Jack. "Bıçaklar hakkında her şeyi biliyor."

"Aferin ona," dedi Reynolds. Sonra masanın arkasında büyük burunlu bir kadın polis belirdi. "Bu çocuk için yetkili bir avukat getirin. Hemen!"

Sonra Jack Bright'a döndü. "Benimle gel," dedi ve etekleri zil çalarak onu koridordan görüşme odasına götürdü.

Marvel'ın canı cehenneme! diye düşündü. Goldilocks'ı iki kez *yakalamıştı* ve her seferinde daha iyiye gidiyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Tüysüz Louis Bridge cinayet silahının olduğu kanıt torbasını eline aldı.

"Çıkarabilir miyim?"

"Hayır," dedi Marvel.

Louis iç çekti ve üzerine biraz daha eğilip daha iyi inceleyebilmek için şeffaf torbayı bıçağa bastırdı.

Bilinçsizce, hepsi birden masaya doğru eğildi. Jack'in dizinde oturan Baz tombul parmaklarını formika masaya dayamış, diğerleri gibi babasına ve elindeki şeye dikkat kesilmişti.

Odadaki tek ses, yeşil ışığının yanması için duvardan elektrik çeken fotokopi makinesinin sesiydi.

Sonunda Louis torbayı bıraktı.

"Bu bir VC bıçak," dedi.

"O nedir?" dedi Marvel.

Louis hemen bırakmakla hata yapmış gibi torbayı yeniden eline aldı. Elinde yavaş yavaş çeviriyor, gözlerini bıçaktan ayırmadan konuşuyordu.

"VC, dünyadaki en iyi üçüncü ya da dördüncü bıçak. Yani bir o var, bir de Jay Fisher ve Gil Hibben var. Belki bir de Buster Warenski'yi sayabiliriz ama o artık sadece sanat bıçakları yapıyor. Altından ve değerli taş gibi şeylerden."

Etrafındaki boş bakışlarla buluşmak için başını kaldırdı.

"Bu isimleri hiç duymadım," dedi Marvel.

Louis bıçağa bakarak heyecanla konuşmaya devam etti.

"Onlar bıçakların rock yıldızları. Hepsi el yapımı, özel bıçaklardır; emekten, malzemeden ve maliyetten kaçmazlar. Ama VC en üst seviye, tepenin de tepesinde. Bıçakların James Bond'u gibi bir şey yani. Bıçaklar dünyasındaki gizli bomba."

Etkileyici bir sessizlik oldu. Sonra Reynolds boğazını temizledi.

"Sana neden güvenelim?"

"Neden mi?"

"Evet. Bu konudaki uzmanlığın neye dayanıyor?"

"Ne demek istediğinizi anladım," dedi Louis soğukkanlılıkla. "Beni uzman yapan şey... Bu lanet bilgileri benim biliyor olmam ve sizin bilmiyor olmanız."

Keskin bir sessizlik oldu. Baz gözlerini açarak odada etrafına baktı ve fısıldadı: "Baba lanet dedi."

Marvel güldü ve Louis, "Evet. Özür dilerim, dostum. Baba yaramazlık yaptı."

Ahlaki üstünlük pozisyonuna erişen Baz, "Yulaf lapası!" dedi.

"Birazdan, dostum."

"Peki, bu VC'yi nerede bulabiliriz?"

Louis sorunun saflığına güldü. "Bulamazsınız, "dedi. "Kimse kim olduğunu bile bilmez. Tamamen radar dışıdır. Asla fuarlara girmez; röportaj vermez. Sadece evde oturup bıçak yapar. Önemli bıçaklar... Önemli miktarda parası olan, önemli insanlar için."

"Nerede yaşıyor? Bu ülkede mi?"

Louis omuz silkerek, "Bilmem?" dedi.

"Ne tür bir paradan bahsediyoruz?" dedi Reynolds.

"VC'si olan bir adam tanıyordum. Dört bin vermişti."

"*Dört bin*?" dedi Marvel.

Baz onun şaşkın yüzünü taklit edip, "*Dört bin*?" dedi, Louis de güldü.

"Doğru, Baz. Dört bin. Üstelik yeni ya da kişiselleştirilmiş olan bile değildi. Gerçek bir VC'yi yakından görmedim bile, sadece resimlerini gördüm. Bu gerçekten inanılmaz." Gözlerine inanamıyormuş gibi bıçağın olduğu torbaya bakarak başını salladı.

"Ben görmek," dedi Baz ama Louis bıçağı hemen ondan uzaklaştırdı. Torbayı bir öyle bir böyle çevirdi, daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı, sapını tutabilmek için plastik torbanın üstünden dokundu.

"Bu bıçak titanyum. Bu yüzden bu kadar hafif, anlıyor musunuz? Ayrıca asla paslanmaz. Sapı abalondan yapılmış."

"O nedir?" dedi Marvel.

"Bir tür sedef ama inanılmaz güçlü. Sedef pahalı bir şey değil, bilirsiniz işte; bu yüzden VC değer için değil, güç için abalon kullanıyor. Bu bıçak sonsuza kadar dayanır."

Marvel, "Bıçaklar hakkında ne kadar çok şey biliyorsun," dedi şüpheyle.

Louis omuz silkti. "Herkes *bir şey* hakkında çok şey bilir," dedi. "Benim o bir şeyim de bıçaklar."

Bıçağı saygıyla masaya bıraktı ve hüzünlü bir ses tonuyla ekledi. "Bilirsiniz, bir VC'yi tutmak şey gibidir..." Başını salladı. "Bilmiyorum... büyülü gibi."

Kendi kendine güldü ve başparmağını çenesinde gezdirdi, sakalı çıkmaya *cüret etmiş* gibi. Sakalları çıkmaması gerektiğini iyi bilirdi.

Baz iç çekti ve başını salladı. "Dört bin," dedi tekrar. Sonra bıçağı almak için elini uzattı ama Louis gülerek hemen onu yakaladı ve Jack'in dizlerinden kaldırıp kendi kucağına oturttu.

Marvel derme çatma sandalyesinde arkasına yaslandı ve Louis'e dikkatlice baktı.

"Bundan emin misin?"

"Çok eminim," dedi Louis. "Başparmağının koyulduğu yerdeki taş VC'ye özgü bir detay. Hoş, biri kopyalamış da olabilir. Plastik torbadan bakıp bunu söylemek zor ama kalitesi öyle olmadığını söylüyor. Kullanılan malzemeleri birinci sınıf ve bıçaktaki eğim... *mükemmel* görünüyor."

Durdu, sonra da, "Ama emin olabilmek için elimde tutmam gerek..." diye ekledi.

Marvel gülümsedi ve başını salladı. "Üzgünüm."

Louis omuz silkti ve gülümsedi. Ancak gözlerini bıçaktan alamıyordu.

"VC neyin kısaltması?" diye sordu Marvel.

"Sanırım baş harfler."

"Ticari bir iş yerinde yapılmış olamaz mı? Bir fabrika gibi bir yerde?"

Louis başını salladı. "Hayır. Bu, az sayıda üretilen, yüksek kâr marjıyla satılan şeylerden. Mesela Buster Warenski tek bir bıçak üzerinde beş yıldır çalışıyor! Kullanılan aletler hantal ve ağır ama hiçbiri fazla yer kaplamaz. Bu adam bahçesindeki kulübede bile çalışıyor olabilir."

Marvel başını salladı, düşündü, hayal etti... Daha önceye kıyasla çok daha dikkatli bir şekilde torbayı eline aldı. "Yani bu bıçak binlerce bıçaktan biri değil?"

Louis güldü ve başını hararetli bir şekilde salladı. "Türünün *tek* örneği, dostum. Hem de en afilisinden."

Baz, "Yulaf lapası!" diye sızlandı.

"Tamam, küçük domuzcuk. Babaya bir öpücük ver de kahvaltı için eve gidelim, olur mu?"

Baz gülümsedi. Louis ayağa kalktı ve artık gitmek için onu pusete oturttu.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Louis," dedi Jack sessizce.

Louis arkasını döndü ve odada sadece ikisi varmış gibi Jack'e bakıp gülümsedi. Sanki bir yalıçapkınının parlak kanatlarını çırptığı kanalın kenarındaki bankta oturuyorlar, Baz da ördekleri besliyordu.

"Daha önce yaptığım şey için özür dilerim, dostum. İyi şanslar." Elini uzattı, Jack de sıktı. "Senin yaşlı adama söyle, istediği zaman gelip bizim depoda işe başlayabilir. Kayıtlı olacağı için vergi verecek, uzun saatler çalışacak ve çok az para alacak ama ne zaman isterse işi hazır."

Jack başını salladı. Louis ve Baz odadan çıkarken, "Teşekkürler," diye fısıldayabildi.

Uzun sessizliği Marvel bozdu.

"İlginç herif. Onu nereden tanıyorsun?"

Jack sadece omuz silkti.

Marvel elindeki torbayla oynadı.

Parrott paspasın yanındaki yerinden, "Şimdi ne olacak, efendim?" dedi.

Marvel külüstür sandalyede arkasına yaslandı.

"Bence Adam While'ın gözlerinin içine bakma zamanı geldi."

Komiser Marvel iki gün içinde ikinci kez While'ın kapısını çalıyordu. Rice'la kapıda beklerlerken Marvel, Bayan While'a resmi davranmaya hazırlanıyordu. Bayan While son görüşmelerindeki gibi davranırsa onu terslemeye hazırdı. Bu kez enerjisini toplamasına ya da "hakları" hakkında konuşmasına fırsat vermeden onu durduracaktı. Eğer yine aynı şeyi yaparsa Marvel ona görev sırasında bir polis memuruna saldırdığını hatırlatacaktı. Suçlayıcı bir tutum takınırsa da bu *Marvel* için değil, *onun* için kötü olurdu. Hamile olsun ya da olmasın fark etmezdi. Kanun böyle histeri krizlerine izin vermezdi.

Yine de desenli camın arkasından kapıya birinin yaklaştığını görünce avuç içleri terledi.

Ama kapıyı açan Catherine While değildi. Kocasıydı, tıraşsız ve boş bakışlı kocası.

"Bay While?"

"Evet?"

Marvel kimliğini gösterdi. "Komiser Marvel. Arkadaşım polis memuru Rice. İçeri gelebilir miyiz?"

"Neyle ilgili?"

"Eileen Bright."

Adam While'ın yüzünden öyle bir çaresizlik ifadesi geçti ki Marvel bir an için onun kaçacağını ya da silahını çıkaracağını sandı.

"Yüce Tanrım!" diye çıkıştı. "Üç lanet sene önce öğrenemediğiniz neyi öğrenmek istiyorsunuz? Sırf emniyet şeridinde durup işedim diye beni Karındeşen Jack ilan ettiniz!"

"Sakin olun, Bay While," dedi Marvel ama aslında bunu adamı tahrik etmek için söylemişti. Marvel her zaman tartışmaya hazırdı ve şüpheli gördüğü kişileri böyle kışkırtmayı severdi.

Ya da belki de herkesi.

Ama bu kez, Adam While gerçekten de biraz sakinleşti. İç çekti, kapıyı açtı ve arkasını döndü. Marvel ve Rice peşinden oturma odasına yürüdüler. Geldiklerini görünce yüzünü onlara döndü. "Affedersiniz," dedi parmaklarını saçlarından geçirerek. "Kötü bir gün geçiriyorum."

"Bunu duyduğumuza üzüldük, Bay While," dedi Rice sevecen bir şekilde. "Özel bir durum mu var?"

While belli belirsiz elini salladı ve iç çekti. "Arabada sorun. İşte sorun. Eşte sorun. Adını siz koyun."

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Marvel. Gizli geçmişiyle ilgili karısından fırça yediğini tahmin ediyordu.

Güzel.

"Hayat, işte?" dedi Rice iç çekerek. "Hayat, bir hız treni gibidir."

"Bunu tekrar söyler misiniz?" dedi While ve Rice'ın basmakalıp sözü ona biraz perspektif kazandırmış gibi gülümsedi.

Marvel birden yanında bir kadın memur olduğu için sevindi. Bu tür etkileşimlerde kadın memurların değerini daha iyi anlayabiliyordu.

Hem zaten yakalama evine şişe açacağını da o getirmişti.

"Karınız nerede, Bay While?" dedi Marvel.

"Annesini görmeye gitti."

"Yakınlarda yaşıyor, öyle değil mi?"

"Withypool'da."

Marvel durakladı ve "Neresi olduğuna dair en ufak bir fikrim yok," dedi.

"Exmoor'da," dedi Rice. Marvel *neresi* olduğunu anlamış gibi başını salladı.

"Dün geldiğimizde sizi bulamadık," dedi Marvel. Kendi davranışının sorgulanacağını düşündüğü zaman "biz" demeyi tercih ederdi. Kurgusal bir iş arkadaşını suçlamak işleri kolaylaştırıyordu.

Sonra hemen konuya girdi. "VC bıçağınızla ilgili geldik."

Onu savunmasız yakalama umuduyla While'dan doğaçlama bir tepki bekliyordu ama While hiç tepki vermedi.

"Yani?" dedi While.

"Görebilir miyiz?"

"Tabii ki," dedi ve elini cebine soktu.

Evde olduğu zamanlar o bıçak hep cebindeydi. Marvel, Angela While'ın sözlerini hatırladı.

Elini uzattı. "Alabilir miyim?"

While yeni doğmuş bebeğini bir tilkiye vermesi isteniyormuş gibi duraksadı.

Sonra bıçağı uzattı.

Marvel bıçağa baktı. Jack Bright haklıydı. Cinayet silahının aynısıydı.

Ama bu bıçak plastik torbadan dolayı bulanık görünmüyordu. Gerçek ve saf bir güzellikti...

Abalon avucuna mükemmel bir şekilde oturan, yumuşak, sıcak sap tarafından ehlileştirilmiş vahşi bir fırtına bulutuydu sanki. Başparmağıyla elmasa dokundu ve bıçak sanki kendi

kendine açıldı! Açılmasının *istendiğini biliyor* gibiydi ve herhangi bir baskı uygulanmadan açılmıştı. Tereddütsüz. Zorlamadan. Ovuşturmadan. Bıçak sanki canlı bir şeydi ve isteklerini yerine getirmeye hazırdı. Bir tarafı tırtıklı, diğer tarafı acımasızca kavisli.

Cinayet silahıyla aynıydı.

Ve... Büyüleyiciydi.

Marvel bıçağın büyüleyici olduğunu düşündüğü için utandı. Bıçakla arasında bir bağ hissetti! Onu *kullanmak* istiyordu. Ne yapabildiğini görmek istiyordu. Kesmek, saplamak, doğramak istiyordu. Adını bir yerlere kazımak istiyordu.

Onu herhangi bir şeyde kullanmak istiyordu!

Başparmağıyla bıçağa yavaşça dokundu. İnce bir çizgiden boşalan kanla irkildi.

"Efendim!" dedi Rice ve o büyülü anı bozdu.

Marvel tekrar nefes aldı.

"Elinizi kestiniz, efendim."

Marvel başını salladı. Kabuğu kirletmemek için kanlı başparmağını saptan kaldırdı. Pişman olan işaretparmağı bıçağın kapanmasını buyurdu ve bıçak itaat ederek inci gibi kılıfın içine doğru eğildi.

Marvel boğazını temizledi ve bıçağı While'a geri uzattı. "Neden bu kadar pahalı olduklarını şimdi anlıyorum. Nereden aldınız?"

"Babamın hediyesiydi."

"Binlerce pound değerinde olduğunu duydum. Bu ciddi bir hediye."

"Evet," diye başını salladı Adam While. "Yirmi birinci yaş günüm içindi."

"Babanız nereden almış?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani bir mağazadan mı almış?"

While kaşlarını çatarak bıçağa baktı. Ardından pantolonunun içine sokmadığı gömleğinin etek ucuyla Marvel'ın bıraktığı izleri sildi ve bıçağı tekrar cebine soktu. "Açıkçası bilmiyorum."

"Belki de onu yapan kişiden almıştır?"

Adam While omuz silkti. "Bilemiyorum."

"Ama babanız hatırlar, öyle değil mi?"

"Maalesef, o öldü."

"Ah, üzüldüm," dedi Marvel. Sesi hiç de üzülmüş gibi çıkmamıştı. "Ne zaman öldü?"

"Geçen sene," dedi While. "Kanser."

"Kanser demek," dedi Marvel.

"Evet."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Marvel.

"Öyle," dedi While.

"Bu işte öyle şeyler görüyoruz ki..."

Cümlesini bitirmedi. Adam While'a gözlerini dikti.

Rice'ın gerildiğini görünce, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bay While," dedi.

Arabayla evden uzaklaşırlarken Marvel, "Yalan söylüyor," dedi.

"Neyle ilgili?"

"Bilmiyorum."

"O zaman yalan söylediğini nereden anladınız, efendim?" dedi Rice.

"Deeev bir içgüdü," dedi Marvel. "Söyle bakalım," diye devam etti. "İki cinayet masası polisi kapına gelip bıçağını görmek istediğini söylese, neden diye sormaz mısın?"

"Sorardım."

"Ben de," dedi Marvel. "Ama o sormadı. Üstelik olay yerinde bulunan cinayet silahı kamuya hiç gösterilmemişti. Bu yüzden Eileen Bright cinayetini araştıran birinin onun bıçağıyla ilgilenmesinin nedenini anlamamış olması gerekirdi."

Rice başını salladı. "Şayet bıçağının cinayet silahının aynısı olduğunu *bilmiyor olsaydı*."

"Aynen öyle."

Rice iç çekti. "Ama onunki cinayet silahı *değil*, öyle değil mi?"

Marvel başını salladı. "Adam While'ı bu cinayetle ilişkilendiren tek şey aynı zamanda onu temize çıkarmak."

Polis karakoluna giden yolun geri kalanında sessizlik hâkimdi.

Bir web sayfası vardı.

VC BIÇAKLARI: ÖNEMLİ OLAN MÜKEMMELLİKTİR

Sayfa çirkindi ve yazılarla doluydu. Kırmızı ve mavi renkli, kalın, büyük harflerden; ünlem işaretlerinden; altı çizili kelimelerden; tuhaf ve öfkeli başlıklardan oluşuyordu. VC BIÇAK ALMAMANIZ İÇİN ON NEDEN! ya da VC BIÇAĞINIZ NE ZAMAN HAZIR, DİYE SORMAYIN ÇÜNKÜ BEN DE BİLMİYORUM!!!

VC bıçak almamanız için nedenler: HAVA ATMAK! SUÇ İŞLEMEK! ve ZARF AÇMAK!

EĞER BİR VC BIÇAĞA SAHİP OLMAK İÇİN İYİ BİR NEDENİNİZ YOKSA, sayfa potansiyel müşterilere sinirleniyordu; SAKIN VC BIÇAK ALMAYIN! Ayrıca el yapımı bıçaklarının durumunu merak eden müşterilerine de VC'nin özel bir mesajı vardı:

Bıçağınızın durumunu bana her sorduğunuzda beni size cevap yazmak zorunda bırakıyor ve işimden alıkoyuyorsunuz. Bu da bıçağınızın gecikmesi, hatta zarar görmesi riskini doğuruyor. Ve o sırada elimdeki muhtemelen SİZİN BIÇAĞINIZ oluyor!!!

Marvel doğası gereği arkadaş canlısı, uyumlu biri değildi. Ama o bile VC Bıçaklarının sayfasının biraz... coşkulu ve iddialı

bir tonu olduğunu hissetti. Sanki sayfanın amacı insanları VC bıçak almaktan vazgeçirmekti.

Dişlerinin arasından nefes verdi. "Nasıl bir kaçık."

"Gerçekten de," dedi Reynolds. "Suç işlemek yok ne demek! Dört bin poundluk avcı bıçağı alan birinin ne yapacağını sanıyor! Meyve falan mı soyacak?"

Sayfanın bazı yerlerinde bir bıçak fotoğrafı vardı. Sayfayı hazırlayan kişi –ki Marvel onun VC olduğunu düşünüyordu– sayfa için hiç masraf yapmamıştı ama bıçak fotoğrafları neredeyse pornografik denecek kadar tutkuluydu. Işık mükemmel yerleştirilmiş, köşeler dikkatlice düzenlenmiş, aksesuarlar özenle seçilmişti. Her bıçak uygun bir zemine yerleştirilmişti. Tuzağa düşmüş bir tavşanın yanındaki kamuflaj ağının üzerinde bir hayatta kalma bıçağı; bir paraşütçü askerin çamurlu botuna özenle iliştirilmiş bir savaş hançeri; mum ışığıyla aydınlanan bir Viktoryen masada –bir kadeh şarabın ve insan kafatasının yanına– gölgeler içine konulmuş karbon fiber bir siyah kama. Bir VC bıçağın sahibine sihirli bir şekilde bahşedeceği güçlerle ilgili fantezi tablosu; tabii eğer bu kişi satın alma engellerini aşabilirse.

Ve son olarak sayfada fiyatlarla ilgili hiçbir bilgi yoktu. Belli ki VC *"Fiyatını soruyorsanız zaten karşılayamazsınız"* prensibiyle çalışıyordu.

Sonunda, Reynolds sayfadaki tek iletişim bilgisini buldu. Son sayfanın en sağ alt köşesinde, "Kuruluş tarihi: 1988" yazısı ile fotoğrafların telif hakkına dair sert bir uyarı ("ONLAR BENİM!!!") arasına küçücük puntolarla sıkıştırılmış bir cep telefonu numarası vardı.

"Bu İngiltere numarası," dedi Reynolds. "En azından artık bu ülkede olduğunu biliyoruz."

Marvel numarayı iki kez çaldırdı. İkisinde de direkt sesli mesaja yönlendirildi. Fakat otomatik kaydedilmiş bir mesaj yoktu, sadece on beş saniyelik bir sessizlik ve sonrasında bir bip sesi.

Mesaj bırakmadı.

Taunton'ı aradı ve cep numarasını araştırmalarını istedi.

Marvel, Rice ve Parrott sayfada gezinmeye devam eden Reynolds'ı izliyorlardı. Reynolds da belki VC'nin kimliğini ya da yerini bulabileceğim bir ipucuna rastlarım, diye ümitsizce fotoğraflara, küçük yazılara ve söz dizimlerine göz gezdiriyordu.

"Bir dakika," dedi Marvel birden. "VC'nin kuruluş tarihi ne dedin?"

"1988, efendim," dedi Reynolds tekrar kontrol ederek.

Marvel, Stourbridge'in onun için çektiği dosya fotokopisini karıştırdı.

"Üç sene önce, 1998'de, While cinayet mahallinden alındığında otuz beş yaşındaydı."

Hepsi birden ona baktılar.

Düşüncelerini toparlamaya çalışırken devam etti. "Bir saat önce Adam While bize, babasının bıçağı yirmi birinci yaş günü hediyesi olarak verdiğini söyledi."

Başını onaylayarak sallayan Rice'a döndü.

"Ama While yirmi bir yaşına bastığında sene 1984'tü. Bu sayfaya göre VC bıçaklarının ticari faaliyete başlamasından dört sene önce."

"Ama bu ne anlama geliyor ki?" dedi Parrott.

"O bıçağı babası vermedi anlamına geliyor," dedi Rice.

"Bıçağı ona kimin verdiğinin ne önemi var?" diye sordu Reynolds.

"Önemi var çünkü bize yalan söyledi demek," dedi Marvel. "Saklayacak bir şeyi olmasa bize neden yalan söylesin ki? Yalan söylediğini *biliyordum!*"

Rice'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bazen hisler gerçekleri söyler!"

Reynolds kaşlarını kaldırdı. "Efendim, bence bu tam anlamıyla ateş olmayan yerden duman çıkmaz durumu."

"Çok haklısın," dedi Marvel. "Birinin cinayetle ilgisi olduğunu düşündüğümde genellikle haklı çıkarım."

Reynolds gözlerini kapattı ve şu an Marvel'ı farklı bir şeye ikna etmek adına söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti.

"Peki ya çocuk, efendim?" dedi. "Onu ya gerçekten suçlayacağız ya da serbest bırakacağız. Henüz bir avukatla bile görüşmedi!"

Marvel daha cevap veremeden Taunton'dan telefon geldi. Marvel homurdanarak sarı not kâğıdına adresi yazdı.

Sonra sandalyesini sürterek ayağa kalktı.

"Londra'ya gidiyoruz, Reynolds," dedi. Ardından koridoru işaret ederek, "Çocuğu getir. O da bizimle geliyor," dedi.

Aslında Londra değildi, Bromley'ydi. Ama Marvel'ın köylü aksanını bırakması için Londra'ya yeterince yakındı.

Arka koltukta oturan Jack Bright ilerledikçe daha yüksek olan binaları, daha yeni olan arabaları ve daha renkli olan insanları izliyordu.

Kalabalık caddelerden geçerlerken Marvel kebaplara, dizel dumanı kokularına ve sakız yapışmış kaldırımlara duyduğu özlemi hissetti. Buradan çok uzakta olmayan Londra merkez polis teşkilatındaki son davası öyle bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı ki oradaki zamanının bu kez tamamen bittiğini anlamıştı.

Kayıp bir çocuk, ölü bir çocuk, bulunan bir çocuk.

Üçün biri, yeterince iyi değildi.

Kimseyle vedalaşmamıştı, kimse de onunla vedalaşmamıştı.

Ama işler eskisi gibi olabilseydi hemen yarın geri dönerdi...

"Bunu nasıl yapmak istiyorsunuz?" dedi Reynolds.

Yol boyunca bu konuyu konuşmamışlardı. Bu, nereye sapacakları ve nereye işeyecekleriyle ilgili homurdanarak aldıkları kararlar dışında üç saat sessizlik demekti.

Membury mola yerinde Marvel bir kova KFC almıştı çünkü KFC tanrıların yemeğiydi. Ama çocuk aç değildi.

Reynolds'ın yanında humuslu lavaş ve bir şişe su vardı. Bu adam resmen yaşamaya muhalifti.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Reynolds tekrar.

Marvel ön kapıyı kırarak açacaklarını, While'a cinayet silahını satanın o olduğunu söyletene kadar VC'yi kendi bıçaklarıyla yere yapıştıracaklarını söylemeyi çok isterdi.

Bunun yerine, "Öncelikle, gayet resmi olacağım," dedi. "Ne zaman şansının yaver gideceğini asla bilemezsin."

Şehir merkezinin dışına, savaş zamanı atılan bombaların mirası niteliğindeki yerleşim bölgesine vardılar. Burası daha çok yeşil alanın, eski büyük evlerin, dairelerin ve altmışlı yıllardan kalma çirkin kutuların bir karışımıydı

Cumberland Yolu'ndaki VC'nin evi de çimenleri fazlaca uzamış bir ön bahçesi olan o kiremit kutulardan biriydi.

Reynolds köşeyi döndü. Arabayı bir kamyonun arkasındaki küçük alana park etmesi epey zaman aldı.

"Sen burada bekle," dedi Marvel. Jack onaylayarak başını salladı.

Reynolds uyarma gereği hissederek, "Bu sizce iyi bir fikir mi, efendim?" diye sordu.

Marvel, Jack Bright'ın bir yere gitmeyeceğini biliyordu. O annesinin katilini bulmayı hepsinden daha çok istiyordu. Eğer annesinin katilini bulamazlarsa Goldilocks davasıyla ilgili suçlamalardan kaçmayı deneyebilir ve bu, Marvel'ı endişelendirecek bir ihtimal olabilirdi. Ancak şimdilik böyle bir risk yoktu. Marvel o gün gelene kadar Jack Bright'ın hiçbir yere gitmeyeceğinden emindi.

Reynolds'a bunu anlatma zahmetine girmedi. Reynolds üniversiteye gitmişti. Bunu kendi kendine çözebilecek kapasitedeydi.

"Radyo dinleyebilir miyim?" dedi Jack.

"Hayır," dedi Reynolds ve kendini savunurcasına Marvel'a baktı. "Ona *anahtarları* bırakmayacağım, efendim!"

Marvel bile bunun fazla riskli olacağı konusunda hemfikirdi. Jack'i arabada bıraktılar ve köşeyi dönerek evin önündeki araba yoluna saptılar.

"Çocuğu yanımızda getirmekten dolayı rahatsızım, efendim," dedi Reynolds. "Yasal vasisi olmadan sorgulandı, resmi olarak suçlu olmadan hapsedildi, şu an da bizimle birlikte ve ben neden olduğunu..."

Marvel omuz silkti. "İşimize yarayabilir."

"İşimize *nasıl* yarayabilir ki?" dedi Reynolds.

"Herkesin işe yarar olduğu bir konu vardır, Reynolds. Her şey şartlarla ilgili. Eğer işe yaramadığı ortaya çıkarsa onu M5'e geri götürürüz, Goldilocks davasıyla ilgili suçlarız ve sorun çözülür."

"Henüz bir avukatla bile görüşmedi, efendim."

"Çünkü onu resmi olarak sorgulamadık."

"Neredeyse yirmi dört saat oldu! Onu ya suçlamamız ya da serbest bırakmamız gerekiyor."

"Sakin ol, Reynolds," dedi Marvel. "*Onun bize* geldiğini unutma. Ona konuşma dediğimiz halde kendisi konuşmak istedi. Anlaşma yapmak istedi. Ve senin şaka gibi tutuklaman sayesinde, bu süre içinde yasal olarak gözaltındaydı."

Reynolds dudaklarını sıktı ve eve doğru yürürlerken daha fazla konuşmadı.

Düzensiz çimenli bahçe içinde bir kamera olan, parlak boyalı bir cüce heykeline ev sahipliği yapıyordu. Marvel kafasını kaldırdı ve saçakların altındaki siyah kapalı devre televizyon sistemini gördü. Eğreti çite dayalı KİRALIK yazısı vardı.

Reynolds kapıya vurdu ve ikisi de kimliklerini çıkardı. Buğulu cam kapının arkasından biri yaklaşırken Marvel kendini hazırladı. Kapıyı ellilerinin sonunda, ufak tefek, eski püskü giyimli bir kadın açtı. Kalın gözlükleri, anne tarzı kesilmiş gri saçları ve arkasındaki yün yumağını kovalayan bir kedisi vardı.

"Merhaba?" dedi kadın temkinli bir sesle.

"Merhaba," dedi Marvel. "Komiser Marvel ve Komiser Yardımcısı Reynolds." Marvel kimliğini havaya kaldırdı ve kadın kimliğine baktı. "VC bıçaklarıyla ilgili olarak geldik."

"Ah," dedi kadın. "Oğlumu arıyorsunuz. Şu an evde değil."

"Oğlunuzun adı nedir?" dedi Reynolds.

"Christopher."

"Soyadı?"

"Creed," dedi. "Christopher Creed."

Marvel kaşlarını çattı."VC'nin bıçağı yapan kişinin adının baş harfleri olduğunu sanıyorduk."

"Sanıyorum Victoria Cross'un baş harfleri," dedi. "Kahramanlık nişanı gibi. Ama geldiğinde ona sorabilirsiniz."

"Tamam," dedi Marvel. "Ne zaman gelir?"

"Salı günü," dedi kadın. "Lanzarote'ye gitti."

"Tüh," dedi Marvel. O gün günlerden cumaydı.

Reynolds hafifçe gülümsedi. "Onu arayabilir miyiz?"

"Christopher'ı mı?" dedi Bayan Creed şaşırarak. "*Nasıl* arayacaksınız ki?"

"Cep telefonu yok mu?"

Kadın bir an için kararsız göründü, sonra da, "Evet, var ama *tatildeyken* açar mı bilemiyorum," dedi.

Herhalde aradığımız numara, diye düşündü Marvel. "Hangi otelde kaldığını biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi kadın üzüntüyle. "Hangi otelde olduğunu söylemedi. Ama Lanzarote küçük bir yer, öyle değil mi? Neredeyse haritada bile görünmüyor! Adayı arayıp nerede kaldığını öğrenebilirsiniz?"

Yaşlı insanlar, diye düşündü Marvel. *Hiçbir halt bilmezler.*

Kafasını salladı ve hayal kırıklığıyla ciğerindeki tüm havayı bıraktı. Bu evde ya da arkadaki bir kulübede çalışan biri dünyanın en iyi bıçaklarını zenginlere ve –büyük ihtimalle– suçlulara satıyordu. Marvel onunla tanışıp kafasındaki Christopher Creed imajıyla örtüşüp örtüşmediğini görmek için can atıyordu. O köşeli çeneli, yara izli parmaklarıyla titanyuma şekil veren, erdemli bir eski denizci miydi? Yoksa iç çamaşırıyla oturup cips yiyen, metal işçiliğindeki becerisi *Yüzüklerin Efendisi* filmine duyduğu tutkuyla başlayan, odasından hiç çıkmadığı için işinde ustalaşmış; şişman, tembel ve hiç büyümemiş bir çocuk muydu?

İkisi de olabilir, ikisi de olmayabilir ya da ikisinin ortası biri de olabilirdi.

Onun için fark etmezdi! Sadece eli boş gitmek istemiyordu.

"İçeri gelebilir miyiz, Bayan Creed?"

"Elbette," dedi kadın. "Pek ziyaretçim olmaz! Çay içer misiniz?"

"Teşekkürler."

Bayan Creed, Marvel ve Reynolds'a oturma odasını gösterdi ve çay yapmak için gitti.

Evde tuhaf bir koku vardı. Metalik? Asidik? Marvel bıçak yapma sürecini bilmiyordu; belki de bu koku işin bir parçasıydı.

Şöminenin üzerinde Christopher olduğunu varsaydığı bir çocuğun soluk bir fotoğrafı vardı. Ancak fotoğraf yetişkin haliyle ilgili pek ipucu vermiyordu.

Onun dışında oda tamamen kedilerle ilgiliydi.

Porselen kediler, ahşap kediler, örgü kediler, keçe kediler, kedi kapı stoperi, kedi oda kokusu, kedi şekilli vazolar, kedi abajurlar, kedi perdeler, kedi kanepeler, kediler, kediler, kediler...

Bayan Creed bir tepside çay getirdi. Porselen bir demlikten çayı döktü, kedili kapağıyla demliği kapattı; sonra kedili fincanları kedili bardak altlıklarının üzerine koydu.

Marvel, "Kedileri seviyorsunuz?" dedi.

"Ah, onlara bayılıyorum!" dedi kadın. Ardından Marvel'a heyecanlı ama aynı zamanda rahatsız edici bir şekilde baktı.

"Siz?"

"Ben de," dedi Marvel.

Aslında kedilerden nefret ederdi. O küçük kibirli pisliklere hiç tahammülü yoktu. Ama bilgi alabilmek için her şeyi yapardı.

Kadın gözleri parlayarak baktı. "Onlar minik tüylü çocuklar gibidir," dedi.

"Çocuklar demişken, Christopher'la gurur duyuyor olmalısınız," dedi Reynolds. "Alanında oldukça iyi bir üne sahip."

"Sanırım öyle," dedi Bayan Creed. "Yaptığı işte iyi olduğunu biliyorum ama keşke bu iş *bıçaklar* olmasaydı. Bıçaklar öyle..." Duraksayıp doğru ifadeyi aradı ve sonunda "*keskin*" sözcüğünde karar kıldı.

Marvel bilgece başını salladı ve "Evet. Bıçaklar keskin *oluyor*," dedi.

"Hep ya kendini keserse, diye endişeleniyorum, biliyor musunuz?" dedi Bayan Creed.

"Eminim önlemini alıyordur," dedi Reynolds güven verici bir şekilde. "Neticede o bir profesyonel."

Bayan Creed ona hafifçe gülümsedi. "Umarım haklısınızdır, Bay Reynolds. Bisküvi ister misiniz?"

Marvel bourbon aromalıyı aldı, Reynolds ise kremalıyı tercih etti. Yaşlıların bisküvileri.

"Belki bize yardım edebilirsiniz," dedi Marvel bundan şüphe duyarak.

Bayan Creed çayından bir yudum aldı, sonra fincanı tabağına geri koydu ve "Edebilirsem elbette," dedi.

"Basit bir şey," dedi Marvel. "Sadece Christopher'ın birine bıçaklarından satıp satmadığını öğrenmek istiyoruz. Bize kayıtlarını gösterirseniz hemen bulabileceğimizden eminim."

"Ah, canım," dedi Bayan Creed. "O evde değilken odasına giremiyorum. Kapısını kilitliyor."

"Yedek bir anahtarınız yok mu?" diye sordu Marvel.

Bayan Creed başını sallayarak, "Ah, hayır!" dedi. "Olsaydı bile o yokken odasına girmeme çok kızar. Oğlanların *kişisel eşyaları* konusunda nasıl olduklarını bilirsiniz işte."

Marvel hayal kırıklığıyla kaşınma isteği duydu. Ulaşmak istediği bilgiyle arasında sadece eğreti bir kapı vardı. Menteşelerinden kolayca sökebilir ya da bunu Reynolds'a yaptırırdı. Şimdi gitmesi ve tekrar gelmesi gerekecekti! Ayrıca o zaman evi aramak için izin belgesi gerekecekti. Belge olmadan evi aramak için olası bir nedeni yoktu ve olası bir neden bulmak bile haftalar alırdı.

Marvel yüzündeki hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Bayan Creed oğlu değildi ve oğlu da bir suçlu değildi. *Henüz* değildi. Yani her ne kadar bunu yapmayı çok istese de *kadına* bir suçlu gibi davranamazdı. Zaten bu hafta yanlış kadına kelepçe takmaya çalışmıştı; listeye bir de kedili kazak giyen yaşlı bir kadını eklemeyecekti.

"Bıçakla ilgili bir sorun mu olmuş?" dedi Bayan Creed. "Christopher bıçaklarıyla ilgili hiç şikâyet almaz. Bir bıçağıyla ilgili sorun olduğunu duyunca eminim çok üzülecek."

Kadın gerçekten endişeli görünüyordu.

"Bıçakla ilgili bir sorun değil," diyerek Marvel kadını rahatlattı. "Biz bir VC bıçak sahibini araştırıyoruz."

Ceketinin içinden bıçağı çıkardı ve sehpaya, bisküvilerin yanına bıraktı. Bayan Creed plastik torbanın içindeki bıçağa baktı. "Sizce de çok güzel değil mi?" dedi. "Bir erkeği aradığınızdan emin misiniz?"

"Öyle sanıyoruz," dedi Marvel.

Bayan Creed gülümsedi. "Sanmak bizi gülünç duruma düşürebilir..."

"Annem de hep böyle söyler," dedi Reynolds. "Ama konu bıçaklar olduğunda oldukça makul bir varsayım."

"Eh, Bay Marvel, umarım bir suç işlemek için kullanılmamıştır?"

"Maalesef öyle," dedi Marvel. "Çok ciddi bir suçta kullanılmış. Bıçağın alt kısmındaki koyu renkli maddeyi görüyor musunuz? O kan."

Bayan Creed plastiğin içine baktı. "Çok siyah görünüyor," dedi.

"Epey eski," diye karşılık verdi Marvel.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Creed. "Christopher'ın bıçağı bir *suçluya* sattığına inanamıyorum. Web sayfasında suçlarda kullanılmamasını özellikle belirtmişti."

Marvel acaba kadın alay mı ediyor diye baktı.

Görünüşe göre alay etmiyordu. Belli ki insanlara suç işlememelerini söylemenin ve onların da buna itaat etmesinin mümkün olduğunu düşünüyordu!

"İnsanların ona *sahip olduktan* sonra *ne* yapacaklarını söylemek oldukça güç, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi kadın.

"Bu durumda bu bıçağı Christopher'dan kimin aldığını sanırım bilmiyorsunuz?"

"Maalesef, hayır," dedi. "Ama çok özel bir müşteri listesi var. Eminim defterine bile bakmadan kime sattığını size söyleyebilir."

"Salı günü," dedi Marvel.

"Salı günü," dedi kadın.

Marvel başını salladı ve dudaklarını büzüştürdü. Bir yere varamayacaktı. Christopher Creed, Lanzarote'deydi ve onun evde olmamasını ummak onu eve getirmeyecekti.

İç çekerek cüzdanından kartvizitini çıkardı ve kadına uzattı.

"Telefon numaram burada yazıyor. Eğer yardımcı olacak bir şey aklınıza gelirse lütfen beni arayın ya da Christopher sizi ararsa lütfen ona numaramı verin."

"Elbette," dedi kadın.

Çaylarını bitirmişlerdi. Gitmeleri gerekiyordu.

Marvel gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordu. İhtiyaç duyduğu bilgiye kendini o kadar *yakın* hissediyordu ki. Acaba o durumu kurtarabilir mi diye Reynolds'a baktı.

"Bıçaklarını görmeyi çok isterdim," dedi Reynolds birden. "Onlar hakkında o kadar çok şey duyduk ki."

Aferin, Reynolds! İyi düşündün! Marvel onaylayarak başını salladı. Karşılaştığı her anne –henüz *doğmamış* bile olsa– kendi çocuğunun özel olduğunu düşünürdü! Öyleyse neden Bayan Creed'in oğluyla gurur duymasını sağlamasın ki? Birleştirilmiş bir Lego parçası ya da buzdolabının üzerindeki parmak boyası gibi oğlunun yarattığı bir eseri onlara neden göstermesin ki?

Bayan Creed kaşlarını çatarak, "Her şey odasında," dedi. "Ben bıçakları evde, sağda solda bırakmaması konusunda çok katıyım. Ama birkaç sene önce, doğum günüm için bana küçük bir çakı yaptı. Onu görmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedi Marvel. Kadın onu şaşırtarak kadife eteğinin yamalı cebinden çakıyı anında çıkardı.

Çakı ilk bakışta dikkat çekici değildi. İki-üç santim uzunluğundaydı ve çok düz, siyah bir sapı vardı. Hafif kıvrımlıydı ve başparmağın yaslandığı noktada küçük bir elmas vardı. Bayan Creed bir başparmağı hareketiyle bıçağı açtı. Bıçak kısmı yedi buçuk santimden biraz kısaydı, yani yasal olarak taşınabilir boyuttaydı.

Marvel hayal kırıklığına uğramıştı.

"Çok güzel," dedi.

"Çok güzel," dedi Reynolds.

"Yo, yo, hayır," dedi Bayan Creed. "Anlamıyorsunuz."

Marvel şaşırdı. Kadın şu yaşlı öğretmenler gibi gözlüğünün üzerinden onaylamayarak ona bakıyordu.

"Elinizde *tutmanız* lazım..." Bayan Creed bıçağı kapattı ve çakıyı Marvel'ın avucuna koyup parmaklarıyla elini kapattı.

Marvel tüm vücudunun ürperdiğini hissetti; elinden başlayıp koluna, oradan da başına kadar uzanan fiziksel bir tepki. Bir an için midesinin bulandığını hissetti ve bir köpek gibi dudaklarını yaladı.

Sonra bıçağı açtı ve yine, tuhaf bir şey tarafından başka bir yere götürülmüş gibi hissetti; o kadar tanımlanamaz ve o kadar karanlık bir şeydi ki Marvel âdeta savunmasız ve çırılçıplaktı.

Bayan Creed, "Pivot yatakları seramikten," dedi. "Bu yüzden bu kadar yumuşak açılıyor."

Marvel sessizce başını salladı. Bıçağı kapattı ve tekrar açtı. Daha önce bunu yaşamıştı. Yakalanmıştı. Büyülenmişti.

Çakı sihirli gibiydi.

"Bıçak kısmı titanyumdan," dedi Bayan Creed. "Sapı ve kılıfı karbon fiberden. Taşı görüyor musunuz? Bu, Christopher'ın marka işareti. Bu elmasları Amsterdam'daki ufak tefek, komik bir adamdan alıyor. Bence çok şık, sizce de öyle değil mi?"

Gülümsedi. Marvel da gülümsedi. Gerçekten şıktı. Elmas siyah karbon fiber kılıfın üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

Marvel açtı ve kapadı, açtı ve kapadı. Tekrar açtı.

"Şu bıçağın üzerindeki açıklığa bakın. Bu, iki buçuk santimin iki binde biri."

Gözlerinden anlamadıklarını anlayınca açıklama gereği duydu. "Dünyadaki en iyi üreticiler yirmiyle yetinirler!"

Marvel bıçağı daha yavaş kapattı. Bıçağın, sapın içinde usulca kayboluşunu izledi. Kapalıyken bıçağın sırtı tek bir metal parça gibi görünüyordu. Sadece ışığa tuttuğunda, içinde gizlenmiş bıçağın ipuçları ortaya çıkıyordu.

"Çok zekice," dedi ve ciddiydi.

"Öyle ve yapması hiç kolay değil," diye devam etti Bayan Creed. "Titanyum tozu o kadar kolay alev alabilir ki birikmesine izin veremezsin. Bu yüzden bıçağı çok ama çok yavaş bilemek zorundasın. Ve tozu da hemen su dolu bir kovaya atmalısın. Yoksa tüm oda alev alev yanar!"

Kadın bu fikre kendi kendine güldü.

Marvel da güldü ve acaba evi sigortalayanların titanyum tozundan ve kovadan haberi var mı, diye düşündü.

Sonra Bayan Creed elini uzattı ve Marvel bıçağı istemeye istemeye kadının avucuna bıraktı. Kendisini, müzik dersi

sonunda davulunu geri vermek zorunda kalan küçük bir çocuk gibi hissetmişti.

"Teşekkür ederim," dedi.

Bayan Creed, "Christopher gerçekten güzel bıçak yapıyor," diyerek gururla iç çekti. "Salı günü gelin, Bay Marvel. Eminim sorularınıza memnuniyetle cevap verecektir."

Marvel plastik kanıt torbası içindeki abalon bıçağı aldı.

"Yardımlarınız için teşekkür ederiz."

"Rica ederim, Bay Marvel," dedi. "Bay Reynolds."

Arabaya doğru yürüdüler.

Bindiklerinde Jack Bright hâlâ arabadaydı, tıpkı Marvel'ın düşündüğü gibi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Onu gördünüz mü?"

"Orada değildi," dedi Marvel. "Annesiyle konuştuk ama o da fazla bir şey bilmiyordu."

İçeride bir süre oturdular. Reynolds araba anahtarlarını elinde, baldırının üzerinde gevşekçe tutuyordu. Ürperdi; tüm vücudu titredi, tüyleri diken diken olmuştu. Sonra utanarak güldü.

"Neyin var?"

"Biraz serin," dedi Reynolds. Ama arabayı hâlâ çalıştırmamıştı.

Sessizce oturdular.

Marvel bir rüyadan uyanmış gibi tuhaf hissediyordu. Tüm o lanet olası kediler! O hastalıklı titreme midesini allak bullak etmişti. Ve o bıçağın itaatkâr bir tereyağı gibi kayarak ortaya çıkması.

O gerçek miydi?

Bu karşılaşmanın tamamı bir masaldan fırlamış gibiydi. Büyüleyiciydi ama karanlık ve korkutucu anlamda.

Aptalca!

Aptalca?

Bu duyguyu üzerinden atmaya çalıştı. Sonra abalon bıçağı daha iyi görebilmek için cama doğru tuttu. Mühürlü poşeti açıp içinden bıçağı çıkarmasına, o hissi tekrar yakalamasına ramak kalmıştı...

"Ben üşümüyorum," dedi Reynolds birden. "Ben... Aslında gerildim." Marvel'a keyifsiz bir bakış attı. "Evle ilgili bir şey. Ya da kadınla ilgili. Ya da şu *koku*. Fark ettiniz mi?"

Marvel başını salladı. Fark etmişti.

Reynolds devam etti. "Sanki tanımadığımız biri bizi *izliyordu*."

"Cücenin dışında mı?"

"Cücenin dışında," dedi Reynolds. Marvel da başını salladı.

İlk kez bir konuda aynı fikirdeydiler. Marvel bunun tekrar olabileceğinden şüpheliydi.

"Sizce Creed *orada* mıydı?" dedi Reynolds.

Marvel dudaklarını büzüştürdü. "Bu gayet mümkün. Dışarıda kapalı devre bir televizyon sistemi vardı, her yerde kameraları olabilir. Bir bıçak manyağı. Bir güvenlik manyağı. Her şeyi izliyor."

"Annesinin bile odasına girmesine izin vermiyormuş," dedi Reynolds. "Paranoyak biri sanki." Sonra gergin bir şekilde, omuzunun üstünden arkasına baktı. Sanki Christopher Creed aniden –bir hayalet gibi ve elinde VC bıçağıyla– arabanın yanında belirecekti.

"Bütün bunlar kadının iyi bir yalancı olduğunun göstergesi," dedi.

"Kafayı kedilerle bozmuş," dedi Marvel omuz silkerek. "Kim bilir daha *neler* var?"

Reynolds güldü.

"Ama kadın gerçekten ürkütücüydü," dedi Marvel temkinli bir sesle. "Bana bıçağı uzatırken elime dokundu. Neredeyse kusacaktım. Kızarmış tavuk yüzünden olduğunu sanmıştım ama şimdi..."

"Sizce onu gözetlemeli miyiz?" dedi Reynolds birden.

Marvel homurdandı. "İkimiz mi?"

"Ve ben!" dedi Jack.

İkisi de onu duymazlıktan geldi.

Reynolds omuz silkti. "Bu gecelik kalacak bir yer buluruz. Birkaç saat uyuduktan sonra, yani hava kararınca tekrar gelir ve ışıklar açıkken evde kim olduğuna bakarız."

"Bence bunu yapmalıyız!" dedi Jack.

İkisi de Jack'i yine duymazlıktan geldi.

Reynolds devam etti. "Riskli olduğunu biliyorum. Ama eğer kadın yalan söylediyse ve Christopher Creed gerçekten evdeyse o zaman arama izni çıkarmak için bir nedenimiz olur. Tek ihtiyacımız üstünde Adam While'ın adı yazan birkaç evrak..."

Marvel başını salladı. While'ın VC bıçaklarının müşterisi olduğuna dair herhangi bir kayıt bulabilirlerse dava doğru yöne doğru hareket etmeye başlayacaktı.

Cinayet yönüne.

Bromley turistik bir yer değildi ve ünlü oyuncu John Hurt o sırada Churchill Tiyatrosu'nda bir şeyler sahneliyordu. Bu yüzden pansiyonlarda yer bulmak zordu; bu kadar kısa sürede, aynı yerde iki oda bulmak ise imkânsız görünüyordu.

Reynolds'ın, Pickhurst Lane'de çift yataklı bir pansiyon bulmayı başarması saat dördü buldu. Pansiyon sahibi üçüncü kişi için açılır kapanır bir yatak koymayı da kabul etti. Gecenin çoğunu zaten Ford Focus'ta geçireceklerinden Marvel bunu kabul etti.

Pansiyon, koridordaki broşürlerde çok mutlu görünen Copples adlı bir çift tarafından işletiliyordu. Ama görünüşe göre Bayan Copple gitmişti ve Bay Copple da pansiyonu tek başına işletmekten pek memnun değildi.

Merdivenlerin dibinden odalarını gösterdi ve bir beden eğitimi öğretmeni edasıyla her birine katlanmamış bir havlu uzattı.

"Kahvaltı saat sekizde," dedi. "Kahvaltıda pastırma yok."

Ardından, onlar yüzünden durdurduğu futbol maçını izlemek için dinlenme odasına yöneldi. Sonra durdu, pantolonun cebinden çıkardığı nane yapraklarından birer tane verdi.

"Yastıklarınız için," dedi ve kapıyı kapattı.

Reynolds odada su ısıtıcısı ve çay tepsisi aradı. Ancak o bunların olmadığını anlayana kadar Marvel televizyonu açmış, kapısı açık tuvalette gürültülü bir şekilde işemiş, iki yatağa da kendini sertçe bırakmış, ayakkabılarını çıkarmış ve seçtiği yatakta arkasına yaslanıp kanalları dolaşmaya başlamıştı bile.

Reynolds, Marvel'ın kendisine bıraktığı boş ve buruşuk yatağa oturdu. Komiserin ayaklarına bakıp kaşlarını çattı. Başka bir adamın çoraplarının yanında olmak onu her zaman rahatsız etmişti.

"Perdeleri çekmemin sizin için sakıncası var mı?" dedi.

Marvel için sakıncası yoktu.

Reynolds perdeleri çekti ve yatağa uzandı. Yalnız olsaydı kıyafetlerini çıkarmadan içine de girerdi. Fakat bunu yapmak o sırada ona pek *erkeksi* gelmedi ve yatak örtüsünün üzerine uzanmakla yetindi.

Jack açılır kapanır yatağın kendisi için olduğunu tahmin etti. Üzerine yatıp hemen uyuyakaldı.

Reynolds'ın telefonunun çaldığını duymadı bile.

Arayan *Bayan* Passmore'du. Reynolds'ın konuşmasına bile fırsat vermeden beş dakika boyunca bağırdı; önce tavsiye verdi, sonra azarladı ve sonunda da görüşmenin bittiğini söyledi. Ama Reynolds kadının tam olarak ne dediğini anlayamadan kadın telefonu kapattı. Reynolds kulağında telefonun çınlama sesiyle, bir aptal gibi hissederek öylece kalakaldı.

"Cennette bir sorun mu var?" dedi Marvel.

"Bay Passmore sigorta şirketini yanıltmaktan tutuklanmış," dedi Reynolds ve kendisini *Sana söylemiştim* kısmına hazırladı.

Ama Marvel sadece başını salladı ve "Karışmaman iyi oldu," dedi, sanki uzak durmak Reynolds'ın kendi kararıymış gibi.

"Öyle gerçekten," dedi Reynolds. Yastığını düzeltti ve tekrar yattı. İnsanlar onu sürekli şaşırtıyordu.

Marvel bile!

Sonuçta o kadar da kötü bir adam değilmiş, diye düşündü.

Reynolds kollarını kavuşturdu ve yatağın altına girecek cesareti bulmayı diledi.

Marvel çenesini göğsüne yasladı, parlayan gözlerle birkaç dakika boyunca kanallar arasında gezindi.

Sonra, tam Reynolds'ın göz kapakları kapanmışken, "Sana söylemiştim," dedi.

Jack annesini buldu.

Emniyet şeridindeki cepte telefona doğru yürüyordu. Jack de Merry'yi kucağında taşıyarak kan ter içinde onu takip ediyordu.

Annesi sürekli arkasına, ona doğru bakıyordu. Ama güneş tam arkasındaydı ve Jack yüzünü göremiyordu; sadece altın sarısı saçlarının pırıltısının, başının çevresinde oluşturduğu haleyi görüyordu.

Çok yorgundu. Durmak istedi ve Merry'yi yere bıraktı.

Anne? demeye devam etti. *Anne?*

Ama annesi durmadı, yürümeye devam etti ve Jack geride kaldı. Merry'yi kaldırdı ve aceleyle annesinin peşinden gitti. Ama azıcık yavaşladığında yine geride kaldı. Annesi sürekli uzaklaşıyordu. Aralarındaki fark önce elli metreydi, sonra yüz metre oldu.

Merry'yi tekrar kaldırdı.

Ve annesi gözden kayboldu.

Kaybolacağı bir *yer* yoktu; o... Sadece gitmişti.

Jack durdu ve sıcakta kalakaldı.

Sadece yol vardı. Bariyerlerin iki yanındaki dünya sarı-gri renkli bir pusun içinde yitip gitmişti. Tarlalar, çimenler, çitler. Hepsi yok olmuştu. Sadece yol duruyordu. Ve bir de...

Küçük sinekler

Küçük sinekler

Merry huysuzlanarak kıpırdandı ve omuzunun üzerinden uzandı...

Anne! Anne!

Jack annesini görmek için döndü ama çok yavaştı, çok geç kalmıştı. Bıçak Jack'i göbek deliğinden boynuna kadar kesti.

Jack karanlıkta nefes nefese uyandı. Yalnız olmadığını biliyordu.

Soluk alıp vererek oturdu. Tek elini, akan kanı durdurmak istercesine bıçağın karnına girdiği yere bastırıyordu.

O kadar *gerçek*ti ki!

Etrafına bakındı, yavaş yavaş nerede olduğunu hatırladı. Televizyon hâlâ açıktı, televizyonun ışığında Reynolds ve Marvel'ın uyuduklarını gördü. Reynolds odaya sırtını dönecek şekilde yan yatmıştı; Marvel ise kravatını gevşetmiş, çenesini ve televizyon kumandasını göğsüne koymuş, kafasını yatak başına yaslayarak uyuyakalmıştı.

Jack yavaş yavaş yataktan kalktı ve odanın ortasında durdu.

Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Polis olayla ilgileniyordu. Babası evdeydi. Merry ve Joy güvendeydi. Artık gidebilirdi ve Londra'ya tren bileti bile almasına gerek yoktu. Hiçbir suçlama, hiçbir dava, hiçbir engel yoktu.

Yeniden her şeye en baştan başlayabilirdi.

Ayakkabılarını bile giymesine gerek yoktu çünkü zaten bir senedir her gece yaptığı gibi ayakkabılarıyla uyumuştu.

Her an kaçmaya hazırdı.

Sessizce halının üzerinde yürüdü. Pirinç kapı kolu soğuktu ve çevirdiğinde ses çıkardı. Marvel dönünce nefesini tuttu. Koca adamın yuvarlanıp yüzü ona dönük, daha rahat bir pozisyona geçmesini izledi.

Jack kapıyı açtı ve Goldilocks'ın Üç Ayı'nın evine gizlice girdiğini, yulaf lapalarını yediğini ve yataklarında uyuduğunu düşündü.

Goldilocks'ı siktir et, diye düşündü ve Marvel'ın sözlerini hatırlayıp gülümsedi.

Goldilocks'ı siktir et.

Marvel bir polis ve adi bir herifti. Bu sıralamada olmasa da... Jack'e açıkça bu davaya karışmak istemediğini söylemişti ve Jack o an onu yumruklamak istemişti.

Ama sonra *karışmıştı* ve bir anlaşma yapmışlardı. Ve Marvel anlaşmanın kendine düşen kısmını elinden geldiğince yerine getiriyordu.

Marvel onu şaşırtmıştı. Ve daha da önemlisi Marvel, Jack'in içinde olan ama kaybettiğini sandığı bir şeyi canlandırmıştı.

Umudu.

Adalete dair umudu.

Bir sona; yeni ve daha iyi bir başlangıç.

Kâbus görmeden uyumak.

Marvel davayla ilgileniyordu. Yani artık ona ihtiyacı yoktu, tıpkı Merry ve Joy'un artık ona ihtiyaç duymaması gibi.

Artık kimsenin ona ihtiyacı yoktu.

Artık özgürdü.

Ama Jack yine de hareket etmedi. Gölgesi kapıda öylece durdu.

Gidemedi.

Adalete dair umudu tam burada, bu odadaydı; bu yatakta yatıyordu. Televizyondan gelen ışık yüzüne yansıyordu ve yanağına nane yaprağı yapışmıştı.

Jack sessizce kapıyı kapattı.

Eve saat on birde tekrar gittiler. Işıkları yanmıyordu.

Caddenin karşısına park ettiler ve Reynolds gözlerini kısarak karanlığa doğru baktı.

"KİRALIK yazısı geri gelmiş. Daha önce geldiğimizde düşmüştü."

Marvel yarım dakika kadar bunu düşündü. "Onun yeni taşındığını sanmıştım. Hiç de taşınacak gibi durmuyordu. Ve inan bana, o kediler kolay kolay hiçbir yere *gitmezler.*" Reynolds başını salladı.

Hepsi eve doğru baktı.

"Cüceyi görebiliyor musunuz?" diye sordu Marvel.

"Ne cücesi?" dedi Jack.

"Hayır," dedi Reynolds.

Marvel elindeki dürbünle çimenlere odaklandı. "Gitmiş."

"Tuhaf," dedi Reynolds.

Marvel ona dürbünü uzattı ve telefonunu çıkardı.

"Bana KİRALIK tabelasının üstündeki numarayı oku."

Reynolds okudu ve Marvel numarayı aradı.

Çalma sesindeki değişiklikten telefonun yönlendirilmiş olabileceğini anladı. Tahminine göre ilgili kişi ofis telefonunu kendisinin ya da başka birinin cep telefonuna yönlendirmişti.

"Alo?" Yönlendirilen kişi arandığı için kızmış gibiydi.

Marvel kim olduğunu açıkladı ve Cumberland Yolu'ndaki evin kiracısını sordu.

Sesi oldukça genç gelen adam, "Orada kiracı yok," dedi. "Bu yüzden kiralık."

"Ben bugün öğleden sonra orada kalan kiracıyla görüştüm," dedi Marvel. "Lütfen kayıtlarınıza tekrar bakın."

Adam ukala bir tavırla, "O evi biliyorum," dedi. "Altmışların tuğla evlerinden. Cumberland Yolu. Orası aylardır boş."

"En son ne zaman baktınız?"

Adam tereddüt etti. "Epey oldu."

"Peki," dedi Marvel ve telefonu kapattı. Emlakçıya akıl vermek onun işi değildi.

Reynolds'a döndü. "Lanet olsun, burada izinsiz oturuyorlarmış!"

Arabadan çıktılar.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Jack ama ikisi birden, "Hayır!" dedi.

Reynolds evin arkasına dolaşırken Marvel komşunun çitinin gölgesini takip ederek ön kapıya doğru yürüdü. Komşunun gür sesli köpeği öfkeyle havlıyordu. Marvel evin ön cephesinde, kapalı devre televizyon sistemini aldatmaya çalışarak omuzuyla tuğlalara yaslandı.

Ön cama yaklaştı, fenerini eline aldı ve içeriye baktı.

Her şey aynı görünüyordu. Kedilerin hepsi oradaydı ve neredeyse hepsi aynı yerdeydi. Çay tepsisi halen masadaydı.

Marvel, Bayan Creed'in iyi olup olmadığını merak etti. Ona, kirli fincanları oturma odasında bırakacak türden biri gibi gelmemişti. İçinde kalan çay yüzünden lekelenen bir çaydanlık. Birlikte yaşadıkları dönem böyle şeyler Debbie'yi deli ederdi. Aslında bu, onu deli eden pek çok şeyden sadece biriydi. Bu yüzden biraz endişelendi. Çok hafif bir endişeydi ama endişelenmişti işte.

Ya Christopher Creed onları izlediyse? Ya annesi onları içeri aldı diye öfkelendiyse? Ya tartıştılarsa? Ufak tefek kadına karşı bıçak tutkunu, eski denizci, iç çamaşırıyla dolaşan, şımarık oğlan? Ya öfke nöbeti geçirip annesini öldürdüyse? Kulağa uzak bir ihtimal gibi gelse de Marvel çok daha kötülerini bizzat görmüştü.

Marvel evin arkasındaki Reynolds'a katıldı.

"Bir şey var mı?" diye sordu sessizce.

"Yok. Bir şey göremiyorum. Çok karanlık."

Marvel başını salladı. "Bence içeri girmeliyiz."

"Hangi gerekçeyle?" dedi Reynolds. "Sırf canımız istiyor diye bir eve giremeyiz."

Marvel onu duymazlıktan geldi ve arka kapıyı açmayı denedi ama kapı kilitliydi.

Evin etrafından dolaştılar ama ön kapı da kilitliydi.

"Kahretsin," dedi Marvel.

Yan komşunun köpeği çıldırırken orada öylece durdular.

Sonunda Marvel, "Çocuğu getir," dedi.

Reynolds donakaldı. "Efendim, *bizim* bile eve girmek için bir geçerli sebebimiz yokken bilinen bir suçlu nasıl girecek!"

"Bayan Creed'in sağlığından endişe ediyorum," dedi Marvel. "Arka kapıyı kırabilirim ama daha az müdahaleci bir hareketle kadının iyi olup olmadığını görmek için çocuğu içeri sokmamız gerek."

"Ama ya yaralanırsa? Ya da öldürülürse? Christopher Creed bıçak yapıyor ve bu bıçaklardan biri bir cinayette kullanıldı... Yakalanmamak için iyi bir nedeni var!"

"Eğer Creed içerideyse kesin saklanıyordur. Saklanmak hiç de agresif bir davranış değil."

"*Bizden* saklanıyordur, o da belki! Görev başındaki iki polisle kapışacak değil," dedi Reynolds. "Ama karanlık bir evde bir çocuk? Her şey olabilir!"

"Jack Bright başının çaresine bakabilir," dedi Marvel. "Hem bize ihtiyacı olursa, tam burada olacağız. Git getir onu."

"Bundan hoşlanmadım, efendim," dedi Reynolds sertçe. "Hem de hiç."

"Dikkate alındı," dedi Marvel.

Reynolds arabaya gitti ve Jack'le birlikte geri geldi.

Marvel, "Kapıyı kimse açmıyor," diye açıkladı çocuğa. "Bayan Creed'in yaralanmış olabileceği ya da iyi olmadığı konusunda endişeliyiz. Eve girip onun iyi olup olmadığına bakmanı istiyoruz."

"Tamam."

"Anladın mı?"

"Evet," dedi. "Kadının iyi olup olmadığına bakacağım."

"Ve şayet aradığımız şeyle ilgili bir evrak bulursan..."

"Bu yasal bir arama değil," dedi Reynolds. "Her ne bulursa kesinlikle kabul edilemez."

Marvel, "Bir şey *bulacağı* yok zaten," diye atıldı. "Sadece Bayan Creed iyi mi, ona bakacak. Şayet tesadüf eseri Adam While'ın adının yazdığı bir şey bulursa çekmecelerde ya da dolaplarda..." Jack'e bakarak başını salladı. "O zaman bu güzel bir tesadüf olur."

Reynolds, "Bunun bir parçası olmayacağım," dedi ve ikisinden uzaklaştı.

Marvel gözlerini devirdi, Jack o an sırıtmadan edemedi.

"İşini yap," dedi Marvel.

Jack Bright'ı evin arkasına doğru takip etti. Karşı çıkmasına rağmen Reynolds da söylenerek arkalarından gitti.

Jack yağmur oluklarını ve boruları görmek için arka bahçede bir metre geriye yürüdü. Toprak boruların geçtiği arka bahçede her zaman daha fazlasını bulmak mümkündü.

Hırsız gözleri hemen zayıf noktayı buldu; bahçe kulübesinin üzerinde küçük bir pencere. Verandaya göz attı ve ölmüş papatyaların olduğu bir saksıya saplanmış bir mala buldu. Sonra

verandadan aldığı bir sandalyeyi kulübeye yanaştırdı, hızla çatıya tırmandı ve pencereye ulaşacak bir boruyu gözüne kestirdi. Oraya ulaşınca malayı ahşap pencere çerçevesine geçirdi, çerçeve çatladı ve açıldı. Sonra yavaşça pencereden içeri süzüldü ve gözden kayboldu.

Tüm işlem iki dakikadan kısa sürmüştü.

"Etkileyici," dedi Marvel.

"Dehşet verici," dedi Reynolds.

Jack bir sandık odasına girmişti. Oda boştu ama bir yatak için bile çok küçüktü.

Gıcırtı çıkarma ihtimaline karşı halının üzerinde sürünerek ilerledi. Ancak ev o kadar da eski değildi ve adımları rahatlatıcı bir biçimde sessizdi.

Dar bir koridora çıkan kapıyı açtı. Koridordaki diğer odaların kapısı kapalıydı.

Jack derin bir nefes aldı. İnsanların içeride olduğunu bildiği bir eve daha önce hiç girmemişti. Catherine While bir yanlışlık sonucu olmuştu. Shawn işi batırmıştı ve evde yalnız olmadığını fark ettiği an şoke olmuştu.

Ama şimdi, yalnız olmadığını *biliyordu* ve çok gergindi.

İlk kapıyı açtı.

Karanlıktı ama bir banyo olduğunu görebiliyordu. Bomboş. Tuvalet kâğıdı bile yoktu.

Koridordaki kalın, soluk renkli halıda birkaç adım attı. Yan kapı boş bir yatak odasına açıldı. Ne yatak vardı ne gardırop. Sadece halı vardı.

Ve tarif edilemez bir koku.

Endüstriyel. Kokuyu tarif edebilecek en yakın kelime bu olurdu.

Başka bir banyo. Jack bu kez kapıda, içeride havlu olmadığını fark edecek kadar durdu. Diş fırçası yoktu. Tuvalet kâğıdı yoktu. Yine.

Tuhaf.

Sadece iki kapı kalmıştı. Biri sağındaydı; diğeri de koridorun sonunda, tam karşısındaydı. Bir sebepten sağındaki kapının yanından geçip tam karşısındaki kapıya yöneldi ve kolu yavaşça çevirdi.

Ebeveyn yatak odasıydı. Jack dışarıdan yansıyan sokak lambasının ışığı sayesinde bunu görebiliyordu. Ve yine içeride halı dışında bir şey yoktu.

Karanlıkta kaşlarını çattı ve yavaşça kapıyı kapattı.

Son kapı. Aynı şekilde olmasını bekliyordu ama bu rehavet hissine karşı direndi. Yüz on yedi hırsızlığı rehavete kapılarak yapmamıştı.

Son kapının arkasında her şey olabilirdi.

Herhangi bir şey.

Yavaşça kolu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Hiçbir şey yoktu.

Jack bir an durdu, ne yapacağını bilemedi. Sonra Marvel'ın *yaşlı* bir kadınla konuştuklarını söylediğini hatırladı. Belki de merdivenlerden çıkamıyordu. Belki de alt katta da bir yatak odası vardı.

Dikkatini toplamak için kendine biraz zaman verdi, sonra yavaşça merdivenlerden aşağı indi ve bu sefer sırasıyla gitti.

Bütün odalar boştu. Mutfakta bir su ısıtıcısı bile yoktu.

Jack buzdolabını ve mutfak dolaplarını açtı. Onlar da boştu.

Her yer boştu.

Kedilerle dolu bir oda dışında.

O güne kadar gördüğü en tuhaf şeydi.

Jack, Marvel ve Reynolds'ı içeriye almak için arka kapıya yürüdü.

Ama tam elini kapıya uzattığı sırada bir kadın sesi, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Jack'in evde kaldığı süre uzadıkça Marvel daha çok geriliyordu.

Çocuğun içeride en fazla birkaç dakika kalacağını ve dışarı çıkıp Bayan Creed'in yatağında uyuduğunu söylemesini umuyordu... Ve elinde Adam While'a ait bir fatura olmasını.

Artık gerçekten de Bayan Creed'in iyi olduğu konusunda endişelenmeye başlamıştı.

Belki de on dört yaşındaki bir çocuğu bunu öğrenmek için eve sokmak pek de iyi bir fikir değildi. Ralph Stourbridge ne demişti?

İyi *günümde değildim.*

Marvel ileride bu günü hatırlayıp aynı şeyi düşünmemeyi umdu. Jack'e bir şey olmasa bile çocuğun içeride bir ceset bulmasını istemezdi. Marvel cinayet biriminde görev yaptığı yıllar içinde birçok kez ceset bulmuştu. Fakat böyle durumlar için kendini ne kadar hazırlarsa hazırlasın o ilk şok asla atlatılamıyordu. Çok fazla şişirilen bir balonun yüzünde patlaması gibiydi.

Reynolds ellerini gözlerine siper ederek mutfak camından içeri bakıyordu, yanında duran Marvel da karanlıkta belli belirsiz görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

İkisi birden irkildi. Aynı anda dönüp arkalarında duran orta yaşlı kadını gördüler. Üstünde havlu kumaşından sarı bir

sabahlık, ayağında yeşil çizmeler, yanında tasmasından tuttuğu büyük siyah bir köpek vardı.

"Merhaba," dedi Marvel.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Polisiz," dedi Marvel ve kimliğini havaya kaldırdı. "*Siz* burada ne yapıyorsunuz?"

"Ah," dedi kadın rahatlayarak. "Yan evde yaşıyorum. Bobby havlıyordu ve her şey yolunda mı, diye bakmak istedim."

"Arkadaşı mısınız?"

"Pek değil, sadece komşusuyum. Sadece birkaç aydır burada. Kendi halinde yaşayan biri."

"Evde değil gibi görünüyor."

"Hayır, gitti," dedi kadın.

"Ne zaman?"

"Bugün öğleden sonra. Saat dört gibi."

İki adam birbirine baktı. Bayan Creed onlar gittikten hemen sonra ayrılmıştı. Şüpheli bir durumdu; sanki onların ziyareti Bayan Creed'i harekete geçirmişti.

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?" diye sordu Marvel.

"Hayır."

"Nasıl bir araba kullanıyor?"

"Arabası yok," dedi kadın. "Kamyonu var."

Reynolds, "Büyük mavi bir kamyon mu?" derken Marvel'a baktı. "Şu köşeye park etmişti?"

"Evet. O koca şey. Üç ay önce oraya park etti ve Bayan Chandra ışığını kapattığını söyleyip çekmesini rica ettiği halde çekmedi."

Marvel ve Reynolds birbirlerine baktılar. İlk geldiklerinde kaçış aracının tam arkasına park etmişlerdi.

"Bugüne kadar hiç mi hareket ettirmedi?" dedi Marvel.

"Aynen öyle. Sık sık sanki hareket ettirecekmiş gibi içine oturuyordu ama yerinden kıpırdatmadı. Bayan Chandra bunu onunla alay etmek için yaptığını düşünüyordu ama bana hiç öyle biri gibi gelmedi."

"Giderken oğlu yanında mıydı?" dedi Marvel.

"Oğlu mu?"

"Christopher."

"Oğlunu hiç görmedim," dedi. "Ama pek de meraklı biri değilimdir."

Marvel ve Reynolds yine birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

Reynolds yeni soruyu sordu. "Bayan Creed'in ilk adı nedir, biliyor musunuz?"

"Sanırım Veronica."

"Veronica mı?" dedi Marvel.

"Veronica Creed," dedi Reynolds yavaşça. "VC."

"Kahretsin!" dedi Marvel. "Bıçakları yapan *o*!"

"Tanrım," diye mırıldandı Reynolds.

"Neler oluyor?" diye sordu kadın ama Marvel başarısızlıklarına tanık olmasın diye kadını bir an evvel oradan göndermek istedi.

"Polis işi," dedi sertçe. "Yardımlarınız için teşekkür ederiz, Bayan..."

"Flowers."

"Yardımlarınız için teşekkür ederiz, Bayan Flowers. Ancak araştırmalarımıza devam edebilmemiz için sizden gitmenizi rica edeceğim."

Bayan Flowers hoşnutsuzdu. "Nasıl? Buraya kadar gelip size bu kadar bilgi vermeme karşılık siz bana hiçbir şey anlatmayacak mısınız?"

"Bu doğru," dedi Marvel ve kadın ile köpeğini dışarı çıkardı.

Marvel, Reynolds ve Jack Bright kedilerle dolu odada ışıkları açıp öylece durdular.

Christopher Creed'in –ya da her kimse onun– fotoğrafı gitmişti. Fotoğrafın yerinde duran Çin şans kedisi altın yumruğunu alay eder gibi yukarı aşağı sallıyor, âdeta kadının onlar hakkında ne düşündüğünü görsel olarak anlatıyordu.

"Bize bir erkeği aradığımızdan emin olup olmadığımızı bile sordu," diye bağırdı Marvel. "Bizimle alay etti."

"Bizim hatamız değil, efendim! Yalan söyledi!"

"Hepsi yalan söyler!" diye atıldı Marvel. "Bizim işimiz bunu tahmin etmek! Tanığımız gözümüzün önündeydi. Tanığımız bize çay yaptı. Ve sonra biz, bıçağı yapanın bir erkek olduğunu *varsaydığımız* için tanığımızın gitmesine izin verdik."

"Eh, evet," dedi Reynolds. "Belki birazcık bizim de hatamız."

Veronica Creed onlarla oyun oynamıştı. Kocaman bir ipucunu önlerine bırakmış; onların bakar kör gibi etrafta dolanmasına ve kendi önyargılarının kuyruğunu yakalamaya çalışmasına seyirci kalmış, hatta büyük ihtimalle bundan büyük bir keyif almıştı.

Kedili kazak giyen, yaşlı bir kadın tarafından alt edilmişlerdi.

"Kamyonda çalışıyor olmalı," dedi Reynolds. "Yoksa neden bu kadar büyük bir aracı olsun ki? Bıçak yapmak için ağır freze, taşlama ve bileme ekipmanları gerekir. Her şeyi kamyonunda tutup evde hiçbir şey tutmaması her an gitmeye hazır olduğunu gösteriyor."

"Yani burası onun evi bile değil, öyle mi?" dedi Jack.

"Hayır," dedi Marvel. "Muhtemelen bir yerde bir süre kalıp telefon hesaplarını ve kredi kartlarını ayarlıyor, işler biraz kızışınca da çekip gidiyor."

Jack, "O zaman burası..." diyerek eliyle kedili odayı gösterdi. "Burası gerçekte sadece bir yakalama evi."

Marvel ve Reynolds sıkıntılı ve mahcup gözlerle birbirine baktı, Jack de güldü.

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi. "Onu nasıl yakalayacağız?"

"Tanrı bilir," dedi Marvel huysuz bir sesle. "Kim bilir bize daha ne kadar ipucu verdi ama biz kediler ve bisküviler yüzünden *fark edemedik*?"

"Ya da belki orta yaşlı sevimsiz bir kadın olduğu için fark etmedik," dedi Reynolds.

"Öyle olsun, Germain Greer*" diye tersledi Marvel. "Bizi kandırmaya çalışıyor gibi değildi. Eğer işi kolaylaştırmak isteseydi Adam While'ın lanet olası faturasını bize verirdi."

İkisi birden not defterlerine baktı. Etraftaki tek ses, kedinin altın renkli patisini öne arkaya salladığında çıkan sesti.

"Neden kamyonu aramıyorsunuz?" dedi Jack.

Marvel alaycı bir tavırla, "İyi fikir," dedi. "Bir ilan verelim. Büyük bir kamyon. Londra'da bir yerde. Hemen bulurlar."

"Plakasından onu bulabileceğinizi düşünmüştüm."

"Plakayı almış olsaydık bulabilirdik."

"X250 TBB" dedi Jack.

İkisi birden Jack'e baktı. Jack omuz silkti. "Eee, siz saatlerce dönmediniz ve yapacak başka bir şey yoktu."

*Avustralyalı akademisyen, gazeteci, yazar, İngiliz edebiyatı alanında uzman bir öğretim üyesi ve feminizm konusunda 20. yüzyılın önemli bilim insanlarından biri. (çn.)

Üç kontrol biriminin yardımıyla, üç saatin sonunda kamyonu Sussex plajına bakan otopark denilebilecek asfalt bir çıkıntıda buldular.

Reynolds, Ford Focus'u yirmi metre kadar uzağa, patates kızartması kâğıtları ve plastik su şişeleriyle dolup taşan bir çöp kutusunun yanına park etti. Çöpün yanında *Pevensey Körfezi'ni Temiz ve Güzel Tutun* yazan bir tabela vardı.

Karanlıkta Pevensey Körfezi'nin güzel olup olmadığını, tellerle çevrili karavanları ya da küçük tekneleri, hatta okyanusu bile göremiyorlardı. Fakat çakıl taşlarını tıslayarak denize çeken ve sonra köpükler içinde tekrar kumsala bırakan dalgaların sesini duyabiliyorlardı.

Sıcak, sakin bir geceydi. Jack sadece yıldızlara bakarak ve dalgaların sesini dinleyerek Bali'de olduklarını hayal etti.

Esneyerek "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. Bromley'den ayrıldıklarından beri söylediği ilk şeydi.

Marvel bir şey söylemedi. Jack, Marvel'ın onu duyup duymadığından emin olamadığı için tekrar etti. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Devam etme," dedi Marvel titrek bir sesle.

Jack sustu. Bir kenara çekilmekten rahatsızlık duymazdı. Karar vermek zorunda olmamak güzeldi. Onun adına karar verilir ve o sonuçla ilgili hiçbir sorumluluk taşımazdı.

"Biliyor musunuz, I. William buraya gelmişti," dedi Reynolds. "1066 yılında."

Jack kumsala baktı; oklu, yaylı, mızraklı, topuzlu adamların çakıl taşlarının üzerinden kaydığını hayal etti. Kahramanca kükrüyorlardı. Kanları, kayalıkların üzerinden akıp toprakta kayboluyordu.

"Bana ait başka ne götürdün?" dedi Reynolds.

"Ne?"

"Yakalama evinden. Takım elbise ve kravat dışında."

Jack ona ters ters baktı. Oysa ne güzel vakit geçiriyorlardı! Bir takım olmuşlardı! Şimdi *bunu* gündeme getirmesi şart mıydı?

Jack kollarını kavuşturdu ve bir şey söylemedi.

"Onu kamyondan çıkarmalıyız," dedi Marvel. "Böylece içeri bakabiliriz."

"Arama iznimiz olmadan kamyonu arayamayız, efendim," dedi Reynolds.

"Biz aramayacağız," dedi Marvel. "*O* arayacak."

İkisi birden dönüp Jack'e baktı.

"Peki." Jack kollarını çözdü, kalbi küt küt atmaya başladı. Daha önce hiçbir kamyona gizlice girmemişti ama nasıl yapacağını biliyordu. Marvel ile Reynolds'ı radyosuz arabada beklerken aracın arka tarafını incelemişti; arkadaki mandalların nasıl çalıştığını düşünmüş ve gözleriyle mekanizmadaki zayıf halkayı aramıştı. Hırsızlık için bir yere girmeyi planlamak onun için bir alışkanlıktı. Aynı anda hem utandığı hem de gurur duyduğu küçük pis bir alışkanlık. Bildiği ufak tefek şeyleri pratikte kullanacağını hiç hayal etmemişti. Ama eğer soruşturmanın yolunda gitmesini sağlayacaksa bunu yapmaya dünden razıydı.

Reynolds, "Bir başka yasadışı arama," dedi dudaklarını sıkarak.

"İlkini yapmamış olsaydık sence şu an hangi noktada olurduk?" diye çıkıştı Marvel. "Her neyse, Veronica Creed ona Eileen Bright cinayetinde kullanılan bıçağı sorduktan birkaç saat içinde taşındı ve yerini değiştirdi. Bence bu bize geçerli bir sebep veriyor."

"Arama emri almak için veriyor, içeri dalıp arama yapmak için değil! Ve bir *hırsızı* içeri gönderip kamyonun altını üstüne getirmek!.. Bu ülkedeki hiçbir hâkimin *bu* izni imzalayacağını sanmıyorum, efendim! Bu... En hafif tabiriyle reşit olmayan bireyin suç işlemesine katkıda bulunmak!"

"O kuş çoktan *uçtu*!" diye güldü Marvel. "Ayrıca onu kraliyet ailesinin mücevherlerinin bulunduğu lanet bir kuleye göndermiyorum. Sadece annesini öldüren adamı yakalamamıza yardım edebilecek bir kâğıt parçasını aramak için bir kamyonun arkasına girecek!"

Reynolds ikna olmamış gibi dudaklarını büzdü.

"Ayrıca," diye devam etti Marvel, "hem zaten bunu kim birine anlatacak?"

"Ben değil!" dedi Jack.

Marvel başını sallayan Reynolds'a döndü. "Bu konuda çok rahatsızım, efendim."

"Pekâlâ," dedi Marvel telefonunu çıkarırken. "Jack ve ben bir katili yakalarken bizim için de rahatsız olabilirsin."

"Jack ve ben," dedi Reynolds.

"Ah, güzel," dedi Marvel. "O zaman hepimiz hemfikiriz."

Jack bagajdaki alet kutusunu karıştırırken Marvel yerel polisle konuştu ve on dakika içinde bir devriye arabası yanlarından geçip kamyonun yanına yanaştı.

Hemen ardından Jack sessizce, tuz ve vahşi maceranın iç içe geçtiği serin karanlık tarafından kucaklandığı geceye karıştı.

Jack kamyonun gölgesine doğru yaklaşırken reflektörlü ceket giymiş bir polis aracın kapısını tıklattı.

Bir kez.

Sonra tekrar.

Ve üçüncü kez.

"Polis. Kapıyı açın, lütfen."

Kapı açıldı. Derinden gelen sesler. Sonra kamyondan inen birinin sesi duyuldu ve aynen Marvel'ın istediği gibi kadını konuşmak için kamyondan uzaklaştırdılar. Kadın kalın bir palto ve çizme giyiyordu.

Jack, Focus'un bijon anahtarını kullanarak asma kilidi açmaya çalıştı. İyi bir kilitti ve bijon anahtar çok uzun değildi. Ama manivela gücü ve homurdanma galip geldi ve asma kilit tık diye açıldı. Ardından kapıdaki mandalı kaldırmak kolay oldu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Jack içeri daldı.

Reynolds ve Marvel, Jack Bright'ın kamyonun arkasından kolayca içeri girişini izliyorlardı.

"Bunun sonucu her ne olursa olsun," dedi Marvel birden. "Ona yönelik suçlamaları geri çekmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"*Ne?*" dedi Reynolds. "Ama o Goldilocks! Suçunu itiraf etti!"

Marvel kamyonun arkasına bakmayı sürdürdü. "İki polis teşkilatı tam üç senedir annesinin katilini bulamamış. Bizim başarısızlığımız yüzünden işlemek zorunda kaldığı bir suç yüzünden yargılanmasını istemiyorum. Bu konuda *huzurlu* hissetmiyorum."

Reynolds dudaklarını büzdü. "Sebebi ne olursa olsun, efendim, gerçek şu ki Jack yüzden fazla evi soydu ve konutlara

büyük ölçekli zararlar verdi. *O* bile artık hapis cezasının kaçınılmaz olduğunu kabul ediyor!"

Marvel başını salladı ve bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Yine de kaçınılmaz olmaz, öyle mi?" dedi.

"Ne olmaz?"

"Kaçınılmaz olmaz."

Reynolds kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani kaçınılabilir, şayet biz... *esnek* davranırsak."

Reynolds bundan hoşlanmamıştı. Tecrübelerine göre esneklik haddinden fazla abartılan bir uygulamaydı.

"Kanundan kaçılmaz, efendim."

Marvel bir kahkaha patlattı. "İkimiz de *bunun* gerçek olmadığını biliyoruz!"

"Hayır, ben bilmiyorum," dedi Reynolds sertçe. "Sonuçta Jack Bright'ı ben yakaladım. Hem de iki kez!"

"Öyle mi?" dedi Marvel.

"Öyle olduğunu biliyorsunuz," dedi Reynolds kaşlarını çatarak. "Ona haklarını okudum, dokuz maddenin tamamını. Özellikle de ikinci seferde!"

"Ben onu tutukladığını görmedim," dedi Marvel. "Tanığın var mı?"

"*Tanığım mı?*" dedi Reynolds. "*Tutuklarken* mi?"

"Evet," dedi Marvel.

"*Karakoldaki* tutuklamada mı?"

"Evet."

"Hayır," dedi Reynolds.

"Hımm," dedi Marvel.

"*Bu* ne demek oluyor?" dedi Reynolds öfkeyle.

"Şu demek oluyor; şayet onu tutukladığını gören bir tanığın yoksa senin sözüne karşı onun sözü."

Reynolds komisere şaşkınlık içinde baktı. "Yani yalancı ve hırsız olan bir çocuğun sözüne karşılık, kusursuz bir sicile sahip bir polis memurunun sözü?"

"İlk tutuklamasını batırmış bir polis memuru," dedi Marvel. "Ve ikinci olduğunu iddia ettiği *sözde* tutuklamada da reşit olmayan bir çocuğu, yanında vasisi ya da yasal temsilcisi olmadan tutukladığına dair tanığı olmayan bir polis memuru. Diğer tarafta da annesi vahşice öldürülmüş, polis ve diğer herkes tarafından yüzüstü bırakılmış bir çocuk var. Okula gitmediklerini ve leş gibi bir evde yapayalnız yaşadıklarını başta öz babası olmak üzere kimsenin fark etmediği üç küçük çocuk. Burada söz konusu onlardan biri. Kamyona giren *o çocuk*, Reynolds?"

Reynolds kamyona baktı. "Yasal bir tutuklamaydı," dedi. "Bunu siz de biliyorsunuz, ben de."

Cümlesinin sonunda *efendim* dememişti ve bu umurunda değildi.

Kamyonun içinde deniz havasının yerini Jack'in boğazını dolduran düz, metalik bir tat almıştı.

Jack bir an durdu, dışarıdaki kadının ve polis memurunun sesini duyabiliyordu. İhtiyaçları olan kanıtı hemen bulup dışarı çıkması gerekiyordu.

Etrafını görebilmek için telefonunun ışığını açtı. Louis haklıydı, bıçak yapımında kullanılan makineler bir kulübeye sığardı. Konteynerin en ucuna yerleştirilmiş makinelerden geriye küçük bir buzdolabı, ocak ve mikrodalga fırın için bile yer kalmıştı. Her şey kamyonun duvarlarına kaynakla monte edilmiş metal bir çerçeveye sabitlenmişti. Böylece kamyon hareket halindeyken hiçbir şey yerinden oynamıyordu.

Plastik bir kova bile duvara tutturulmuştu.

Ama içeride hiç dosya dolabı yoktu. Yüklük yoktu. Kasa yoktu. Kayıt belgelerinin tutulabileceği hiçbir yer yoktu. Jack buzdolabının ve mikrodalga fırının içini bile kontrol etti.

Hiçbir şey bulamadı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Aletlere baktı. Parıldayan miller, bıçaklar ve kalibrelerin olduğu fırın büyüklüğünde bloklar vardı. İçlerinden birinin tabanında ilk bakışta fark etmediği bir kapı gördü. Kapının diğer tarafında sürgülü, metal çekmeceler ve çeşitli boyutlarda bölmeli tepsiler vardı. Her tepsinin menteşeli, şeffaf bir kapağı vardı. Böylece içindeki el aletleri, matkap uçları, bıçak ağızları, farklı sap kalıpları ve ne olduğu belirsiz metal, ahşap, taş ve deri parçaları bir bakışta görülüyordu.

Dört ince çekmece. Birçok bölme.

Sadece birinin içinde elmaslar vardı.

Jack kapağı kaldırırken nefesini tuttu.

Sadece bu bölme siyah kadifeyle kaplıydı ve düzinelerce taş, yeni ve karanlık bir dünyadaki uzak bir galaksi gibi parıldıyordu.

Jack nefesini bıraktı. Sonra tekrar nefes aldı. Sonra hızla elmasların altındaki kadifeyi katladı, çekmeceden çıkardı ve kot pantolonun cebine soktu.

Sonuçta o bir hırsızdı.

Ama buraya elmaslar için girmemişti.

Dışarıdaki seslerin yükseldiğini duydu. Teşekkür ederimler ve hoşça kallar.

Kahretsin!

Jack çaresizce etrafına baktı. Kayıt belgeleri burada değildi. Sürgülü çekmeceler onları koymak için mantıklı bir yer olurdu

ama orada da yoktu. Kalbi hızla çarparken önemli iş evrakları için kamyonun arkasının mantıklı bir yer olmadığını düşündü. Sürücü kabininde olmalıydılar! Ön tarafta, VC'nin parmaklarının ucunda.

Yanlış yerdeydi ve doğru yere gitmek için neredeyse hiç zamanı yoktu.

Sakinleşmek ve dışarıyı dinlemek için kendini zorladı.

Polis arabasının uzaklaştığını ve kadının adımlarının asfalt zeminde ona doğru yaklaştığını duydu. Arka kapıya baktı. Açıktı ama sadece biraz. Kadın kapıyı kontrol ederse mahvolurdu. Gidecek bir yer yoktu. Saklanacak bir yer yoktu.

Kadın kontrol etmedi.

Kadının ayakları metale bastığında çıkan titreşimleri duyup *hissedince* onun sürücü kabinine girdiğini anladı ve rahat bir nefes aldı. Jack onun hareketlerini hissedebiliyorsa kadın da onunkileri hissedebilirdi. Jack şu an her hareketinde ekstra dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Telefonunun ışığını kapattı ve kapıya doğru dikkatlice bir adım attı.

Motor çalıştı.

Jack nedense bunu beklemiyordu. VC'nin sürücü kabinine girip uyuyacağını düşünmüştü.

Ama VC uyumamıştı. Harekete geçmişti. Kaçıyordu.

Jack'le birlikte!

Hareket eden kamyonun sesi.

Jack panikledi. Dışarı çıkmalıydı! Şimdi!

Ama hareket edemeden hidrolik frenler tıslad ve kamyon geriye doğru sarsıldı. Jack ayağa kalkmaya çalıştı ama araç öne ve yana doğru yalpaladığı için dizlerinin üzerine çöktü. Düşmemek için buzdolabının köşesine tutunmak zorunda kaldı.

Kamyon döndü ve Jack homurdanarak yuvarlandı. Buzdolabının kapısı açılarak ortalığı aydınlattı. Jack kapıyı tekrar yakaladı ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Şimdi buzdolabı göz hizasındaydı ve yiyecek bir şeyler arıyormuş gibi içine bakıyordu.

Buzdolabının üstünde dar bir buzluk bölümü vardı. Bunu daha önce fark etmemişti.

Çekerek açtı.

İçinde dondurulmuş bir bezelye torbası vardı. Onun altında, içinde büyük ve düz bir şey olan bir plastik poşet. Oraya ait olmayan, bir buzlukta olmaması gereken bir şey, tıpkı botun içindeki bıçak gibi...

Reynolds kalp krizi geçirecekti.

Tiverton'a döndüklerinde Jack Bright'ı tutuklamasının sorgulanacağını duymak zaten yeterince kötüydü. Bir de üstüne, aynı küçük hırsızın bir park yerinde gizlice özel bir mülke girmesini ve bunu kıdemli bir soruşturma memurunun rızasıyla yapmasını izlemesi gerekiyordu.

Ve orada oturup kamyonun arkasında *neler* olduğunu bilmeden beklemek gerçek bir işkenceydi.

Bubi tuzakları olabilirdi. Silahlı adamlar. Kafeste bir kaplan!

Kralların ve katillerin bıçakçısı Veronica Creed konuşmasını bitirip kamyona doğru yöneldiğinde Reynolds dayanılmaz bir şekilde gerildi.

Ve sonra Veronica Creed motoru çalıştırdı...

Reynolds buz kesti. Bunu beklemiyordu.

Şaşkınlıkla homurdanan Marvel da.

"Efendim?" dedi Reynolds gergin bir şekilde.

"Ona bir dakika ver," dedi Marvel.

Reynolds ona on saniye verdi, sonra tekrar, "Efendim?" dedi. Sesi bu kez daha kalın çıkmıştı. Ama Marvel geri adım atmadı.

Kamyon geriye gitti. Sonra ileriye doğru devam etti ve kavis çizerek döndü. Artık arka kapıyı göremiyorlardı. Kamyonun içinde neler olduğunu bilmiyorlardı, bir dakika önce ne olduğunu bilmedikleri gibi.

Frenler tıslադı ve Reynolds öndeki büyük tekerleklerin araba parkından çıkmak için döndüğünü gördü.

"*Efendim!*" diye bağırdı.

"Ona bir dakika ver," dedi Marvel.

Reynolds disiplin soruşturmasını hayal etti, belki de disiplin davası demeliydi. Kanıt çalmak için gönderdiği çocuk yaralanmış ya da öldürülmüş ya da kaçırılmış ya da kaybolmuşken Marvel'ın soğuk, umursamaz sesine nasıl tahammül edecekti. Çocuklara hırsızlık yaptıran şişman, bencil adam. *O* ise... Reynolds bir an durakladı. O *neydi*? Eğer Jack Bright'a bir şey olursa tüm bunların içinde payı olan *o*...

"Kahretsin!" diye bağırdı ve bu çılgınlığa bir son vermek için kapısını açtı. Tam o sırada büyük, mavi kamyon karanlıkta yanlarından geçti.

"Kahretsin!" diye bağırdı tekrar ve kendisini araba koltuğuna bırakarak kapıyı hızla kapattı ve bir banka soyguncusu gibi, "Gazla! Gazla! Gazla!" diye bağırdı.

Ama Marvel gitmedi. Arabayı çalıştırmadı bile.

Reynolds, "EFENDİM!" diye bağırdı ama Marvel sırıtıyordu. Sırıtıyor ve parmağıyla işaret ediyordu.

Park yerinin ortasında, ellerinin ve dizlerinin üstündeki Jack Bright'tı.

"Ona bir dakika vermeni söylemiştim," dedi.

Reynolds sıska çocuğun dikkatli bir şekilde asfalttan kalkmasını izledi. Çocuk yönünü bulmak için etrafına bakındı, sonra büyük ve düz bir şeyi göğsüne yaslayarak onlara doğru koştu.

Arka kapıyı açtı ve nefes nefese kendini koltuğa attı.

"Aldın mı?" diye sordu Marvel aynadan bakarak.

"*Bir şey* buldum," dedi çocuk ve göğsünde tuttuğu şeyi uzattı.

"Bu neden soğuk?" dedi Marvel. Arabanın ışığını açtı. Şeffaf plastik poşetin içindeki siyah deri defteri görebiliyordu.

Kapağında altın rengi bir kabartma vardı.

BIÇAK DEFTERİ.

Ayışığı Kitaplığı

Defterin tamamı şifreliydi.

Her kayıt aralarında kısa boşluklar bırakılmış, birbirinden bağımsız sayılar ve harflerden oluşuyordu. Ayrıca aralarda yine anlaşılmaz olan bir sembol ya da dipnotlu açıklamalar vardı.

Marvel park yerinde bir süre homurdanarak sayfalara baktı ama zerre kadar ilerleme kaydedemedi.

Sonunda, "Saçmalık," deyip defteri sinirle kapattı, Reynolds'a uzattı ve "Ben arabayı süreyim," dedi.

Pevensey Körfezi'nden ayrılırken Reynolds, Bıçak Defteri'ni dizlerinin üzerinde açtı.

Bu iş hoşuna gitmişti. Okuldayken matematikte iyiydi, kalıpları ve anomalileri sınıf arkadaşlarından daha hızlı çözerdi. Bulmacaları da seviyordu. *The Times*, *The Telegraph*. Şifreli şeyler. Yeteneklerinin şimdi ona faydası olacağından emindi.

Önce odaklanmadan her sayfayı taradı, gözlerini bitişik yazılarda gezdirdi. El yazısı o kadar düzgündü ki neredeyse insan elinden çıkmamış gibiydi. Sayfalardaki yazılar bitene kadar göz gezdirip yavaş bir ritimde sayfaları çevirmeye devam etti.

Her sayfada on kayıt vardı ve tamamı dokuz sayfadan biraz fazlaydı. Her kaydın tek bir bıçağa ait olduğunu varsayarsa VC'nin bir yılda ürettiği ortalama bıçak sayısı on taneden azdı. Bu da çok fazla değildi.

Ya da fazlaydı.

Reynolds bir referans çerçevesi olmadığını fark etti, bu yüzden herhangi bir spekülasyon anlamsızdı.

Arka koltukta oturan Jack Bright bir şeyler söyledi. Reynolds dönüp baktı ama çocuk kaşlarını çatmış ve yumruğunu kulağının altına koymuş vaziyette uyuyordu.

"Ne dedi?" dedi Marvel.

"Anlamadım, efendim," dedi Reynolds. "Uyuyakalmış."

Reynolds bu kez daha yavaşça sayfaları tekrar çevirdi.

Kayıtların kronolojik sıralamada olduğunu tahmin etti. Dikkatini toplayıp bakınca tarihleri fark etti. Günler rakamlarla, aylar bir ya da iki harfle, yıllar da yine rakamlarla belirtilmişti.

Bu küçük zaferi sessizce kutlarken neşelenecek küçük bir şey daha gördü. Her kayıt rakamlardan ve büyük, küçük harflerden oluşuyordu. Kelimeymiş gibi parçalara ayrılmışlardı ama kelime değillerdi. Her kayıt tek bir satırda bitiyordu. Bunun dışında, her biri anlaşılması imkânsız bir dizi saçmalıktan ibaretti.

Gözleri uykusuzluktan yanarken Reynolds, mucizevi bir şekilde mantıklı bir sonuç çıkarmayı *umarak* kayıtlardan birine baktı.

22Nİ88S7433t 334546anPK3gWC e0.3KTN133500

Hiçbir anlam çıkaramadı.

14TZ98G7869r 667897aST7vAGC e0.7KKF72s6500

Bir sonraki de aynı şekilde.

12EK98W799h 223988iKS5lABT e0.5KTA1110250R

Doksan sekiz taneden biri. Hâlâ anlamsız.

19MR99H7224a 775888yPK3deWT n0.2KBR173250

"Bir şey çıkarabildin mi?" dedi Marvel sessizce.

Reynolds iç çekti. "Pek değil, efendim. Ancak gördüğüm kadarıyla tarihe göre listelenmiş, her kaydın bir bıçak satışıyla

ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Ama hepsi bu. Matematiksel ya da dile dayalı bir şifreleme değil, daha çok her bir bıçağın özelliklerine ve bıçağı yapan kişinin iş anlaşmasına göre yapılmış görünüyor ki biz de buna pek hâkim değiliz."

Marvel parmaklarıyla direksiyonda tempo tuttu. "Herhangi bir satış defterinden farklı olamaz. Her satışla ilgili neyi kayıt altına almak istemiş olabilir? Tarih, ürün, fiyat, alıcı. Başka?"

"Hımmm... Adres? Kalite? Özellikleri?"

Marvel başını salladı. "İşte bu. Yani kayıtlar konusunda ne kadar titiz ve gizemli olursa olsun sonuçta yazabileceği şeylerin sayısı yarım düzineyi geçmez. Bu yüzden bu bir satış kayıt defteri ise ve bununla Marslılarla iletişime geçmeye falan çalışmıyorsa şifreyi çözmek için bir rehberimiz var. Tek yapmamız gereken her girişi bir bıçakla ya da alıcıyla ilişkilendirmek ve bu şekilde yol almak."

"Ama bıçaklar ya da alıcılarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bir bıçağı ve alıcısını biliyoruz," dedi Marvel. "Bundan başla."

"Pekâlâ, tarihten sonra," dedi Reynolds, "her girişin bir harfi ve yedi rakamı var." İçlerinden birini okudu. "W7991, L7634, P7220... Böyle devam ediyor."

"Sonra ne geliyor?"

Reynolds cevap vermeden önce birkaç girişi kontrol etti.

"Başka bir harf. Görünüşe göre rasgele. Yani bir harf, yediyle başlayan dört rakamlı bir numara ve yine bir harf..."

"Sonra?"

Reynolds tekrar birkaç girişi kontrol etti. "Ve sonra altı haneli bir sayı. O da rasgele görünüyor. Ayrıca her kayıtta bir nokta var."

"Nerede?"

"Her satırın üçte ikilik bölümünden sonra gibi. Ah ve bir de önünde sıfır var. Sanki sıfır nokta beş, sıfır nokta iki vs."

Bir girişi okudu. "*19MY00H7224a 775888yPK3deWT n0.2KBR173250.*'

Sessizlik.

"Noktadan önce ne var?"

"Sıfır, efendim. Hepsinde. Sonrasında da bir rakam ve K harfi."

"Hepsinde mi?"

Reynolds kontrol etti ve başını salladı. "Öyle görünüyor."

Marvel nefes alıp dikkatli bir şekilde burun kıllarını çekerken Reynolds kucağındaki deftere aptal aptal bakıyordu. Bu sırada M4 otoyolundaki beyaz çizgiler karanlıkta onlara doğru koşuyor ve arabanın altında kayboluyordu.

Jack Bright ön koltuklara doğru yaslanmış, yardım edebilirmiş gibi deftere bakıyordu.

"Neden bunun sonunda R var?" dedi ve kirli işaretparmağını dokunacakmış gibi deftere uzattı.

"Şifreyi çözene kadar bunu söylemek mümkün değil," dedi Reynolds. "Hepsi harf ve rakam."

Altlarından on millik siyah yol daha geçti.

"K, karatın baş harfi olabilir mi?" diye sordu Marvel. "Belki de elmasın büyüklüğünü falan gösteriyordur?"

Reynolds kaşlarını çattı ve parmağını yazılarda gezdirdi. "Evet!" diye bağırdı. "Efendim, sanırım bu doğru! Hepsinde benzer rakamlar var; sıfır nokta ikiden sıfır nokta yediye kadar gidiyor ve arkasından K geliyor."

Reynolds gözleri parlayarak Marvel'a baktı ve gülümsedi. Ancak Marvel başını sallayarak, "Yalnız, çözdük demek için henüz erken," dedi.

"Biliyorum, biliyorum." Ama Reynolds yeniden heyecanlanmıştı. Tarihleri biliyorlardı. Ve artık her rakam ve harf dizisinin bıçağın detaylarını, büyük ihtimalle de fiyat ve alıcıyla ilgili detayları içerdiğini biliyorlardı. Tamamını çözmeleri an meselesiydi.

Reading'deki benzin istasyonunda mola verdiler. Jack'i uyandırdılar, tuvalete girdiler, kahve aldılar ve arabayı tekrar batıya doğru sürdüler.

Ön koltukta oturan Reynolds, Bıçak Defterini kararlılıkla tekrar açtı. Adam While'ı cinayet silahıyla ilişkilendirecek şifreyi çözmenin artık an meselesi olduğunu biliyordu.

Reynolds kaşlarını çattı ve sayfaları çevirdi.

"Jack haklı," dedi birden Marvel'a bakarak. "Kayıtlardan sadece bir tanesi harfle bitiyor."

"Öyle mi? Hangisi?"

Reynolds yüzüncü kez deftere doğru eğildi, sayfaları çevirdi, parmağını gezdirdi, gözleriyle satırı kontrol etti.

12EK98W799h 223988iKS5lABT e0.5KTA1110250R

"Ekim 98'de satılan bir bıçak."

"Bu Eileen'in öldürülmesinden iki ay *sonra*," dedi Marvel sakince. "Adam While bıçağı çok daha önce almıştı."

"Peki ya *iki* bıçak aldıysa?" dedi Reynolds. "Ya birini olaydan önce, diğerini de olaydan sonra aldıysa? Ya Eileen'i birinci –aldığı ya da ona verilen– bıçakla öldürdüyse? Belki sonra panikledi ve onu orada, cinayet mahallinde bıraktı. Sonra bıçağı aramak için oraya tekrar gitti. Gözaltına alınınca polisin bıçağı bulduğunu anladı."

Marvel başını salladı. "Polisin cinayet silahını bulduğunu bilen bir avuç insandan biri de oydu."

"Aynen öyle! Bıçağın fotoğraflarının basına verileceğini biliyordu ve karısı görüp ona *bıçağının* nerede olduğunu sorabilirdi. Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk yeni bir tane alması gerekiyordu. Çünkü eğer bıçağı hâlâ evdeyse polis *onun* bıçağını nasıl almış olabilirdi ki?"

Marvel devam etti. "Sorun şu ki benzer bir bıçağı gidip bir mağazadan alamazdı. Çünkü seri üretim bıçaklardan biri değildi, o *tekti*."

"Ya da bu durumda," dedi Reynolds, "*iki* taneden biriydi."

"O zaman R replika demek," dedi Marvel.

Reynolds başını salladı. "Aynen öyle. Adam While kıçını kurtarmak için yeni bir VC bıçağı sipariş etmek zorunda kaldı. Ağustosun sonunda sipariş verdi ve ekimde aldı."

Reynolds sırıttı. En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Marvel gözlerinde daha önce hiç görmediği bir pırıltıyla ona baktı. Bu pırıltının saygıdan olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Reynolds, komiser Marvel'ın bir dangalak olduğunu düşünüyordu ama yine de gurur duydu.

"Aceleyle yenisini yaparken Veronica Creed, onun *bir şeyden* dolayı suçlu olduğunu biliyor olmalıydı," dedi Marvel. "Muhtemelen bizim küçük ziyaretimizden sonra bu yüzden hızla kaçtı."

"Kesinlikle," dedi Reynolds ve deftere doğru eğildi.

Şimdi tek bir kayıta odaklanmıştı. Kendi not defterini çıkardı. Bölmek ve harflerin yerini değiştirip oynamak için kaydı defterine yazdı. Tüm harfleri, tüm rakamları. İlk altı karakterin tarih, 0.5K'nın yarım karat elmas ve R'nin replika için olduğunu biliyordu. Geriye kalanları çözmesi artık an meselesiydi.

Swindon'a yaklaştıklarında bıçağı torpido gözünden çıkardı, ölçtü ve gururla torpido gözü kapağını çarparak tekrar yerine koydu.

"Çözdüm!" diye bağırdı.

Jack uyandı, esnedi, gözlerini ovuşturdu ve söyleyeceklerini dinlemek için Reynolds'ın omuzundan öne doğru uzandı.

"İhtiyacımız olan tüm bilgi burada! Veronica Creed'in tek yaptığı bölmek ve anlamsız görünmesi için karıştırmak. Çözdükten sonra okuması çok *kolay*!"

Onlara gösterdi. Marvel arabayı kullanırken ve Jack Bright kulağının yanında nefes alıp verirken Reynolds şifreyi parçalara ayırdı, ayırdıklarını göstermek için çizgiler çizdi ve harfleri daire içine aldı...

12EK98W799h 223988iKS5lABT e0.5KTA1110250R

"İlk altı karakter tarih. Bunu zaten biliyoruz. Sonra büyük bir harf geliyor. Ondan sonra hep yediyle başlayan bir sayı. Bu ülkedeki tüm telefon numaraları sıfır-yediyle başlıyor. Görüyor musunuz? Daha az anlaşılır olsun diye sıfırı kaldırmış ve telefon numarasının ortasına öylesine bir harf koymuş!" Başını onaylar gibi sallayan Marvel'a baktı.

"Artık bu rakamların telefon numarası olduğunu biliyoruz. Sonra yine iki tane büyük harf, bir rakam, bir küçük harf ve üç tane büyük harf geliyor. KS5lABT. Bunlar elmasın ölçüsünden önce geldiğine göre ürünle ilgili olmalı. Bıçakla ilgili yani. Katlanabilir Sap gibi bir şeyin kısaltması olduğunu tahmin ediyorum. Sonra gelen beş rakamı bıçağın uzunluğu olmalı. Sonra bir tane küçük harf ve sonra ABT geliyor ki bunlar da sanırım bıçağın özelliğiyle ilgili..."

"Titanyum," dedi Marvel. "Titanyum bıçak."

"Evet, tabii ya!" dedi Reynolds. "Ve abalon sap! AB abalon ve T titanyum için! Ve sonra karat değerinden önce başka bir

küçük harf var ve karattan sonra da iki büyük harf. Onların ne olduğunu anlamadım. TA1110250R."

Marvel başa döndü. "Bir üreticinin satışla ilgili neyi kaydetmek isteyeceğini konuşmuştuk? Ürün, fiyat, tarih, müşteri adı ve adresi..."

"Adresi!" dedi Reynolds. "TA Taunton'ın posta kodu."

"While cinayet sırasında Taunton'da yaşıyordu."

"Yani TA1 ya da TA11, ondan sonraki rakamlar da fiyat anlamına geliyor, bu da..." Reynolds durakladı ve Marvel'a baktı. "On bin iki yüz elli pound demek."

Marvel yavaşça dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Kadın biliyordu," dedi.

"Henüz en iyi kısmı görmediniz," dedi Reynolds. "Bütün bu kalan harfler diğer bilgilerle ilgili kafaları karıştırmak için kullanılmış. Şunlara bakın..."

Jack daha rahat görebilsin diye defteri havaya kaldırdı.

"W..." diye başladı Jack. Sonra durdu ve boğazındaki yumruyu yuttu. "While," dedi. "Hepsini birleştirince *While* çıkıyor."

Marvel ve Reynolds, Tiverton polis karakoluna nadiren eşleşen iyi ruh halleriyle sabah saat dokuzu biraz geçe geldiler. Jack arkalarından onları takip ediyordu, sanki artık Reynolds bile onun kaçmayacağından emindi.

Jack kapının yanındaki ucuz plastik sandalyelerden birine oturdu ve ellerini kapüşonlu svetşörtünün ceplerine soktu. Neler olacağını bekliyor gibiydi. Yine de içinde alışık olmadığı ama hoşuna giden bir huzur hissi vardı.

"Adamımız Adam While," dedi Marvel. "Elimizde onunla ilgili o kadar çok şey var ki artık bundan paçayı sıyıramayacak."

Parrott ve Rice birbirlerine bakıp sırıttılar. Parrott onlara küçük bir solo alkış yaptı, Elizabeth Rice da yanına gidip bir anne gibi Jack'in omuzunu sıktı.

"Parrott, polis arabasını getir. Gidip onu alalım."

"Tamam, efendim," dedi Parrott ve aceleyle çıktı.

"Rice, nöbeti devralacak birini bulamazsan burada kalman gerekecek."

"Bulmaya çalışayım," dedi Rice.

Marvel, Jack'e döndü. "İstiyorsan burada bekleyebilirsin ama özgürsün."

Jack şaşkınlıkla Marvel'a baktı.

"Efendim!" diye itiraz etti Reynolds.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi Marvel. "While'ı kelepçelerle içeri tıkarken onu hücrede tutmamı mı istiyorsun?"

Reynolds'ın yüzündeki ifade tam olarak bunu istediğini söylüyordu.

Marvel, Rice'a döndü. "Senin bir itirazın yok, öyle değil mi Rice?"

"Kesinlikle yok, efendim," dedi Rice. "Anlaşma anlaşmadır."

Jack gitmesine izin verilip verilmeyeceğinden emin olamadı ve tereddütle ayağa kalktı.

Reynolds, "Yasal bir tutuklama yaptım," diyerek itiraz etti.

Marvel ve Rice bir şey söylemedi.

"Yüzlerce ev soyuldu ve tahrip edildi! *Bu* mağdurlara ne olacak?"

Sözleri sessizlikte asılı kaldı ve Jack ne yapacağını bilemedi.

Reynolds onu *tutuklamıştı* ama anlaşma *anlaşmaydı*...

Gerginlikten svetşörtünün ceplerine soktuğu yumruklarını sıkarken Jack'in eline telefonu ve Bayan Reynolds'ın ona verdiği küçük biblo geldi.

Bayan Reynolds.

Utanılacak derecede geç kalmış olsa bile Jack iki ile ikiyi bir araya getirdi ve şahane dördü buldu!

Yavaşça cebindeki palyaço biblosunu çıkardı ve Komiser Yardımcısı Reynolds'ın gözlerinin içine bakarak elinde gevşekçe tuttu.

Reynolds bibloyu gördü ve kızardı. "Bunu nereden aldın?" diye sordu.

"Yan komşum verdi," dedi Jack. "Çim biçme makinesini tamir ettiğim için."

Reynolds ağzını açtı ama sonra kapattı.

Marvel kaşlarını çattı. Rice kafası karışık görünüyordu.

Jack uzandı ve kapı kolunu tuttu. Reynolds teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

"Teşekkürler," dedi Jack ve hepsine gülümsedi. "Her şey için teşekkürler!"

Ve Jack polis karakolundan çıktı.

Jack eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Joy iyi mi diye merak ediyor ve Merry'ye palyaçoyu vermek istiyordu. Ön kapıdan içeri girince babasının evi yuvaya dönüştürmüş olmasını umuyordu.

Bir şekilde...

Morali umutla yükselirken Tesco otoparkında koşmaya başladı.

Bir araba tekerleklerini gıcırdattı ve tam arkasında durdu. Jack ellerini kızgınlıkla kaputa koydu ve camdan içeriye baktı.

Arabayı kullanan Catherine While'dı.

"Jack!" dedi açık camdan. "Lütfen bana yardım et!"

Jack bir an hareket etmedi. Kafası karışmıştı.

Bu kadar acil olan nedir?

Jack yavaşça doğruldu ve Catherine While'a baktı. Ağlıyordu. Gözleri kızarmıştı ve gözyaşları nedeniyle akan rimeli yüzünde düzensiz çizgiler oluşturmuştu. Saçları dağınıktı ve gecelik giyiyordu.

"Ne oldu?" dedi Jack.

"Jack," dedi ve durmak zorunda kaldı. Sonra tekrar söze girdi. "Sanırım haklıydın," dedi duraksayarak. "Sanırım Adam..."

Cümlesini bitiremedi ama Jack'in nefesi boğazına takıldı.

Zaman sanki durmuştu. Bakışlarını Catherine While'dan çevirerek arabanın üstüne, güneşte parlayan metale baktı.

Bu gerçekten oluyor muydu? *Burada*? Bir süpermarketin otoparkında, üç sene sonra? Annesine ne olduğunu *burada* mı öğrenecekti? Şu anda mı?

"Konuşabilir miyiz?" dedi Catherine While.

Jack sersemlemiş bir şekilde ona baktı. "Beni nasıl buldunuz?" dedi.

"Seni daha önce gördüğüm yer burasıydı," dedi. Sonra tekrar etti. "Konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Jack konuşmadan başını salladı.

Catherine While bekledi. Bekledi. Hâlâ bekliyordu.

Sonunda Jack arabaya binmesini beklediğini anladı. Konuşabilmeleri için.

Jack yavaşça Volvo'nun önünden yürüdü, kapıyı açtı ve içeri girdi.

İçerisi sıcaktı. *Fırın* gibiydi. Camlar açık olduğu halde.

Bayan While direksiyonun arkasına öyle sıkışmıştı ki direksiyon göbeğine değiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi titrek bir sesle. Sonra gözlerini sildi, derin bir nefes aldı ve el frenini indirdi. Yavaş yavaş otoparktan çıktılar.

Jack arabada mı konuşacaklarını yoksa başka bir yere mi gideceklerini merak etti.

Evine gitmediğimiz kesin, diye düşündü. *O* evde olabilirdi.

Kimsenin karşılayamayacağı kadar pahalı olan araba galerisinin ve Jack'in evinin önünden geçtiler. Jack, Bayan While'dan durmasını istedi. Ama o durmadı ve evi arkalarında bıraktılar.

Jack kadına bakıp duruyordu ama kadın ona bakmıyordu. Rengi soluktu ve direksiyonun üzerindeki eli titriyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Jack; kendisi bir çocuk, karşısındaki de bir yetişkin değilmiş gibi.

Catherine While başını salladı ama dudakları titriyordu ve sürekli gözlerini siliyordu.

Arabayı çift şeritli anayola doğru sürdü ve kuzeye yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jack.

Kadın başını sessizce salladı ve Jack midesine yerleşen buz gibi huzursuzluğu hissetti.

"Nereye *gidiyoruz*?" diye sordu tekrar.

Catherine While büyük bir korku balonundan kaçmış gibi bir sesle hıçkırdı. Jack de çok yavaş, çok geç, çok aptalca arkasına döndü.

Sırtında bir yumru, gözlerinde bir karaltı ve boğazında bir bıçak.

Abalon.

While'ların evinde kapıyı kimse açmadı.

"Kahretsin," dedi Marvel. Şu şansa bak!

Reynolds ve Parrott tuhaf bir şey var mı diye bakmak için evin arkasına dolaştılar.

Yolun karşısında bir adam zaten pırıl pırıl olan arabasını yıkıyordu. Marvel adama doğru yürüdü ve kimliğini gösterdi. Komşunun adı Norman Kent'ti.

"Adam While'ı arıyoruz," dedi Marvel.

"Onu bu sabah gördüm," dedi komşusu. "Saat yedi gibi çıktığını duydum."

"Onu gördünüz mü?"

"Hayır, sadece kamyonetinin sesini duydum."

"Ne tarz bir kamyonet?"

"Beyaz, yan tarafında bir at resmi var, arka kapısında da kırmızı bir gül."

"Bulması kolaymış," dedi Marvel. Bay Kent başını sallayarak gülümsedi.

"Peki ya Bayan While?"

"Onun açık yeşil bir Volvo'su var."

"Onu bugün gördünüz mü?"

"Hayır, onu birkaç gündür görmedim," dedi Bay Kent. Durdu ve sonra, "O iyi mi?" diye sordu.

Marvel ona dik dik baktı. "Neden iyi olmasın ki?"

"Bir sebebi yok," dedi Bay Kent. "Son zamanlarda pek kendinde değildi. Normalde hep gülümser ve el sallar. Ama son birkaç haftadır biraz gergin görünüyordu. Bebekle ilgili bir sorun mu var, diye merak ettim ama böyle şeyleri soramıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Tanrım, elbette soramazsınız," dedi Marvel.

"Ve onların kavga ettiğini duydum."

"While'lar mı? Ne zaman?"

"Hatırlayamıyorum," dedi Bay Kent. "Dört ya da beş gün önce sanırım. Adam eve geç gelmişti, onu biliyorum. İçkili geldiğini tahmin ettim. Çünkü kamyonetiyle evden çıkmıştı ama sabah bir gibi yürüyerek eve geldi."

"Geç bir saat, demek bar kapandıktan çok daha sonra geldi."

Bay Kent barda içmek gibi konulardan pek anlamazmış gibi omuz silkti. "Her neyse, eve geldiğinde Catherine'in ona bağırdığını duydum."

"O günden sonra Catherine'i gördünüz mü?"

Bay Kent elindeki süngeri kötü bir hatıraymış gibi sıktı ve bir süre bekledikten sonra, "Hayır," dedi.

"Evin yedek anahtarı sizde var mı?"

"Maalesef yok," dedi Bay Kent.

"Yardımınız için teşekkürler," dedi Marvel.

While'ların ön kapısında duran Parrott ve Reynolds'a katıldı.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır, efendim."

"Komşuları dört ya da beş gün önce kavga ettiklerini duyduğunu söyledi. O günden beri Catherine While'ı görmemiş."

Marvel'ın telefonu çaldı. Cevap verdi ama sadece sert bakışlarla dinledi.

Telefonu kapatmadan önce tek söylediği, "Ne zaman?" oldu.

"Arayan Rice'tı," dedi. "Catherine While'ın annesi onun kayıp olduğunu bildirmiş. Birkaç gündür annesinde kalıyormuş. Sabah yedide çay yapmak için alt kata inmiş ve bir daha geri gelmemiş."

Hepsi birden ön kapıya baktılar.

"Arama emri çıkarmamız gerek," dedi Reynolds.

"Ya da bir tuğla bulmamız," dedi Marvel ve yoldan aldığı bir tuğlayı ön kapının camına fırlattı. "Bana kınayan gözlerle bakma, Reynolds. Burada bir suç işlenmiş olacağına dair geçerli sebeplerim var. Dahası Catherine While'ın hayatı tehlikede olabilir."

Eve girdiler.

Ve hiçbir şey bulamadılar.

"Kes sesini!" dedi Adam While. *"Kes sesini!"*

Ama Jack zaten konuşmuyordu.

Belki de hıçkırıklara boğulmuş, yüzü kıpkırmızı olmuş karısına söylüyordu.

"Kapa çeneni!"

Adam sinirlendikçe Catherine While arabayı daha kötü kullanıyordu.

Jack karışmadı. Düşünmeye çalıştı. Plan yapmaya... Başı bir yana itilmiş, bir bıçağın ucu boynuna dokunurken yapabildiği kadar.

Catherine While arabayı bir gaza bir frene basıp garip bir biçimde sürerken bıçağın ucu sürekli Jack'in boynuna değiyordu. Jack kanın boğazından aşağı aktığını köprücükkemiğine damladığını hissetti.

Hareket ederse veya konuşursa While onu öldürecekti. Jack'in bundan hiç şüphesi yoktu.

Onu nasıl durdurabilirdi? Bilmiyordu. Silahı yoktu, özel bir yeteneği yoktu ve Adam While tam arkasındaydı. Yüzünü ona dönmeliydi ama kazara da olsa bunu yaparsa damarı kesilecek ve kanlar fışkıracaktı.

Çift şeritli yolun sonuna yaklaşmışlardı. İleride M5'e yönelen bir döner kavşak olduğunu biliyordu. Yeterince yavaşlarlarsa belki arabadan atlayabilirdi.

Annesini düşündü. O da böyle bir plan yapmış mıydı? Adam While'ın arabasından atlamayı denemiş miydi? Onu, Joy'u ve Merry'yi otoyolun kenarında beklerken görmüş müydü? Çılgınca el sallayıp yardım etmelerini mi ummuştu? Adam While'ın oradan uzaklaşmasını izlemiş miydi?

Korkmuş.

Aptal gibi.

Yanında olmak istediği çocuklarının kendisinden uzaklaştığını, uzaklaşırken daha da küçüldüklerini mi görmüştü? Hiçbir şey yapamadan öylece arkasına mı bakmıştı? Çaresizce...

Jack gözyaşlarının kapıda olduğunu hissetti ama onları öfkeyle uzaklaştırdı. Ağlamanın kimseye bir faydası yoktu. Şu an başka şeylere odaklanmalıydı.

Hayatta kalmak gibi şeylere.

Gerildi. Gözlerini yana doğru kaydırdı ve kapı koluna baktı. Onu elinde nasıl hissedeceğini, nasıl açacağını, bıçaktan uzaklaşıp nasıl yana doğru kayacağını, asfalta nasıl çarpacağını hayal etti. Belki de yere çakıldıktan sonra bir sarhoş gibi sallana sallana ayağa kalkmaya çalışacak ve bir kamyonun altında kalmamak için dua edecekti.

Catherine kavşağa gelince duraksadı. "Nereye..."

"Kuzeye!" While bağırdı. "Kuzeye!"

"Kuzey ne tarafta?" Catherine kocasına bakmak için başını çevirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaktan ve haykırmaktan dudakları şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Kan çanağına dönmüş gözlerindeki siyah rimeller nehir gibi yüzünden aşağı akıyordu. Bir palyaçoya benziyordu.

Üzgün bir palyaçoya.

"Sola dön!" diye bağırdı While ve direksiyonu döndürmek için koltukların arasından öne doğru eğildi. "Sola!"

Araba bir yana gitti, While diğer yana. Jack tam o sırada cebindeki porselen palyaçoyu kavradı ve Adam While'ın burnunun köprüsüne indirdi. Palyaço elinde parçalandı, parmaklarının arasından süzülen kanın kime ait olduğunu bilemedi.

Catherine çığlık atıyordu. Arka koltuğa doğru düşerken kocası sol eliyle yüzünü tutuyor, sağ eliyle de bıçağı havada sağa sola sallıyordu.

Jack tek bir hareketle arkaya atladı. While'ın dizlerinin üzerine çıkıp elindeki bıçağı kaptı ve porselen palyaçonun kırık parçalarını gözlerine soktu. While bağırarak Jack'in bileğini tutuyordu. Jack bu sırada bıçağı While'ın eline ve koluna sapladı. Sonunda While bileğini bıraktı.

Kornalar çaldı. Catherine yine çığlık attı ve araba yoldan çıktı. Jack sırtüstü sürücü koltuğunun arkasına düştü.

Kör olan While doğrulmak için etrafta tutunacak bir yer aradı. Arabanın zeminine oturmaya çalıştığı sırada Jack yüzüne bir tekme indirdi. Jack'in ayağında sadece spor ayakkabıları vardı ama yüze atılan tekme epey etkiliydi. Yüzü gözü kanlar içinde olan While çığlık atarak kapıya çarptı. Dişleri bile kırmızıydı. Sonra yolcu koltuğunun arkasındaki boşlukta yaslı biri gibi inleyerek iki büklüm kaldı. Ellerinden kanlar akıyordu.

"Gözlerim! Gözlerim!"

Jack ön koltuğa zıpladı ve koltuğu yatırma kolunu aradı. Buldu ve koltuğu sertçe geriye itti. Koltuk başına çarpınca While acı bir çığlık daha attı ve o daracık yere hapsoldu.

"Adam!" diye bağırdı Catherine.

"Sürmeye devam et!" diye bağırdı Jack. "Sadece sür!" Jack onu merkezi bir yere götürmek istiyordu. Bir polis karakolu bulabilecekleri kadar büyük herhangi bir yere.

Adam While var gücüyle koltuğu kaldırmaya çalıştı. Ancak koltuktaki hareketlenmeyi hisseden Jack dizlerinin üzerinde zıplamaya başladı.

"Seni küçük pislik! Kör oldum! Göremiyorum!"

Jack arkasını döndü ve fazladan ağırlık vermesi için koltuğun sırt kısmına oturdu. Arka koltukta ve camlarda her yer kan içindeydi. Jack'in sol eli kanıyordu ama bu kadar kanın elinden çıkmış olması mümkün değildi. Avucunun içinde kalmış porselen kırıklarını görünce yüzünü buruşturdu. Kan yüzünden bıçağın sapı elinden kayıyordu. Elini kollarına sildi.

"Özür dilerim," dedi Catherine. "Çok özür dilerim! Bilmiyordum..." Gözyaşlarına boğuldu, sonra devam edebilmek için kendini toparladı. "Sadece seninle konuşmak istediğini söylemişti."

"Elinde bir bıçakla mı?" dedi Jack kızgınlıkla. "Kimse elinde bir bıçakla konuşmaya gelmez."

Jack tekrar yola odaklandı. Otoyoldaydılar. Jack nerede olduklarını bilmiyordu. Yönünü tamamen kaybetmişti.

"Neredeyiz?" dedi.

"M5 güney."

"*Lanet olsun*!" diye bağırdı While. "Lanet olsun! Lanet olsun! *Lanet olsun!*" Sonra inledi. "Cath, bana yardım et! Gözlerim kanıyor. Göremiyorum! Kör oldum!"

"Kapa çeneni," dedi Jack ruhsuz bir şekilde. Kucağındaki bıçağa baktı. Üzerindeki kanı biraz daha sildi.

Bıçaklardan biri.

Catherine tekrar ağlamaya başladı.

Adam While bir kez "*Catherine*" dedi ama Catherine cevap vermedi.

Jack gözlerini kısarak batan güneşe doğru baktı. Büyük mavi bir tabelada Exeter'a dümdüz gidilmesini söylüyordu. Exeter iyiydi. Orada büyük bir polis karakolu vardı. Exeter'a gide...

"Dur!" diye bağırdı Jack.

"Ne?"

"Tam burada dur!"

Catherine arabanın içinde herkesi bir yana savurarak frene bastı. Emniyet şeridinde, kozalaklı ağaçların olduğu kısa bir hattın kenarında durdu.

"Kontağı kapat."

Catherine kontağı kapattı. Ve uzun bir süre duyulan tek ses, arka zemindeki Adam While'ın burnunu çekip inlemesi oldu.

Sonra bir araba hızla yanlarından geçti ve onları sarstı. Sonra bir diğeri.

Çook tehlikeli.

Jack önündeki yola baktı, hatıraları onu sıcakta titretti.

"Her şey burada başladı," diye mırıldandı.

Catherine, "Ne?" diye burnunu çekti. "Nerede ne başladı?"

"Annemi son gördüğüm yer burasıydı."

Catherine gözlerini açarak ona baktı.

"Araba tam burada kalmıştı," dedi ve bıçağın ucuyla ileriyi gösterdi. "Ve annem bu yolda bir telefon bulmak için yürüdü."

Catherine ileriye baktı. Görünürde bir telefon yoktu ve geniş bir viraj her şeyi saklıyordu.

"Bir saat bekledik," diye devam etti Jack. "Doğum günümde aldığım bir saatim vardı. Arabanın içi sanki eriyormuş gibi kokuyordu. 'Nesi Var' oynadık. Ben ve Joy. Annem gideli çok olmuştu. O kadar çok bekledik ki... Sonra da peşinden gittik."

Boğazını temizledi. "Çok uzun süre *bekledim*."

Catherine ona baktı.

"Yürüdük ve yürüdük. Merry'yi taşımam gerekiyordu çünkü o öyle şımarıktı ki..." Jack başını salladı ve devam etti. "Ama oraya ulaştığımızda annem gitmişti. Telefon kablosu öylece sarkıyordu."

"Ne oldu?" dedi Catherine, sesi korkudan alçak çıkmıştı.

"Yalan," diye bağırdı Adam. "Sana *yalan* söylüyor!"

Kısa bir süre mücadele etti ve sonra tekrar sessizleşti. Catherine, Jack'in hikâyesini duyunca donakalmıştı, gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Biri anneme yardım etmek için durdu. Annem o kişinin, kendisine yardım etmek için durduğunu *düşündü*. Ama o bunun için durmamıştı. Onu öldürmek için durmuştu."

Jack burnunu kanlı koluna sildi ve gökyüzünü turuncu renge döndüren güneşe baktı.

Catherine öyle çok titriyordu ki Jack oturduğu yerden bile hissedebiliyordu.

"Adam?" diye sordu. "Adam?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Adam?" dedi tekrar ve sesi korkuyla titredi.

Adam, "Tek bir hata, Cathy," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bir an için kendimi kaybettim, sadece bir kez oldu... Böyle bir şeyi bir daha asla..."

Catherine While korkunç gerçekle hıçkırıklara boğuldu.

Jack garip hissetti. Yıllar boyunca bu anı hayal etmişti. Birinin, annesini öldürdüğünü itiraf ettiği bu anı. Bu an geldiğinde öfkeleneceğini, bağıracağını, ortalığı yakıp yıkacağını hayal etmişti. Bu kadar zamandır içinde tuttuğu öfke ve kaybetme duygusunun güneş gibi patlayacağını, kin ve intikam

dolu gazap ateşiyle bütün gezegeni yakıp yok edeceğini hayal etmişti.

Ama şu anda Adam While'ın itirafını donuk bir ilgisizlikle dinliyordu.

Bu itiraf ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Nedenini bile bilmek istemiyordu.

Sadece artık... sona ermişti.

Arabadan indi.

Catherine, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

Jack omuz silkti ve yola baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Sadece yürüyeceğim."

"Peki, ama ben ne yapacağım?"

Jack kollarını yavaşça iki yanına vurarak, "Ne istersen," dedi.

Jack Bright arkasını döndü ve yürüdü. Catherine bir parçasının onunla birlikte gittiğini hissetti. Artık Catherine'le kalmak istemeyen bir parçasının. Yeni bir hayat isteyen parçasının... Kanlar içindeki –katil– kocasının arka koltuğunun zeminine sıkışmadığı, hamile karnının yeşil Volvo'sunun direksiyonuna değmediği, tüm bu olanların geride kaldığı farklı bir hayat...

Adam, "Catherine?" diye inledi. "Beni hastaneye götürür müsün?"

Catherine düşündü. Onu hastaneye götürebilirdi. Ya da götürmeyebilirdi.

"Catherine?" dedi. "Her yerim kanıyor. Sanırım kolumda bir damarı kesti. Ve gözlerim görmüyor. Bu şekilde dururken nefes de alamıyorum. Kıpırdayamıyorum bile! Lanet olsun,

kıpırdayamıyorum! Koltuğu üstümden kaldırır mısın? Biraz nefes alabilmem için? Lütfen? Catherine? Lütfen?"

"Sessiz ol," dedi Catherine. "Düşünüyorum."

Tek bir hata, diye düşünüyordu. *Tek bir hata.* Catherine başka bir hata daha yapmamalıydı. Burada. Şimdi. Otoyoldaki emniyet şeridinde.

Catherine yola baktı. Çocuk neredeyse viraja varmıştı. Küçük bir siluet, turuncu güneş ışınlarının yansıdığı tarlalarda giderek küçülen ve belirsizleşen.

Adam yine ağlamaya başladı. Artık daha cılız bir sesle.

Catherine'in kalbi onu zar zor duyuyordu.

Sonunda anahtarı çevirdi.

Adam, "*Catherine!*" diye inledi.

Ama Catherine cevap vermedi. Yan aynaları kontrol etti, sinyal verdi. Yan darbelerden koruma sistemli ve otomatik çocuk kilitli açık yeşil Volvo'sunu trafiğe çıkardı.

Jack Bright'ın yanından geçerken hızı neredeyse yetmişti. Benzin deposu doluydu. İsterse bütün gece durmadan araba kullanabilirdi. Belki de bunu yapardı.

Sabah olduğunda daha net düşünebilir, daha doğru bir karar verebilirdi.

Jack otoyolun emniyet şeridindeydi.

Durgun havada küçük sinekler uçuşuyor, yolun kenarında kalçasına kadar gelen sarı otlar göz alabildiğince uzanıyor, hızla geçen arabalar yoldaki toz şeytanları havalandırıyordu.

Ama artık arabalar daha seyrek geçiyor, batıya doğru uzanan inişli çıkışlı tepeler uzun ufuk çizgisini gözler önüne seriyordu. Hava kararıyor ve sıcaklık günü bırakmaya hazırlanıyordu.

Önünde cılız, kısa bir ağaç vardı. Jack ağaca yaklaşırken kıpkırmızı yabani elmalar ayaklarının altında eziliyordu. Oturdu ve birini eline aldı.

Bir cüce için yaratılmış gibi küçücüktü ama mükemmeldi.

Joy'un bir tanesini ısırıp çok ekşi olduğu için tükürdüğünü hatırladı.

Merry'yi elmaların arasına, toprağın üzerine oturttuğunu hatırladı.

Bebek çantasını sakladığını hatırladı...

Yavaşça ayağa kalktı. Kanlı ve tozlu ellerini kot pantolonuna sildi. Elinde kalan porselen parçalar canını acıttığı için yüzünü buruşturdu...

Elma ağacı yorgun bir seyirci gibi bariyerlere yaslanmıştı. Jack sıcak metale doğru uzandı, eliyle iki metalin arasındaki dar boşluğu yokladı. Bir şey bulmayı beklemiyordu ama bir şeye dokundu.

Plastik bir şeye. Yumuşak, tanıdık bir şeye.

Çantayı üç yıl önce bıraktığı yerden dikkatlice çıkardı. Başka bir çocuk olduğu, Joy'un Joy olduğu ve Merry'nin omuzlarındaki sıcak, tuhaf bir ağırlıktan ibaret olduğı zamanlar... Ve annesinin sadece gidip uzun bir süre dönmediği ama henüz ölmediği zamanlar...

Çanta ezilmiş ve pislenmişti. Ama pembe plastik fermuarı ve Mothercare logosuyla hâlâ fark ediliyordu.

Jack yine bağdaş kurarak ağacın altına oturdu ve çantanın fermuarını açtı.

Sadece kokusu bile zamanda yolculuk yapması için yeterliydi. Isınmış plastik ve şu tuhaf biberon kokusu.

Biberon, çantadan çıkardığı ilk şey oldu. Havaya kaldırdı ve gözlerini kısarak içine baktı. Hâlâ dibinde birkaç damla su vardı. Sonra bebek bezleri. Üçlü plastik bölmenin içinden iki tane bez çıktı. Joy üçüncüsünü, annelerini bulduklarında Merry'nin altını değiştirebilsin diye yanına almıştı. Ama onu hiç bulamamışlardı. Jack, Merry'nin altını daha sonra kimin değiştirdiğini hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

Çantanın içinde daha çok şey vardı. Islak mendiller, bir elbezi; yaydan bir kuyruğu ve tekerlekten ayakları olan, küçük bir ahşap köpek; üç plastik yemek kabı. İçinde büzüşmüş havuç çubukları, kuruyup kararmış elma dilimleri ve ölümsüz jelibonlar olan üç yemek kabı.

Çantanın en dibinde kırmızı renkli, eski bir deri cüzdan vardı.

Jack cüzdanı yavaşça burnuna yaklaştırdı ve hatıraları beyninde patlayan havai fişekler gibi canlandı. Hepsinde annesi vardı; okul kapısındaki gülümsemesi, süpermarket kasasında beklerken sıkılması, ev ödevlerini yaparken elini şefkatle sırtına koyması...

Cüzdanı açtı. İçinde para vardı. Çok değil, sadece birkaç pound. Bir kredi kartı. Parmağını kartın üzerindeki harflerde gezdirdi.

EILEEN BRIGHT

Bir mağaza kartı ve çay için iki kupon. *50 peni İNDİRİM!*

Jack hiçbir şeyi kaçırmamak için deri gözleri açtı.

Birkaç tane bozuk para vardı. Ve katlanmış bir kâğıt.

Jack'in kalbi hızla atmaya başladı.

Bir sır! Sadece annesinin bildiği harika bir şey... Lütfen, lütfen, lütfen... Bu bir alışveriş listesi olmasın. Lütfen özel bir şey olsun...

Jack nefesini tutarak kâğıdı cüzdandan çıkardı.

Boştu. Arkasını çevirdi.

Bir fotoğraf... Fırtınalı Devonshire tepesinde hep birlikte çekildikleri bir fotoğraf.

Özel bir şey yapmıyorlardı. Sadece rüzgârdan saçları gözlerine girmiş, geleceklerinden habersiz mutlu bir şekilde gülümsüyorlardı. Babası Merry'yi güçlü kollarıyla kucaklamıştı. Joy üzerinden hiç çıkarmadığı kazağını giyiyordu, Jack de onun arkasından tavşankulakları yapmıştı. Annesinin bir eli Jack'in omuzundaydı ve sanki bir şey söylüyormuş gibi ona doğru eğilmişti.

Jack annesinin ne söylediğini hatırlayamadı ama yüzündeki ifadeden *Seni Seviyorum* dediğini biliyordu.

Jack'in duyduğu öfke bir balon gibi onu terk etti. Gözlerindeki yaşlara rağmen mutluluktan başı öyle çok dönüyordu ki neden *bunca zamandır* bu öfkeye tutunduğuna şaşırdı.

Önemli değil, diye düşündü. Geç olmuştu ama hiç olmamasından iyiydi.

Jack fotoğrafa o kadar uzun süre baktı ki kafasını fotoğraftan kaldırdığında gece olmuştu. Yoldan geçen arabaların artık

farları yanıyordu. Yakınlardan bir baykuşun sesi geldi ve elma ağacının yanındaki kuru çalılık birden sessizleşti. Sonra yavaşça çalılık yeniden canlandı; kazıma ve sürtünme sesleri, hışırtılar...

Küçük sinekler.

Cüzdanı diğer eşyalarla birlikte çantaya koydu. VC bıçağı da.

Bıçağı istemiyordu ama polisin isteyeceğini biliyordu. Ve sonra da Louis'in...

Fotoğrafı çantaya koymadı. Onu, istediği an hemen çıkarıp bakabilmek için cebine soktu. Eve döndüğünde Joy ve Merry'ye gösterecekti. Çünkü gittiği yer eviydi. Ailesinin yanıydı. Maytaplar ve sıcak sandviçlerle dolu evi.

Uzun bir yürüyüştü. Bu gece varması imkânsızdı ve bunu denemeyecekti. Ama batı tarafı kırmızı ışıklarla muhteşem görünüyordu ve yağmur da yoktu.

Bu yüzden emniyet şeridine uzandı, bebek çantasını da yastık niyetine başının altına koydu.

Ertesi sabah bir polis arabası elmaların arasında uzanmış, her yeri toz içindeki Jack Bright'ı bulacaktı; öyle hareketsiz yatıyor olacaktı ki onun ölü olduğunu düşüneceklerdi.

Ertesi sabah bir polis memuru onu okula gitmek için uyandırırmış gibi sarsarak uyandıracaktı.

Ama bu gece... Yepyeni yıldızların altında bir cebi elmaslarla, diğer cebi sevgiyle doluydu. Uzun zaman sonra ilk kez rahat uyudu.

Ve rüya görmedi.

Ayışığı Kitaplığı

TEŞEKKÜR

Catherine While bu kitapta benim seçtiğim karakterlerden biri olabilmek için peşin para ödedi. Her sene gerçekleşen *Clic Sargent Get In Character* açık artırmasında kanserli çocuklara ve gençlere destek için en büyük meblağı o verdi. Catherine'e ve açık artırmaya katılıp onu bu kadar bonkör olması için zorlayan diğer katılımcılara teşekkürler!

Bu kitapta adı geçen bıçak imalatçıları gerçektir. Bunun dışındaki her şey tamamen kurgu ürünüdür, başka bir deyişle sadece benim kafamda gerçekler.

Yayıncılarıma, dünyanın her yerindeki çevirmenlere ama özellikle editörlerim Sarah Adams'a, Amy Hundley'ye ve Stephanie Glencross'a çok teşekkür ederim. Sabrınız, coşkunuz ve anlayışınız için minnettarım.

Çok özel bir teşekkür de yatağının yanında bir bıçak olduğunu ilk hayal eden Sarah'ya..

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP